JAMES ELLROY

„O capodoperă..." (*People*)

DULCELE SĂRUT AL DALIEI

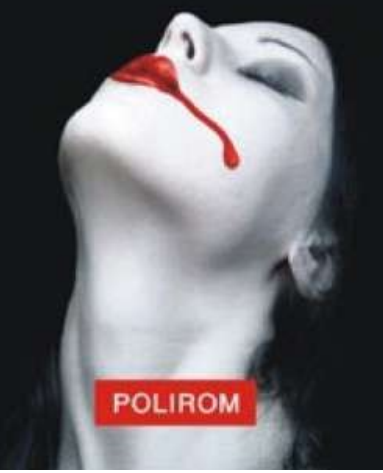

POLIROM

THRILLER

Dulcele sărut al Daliei face parte din „cvartetul Los Angelesului", serie căreia îi aparține și celebrul *L.A. Confidential*. A fost ecranizat în 2006 în regia lui Brian de Palma, cu Josh Hartnett, Scarlett Johansson și Aaron Eckhart în rolurile principale.

„Un roman copleșitor despre prietenii profunde, despre povara iubirii și despre obsesia stăruitoare și nemiloasă a personajelor pentru Dalia Neagră."
Los Angeles Magazine

„Ellroy reușește extraordinar de bine să păstreze echilibrul între frumusețe și agresivitate, între onoare și corupție, între pasiune și loialitate, între cunoaștere și ignoranță. Avem de-a face cu o carte cu adevărat *mare*..."
Alfred Hitchcock's Mystery Magazine

„Conceput ca o simfonie, romanul prezintă o poveste superbă, complexă, însă accesibilă, despre ambiție, nebunie, pasiune și trădare în decorul perfect al Los Angelesului înfloritor și dinamic de după război."
Publishers Weekly

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-0984-0
www.polirom.ro

Pe copertă: ilustrație de Carmen Pari după o fotografie de ElDreamstime.com

Colecţia THRILLER este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

James Ellroy, The Black Dahlia
Copyright © 1987 by James Ellroy
All rights reserved

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, P.O. Box 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

ELLROY, JAMES
Dulcele sărut al Daliei / James Ellroy;
trad, şi note de Viorica Boitor. – Iaşi: Polirom, 2008
ISBN 978-973-46-0984-0
I. Boitor, Viorica (trad.)
821.111-31=135.1
Printed in ROMANIA

JAMES
ELLROY

DULCELE SĂRUT AL DALIEI

Traducere din limba engleză şi note
de Viorica Boitor

POLIROM
2008

James Ellroy (Lee Earle Ellroy) s-a născut în 1948 în Los Angeles. În 1958 mama lui este omorâtă, iar Ellroy încearcă să îl descopere pe autorul crimei (întreaga poveste va fi relatată în lucrarea nonficţională *My Dark Places*). Adolescent rebel şi cititor fanatic de romane poliţiste, James Ellroy a fost exmatriculat din liceu pentru comportament turbulent. S-a înrolat în armata americană, dar a fost lăsat la vatră după câteva luni. La puţin timp după aceea îi moare şi tatăl, iar tânărul Ellroy începe să ducă o viaţă dezordonată. În 1981, la vârsta de 33 de ani, debutează cu romanul *Brown's Requiem*, urmat de *Clandestine* (1982) şi *Blood on the Moon* (1983). Ajunge rapid un scriitor foarte iubit de public şi, în acelaşi timp, extrem de apreciat de criticii genului. Una din trăsăturile caracteristice ale prozei sale este aşa-numitul „stil telegrafic", alert şi dinamic, rezultat din omiterea unor cuvinte sau sintagme, ceea ce creează senzaţia unui discurs fragmentat şi rapid. „Cvartetul L.A.-ului" (*L.A. Quartet*), din care fac parte romanele *The Black Dahlia* (1987), *The Big Nowhere* (1988; Polirom, 2007), *L.A. Confidenţial* (1990; Polirom, 2007) şi *White Jazz* (1992), s-a bucurat de un imens succes. De altfel, cărţile lui Ellroy au ajuns sistematic pe lista bestsellerurilor din Statele Unite. Opera sa a fost tradusă peste tot în lume şi a cunoscut ecranizări celebre. Printre romanele adaptate pentru cinematograf se numără *Blood on the Moon* (filmul *Cop*, lansat în 1988), *Brown's Requiem* (1998) sau *The Black Dahlia* (2006). Romanul L.A. Confidenţial a fost ecranizat în 1997, cu o distribuţie de excepţie: Kim Basinger, Russell Crowe şi Kevin Spacey. Filmul a cucerit două premii ale Academiei Americane de Film, un premiu BAFTA şi un Glob de Aur.

În *Dulcele sărut al Daliei*, ca în majoritatea cărţilor lui James Ellroy, adevărul istoric se combină cu ficţiunea. Bucky Bleichert şi Lee Blanchard sunt doi foşti boxeri de succes, deveniţi poliţişti în LAPD. Domnii Foc şi Gheaţă, cum li se spune, ajung parteneri şi prieteni în urma unui meci demonstrativ, iar prezenţa unei femei între ei nu face decât

să le întărească prietenia. Însă o altă femeie ajunge să le influenţeze definitiv destinul: o tânără violată, ucisă şi tăiată în două, care va fi cunoscută sub numele de Dalia Neagră. Misterul ce învăluie moartea Daliei Negre stârneşte pasiuni violente, pune la încercare tăria umană şi scoate la iveală secrete pe care nimeni nu le-ar fi vrut dezvăluite. Corupţia şi onestitatea, sărăcia şi bogăţia, brutalitatea şi duioşia se amestecă în combinaţii surprinzătoare în acţiunile personajelor, astfel încât e tot med greu să desparţi „băieţii răi“ de cei buni. *Dulcele sărut al Daliei* a fost ecranizat în 2006 în regia lui Brian de Palma, cu Josh Hartnett, Scarlett Johansson şi Aaron Eckhart în rolurile principale.

Pentru
Geneva Hilliker Ellroy
1915-1958

Mamă,
După douăzeci şi nouă de ani
Îmi iau acest rămas-bun însângerat.

Acum te pun deoparte, beţivul meu, cârmaciul meu,
Întâiul meu îngrijitor pierdut, să te iubesc sau să mă
uit la tine mai târziu.

(Anne Sexton)

Prolog

N-am cunoscut-o în timpul vieţii. Pentru mine ea există prin alţii, ca o dovadă a modului în care i-a afectat moartea ei. Privind în urmă şi bazându-mă doar pe fapte, mi-o imaginez ca pe o fetiţă plină de tristeţe şi, în acelaşi timp, de depravare sau, în cel mai bun caz, ca pe o „ar fi putut fi“ – o etichetă care mi s-ar putea aplica la fel de bine şi mie. Îmi doresc să-i fi putut dărui un sfârşit pierdut în anonimat: câteva cuvinte concise în raportul unui detectiv de la Omucideri, o copie la indigo în dosarul medicului legist, alte câteva formulare completate pentru înmormântarea ei în cimitirul săracilor. Singura bubă cu dorinţa asta a mea este că ea nu şi-ar fi dorit aşa ceva. Deşi cele întâmplate au fost de-o atrocitate înspăimântătoare, ar fi dorit ca ele să fie aduse la cunoştinţa lumii întregi. Şi, din moment ce i-am rămas dator şi sunt singurul care cunoaşte întreaga poveste, mi-am asumat sarcina de a aşterne pe hârtie adevărul.

Dar înainte de apariţia Daliei a existat şi un parteneriat, iar înaintea acestuia, în cadrul Diviziei Centrale, un război în toată regula, cu regulamente şi manevre, care ne-a amintit că poliţiştii sunt în acelaşi timp şi soldaţi, deşi mult mai puţin populari decât cei care luptaseră cu nemţii şi japonezii. În fiecare zi, după orele de program, poliţiştii erau obligaţi să participe la simulări de raiduri aeriene, de camuflaje şi evacuări în caz de incendiu, ceea ce ne aducea în centrul atenţiei pe străzile din Los Angeles, cu speranţa că doar-doar or să ne atace nişte Messerschmitt-uri care să ne facă să părem mai puţin penibili. Ne adunam la apel în

formaţie, în ordine alfabetică, şi, la scurt timp după absolvirea Academiei, în august ’42, în timpul apelului, am făcut cunoştinţă cu Lee.

Auzisem de el şi fiecare dintre noi cunoştea la perfecţie palmaresul celuilalt: Lee Blanchard, 43 de victorii, 4 meciuri egale şi 2 înfrângeri la categoria grea, cândva atracţia zilei pe Hollywood Legion Stadium, iar eu, Bucky Bleichert, boxer de categoria semigrea, cu 36 de victorii, nici un egal şi nici o înfrângere, cotat cândva al zecelea în clasamentul boxerilor de către revista Ring, probabil fiindcă pe Nat Fleisher îl amuza copios felul în care le dădeam cu flit adversarilor printre dinţii mei de iepuroi. Totuşi statisticile nu spuneau totul. Blanchard lovea puternic, încasa şase pumni până să dea unul şi era un vânător clasic de knockouturi. Eu valsam în ring şi loveam pe contre, cu croşeuri la ficat, întotdeauna atent să ţin garda sus, de teamă ca nu cumva prea multe lovituri la cap să-mi strice faţada mai mult decât o făcuseră deja dinţii mei proeminenţi. Perfecţionistul Lee şi cu mine eram ca uleiul şi apa, iar de fiecare dată când ni se atingeau umerii la încolonarea pentru apel, mă întrebam: cine ar învinge dintre noi doi?

Timp de un an ne-am tot cântărit din priviri. Nu discutam niciodată despre box sau despre munca de la poliţie, conversaţia noastră limitându-se doar la câteva cuvinte despre vreme. Din punct de vedere fizic eram diferiţi – atât cât pot fi doi oameni înalţi. Blanchard era blond şi rumen la faţă, avea un metru optzeci şi trei, pieptul şi umerii largi, picioare subţiri şi crăcănate şi un început de burtă. Eu eram brunet, cu tenul palid şi, deşi înalt şi costeliv, eram numai muşchi şi aveam o înălţime de un metru nouăzeci şi doi. Cine ar câştiga?

În cele din urmă am renunţat să mai prezic un câştigător. S-au găsit însă alţi poliţişti care au preluat întrebarea şi în timpul primului an petrecut la Divizia Centrală am auzit o mulţime de versiuni: Blanchard câştigător prin K.O. În primele runde, Bleichert învingător la puncte, Blanchard oprit de arbitru să mai lupte ori

abandonând din cauza unei arcade sparte – orice, numai Bleichert câştigător prin K.O. nu.

Când nu eram în câmpul lor vizual, îi auzeam şuşotind despre poveştile noastre din afara ringului. Lee venise la Departamentul de Poliţie din Los Angeles sigur de o promovare rapidă, ca răsplată a participării la meciuri de box organizate ilegal, la care asistau ştabii din conducere şi amicii lor politici. Rezolvase cazul jafului din ’39 de la banca Boulevard-Citizens şi se îndrăgostise de prietena unuia dintre spărgători, dând astfel cu piciorul unui transfer la Biroul Detectivi atunci când pipiţa s-a mutat la el – încălcând regulile Departamentului cu privire la legăturile amoroase în afara căsătoriei – şi l-a implorat să renunţe la box. Zvonurile despre Blanchard m-au lovit ca nişte directe expediate pe neaşteptate şi mă întrebam cât adevăr conţin. În schimb, frânturile auzite despre propria mea poveste le-am resimţit ca pe nişte lovituri uşoare, mai mult un fel de eschive, deoarece erau în totalitate adevărate: Dwight Bleichert se alăturase Departamentului ca să scape de nişte probleme grele, fiind ameninţat cu excluderea din Academia de Poliţie când s-a aflat că tatăl său era membru al unei organizaţii pro-fasciste, şi fusese nevoit să-i denunţe la Brigada pentru Controlul Străinilor pe japonezii cu care copilărise pentru a-şi asigura numirea în Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Nu i se ceruse niciodată să participe la meciuri ilegale, fiindcă nu era tipul de boxer care să-şi învingă adversarii prin K.O.

Blanchard şi Bleichert: un erou şi un turnător.

Imaginea lui Sam Murakami şi a lui Hideo Ashida încătuşaţi, în drum spre Manzanar, a simplificat contrastul dintre noi... la început. Apoi am intrat în acţiune umăr la umăr şi primele mele gânduri în legătură cu Lee şi cu mine însumi s-au distorsionat.

Era începutul lui iunie ’43. Cu o săptămână în urmă marinarii se încăieraseră cu nişte tineri şmecheraşi mexicani în costume *zoot*[1] pe faleza de la Lick Pier, în Venice. Se

[1] Costume bărbăteşti foarte populare în epocă, cu pantaloni strânşi pe glezne şi haină cu umeri largi, vătuiţi. Revolta costumelor *zoot*, cum e

zvonea că unul dintre marinari şi-ar fi pierdut un ochi. Altercaţia s-a extins şi a adus faţă în faţă personalul de la baza navală din Chavez Ravine şi nişte *pachucos*[2] din Alpine şi Palo Verde. Ziarele au scris că mexicanii purtau, pe lângă şişuri, şi însemne naziste şi că sute de soldaţi în uniformă, marinari şi infanterişti, au năvălit în centrul oraşului Los Angeles înarmaţi cu ciomege şi bâte de baseball. De asemenea, se presupunea că un număr egal de *pachucos*, dotaţi cu arme asemănătoare, se adună lângă fabrica de bere Brew 102 din Boyle Heights. Toţi poliţiştii de la Divizia Centrală au fost chemaţi la datorie şi echipaţi cu o cască de oţel din Primul Război Mondial şi un baston de dimensiuni impunătoare, cunoscut sub numele de „distrugătorul de cioroi“.

Pe înserat am fost duşi pe câmpul de bătălie în transportoare împrumutate de la armată şi ni s-a ordonat doar atât: restabiliţi ordinea. Am fost obligaţi să lăsăm la secţie pistoalele din dotare, pentru că şefii s-au temut ca nu cumva revolverele de calibrul 38 să cadă în mâinile nenorociţilor de gangsteri mexicani cu părul lins şi uleios, dat pe spate, şi îmbrăcaţi în costume *zoot*. Când am sărit din transportor la intersecţia dintre străzile Evergreen şi Wabash, având la mine doar un baston de un kilogram şi jumătate, cu mânerul înfăşurat în bandă adezivă, am fost de zece ori mai speriat decât am fost vreodată în ring şi asta nu din pricina haosului ce ne împresura din toate părţile.

Eram îngrozit de faptul că băieţii buni se dovediseră a fi de fapt băieţii răi.

Pe toată strada Evergreen marinarii spărgeau vitrine, iar puşcaşii marini în uniforme albastre făceau praf în mod sistematic felinarele, pentru a se putea desfăşura în voie la adăpostul întunericului. Uitând de rivalitatea dintre ei, infanteriştii şi puşcaşii marini răsturnau împreună maşinile

---

denumit evenimentul descris aici, e menţionată şi în următorul volum al tetralogiei lui Ellroy, *Marele niciunde* (n.r.).

[2] Tineri americani de origine mexicană care au crescut în S.U.A., au format găşti de cartier şi şi-au dezvoltat o cultură şi un stil de viaţă specifice în anii 1930-1950.

parcate în faţa unei vinării, în timp ce pe trotuarul de vizavi tinerii recruţi din marină, îmbrăcaţi în maiouri de bumbac şi pantaloni albi evazaţi, ciomăgeau de mama focului nişte mexicani copleşiţi numeric. Ceva mai încolo, la marginea grămezii, am zărit grupuri de colegi de-ai mei care se trăgeau de şireturi cu hăndrălăii din Patrula de Coastă şi Poliţia Militară.

Nu ştiu cât timp am stat pe loc, năucit, întrebându-mă ce să fac. Într-un târziu, uitându-mă spre intersecţia dintre Wabash şi 1st Street, am văzut nişte căsuţe, copaci şi nici urmă de *pachucos*, poliţişti sau pifani însetaţi de sânge. Până să-mi dau seama ce fac, m-am trezit alergând într-acolo. Aş fi alergat până cădeam lat dacă nu m-ar fi ţintuit locului un râs piţigăiat, ce venea dinspre o verandă din apropiere.

M-am îndreptat spre locul de unde auzisem râsul. Aceeaşi voce stridentă mă interpelă:

— Eşti al doilea copoi tinerel care o şterge din tevatura asta. Nu te condamn. Îi destul de greu să spui cui ar trebui să-i pui cătuşele, nu-i aşa?

M-am oprit pe verandă şi m-am uitat la bătrânul care-mi vorbise. El a continuat:

— La radio au spus că taximetriştii au făcut curse taman până la USO[3], în Hollywood, ca să-i aducă pe marinari aici. Cei de la KFI[4] i-au spus asalt maritim şi difuzează *Anchors Aweigh*[5] la fiecare jumătate de oră. Am văzut nişte mateloţi ceva mai încolo. Crezi că asta-i ceea ce se cheamă „atac amfibiu“?

— Nu ştiu ce-i, dar eu mă duc înapoi.

— Să ştii că nu eşti singuru’ care-a spălat putina. Tocma’ trecu pe-aci un alt flăcău zdravăn. Fugea de rupea pământul.

Babacul începea să semene cu o versiune mai şmecheră a lui taică-meu.

---

[3] United Service Organizations, asociaţie non-profit înfiinţată în anul 1941, care oferă forme de recreere armatei S.U.A.

[4] Post de radio înfiinţat la 31 martie 1922.

[5] *Anchors Aweigh*, „Sus ancora“, imnul Marinei Militare a Statelor Unite.

— Sunt nişte *pachucos* cărora trebuie să li se bage minţile-n cap.

— Crezi că-i atât de simplu, băieţaş?

— O să am eu grijă de asta.

Bătrânul chicoti amuzat. Am coborât de pe verandă şi m-am întors la datorie, lovindu-mi uşor bastonul de picior. Felinarele erau de-acum sparte toate şi era aproape imposibil să-i mai deosebeşti pe mexicani de militari. Asta mi-a oferit o rezolvare elegantă a dilemei mele. Eram gata de atac. Apoi m-am auzit strigat din spate, „*Bleichert!*“, şi mi-am dat seama cine-i celălalt fugar.

Am alergat înapoi şi iată-l pe Lee Blanchard, „Speranţa bună, dar nu formidabilă, a albilor din Southland“, înfruntând trei puşcaşi marini în albastru şi un *pachuco* în costum *zoot*, cu pantaloni largi. Îi încolţise în mijlocul unei poteci ce ducea spre curtea unei căsuţe dărăpănate şi-i ţinea la respect, parându-le loviturile cu „distrugătorul de cioroi“. Puşcaşii marini îl înconjuraseră şi încercau să-l lovească cu ciomegele, dar nu-l nimereau, pentru că Blanchard se eschiva printr-un joc de picioare formidabil când în lateral, când înainte şi-napoi. *Pachuco*, cu o mutră năucă, îşi frământa între degete medalioanele religioase de la gât.

— Bleichert, alarmă de gradul trei!

Am intervenit în forţă, lovind cu bastonul în dreapta şi-n stânga şi nimerind bumbi strălucitori de alamă şi trese de puşcaşi. Am încasat câteva lovituri stângace în umeri şi în braţe şi m-am împins în ei, încercând să le limitez spaţiul de manevră. Parcă m-aş fi luat la trântă cu o caracatiţă, iară intervenţia salvatoare a unui arbitru sau a gongului la fiecare trei minute, şi atunci, instinctiv, am aruncat bastonul, am plecat capul şi am început să plasez lovituri la corp, ţintind spre partea din mijloc a uniformei din gabardină. Apoi am auzit:

— Bleichert, păzea!

M-am tras înapoi şi l-am văzut pe Blanchard învârtindu-şi bastonul deasupra capului ca pe o elice. Uimiţi, puşcaşii marini au încremenit. Bastonul a coborât vertiginos: o dată, de două ori, de trei ori. O ploaie de lovituri s-a abătut peste

umerii lor. Când trioul a fost redus la un morman de haine bleumarin, Blanchard le-a strigat:

— La palatele din Tripoli[6] cu voi, dobitocilor!

Apoi s-a întors spre *pachuco*:

— *Hola*, Tomas.

Am clătinat din cap şi m-am întins să mă dezmorţesc. Braţele şi spinarea mă dureau cumplit şi articulaţiile degetelor de la mâna dreaptă îmi zvâcneau. Blanchard îi punea cătuşele mexicanului, iar eu n-am putut decât să îngaim:

— Ce naiba a fost asta?

Blanchard îmi zâmbi:

— Scuză-mi proastele maniere. Domnule poliţist Bucky Bleichert, dă-mi voie să ţi-l prezint pe *señor* Tamas Dos Santos, pe numele căruia s-a emis un mandat general de arestare pentru infracţiunea de omor din culpă. Tomas tocmai îi smulsese geanta unei hoşcotine la intersecţia dintre 6th Street şi Alvarado, când baba s-a prăbuşit fulgerător, lovită de infarct, şi a crăpat. Tomas a aruncat poşeta cât colo şi a fugit ca de dracu'. A lăsat în urmă un set de amprente unsuroase pe poşeta cu pricina şi, pe deasupra, niscai martori oculari.

Blanchard îl înghionti pe individ.

— *Habla ingles*[7], Tomas?

Dos Santos clătină din cap cum că nu. Blanchard clătină din cap cu tristeţe.

— E ca şi mort. Pentru mexicani omorul din culpă înseamnă camera de gazare. Amărâtul ăsta-i la şase săptămâni distanţă de Marele Adiós.

Dinspre intersecţia de la Evergreen cu Wabash s-au auzit împuşcături. M-am înălţat pe vârfuri şi am văzut trombe de flăcări răbufnind dintr-un şir de vitrine sparte şi împrăştiind puzderie de scântei albe şi albastre la contactul cu liniile de curent ale tramvaielor şi cablurilor telefonice. M-am uitat în jos, la puşcaşii marini, iar unul dintre ei mi-a

[6] Aluzie la primul vers din imnul Marinei S.U.A.: „Din palatele lui Montezuma până pe ţărmurile din Tripoli…“ (n.r.)

[7] Vorbeşti engleza? (în span. În original).

arătat degetul mijlociu.

— Sper că tipii ăştia nu ţi-au luat numărul de pe insignă, i-am spus.

— Mă doare-n pix dac-au făcut-o.

Am arătat spre un pâlc de palmieri care ardeau ca nişte torţe, răspândind în jur mingi de foc.

— N-o să reuşim să-l predăm în seara asta. Ai gonit până aici ca să-i pui pe fugă? Ai crezut...

Blanchard mi-a tras în glumă un upercut, pentru a-mi opri tirada.

— Am fugit aici fiindcă ştiam că nu pot să fac naibii nimic ca să restabilesc ordinea şi dacă mă mai învârteam mult pe-acolo, riscam să fiu ucis. Îţi sună cunoscută placa asta?

— Mda, am râs eu. Apoi l-ai...

— Apoi i-am văzut pe dobitoci urmărindu-l pe amărâtul ăsta, care aduce al naibii de bine cu subiectul mandatului de arestare cu numărul 411-43. M-au încolţit aici şi te-am văzut cum făceai cale întoarsă, căutând disperat s-o încasezi, aşa că mi-am zis c-ar fi mai bine s-o încasezi cu motiv. Sună rezonabil?

— Merge.

Doi dintre puşcaşii marini reuşiseră să se adune de pe jos şi îl ajutau pe cel de-al treilea să se ridice. Când au luat-o spre trotuar, unul lângă celălalt, Tomas Dos Santos a tras un şut cu sete în curul cel mai mare dintre cele trei. Grăsanul căruia îi aparţinea atelajul s-a întors să-şi înfrunte adversarul. Am făcut un pas înainte. Renunţând la campania din estul Los Angelesului, cei trei s-au îndreptat, împleticindu-se, spre bulevard, spre împuşcături şi spre palmierii în flăcări. Blanchard l-a ciufulit pe Dos Santos.

— Frumuşelule împuţit, eşti un om mort. Să mergem, Blanchard! Hai să găsim un loc unde să stăm până se liniştesc apele.

●●●

La câteva străzi mai încolo am dat peste o casă cu un

teanc de ziare pe verandă şi am intrat. Pe bufetul din bucătărie am găsit două jumătăţi de whisky Cutty Sark, iar Blanchard i-a desfăcut lui Dos Santos cătuşele de la mâini şi i le-a prins pe glezne, ca să aibă mâinile libere şi să poată trage la măsea. Până să termin eu de pregătit sendvişurile cu şuncă şi whisky-ul cu gheaţă, mexicanul dăduse pe gât jumătate de sticlă şi cânta de mama focului *Cielito lindo* şi o variantă mexicană a lui *Chattanooga Choo Choo*. O oră mai târziu sticla era goală, iar Tomas mangă. L-am ridicat pe canapea şi am aruncat o pătură pe el. Blanchard mi-a mărturisit:

— Ăsta-i al nouălea infractor periculos pe care-l priponesc în 1943. În şase săptămâni o să tragă gaz pe nas, iar eu, în cel mult trei ani, o să lucrez la Northeast sau la Departamentul Central de Arestări.

Siguranţa lui m-a scos din sărite.

— Vezi să nu! Eşti prea tânăr, nu ţi-ai luat încă examenul de sergent, trăieşti în concubinaj, ţi-ai pierdut amicii suspuşi când ai renunţat la meciurile ilegale şi nu ai apucat să lucrezi sub acoperire... Şi nici...

M-am oprit când am văzut rânjetul lui Blanchard. S-a îndreptat spre fereastra din sufragerie şi s-a uitat afară.

— Arde până spre Michigan şi Soto. Drăguţ.

— Drăguţ?

— Mda, drăguţ. Văd că ştii o grămadă de chestii despre mine, Bleichert.

— Lumea vorbeşte.

— Şi despre tine vorbeşte.

— Şi ce spune?

— Că bătrânul tău este un soi de simpatizant al naziştilor. Că ţi-ai turnat prietenii cei mai buni ca să prinzi un loc în Departament. Că ţi-ai umflat palmaresul cu meciuri jucate împotriva unor boxeri de la mijlocie trecuţi peste noapte la semigrea.

Vorbele lui atârnau în aer ca o condamnare formulată pe baza a trei capete de acuzare.

— Asta-i tot?

Blanchard se întoarse să se uite în ochii mei.

— Nu. Se spune că nu alergi după fuste şi că eşti de părere că mă poţi învinge.

Am acceptat provocarea.

— Tot ce se spune despre mine-i adevărat.

— Zău? Şi ce se spune despre mine-i adevărat. În plus, sunt pe lista sergenţilor la următoarea avansare, în august voi fi transferat la Brigada Moravuri din Highland Park şi un ovreiaş de procuror districtual, unul leşinat după boxeri, mi-a promis că dacă-i iese mişcarea, prind primul loc vacant la Arestări.

— Sunt impresionat.

— Zău? Vrei să auzi una şi mai bună?

— Zi.

— Primele mele douăzeci de knockouturi s-au datorat faptului că adversarii mei erau nişte împiedicaţi aleşi anume de antrenorul meu. Prietena mea te-a văzut luptând la Olympic şi mi-a zis că ai fi tare frumuşel dacă ţi-ai aranja dantura şi că, *poate*, ai fi în stare să mă învingi.

Nu-mi dădeam seama dacă omul ţinea morţiş să ne încăierăm acolo, pe loc, ori voia să-şi facă un prieten sau dacă mă punea la încercare, mă lua peste picior ori încerca să mă stoarcă de informaţii. Am arătat cu degetul spre Tomas Dos Santos, care tresărea spasmodic în somnul lui de beţivan.

— Şi mexicanul?

— Îl predăm mâine dimineaţă.

— Tu îl predai.

— Meritul e pe jumătate şi al tău.

— Mersi, dar nu e cazul.

— OK, partenere.

— Nu sunt partenerul tău.

— Poate că într-o zi...

— Sau poate niciodată, Blanchard. Poate că vei lucra la Departamentul Arestări, vei înainta rapoarte şi vei învârti hârţoage pentru escrocii de avocaţi din centru, iar eu poate că o să apuc să fac douăzeci de ani vechime, să ies la pensie şi apoi să-mi găsesc un post călduţ pe undeva.

— Ai putea să te duci la şmecherii de la FBI. Ştiu că ţi-ai

făcut prieteni la Controlul Străinilor.

— Nu mă provoca!

Blanchard privi din nou pe fereastră.

— Drăguţ. Ar fi o carte poştală reuşită. „Draga mamă, aş vrea să fii aici şi să asişti la tulburările rasiale pline de culoare din partea de est a Los Angelesului.“

Tomas Dos Santos se răsuci în somn, murmurând:

— Inez? Inez? Qué? Inez?

Blanchard se deplasă până la o debara de pe hol şi găsi o haină veche de lână, pe care o aruncă peste el. Căldura suplimentară păru să aibă un efect calmant, căci bolboroselile insului încetară subit.

— *Cherchez la femme*. Nu, Bucky?

— Poftim?

— Femeia, întotdeauna femeia. Nici cu şpriţu-n nas n-o poate uita bătrânul Tomas pe Inez. Pun pariu pe ce vrei tu că o să fie alături de el când o să aterizeze în camera de gazare.

— Poate că o să pledeze „vinovat“ şi o să i se comute pedeapsa. O să fie condamnat la închisoare pe viaţă şi o să iasă după douăzeci de ani.

— Nu, e un om mort. *Cherchez la femme*, Bucky! Ţine minte.

M-am plimbat prin casă, în căutarea unui loc unde să dorm, şi în cele din urmă am optat pentru un dormitor de la parter, unde se găsea un pat cu arcurile rupte, mult prea scurt pentru mine. Lungit pe pat, auzeam în depărtare sunetul sirenelor şi al focurilor de armă. Încetul cu încetul, am aţipit şi prin vis mi s-au perindat puţinele femei cu care avusesem de-a face la viaţa mea.

●●●

Până dimineaţa tulburările se potoliseră, lăsând cerul tapetat cu funingine şi străzile pline de sticle de alcool sparte, ciomege şi bâte de baseball abandonate. Blanchard sună la secţia Hollenbeck şi ceru o dubă pentru a-şi transporta la închisoarea tribunalului al nouălea criminal

periculos capturat în 1943. Când poliţiştii l-au luat de lângă noi, Tomas Dos Santos a dat apă la şoareci. Eu şi Blanchard ne-am strâns mâinile şi am luat-o spre centrul oraşului pe drumuri diferite. El s-a îndreptat spre biroul procurorului, ca să-şi scrie raportul despre prinderea ciorditorului de genţi, iar eu spre Secţia Centrală şi spre o nouă zi la datorie.

Consiliul Municipal a scos în afara legii costumele *zoot* strâmte purtate de şmecheraşii mexicani, iar Blanchard şi cu mine am revenit la conversaţiile noastre politicoase purtate în timpul încolonării pentru apel. Fiecare afirmaţie pe care o făcuse în seara aceea în casa părăsită, cu o siguranţă atât de enervantă, s-a adeverit.

Blanchard a fost avansat la gradul de sergent şi transferat la începutul lui august la Brigada Moravuri din Highland Park, iar Tomas Dos Santos a sfârşit în camera de gazare o săptămână mai târziu. Au trecut trei ani, timp în care eu am continuat să lucrez la Divizia Centrală, pe o maşină de patrulare. Apoi, într-o dimineaţă, când m-am uitat pe avizier la lista cu transferuri şi avansări, am văzut în fruntea listei: Blanchard, Leland C., sergent, de la Brigada Moravuri din Highland Park la Departamentul Arestări, începând cu data de 15.09.1946.

Şi, evident, am devenit parteneri. Privind retrospectiv, am înţeles că nu era vorba că omul ar fi avut darul profeţiei. Pur şi simplu muncise ca să-şi clădească viitorul, spre deosebire de mine, care l-am tratat în mod superficial. Iar acel „*Cherchez la femme*“, pe care-l rostise pe un ton atât de grav, continuă să mă bântuie până-n ziua de azi. Asta pentru că relaţia noastră colegială n-a fost decât drumul încâlcit care ne-a dus la Dalia. Iar în cele din urmă ea a ajuns să ne posede complet pe amândoi.

I

Foc şi Gheaţă

Capitolul întâi

Drumul spre munca noastră în echipă începu fără să-mi dau seama şi tocmai reluarea tam-tamului legat de meciul Blanchard-Bleichert a fost cea care mi-a dat de veste.

Mă întorceam de la o tură lungă, petrecută la un radar rutier instalat pe Bunker Hill, unde vânasem vitezomani. Completasem un întreg chitanţier cu amenzi, iar creierul îmi era amorţit după opt ore de supraveghere a intersecţiei dintre 2nd Street şi Beaudry. Cum treceam prin sala de şedinţe de la Centrală şi printre o mulţime de poliţişti care aşteptau să audă lista infracţiunilor de după-amiază, era cât pe ce să ratez cuvintele lui Johnny Vogel:

— N-au mai boxat de ani de zile, iar Horrall a interzis meciurile ilegale, aşa că nu cred că-i vorba despre asta. Tata e pe felie cu ovreiaşul şi el zice că ar încerca cu Joe Louis dacă ar fi alb.

Apoi Tom Joslin mă înghionti.

— Ăştia despre tine vorbesc, Bleichert.

M-am uitat spre Vogel, care era la câţiva metri mai încolo şi vorbea cu un alt poliţist.

— Care-i treaba, Tommy?

Joslin îmi zâmbi.

— Îl ştii pe Lee Blanchard?

— Ba bine că nu.

— Ha! Lucrează la Departamentul Central de Arestări.

— Zi-mi ceva ce nu ştiu.

— Ce zici de asta? Partenerul lui Blanchard face douăj' de ani vechime şi iese la pensie. Nimeni nu şi-a închipuit c-o să-şi urce sculele-n pod, dar se pare că aşa o să fie. Şefu'

de la Arestări e procurorul ăsta de la Curtea Penală Districtuală, Ellis Loew. El l-a numit pe Blanchard, iar acum caută un băiat isteţ care să-i ia locul colegului. Se zvoneşte că ar vrea un boxer şi că a pus ochii pe tine. Babacul lui Vogel lucrează la Biroul Detectivi. Se trage de şireturi cu Loew şi vrea să i-l bage pe gât pe fiu-său pe postul ăsta. Sincer să fiu, cred că nici unul din voi nu are pregătirea necesară. Eu, pe de altă parte...

M-a luat cu furnicături, dar tot am reuşit să fac un banc, să-i arăt lui Joslin că nu-mi pasă de textele lui.

— Ai dinţii prea mici ca să muşti ca lumea într-un clinci. Iar la Arestări o să ai parte de o grămadă de clinciuri.

●●●

Dar îmi păsa.

În seara aia m-am aşezat pe treptele din faţa apartamentului meu şi m-am uitat la garajul în care-mi ţineam sacul de antrenament, para de box, plus dosarul cu tăieturi din ziare, afişe de la meciuri şi fotografii publicitare. M-am gândit că sunt bun, dar nu foarte bun, la faptul că mi-am menţinut greutatea, când puteam să pun pe mine vreo cinci kile şi să trec la categoria grea, la meciurile de box cu mexicani de categorie mijlocie, îndopaţi cu *tortilla*, de la Eagle Rock Legion Hall, unde bătrânul mergea la întrunirile lui cu simpatizanţii nazişti. Categoria semigrea era teritoriul nimănui şi, la începuturile mele, am considerat că mi se potriveşte ca o mănuşă. La cele optzeci de kilograme ale mele, puteam dansa toată noaptea în vârful picioarelor, puteam să dau de la distanţă un croşeu precis şi numai un buldozer ar fi putut să facă faţă croşeului meu de stânga.

Dar la categoria semigrea nu există buldozere, fiindcă orice boxer flămând de optzeci de kilograme se ghiftuia cu cartofi până ajungea la grei, chiar dacă îşi sacrifica jumătate din viteză şi aproape toată forţa loviturii. Categoria semigrea însemna teren sigur. Categoria semigrea îţi garanta o primă de victorie de cincizeci de dolari fără să ieşi prea şifonat. Categoria semigrea însemna

publicitate în *Times* de la Braven Dyer, adulaţia bătrânului şi a acoliţilor lui care-i muşcau de cur pe evrei şi-mi asigura statutul de mare grangur atâta timp cât nu părăseam Glassell Park şi Lincoln Heights. Însemna încadrarea mea în nişte limite fireşti, iară să fiu nevoit să-mi testez curajul.

Apoi a apărut Ronnie Cordero.

Era un mexican de categorie mijlocie din El Monte, rapid, cu lovituri puternice ale ambelor braţe şi o apărare excelentă, cu garda ridicată tot timpul şi coatele lipite de trup, pentru a para loviturile la corp. La numai nouăsprezece ani avea oase solide pentru greutatea sa, fapt care-l putea propulsa cu două categorii mai sus, la grei şi la banii învârtiţi cu lopata. Avea pe răboj la Olympic o serie de paisprezece meciuri câştigate prin K.O. În primele runde şi îi trântise la podea pe toţi boxerii de categorie mijlocie din L.A.[8] Cu cota încă în creştere şi dornic să ridice ştacheta adversarilor săi, Cordero mi-a lansat o provocare în pagina sportivă din *Herald*.

Ştiam că m-ar mânca cu fulgi cu tot. Ştiam că înfrângerea în faţa unui halitor de *taco* mi-ar distruge faima locală. Ştiam că, fugind de acest meci, aş ieşi cu orgoliul şifonat, dar şi că acceptarea provocării ar însemna sfârşitul. Am început să-mi caut un loc de refugiu. Armata, marina şi puşcaşii marini erau o idee bună. Apoi a urmat atacul de la Pearl Harbor şi toate astea mi s-au părut nemaipomenite. Pe urmă bătrânul a suferit un atac cerebral, şi-a pierdut slujba şi pensia şi a început să sugă cu paiul hrană pentru bebeluşi. Am obţinut o amânare a recrutării pe motive familiale şi am intrat în Departamentul de Poliţie din Los Angeles.

Am văzut încotro se-ndreaptă gândurile mele. Nişte mahări de la FBI mă întrebau dacă mă consider neamţ sau american şi dacă aş fi de acord să-mi dovedesc patriotismul ajutându-i. Mi-am înăbuşit orice resentiment, uitându-mă fix

[8] Am păstrat abrevierile şi acronimele din original: L.A. pentru Los Angeles, Dago pentru San Diego, Frisco pentru San Francisco şi T.J. pentru Tijuana, precum şi LAPD pentru Departamentul de Poliţie din Los Angeles.

la motanul proprietăresei, care pândea o gaiţă de pe acoperişul garajului. Când motanul s-a năpustit asupra prăzii, am recunoscut în sinea mea cât de mult îmi doresc ca zvonul răspândit de Johnny Vogel să fie adevărat.

Departamentul Arestări mi-ar fi adus faimă în zonă ca poliţist. Departamentul Arestări ar fi însemnat să port haine normale, dar fără costum şi cravată. Ar fi însemnat idile amoroase şi un număr de kilometri per diem[9] parcurşi într-o maşină fără însemnele poliţiei. Cei de la Arestări urmăreau indivizi cu adevărat periculoşi, nu beţivani gălăgioşi şi labagii exhibiţionişti din faţa stabilimentului Midnight Mission. Departamentul Arestări însemna să lucrezi în biroul procurorului districtual, să fii cu un picior în Biroul Detectivi şi să cinezi cu primarul Bowron seara târziu, când devenea sentimental şi avea chef să asculte poveşti de război.

Toate gândurile astea au devenit de-a dreptul dureroase. Am intrat în garaj şi am dat cu pumnii în pară până când m-au apucat durerile de braţe.

●●●

În următoarele câteva săptămâni am patrulat cu maşina poliţiei aproape de graniţa de nord a districtului. Îl iniţiam în tainele meseriei pe un recrut cu gura bogată pe nume Sidwell, un puşti care tocmai scăpase dintr-un stagiu de trei ani în Poliţia Militară din Zona Canalului Panama. Îmi sorbea fiecare cuvânt cu servilitatea tenace a unui căţeluş de companie şi era atât de îndrăgostit de munca poliţiştilor în civil, încât obişnuia să frece menta în secţie după terminarea orelor de patrulare, trăgându-se de şireturi cu gardienii, lovea cu prosopul în afişele cu indivizi daţi în urmărire generală, lipite în vestiar, şi, în general, se încurca printre picioarele tuturor, până când îi spunea cineva să plece acasă.

Nu ţinea deloc cont de ierarhie şi discuta despre te miri ce cu oricine. Eu eram unul dintre partenerii lui preferaţi de conversaţie şi îmi povestea toate bârfele culese din secţia

[9] Pe zi (în latină în original).

de poliţie.

Nu luam în seamă majoritatea zvonurilor: că Horrall, comandantul nostru, urma să formeze o selecţionată de box a poliţiei şi mă ochise pe mine pentru Arestări, ca să se asigure că mă înscriu împreună cu Blanchard, că Ellis Loew, tipul de la Curtea Penală, ar fi câştigat o grămadă de bani pariind pe mine înainte de război, iar acum îmi oferea o compensaţie târzie, că Horrall anulase ordinul de interzicere a meciurilor ilegale, că un barosan din conducerea poliţiei voia să mă facă fericit şi să-şi umple şi el buzunarele pariind pe mine. Toate poveştile astea erau cam trase de păr, deşi ştiam că boxul era totuşi un criteriu ce mă plasa în ipostaza de posibil câştigător al postului de la Arestări. Singurul zvon pe care-l credeam era că lista pretendenţilor la acel post se restrânsese la mine şi la Johnny Vogel.

Vogel îl avea pe taică-său la Centrală. Eu aveam de partea mea cele 36 de victorii, nici un egal şi nici o înfrângere la categoria semigrea, în urmă cu cinci ani. Ştiind că singura metodă de a lupta cu nepotismul era să mă încadrez în categoria mea de greutate, m-am apucat să dau cu pumnii în sacul de antrenament, să răresc mesele şi să sar coarda, până când, uşurel, am ajuns din nou la categoria semigrea. Apoi am aşteptat.

Capitolul doi

Ajunsesem de o săptămână la limita de optzeci de kilograme, eram sătul de atâtea antrenamente şi visam în fiecare noapte numai fripturi, burgeri cu *chili* şi plăcinte cu cremă de nucă de cocos. Speranţele mele de a prinde postul de la Arestări păliseră până într-atât, încât le-aş fi lăsat în plata Domnului pentru nişte cotlete de porc la Pacific Dining Car. Vecinul care avea grijă de bătrânul meu contra sumei de douăzeci de verzişori pe lună mă sunase să mă anunţe că babacul a luat-o din nou razna: trăgea aiurea cu pistolul cu aer comprimat în câinii din cartier şi-şi făcea praf banii de la Asigurările Sociale pe reviste deocheate şi avioane de jucărie. Se ajunsese în punctul în care trebuia să fac ceva cu el şi în toţi ciudaţii ştirbi care-mi ieşeau în cale în timp ce patrulam mi se părea că-mi apare o viziune de coşmar a sonatului de Dolph Bleichert. Tocmai mă uitam la un trotilat care se bălăbănea pe picioare vizavi de intersecţia dintre 3rd Street şi Hill, când am primit prin staţie anunţul care mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna.

— 11-A-23, sună la secţie. Repet: 11-A-23, sună la secţie.

Sidwell mă înghionti:

— Suntem apelaţi, Bucky.

— Recepţionat.

— Centralista zicea să sunăm la secţie.

Am virat la stânga şi am parcat, apoi i-am făcut semn către cabina telefonică a poliţiei de pe colţ.

— Foloseşte cheiţa de lângă cătuşe.

Sidwell se execută şi după câteva minute se întoarse în

fugă la maşină, cu o mutră gravă.

— Trebuie să te prezinţi imediat la şeful Biroului Detectivi, mă anunţă el.

Primul meu gând s-a-ndreptat către bătrân. I-am dat blană, am străbătut în viteză cele şase străzi până la primărie, i-am predat maşina lui Sidwell, apoi am luat liftul spre birourile de la etajul al treilea ale comandantului Thad Green. O secretară mă invită în sanctuarul şefului, unde, în fotolii de piele asortate, erau aşezaţi Lee Blanchard, mai mulţi mahări decât văzusem eu vreodată la un loc şi un bărbat slab ca un ţânţar, într-un costum de tweed cu vestă.

Secretara mă anunţă:

— Poliţistul Bleichert.

Mă lăsă apoi acolo, conştient că uniforma îmi atârnă ca pe gard pe corpul slăbit. Apoi Blanchard, care era îmbrăcat în pantaloni sport şi cu un sacou maro, de colegiu, se ridică în picioare şi făcu pe maestrul de ceremonii.

— Domnilor, Bucky Bleichert. Bucky, de la stânga la dreapta, în uniformă, îi avem pe domnul inspector Malloy, domnul inspector Stensland şi domnul comandant Green. Domnul în haine civile este Ellis Loew, adjunctul procurorului districtual.

Am înclinat capul în semn de salut, iar Thad Green îmi indică un fotoliu liber, întors către adunare. M-am făcut comod. Stensland îmi înmână un teanc de ziare.

— Citeşte treaba asta. Este editorialul lui Braven Dyer pentru numărul de sâmbătă din *Times*.

Prima pagină era datată 14 octombrie 1946, iar chiar sub dată era un titlu tipărit cu majuscule: „Foc şi Gheaţă – printre cei mai buni din L.A.“ Articolul începea aşa:

> Înainte de război Oraşul îngerilor a fost binecuvântat cu doi boxeri locali, născuţi şi crescuţi la mai puţin de opt kilometri distanţă unul de altul, pugilişti cu stiluri la fel de diferite ca focul şi gheaţa. Lee Blanchard, crăcănat, arunca loviturile ca din praştie, iar când lovea cu pumnii, scaunele din jurul ringului se umpleau de scântei. Bucky Bleichert intra în ring atât de glacial şi stăpân pe sine, încât îţi venea să crezi că este imun la transpiraţie. Avea un

joc de picioare mai ceva ca al lui Bojangles Robinson[10], iar directele lui violente tocau feţele adversarilor până când ajungeau să arate ca biftecul tartar de la Mike Lyman's Grill. Ambii bărbaţi erau poeţi: Blanchard poetul forţei brute, Bleichert contra-poetul vitezei şi al vicleniei. În total, au câştigat împreună şaptezeci şi nouă de meciuri şi au pierdut doar patru. În ring, la fel ca şi în tabelul lui Mendeleev, focul şi gheaţa sunt greu de învins.

Domnul Foc şi domnul Gheaţă n-au luptat niciodată unul împotriva celuilalt. I-au despărţit afilierile la organizaţii diferite. Dar simţul datoriei i-a unit în spirit şi amândoi au intrat în Departamentul de Poliţie din Los Angeles şi au continuat să lupte în afara ringului – de data asta în războiul purtat împotriva infracţionalităţii. Blanchard i-a dat de cap uluitorului jaf al băncii Boulevard-Citizens din 1939 şi l-a capturat pe temutul ucigaş Tomas Dos Santos. Bleichert s-a distins în revoltele costumelor *zoot* din '43. Iar acum sunt amândoi poliţişti la Divizia Centrală: domnul Foc, în vârstă de 32 de ani, este sergent în prestigiosul Departament de Arestări, iar domnul Gheaţă, în vârstă de 29 de ani, este agent de poliţie şi patrulează în zona periculoasă din centrul Los Angelesului. Recent i-am întrebat pe amândoi de ce au renunţat la cariera din ring pentru a deveni poliţişti. Răspunsurile lor constituie dovada că sunt într-adevăr nişte oameni deosebiţi.

Sergentul Blanchard: „Cariera de boxer nu durează o veşnicie, dar satisfacţia de a-ţi servi comunitatea da".

Poliţistul Bleichert: „Am vrut să-mi încerc forţele împotriva unor adversari mai de temut, şi anume infractorii şi comuniştii".

Lee Blanchard şi Bucky Bleichert au făcut mari sacrificii pentru a-şi servi oraşul, iar pe data de 5 noiembrie, în Ziua Alegerilor, alegătorii din Los Angeles vor fi rugaţi să facă acelaşi lucru – să voteze un proiect de lege ce prevede alocarea sumei de cinci milioane de dolari pentru modernizarea echipamentului Departamentului de Poliţie şi majorarea cu opt la sută a remuneraţiei tuturor angajaţilor. Ţineţi minte exemplul domnilor Foc şi Gheaţă. În Ziua Alegerilor votaţi „Da" în dreptul Propunerii B.

Când am terminat, i-am înapoiat ziarul inspectorului Stensland. El vru să spună ceva, dar Thad Green îl opri, punându-i o mână pe umăr.

— Spune-ne cum ţi s-a părut, domnule poliţist. Fii sincer. Am înghiţit în sec, ca să nu-mi tremure vocea.

— E subtil.

Stensland se înroşi. Green şi Malloy râmjiră. Blanchard

[10] Bill Bojangles Robinson (1878-1949), celebru dansator negru de step.

mă huidui de-a binelea. Ellis Loew spuse:

— Propunerea B o să cadă în mod cert, dar avem şanse să o reintroducem în anul neelectoral, în primăvara următoare. Ce am avut...

— Ellis, te rog, îl întrerupse Green şi-şi îndreptă atenţia spre mine. Unul din motivele pentru care proiectul de lege o să eşueze este acela că electoratul e mai mult decât nemulţumit de serviciile pe care i le oferim. În timpul războiului efectivul ni s-a împuţinat, iar unii dintre băieţii pe care i-am angajat pentru a remedia problema s-au dovedit a fi nişte uscături şi ne-au deteriorat imaginea. De asemenea, de la terminarea războiului avem un excedent de recruţi, în timp ce o grămadă de poliţişti cu experienţă au ieşit la pensie. Două secţii de poliţie trebuie reorganizate complet şi trebuie să oferim salarii mai mari, pentru a atrage oameni mai buni. Toate astea costă, iar în noiembrie alegătorii n-or să aprobe propunerea.

Începeam să înţeleg. Malloy spuse:

— A fost ideea dumneavoastră, domnule consilier. Puneţi-l dumneavoastră în temă.

— Pun pariu că putem ratifica propunerea la alegerile din ’47, spuse Loew. Dar pentru asta trebuie ca oamenii să fie entuziasmaţi de Departament. Trebuie să le sporim moralul celor din Departament şi să-i impresionăm pe alegători cu însuşirile băieţilor noştri. Boxerii albi şi solizi reprezintă o mare atracţie, Bleichert. Ştii asta.

M-am uitat la Blanchard.

— Aşadar, noi doi?

Blanchard îmi făcu cu ochiul.

— Foc şi Gheaţă. Spune-i şi restul, Ellis.

Loew făcu o grimasă când îşi auzi prenumele, dar continuă:

— Un meci de zece runde peste trei săptămâni, în sala de sport a Academiei. Braven Dyer îmi este prieten apropiat şi o să ne facă reclamă în editorialul său. Vom vinde bilete cu doi dolari bucata. Jumătate din locuri vor fi alocate poliţiştilor şi familiilor lor, iar jumătate civililor. Încasările vor merge la programul de caritate al poliţiei. După aceea vom

alcătui o echipă de box interdivizională, formată numai din băieţi albi, aleşi pe sprânceană. Toţi membrii echipei vor primi câte o zi liberă pe săptămână, ca să-i înveţe pe copiii nevoiaşi metode de autoapărare. Publicitate cât cuprinde şi drum întins spre alegerile parţiale din ’47.

Toţi ochii erau aţintiţi acum asupra mea. Mi-am ţinut răsuflarea, aşteptând propunerea pentru postul de la Arestări. Cum nimeni nu zicea nimic, l-am măsurat din cap până-n picioare pe Blanchard. Trunchiul îi părea foarte puternic, dar abdomenul îi era fleşcăit, iar eu eram mai tânăr, mai înalt şi, probabil, mult mai rapid. Fără să stau mult pe gânduri, am spus:

— Sunt de acord.

Ştabii mi-au aplaudat decizia. Ellis Loew zâmbi, dezvelindu-şi dinţii, care aduceau cu cei ai unui pui de rechin.

— Am fixat meciul pe 29 octombrie, cu o săptămână înainte de alegeri, spuse el. Amândoi veţi avea acces nelimitat la sala de sport a Academiei, ca să vă antrenaţi. Zece runde e cam mult pentru nişte ţipi atât de inactivi cum aţi fost voi până acum, dar mai puţin ar părea caraghios. Nu credeţi?

Blanchard fornăi:

— Sau comunist.

Loew i-a aruncat un rânjet cu dinţii săi de rechin. Eu am răspuns:

— Da, domnule.

Inspectorul Malloy ridică aparatul foto şi ciripi:

— Atenţie, păsărica!

M-am ridicat şi am zâmbit fără să-mi dezvelesc dinţii. Bliţul scoase un zgomot sec. Am văzut stele verzi şi am simţit o bătaie pe spate, iar când gestul de camaraderie încetă şi mi-am recăpătat cât de cât vederea, m-am trezit faţă în faţă cu Ellis Loew.

— Mă aştept la lucruri mari din partea ta. Şi dacă intuiţia nu mă înşală, în curând vom fi colegi.

M-am gândit „Eşti un ticălos subtil“, dar am spus:

— Da, domnule!

Loew îmi strânse mâna fără vlagă şi plecă. M-am frecat

la ochi, iar când privirea mi-a devenit iar limpede, am văzut că în birou nu mai era nimeni.

Am coborât cu liftul, cântărind în minte metodele savuroase de a-mi recăpăta greutatea pierdută. Blanchard cântărea, probabil, nouăzeci de kilograme, iar dacă reveneam la vechea mea greutate de optzeci de kilograme, bănuiam că mă va zdruncina de fiecare dată când va reuşi să mă prindă cu garda jos. Tocmai încercam să mă hotărăsc între Pantry şi Little Joe's, când am ajuns în parcare şi l-am văzut pe adversarul meu în carne şi oase, stând de vorbă cu o femeie care trimitea rotocoale de fum de ţigară spre un cer superb, parcă pictat pe-o carte poştală.

M-am apropiat de ei. Blanchard se sprijinea de o maşină fără însemnele poliţiei şi gesticula către femeia încă preocupată de rotocoalele ei, pe care le scotea câte două-trei deodată. Cum mă apropiam, o vedeam din profil, cu capul dat pe spate, cu umerii arcuiţi şi sprijinindu-se cu o mână de portiera maşinii. Părul arămiu, cu o tunsoare paj, îi cădea pe umeri şi pe gâtul zvelt. Linia jachetei sport şi a fustei de lână îmi spunea că-i subţire din cap până-n picioare.

Blanchard mă văzu şi-o înghionti. Ea se întoarse, suflând o trombă de fum. De aproape mi s-a arătat un chip cu trăsături puternice şi drăguţe, dar disproporţionate: o frunte înaltă, ce-i făcea coafura să pară nepotrivită, nasul cârn, buzele pline şi ochii mari, negri.

Blanchard făcu prezentările.

— Kay, el e Bucky Bleichert. Bucky, Kay Lake.

Femeia strivi ţigara cu piciorul.

— Bună, am salutat-o eu, întrebându-mă dacă nu cumva era iubita pe care Blanchard o întâlnise cu ocazia procesului legat de spargerea de la Boulevard-Citizens.

Nu se comporta ca o ţiitoare de tâlhar, chiar dacă se dădea în bărci de ani de zile cu un poliţist.

Vorbea uşor nazal.

— Te-am văzut boxând de câteva ori. Ai câştigat de fiecare dată.

— Am câştigat întotdeauna. Eşti pasionată de box?

Kay Lake clătină din cap.

— Lee mă târa după el. Înainte de război am făcut nişte cursuri de arte plastice, aşa că îmi aduceam blocul de desen şi făceam schiţe cu boxerii.

Blanchard o luă pe după umeri.

— M-a făcut să renunţ la meciurile ilegale. N-a vrut să ajung o legumă.

Începu să imite un boxer damblagit, iar Kay Lake se feri de el. Blanchard îi aruncă o privire rapidă, apoi trase în aer nişte directe de stânga şi nişte croşee de dreapta. Loviturile lui erau telefonate, iar în sinea mea le-am contracarat cu un un-doi la falcă şi la piept.

— O să-ncerc să nu te rănesc, i-am spus.

La auzul replicii mele, Kay se aprinse. Blanchard rânji.

— Mi-au trebuit săptămâni întregi până s-o conving să mă lase să boxez. I-am promis o maşină nouă dacă nu se bosumflă prea tare.

— Să nu faci pariuri pe care nu le poţi plăti.

Blanchard râse, apoi se trase lângă Kay.

— Cine a pus la cale chestia asta? am întrebat.

— Ellis Loew. El mi-a obţinut postul de la Arestări, apoi partenerul meu şi-a depus dosarul de pensionare, iar Loew a început să cocheteze cu ideea că ai putea fi înlocuitorul lui. L-a pus pe Braven Dyer să scrie tâmpenia aia cu Foc şi Gheaţă, apoi s-a prezentat la Horrall cu ea. Şeful n-ar fi muşcat niciodată, dar toate sondajele spuneau că Propunerea B e sortită eşecului, aşa că a fost de acord.

— Şi a pus ochii pe mine? Iar dacă învinge, ajung la Arestări?

— Cam aşa ceva. Procurorului districtual nu-i place ideea. Crede că noi doi nu suntem potriviţi ca parteneri. Dar o să facă ciocul mic. Horrall şi Thad Green l-au convins. Personal, aproape că sper să câştigi. Dacă pierzi, mă aleg cu Johnny Vogel. E grăsan, se băşeşte tot timpul, îi pute gura, iar tac-su e cel mai mare caftangiu de la Centrală şi-l pupă-n cur la greu pe ovreiaş. În plus...

L-am împuns uşor cu degetul în piept.

— Şi tu cu ce te alegi?

— Cu pariurile mă scot în ambele sensuri. Prietena mea are gusturi alese şi nu pot s-o dezamăgesc. Nu-i aşa, iubi?

— Continuă să vorbeşti despre mine la persoana a treia, i-o întoarse Kay. Chiar îmi place.

Blanchard ridică mâinile în semn că se predă. Din ochii negri ai lui Kay ţâşniră flăcări. Vrând să aflu ce gândeşte, am întrebat-o:

— Ce părere aveţi despre toată afacerea, domnişoară Lake?

De data asta privirea ei păru amuzată.

— Din motive de ordin estetic, sper să arătaţi amândoi bine la bustul gol. Din motive de ordin moral, sper ca Departamentul de Poliţie din Los Angeles să fie ridiculizat pentru că pune la cale o asemenea farsă. Iar din motive strict financiare, sper ca Lee să câştige.

Blanchard râse şi izbi cu palma în capota maşinii. Am uitat cu totul de orgoliu şi am zâmbit larg. Kay Lake mă privi drept în ochi şi, pentru prima dată – lucru ciudat, dar totuşi adevărat am simţit că eu şi cu domnul Foc ne împrieteneam. I-am întins mâna şi i-am urat:

— Noroc să nu câştigi.

Lee îmi strânse mâna şi replică:

— Şi ţie la fel.

Kay se uită la noi ca la doi copii tâmpiţi. Mi-am atins borul pălăriei în semn de salut, apoi m-am îndepărtat. Kay mă strigă:

— Dwight!

M-am întrebat de unde-mi ştie adevăratul nume. Când m-am întors, mi-a spus:

— Ai fi foarte arătos dacă ţi-ai aranja dantura.

Capitolul trei

Meciul de box deveni mai întâi subiectul de senzaţie al Departamentului, apoi al întregului L.A., iar sala Academiei vânduse toate biletele la douăzeci şi patru de ore după anunţul făcut de Braven Dyer în pagina sportivă a lui *Times*. Locotenentul secţiei de pe 77th Street, uns oficial drept organizatorul pariurilor, îl desemnă pe Blanchard drept favorit la câştigarea meciului înainte de limită, cu o cotă de 3 la 1, în timp ce pronosticurile reale îl preferau pe domnul Foc câştigător prin K.O. cu o cotă de 2,5 la 1 şi câştigător la puncte cu o cotă de 5 la 3. Pariurile între departamente nu mai puteau fi ţinute în frâu, iar fiecare secţie îşi avea propria casă de pariuri. Dyer şi Morrie Ryskind de la ziarul *Mirror* întreţineau toată nebunia cu articolele lor, iar un disc-jockey de la postul de radio KMPC compuse un cântecel intitulat *Tangoul Foc şi Gheaţă*. Acompaniată de o formaţie de jazz, o soprană senzuală susura: „Focul şi Gheaţa nu sunt doar sare şi piper,/Două sute de kile puse la bătaie nu-s lucru lejer./Dar domnul Foc mă-nfierbântă, iar domnul Gheaţă îmi dă fiori,/Mie asta-mi sună a serviciu complet şi strig «Oho!» până-n zori!“

Eram din nou celebru pe plan local.

La apel am văzut cum se înghesuie lumea să facă pariuri şi am primit palme de încurajare pe spate de la poliţişti pe care nu-i mai văzusem în viaţa mea. Grăsanul de Johnny Vogel se uita urât la mine de fiecare dată când ne întâlneam în vestiar. Sidwell, eternul colportor de bârfe, spunea că doi poliţişti din tura de noapte pariaseră cu maşinile lor, iar comandantul secţiei, căpitanul Harwell, le

ţinea actele de proprietate până după meci. Poliţaii de la Moravuri îşi suspendaseră raidurile asupra agenţiilor ilegale de pariuri, fiindcă Mickey Cohen câştiga zece mii de parai pe zi din jetoane şi băga cinci procente din încasări în agenţia de publicitate angajată de primărie în efortul ei de a obţine ratificarea Propunerii B. Harry Cohn, mare ştab la Columbia Pictures, pariase o avere că o să câştig la puncte, iar dacă reuşeam, urma să petrec un weekend fierbinte cu Rita Hayworth.

Era nebunie curată, dar mă făcea să mă simt bine şi numai antrenându-mă la sânge am reuşit să n-o iau razna.

În fiecare zi, după ce ieşeam din tură, mă duceam direct la sală şi *mă antrenam*. Ignorându-i pe Blanchard, tot anturajul lui de pupincurişti şi poliţiştii ieşiţi din ture, care se învârteau pe lângă mine, loveam sacul de antrenament – directă de stânga, blocaj cu dreapta, croşeu de stânga, câte cinci minute la fiecare combinaţie –, stând tot timpul în vârful picioarelor. Făceam pereche cu vechiul meu prieten Pete Lukins şi loveam în pară până când sudoarea îmi înceţoşa privirea şi simţeam că mi se-nmoaie braţele. Săream coarda şi alergam pe dealurile din Elysian Park cu greutăţi de un kilogram prinse de glezne, lovindu-mă de crengile copacilor şi de tufişuri şi luându-mă la întrecere cu maidanezii care mişunau pe acolo. Acasă mă îndopam cu ficat, friptură de vită şi spanac şi adormeam înainte să apuc să mă dezbrac.

Apoi, cu nouă zile înainte de meci, l-am vizitat pe bătrân şi m-am hotărât să mă las învins pentru bani.

Ocazia mi-a oferit-o vizita lunară pe care i-o făceam. M-am îndreptat spre Lincoln Heights, simţindu-mă vinovat că nu m-am mai arătat la faţă de când auzisem că o luase iarăşi razna. I-am dus nişte cadouri, ca să-mi mai atenuez sentimentul de vinovăţie: nişte bunătăţi la conservă şparlite de prin pieţe în timpul rondului şi nişte reviste porcoase confiscate. Când am tras în faţa casei, mi-am dat seama că tot mă simt cu musca pe căciulă.

Bătrânul şedea pe verandă şi sorbea hulpav dintr-o sticlă cu sirop de tuse. Într-o mână avea pistolul cu aer

comprimat, cu care trăgea absent spre o formaţie de avioane din lemn de plută aliniate pe gazon. Am parcat şi m-am îndreptat spre el. Avea hainele pătate de vomă şi oasele îi ieşeau în afară, de parcă s-ar fi îmbinat între ele în unghiuri aiurea. Răsuflarea îi duhnea, avea ochii gălbejiţi, privirea pierdută, iar pielea care i se zărea de sub barba albă şi aspră era plină de vinişoare sparte. M-am aplecat să-l ajut să se ridice, dar m-a respins, bolborosind:

— *Scheisskopf! Kleine Scheisskopf!*[11]

L-am ridicat în picioare. A scăpat din mâini pistolul cu aer comprimat şi siropul de tuse şi m-a salutat:

— *Guten Tag*, Dwight – de parcă ne-am fi văzut cu o zi în urmă.

Mi-am şters lacrimile de pe obraz.

— Vorbeşte în engleză, tati.

Bătrânul îndoi braţul într-un gest obscen şi-mi spuse:

— *Englisch Scheisser! Churchill Scheisser! Amerikanisch Juden Scheisser!*

L-am lăsat pe verandă şi m-am dus să văd ce-i prin casă. Sufrageria era plină de bucăţi de aeromodele şi conserve de fasole deschise, în jurul cărora bâzâiau muşte, iar dormitorul era tapetat cu fotografii ce înfăţişau femei îmbrăcate sumar, majoritatea cu capul în jos. Baia puţea a urină stătută, iar în bucătărie erau trei pisici care adulmecau nişte conserve de ton pe jumătate goale. Când am dat să mă apropii, m-au scuipat. Am aruncat cu un scaun după ele şi m-am întors la tata.

Se sprijinea de balustrada verandei şi îşi mângâia barba. L-am apucat de braţ, de teamă să nu se ducă de-a dura, şi, înghiţindu-mi lacrimile, l-am rugat:

— Spune ceva, tati! Scoate-mă din minţi. Spune-mi cum ai reuşit să distrugi casa în halul ăsta într-o lună.

Tata încercă să se elibereze. L-am ţinut strâns, apoi am mai slăbit strânsoarea, de frică să nu-i frâng oasele.

— *Du*, Dwight? *Du?* mă întrebă.

Atunci mi-am dat seama că făcuse iar un atac cerebral şi uitase din nou limba engleză. Am încercat să-mi amintesc

[11] Căcănarule! Căcănar mic ce eşti! (în germ. în original).

nişte expresii nemţeşti, dar n-am reuşit. Când eram mic, îl uram atât de mult, încât m-am forţat să uit limba pe care mi-o băgase în cap.

— *Wo ist Greta? Wo Mutti?*

L-am luat pe după umeri.

— Mama a murit. Ai fost prea zgârcit ca să-i cumperi băutură de contrabandă, aşa că a făcut rost de „adio, mamă“ de la negroteii din Flats. Era spirt medicinal, tati. A orbit, ai băgat-o în spital şi acolo a sărit de pe acoperiş.

— Greta!

L-am strâns şi mai tare în braţe.

— Şşt! Asta a fost acum paisprezece ani, tati! E mult de-atunci.

Bătrânul încercă să mă împingă. L-am îmbrâncit către balustrada verandei şi l-am ţintuit acolo. Buzele i se schimonosiră, gata să mă bălăcărească, apoi faţa îi deveni inexpresivă şi mi-am dat seama că nu-şi aminteşte cuvintele. Am închis ochii şi am vorbit eu în locul lui:

— Ştii ce-am păţit din cauza ta, nenorocitule? M-aş fi putut înscrie în poliţie cu dosarul curat, dar au aflat că tatăl meu este un nenorocit de subversiv. M-au silit să-i torn pe Sammy şi pe Ashidas, iar Sammy a murit la Manzanar. Ştiu că te-ai înscris în *Bund*[12] de sanchi, ca să vânezi pizde, însă ar fi trebuit să ai mai multă minte, fiindcă eu n-am avut.

Am deschis ochii, dar mi-au rămas uscaţi. Tata avea o privire goală. Am slăbit strânsoarea şi i-am spus:

— N-ai putut să stai în banca ta, iar acum eu nu mai scap de eticheta de sifonar. Eşti un nenorocit de zgârciob! Ai omorât-o pe mama şi e numai vina ta!

Îmi veni o idee cum să pun capăt întregii situaţii.

— Du-te să te odihneşti, tati. O să am eu grijă de tine.

●●●

În după-amiaza acelei zile am urmărit antrenamentul lui Lee Blanchard. Metoda lui de antrenament consta în runde

[12] Organizaţie profascistă germano-americană dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial.

a câte patru minute cu semigrei deşiraţi, împrumutaţi de la sala de sport de pe Main Street, iar stilul lui de luptă era de a se arunca tot timpul în atac. Se ghemuia când înainta, eschivând de fiecare dată din trunchi, iar directele lui erau surprinzător de puternice. Nu ţintea la cap şi nici nu se ferea, aşa cum m-aş fi aşteptat, iar când trimitea croşee la stomac, îi simţeam loviturile de la douăzeci de metri. Nu era totuşi tipul pe care să-ţi mizezi liniştit banii, iar acum erau bani în joc.

Aşa că nevoia de bani a transformat meciul într-un blat.

M-am dus acasă, l-am sunat pe poştaşul pensionar care avea grijă de tata din când în când şi i-am promis o sută de parai dacă face casa lună şi dacă-l supraveghează zi şi noapte până după meci. A fost de acord. Apoi mi-am sunat un fost coleg de la Academie care lucra la Moravuri, la secţia Hollywood, şi l-am rugat să-mi dea numele câtorva agenţi de pariuri. Crezând că vreau să pariez pe mine, mi-a dat numerele a doi independenţi, plus un tip din gaşca lui Mickey Cohen şi altul din cea a lui Jack Dragna. Independenţii şi casa de pariuri a lui Cohen îl aveau ca favorit pe Blanchard cu 2 la 1, iar la Dragna eram 1 la 1, Bleichert pus la egalitate cu Blanchard. Noua cotă a pariurilor de la el venea după rapoartele cercetaşilor trimişi la faţa locului, care spuneau că par rapid şi puternic. Puteam să dublez fiecare dolar pe care-l pariam.

Dimineaţa am sunat la slujbă şi am anunţat că sunt bolnav, iar şeful din tura de zi a înghiţit gogoaşa, fiindcă eram o mică vedetă locală, iar căpitanului Harwell nu i-ar fi plăcut să ştie că mă ia la trei păzeşte. Liniştit în privinţa serviciului, m-am dus şi mi-am lichidat contul de la bancă, mi-am încasat contravaloarea obligaţiunilor mele de stat şi am făcut un împrumut de două mii de parai, pe care l-am garantat cu Chevy-ul meu decapotabil, model 1946, aproape nou. Banca era la o aruncătură de băţ de Lincoln Heights, unde m-am întâlnit cu Pete Lukins. A fost de acord să mă ajute şi peste două ore m-a sunat să-mi spună ce-a făcut.

Agentul de la Dragna la care îl trimisesem îi luase banii

pentru Blanchard victorios prin K.O. Într-o rundă spre sfârşit de meci, oferindu-i o cotă de 2 la 1. Dacă mă lăsam învins între rundele opt şi zece, câştigul meu total avea să fie de 8.640 de dolari – de-ajuns ca să-l ţin pe bătrân vreo doi-trei ani într-un azil decent. Am dat postul de la Arestări pe lichidarea unor vechi datorii urâte, cu stipularea unui knockout la sfârşit de meci – un risc asumat, ca să nu mă simt chiar un laş. Era un compromis pe care cineva urma să mă ajute să-l plătesc, iar acel cineva avea să fie Lee Blanchard.

Cu şapte zile înainte de meci mă îndopasem până am ajuns la greutatea de optzeci şi şapte de kilograme, am mărit distanţa de alergare şi am sporit timpul de antrenament cu sacul de box la şase minute pe seria de lovituri. Duane Fisk, poliţistul desemnat să-mi fie antrenor şi secund, m-a prevenit că exagerez cu antrenamentul, dar l-am ignorat şi am continuat în ritmul ăsta până cu patruzeci şi opt de ore înainte de meci. Apoi am încetinit până la un nivel minim de antrenament şi mi-am studiat adversarul.

Din spatele sălii, îl urmăream pe Blanchard cum boxează în ringul central. Căutam greşeli în stilul lui de atac şi-i evaluam reacţiile când partenerii lui de antrenament deveneau mai ofensivi. Am remarcat că în clinciuri îşi ţinea coatele pe lângă trup, ca să evite loviturile la corp, lăsându-se descoperit pentru mici upercuturi neaşteptate, care l-ar fi făcut să ridice garda şi l-ar fi lăsat fără apărare la croşeele expediate în coaste. Am mai remarcat că loviturile lui cele mai bune, contrele de dreapta, sunt întotdeauna telefonate, după doi paşi la stânga şi o fentă din cap. Am văzut că în corzi e de neoprit, că îşi poate ţintui acolo adversarii mai uşori cu ghidonări din coate, alternate cu lovituri scurte la trunchi. Mutându-mă mai aproape, i-am văzut cicatricele de la arcade, pe care ar trebui să le ocolesc, ca nu cumva meciul să se oprească din cauza rănirii lui. Asta mă irita, dar o cicatrice lungă de pe partea stângă a cuştii sale toracice părea să fie un loc tocmai bun pentru a-i provoca durere.

— Cel puţin arată bine fără cămaşă.

M-am întors şi am dat cu ochii de Kay Lake, care se uita fix la mine. L-am zărit cu coada ochiului pe Blanchard odihnindu-se pe scăunel şi uitându-se cu atenţie la noi.

— Unde ţi-e caietul de schiţe? am întrebat-o.

Kay îi făcu semn cu mâna lui Blanchard, iar el îi trimise o bezea cu pumnii înmănuşaţi. Se auzi gongul, iar el şi partenerul lui se apropiară unul de altul şi începură să-şi care pumni.

— M-am lăsat de asta, îmi răspunse Kay. Nu eram grozavă, aşa că mi-am schimbat specializarea.

— Cu ce?

— Cu asistenţa medicală, apoi cu psihologia, literatura engleză şi, în cele din urmă, cu istoria.

— Îmi plac femeile care ştiu ce vor.

Kay zâmbi.

— Şi mie, dar nu cunosc nici una. Tu ce vrei?

M-am uitat prin sală. În jurul ringului erau vreo treizeci-patruzeci de spectatori aşezaţi pe scaune pliante, majoritatea poliţişti ieşiţi din tură şi reporteri, mai toţi cu ţigara în gură. O ceaţă subţire plutea deasupra ringului, iar reflectoarele din tavan îi dădeau o strălucire sulfuroasă. Toate privirile erau aţintite asupra lui Blanchard şi asupra loviturilor lui şi toate strigătele şi huiduielile lui îi erau adresate – dar fără mine, gata să răzbun nişte treburi mai vechi, nimic nu avea importanţă.

— Aici e locul meu. Asta-mi doresc.

Kay clătină din cap.

— Ai renunţat la box acum cinci ani. Nu mai e viaţa ta.

Agresivitatea femeii mă enerva. Am răbufnit:

— Iar iubitul tău e un ratat, exact ca mine, şi tu ai fost un soi de gagică din lumea interlopă până să te scoată el de acolo! Tu...

Kay Lake mă opri cu hohotele ei de râs.

— Ai citit despre mine prin ziare?

— Nu. Tu ai citit despre mine?

— Da.

La faza asta am rămas fără replică.

— De ce a renunţat Lee la box? De ce s-a băgat în

poliţie?

— Prinderea infractorilor îi dă sentimentul de ordine. Ai prietenă?

— Mă păstrez pentru Rita Hayworth. Flirtezi cu toţi poliţiştii sau sunt eu un caz mai special?

Din mulţime răsunară urale. Am întors capul şi l-am văzut pe partenerul de antrenament al lui Blanchard prăbuşindu-se la podea. Johnny Vogel urcă în ring şi-i scoase proteza. Cel căzut scuipă un jet lung de sânge. Când m-am uitat la Kay, am văzut c-a pălit şi s-a ghemuit în jacheta ei sport. I-am spus:

— Mâine seară o să fie şi mai rău. Ar trebui să rămâi acasă.

Kay se cutremură.

— Nu. E un moment important pentru Lee.

— Ţi-a spus el să vii?

— Nu. N-ar face asta niciodată.

— E genul de tip sensibil, nu?

Kay se căută în buzunare după ţigări şi chibrituri, apoi îşi aprinse una.

— Da. Exact ca tine, dar fără frustrări.

Am simţit că mă-nroşesc ca racul.

— Vă susţineţi întotdeauna unul pe altul? La bine şi la rău şi-n toate cele?

— Încercăm.

— Atunci de ce nu v-aţi căsătorit? Concubinajul e interzis de regulament, iar dacă şefii se hotărăsc să-şi bage nasul, Lee ar putea avea necazuri.

Kay îşi suflă rotocoalele de fum spre podea, apoi se uită în ochii mei.

— Nu putem.

— De ce nu? Sunteţi împreună de ani de zile. A renunţat la meciurile ilegale de dragul tău. Te lasă şi să flirtezi cu alţi bărbaţi. Mie-mi sună a pereche ideală.

Se auziră din nou nişte strigăte. M-am uitat spre ring şi l-am văzut pe Blanchard tocând încă un boxer. Am parat loviturile, fandând prin aerul stătut din sală. După câteva secunde mi-am dat seama ce fac şi m-am oprit. Kay aruncă

mucul în direcţia ringului şi spuse:

— Trebuie să plec. Baftă, Dwight!

Doar ăl bătrân îmi zicea pe nume.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Lee şi cu mine nu ne culcăm împreună, replică ea, apoi se îndepărtă, lăsându-mă cu ochii holbaţi în urma ei.

●●●

Am zăbovit în sala de antrenament încă vreo oră. Spre seară începură să sosească reporteri şi cameramani, care se îndreptau direct spre ringul din centru, spre Blanchard şi partenerii lui de antrenament fragili ca nişte bibelouri. Nu-mi ieşea din minte replica de rămas-bun a lui Kay Lake, după cum îmi stăruiau în gând şi râsul ei, şi zâmbetul ei, şi tristeţea care o năpădea pe neaşteptate. Deodată am auzit strigătul unui gazetar, „Hei! Uite-l pe Bleichert!“, şi am ieşit în fugă spre parcare şi spre Chevy-ul meu dublu ipotecat. Când am demarat, mi-am dat seama că nu prea am unde să mă duc şi nu-mi doream nimic altceva decât să-mi satisfac curiozitatea în legătură cu femeia aia care părea al naibii de sigură pe sine, dar purta în suflet atâta durere.

Aşa că m-am dus în centru, ca să citesc articolele din presă despre ea.

Impresionat de insigna mea, funcţionarul de la arhiva lui *Herald* m-a condus la o masă de lectură. I-am spus că sunt interesat de spargerea de la banca Boulevard-Citizens şi de procesul spărgătorului capturat, că am impresia că jaful avusese loc pe la începutul lui ’39 şi, probabil, procesul se ţinuse în toamna aceluiaşi an. Mă lăsă să aştept acolo şi se întoarse peste vreo zece minute cu două bibliorafturi mari, legate în piele. Paginile de ziar erau lipite pe coli masive din carton negru şi erau aranjate cronologic, aşa că a trebuit să răsfoiesc dosarul pagină cu pagină, de la 1 februarie până la 12 februarie, până să găsesc ce voiam.

Pe 11 februarie 1939 o bandă de patru persoane a jefuit o maşină blindată pe o stradă lăturalnică, liniştită, din Hollywood. Folosind drept diversiune o motocicletă răstur-

nată, tâlharii l-au imobilizat pe unul din însoţitorii transportului, care coborâse din maşină ca să cerceteze accidentul. Cu un cuţit la gâtul acestuia, i-au convins pe ceilalţi doi însoţitori, aflaţi încă în maşina blindată, să-i lase înăuntru. De îndată ce au pătruns în vehicul, i-au adormit cu cloroform şi i-au legat fedeleş pe toţi trei, după care au înlocuit cei şase saci doldora de bani cu şase saci plini cu bucăţi de cărţi de telefon şi jetoane.

Unul dintre bandiţi a urcat la volanul maşinii blindate şi a dus-o în centrul Hollywoodului. Ceilalţi trei s-au îmbrăcat în uniforme identice cu cele purtate de însoţitorii transportului. Cei trei inşi în uniformă au intrat pe uşa băncii Boulevard-Citizens Savings & Loan de pe colţul dintre Yucca şi Ivar, cărând sacii cu hârtie şi jetoane, iar directorul le-a deschis seiful. Unul dintre spărgători l-a adormit pe director cu un baston în scăfârlie, iar ceilalţi doi au înşfăcat saci cu bani adevăraţi şi s-au îndreptat spre uşă. Între timp şoferul intrase în bancă şi golise sertarele funcţionarilor de la ghişee. Apoi i-a mânat către seif, i-a pocnit în cap şi i-a lăsat inconştienţi, după care a închis uşa seifului şi a încuiat-o. Când o maşină de patrulare a poliţiei de la secţia Hollywood, alertată de o alarmă conectată la secţie, a ajuns acolo, cei patru spărgători erau deja pe trotuar. Poliţiştii le-au ordonat tâlharilor să rămână pe loc. Ei au deschis focul, iar poliţiştii le-au răspuns cu aceeaşi monedă. Doi spărgători au murit împuşcaţi, iar ceilalţi doi au fugit cu patru genţi pline cu bancnote nemarcate de cincizeci şi o sută de dolari.

Când am văzut că nu există nici o referire la Blanchard sau Kay Lake, am trecut rapid peste săptămâna când jaful a ţinut prima pagină şi peste două relatări ale investigaţiei făcute de LAPD.

Bandiţii morţi au fost identificaţi ca fiind Chick Geyer şi Max Ottens, doi bătăuşi din San Francisco fără legături cunoscute în L.A. Martorii oculari de la bancă n-au putut să-i identifice pe cei doi fugari din fotografiile de la Cazier şi nici să furnizeze descrieri adecvate – amândoi aveau şepcile de la uniformă trase pe ochi şi purtau ochelari de soare cu

lentile fumurii. La locul ambuscadei nu au existat martori oculari, iar însoţitorii transportului fuseseră scoşi din circuit până să apuce să-i vadă mai bine pe atacatori.

Jaful se mută de pe pagina a doua şi a treia din rubricile de scandal. Bevo Means l-a consemnat trei zile la rând în rubrica sa, exploatând la maximum informaţia că banda lui Bugsy Siegel îi urmărea pe hoţii fugari, deoarece unul din punctele de colectare ale maşinii blindate era merceria mafiotului. Siegel jurase să-i găsească, deşi furaseră banii băncii şi nu pe ai lui.

Articolele lui Means se îndepărtau din ce în ce mai mult de subiect, aşa că am întors pagină după pagină până am dat de titlul din 28 februarie: „Pontul unui poliţist, fost boxer, rezolvă sângerosul jaf bancar“.

Relatarea era plină de laude la adresa domnului Foc, dar era săracă în fapte. Leland C. Blanchard, în vârstă de 25 de ani, poliţist din Los Angeles ataşat Diviziei Centrale şi fost „om al casei“ de pe Hollywood Division Stadium, şi-a chestionat „cunoştinţele din lumea boxului“ şi „informatorii“ şi a aflat că Robert „Bobby“ De Witt este creierul jafului de la Boulevard-Citizens. Blanchard a transmis informaţia detectivilor de la secţia Hollywood şi aceştia au percheziţionat casa lui De Witt de pe Venice Beach. Acolo au dat peste o rezervă secretă de marijuana, uniforme de gardieni şi saci pentru bani de la Boulevard-Citizens Savings & Loan. De Witt a protestat, susţinând că ar fi nevinovat, dar a fost arestat şi pus sub acuzare pentru două jafuri de gradul unu, cinci atacuri deosebit de grave, furt de automobil şi deţinere de droguri. A fost reţinut, fără posibilitatea eliberării pe cauţiune. Numele lui Kay Lake nu apărea încă nicăieri.

Plictisindu-mă de poliţişti şi hoţi, am răsfoit în grabă următoarele pagini. De Witt, originar din San Berdoo, cu trei condamnări anterioare pentru proxenetism, continua să susţină că fie banda lui Siegel, fie poliţia i-a înscenat totul: mafia pentru că uneori îşi trimitea fetele la produs pe teritoriul lui Siegel, poliţiştii fiindcă aveau nevoie de un ţap ispăşitor pentru jaful de la Boulevard-Citizens. Nu avea alibi

pentru ziua jafului şi spunea că nu-i cunoaşte pe Chick Geyer, Max Ottens sau pe al patrulea bandit, aflat încă în libertate. La proces juraţii nu l-au crezut. A fost condamnat pentru toate capetele de acuzare şi a primit o sentinţă de zece ani la San Quentin, cu riscul de a fi condamnat pe viaţă pentru recidivă.

Kay apăru în cele din urmă la rubrica „Fapt divers“ din 21 iunie, într-un articol intitulat „Fata din lumea interlopă se îndrăgosteşte de... un poliţist! Oare se îndreaptă? Direct la altar?“ Articolul era însoţit de fotografii cu ea şi Lee Blanchard, împreună cu fotografia de cazier a lui Bobby De Witt, un tip cu o moacă de bidon turtit şi cu părul unsuros, pieptănat pe spate. Povestea începea cu o reluare a jafului de la Boulevard-Citizens şi cu contribuţia lui Blanchard la rezolvarea lui, apoi trecea frumuşel la detalii siropoase:

> ...iar la data jafului De Witt găzduia o tânără naivă. Katherine Lake, în vârstă de 19 ani, a venit în 1936 din Sioux Falls, South Dakota, nu ca să caute gloria la Hollywood, ci ca să urmeze un colegiu. S-a ales cu o diplomă de absolventă a facultăţii de infracţiuni deosebit de grave.
>
> „Am căzut în plasa lui Bobby fiindcă nu aveam încotro s-o apuc“, i-a povestit „Kay“ Lake lui Aggie Underwood, reporter la *Herald Express*. „Erau încă anii crizei economice şi găseai cu greu o slujbă. Mă plimbam în jurul pensiunii oribile unde aveam un pat în care să dorm şi aşa l-am cunoscut pe Bobby. Mi-a oferit o cameră în casa lui şi mi-a promis că mă înscrie la colegiul de doi ani din Valley dacă-i fac curat în casă. Nu s-a ţinut de cuvânt şi am văzut apoi că am fost fraierită rău de tot.“
>
> Kay a crezut că Bobby de Witt este muzician, dar în realitate el era traficant de droguri. „La început s-a purtat frumos cu mine“, a mărturisit Kay. „Apoi m-a pus să beau laudanum şi să stau acasă toată ziua, ca să răspund la telefon. După asta situaţia s-a înrăutăţit.“
>
> Kay Lake a refuzat să explice cum „s-a înrăutăţit“ situaţia, dar nu a fost deloc surprinsă când poliţia l-a arestat pe De Witt pentru implicarea lui în jaful sângeros de pe 11 februarie. S-a adăpostit la un centru pentru ajutorarea fetelor cu serviciu din Culver City, iar când a fost solicitată de procuratură să depună mărturie la procesul lui De Witt, a acceptat – deşi o îngrozea fostul ei „binefăcător“.
>
> „Era de datoria mea“, a explicat ea. „Şi, bineînţeles, la proces l-am întâlnit pe Lee.“
>
> Lee Blanchard şi Kay Lake s-au îndrăgostit unul de altul. „De

îndată ce am zărit-o, mi-am dat seama că ea este aleasa inimii mele“, i-a declarat poliţistul Blanchard lui Bevo Means, reporter specializat în cazuri penale. „Are frumuseţea aceea rebelă după care mă dau în vânt. A avut o viaţă grea, dar am s-o readuc pe linia de plutire.“ Nici viaţa lui Lee Blanchard nu a fost lipsită de tragedii. Când avea paisprezece ani, sora lui de nouă ani a dispărut fără urmă. „Cred că de-asta m-am lăsat de box şi am devenit poliţist“, povesteşte el. „Prinderea criminalilor îmi creează un sentiment de ordine.“

Aşa că dintr-o tragedie s-a născut o poveste de dragoste. Dar cum se va termina? Kay Lake spune: „Acum cele mai importante lucruri sunt educaţia mea şi Lee. Sunt din nou fericită!“

Şi, cum cazul lui Kay a încăput pe mâinile Marelui Lee Blanchard, se pare că povestea merge mai departe.

Am închis biblioraftul. Cu excepţia surorii lui Lee, nu m-a surprins nimic. Dar toate astea m-au făcut să mă gândesc la câteva mişcări pe cât de importante, pe atât de greşite: Blanchard dând cu piciorul unei cariere înfloritoare prin refuzul de a mai boxa în meciuri ilegale, o puştoaică omorâtă în mod evident cu sânge rece şi aruncată undeva aiurea, ca un gunoi, Kay Lake cochetând cu ambele părţi ale legii. Am deschis din nou biblioraftul şi m-am uitat cu atenţie la Kay Lake cea din urmă cu şapte ani. Chiar şi la nouăsprezece ani părea mult prea deşteaptă ca să rostească vorbele pe care i le atribuise Bevo Means. Faptul că fusese prezentată drept o naivă mă înfuria.

I-am înapoiat funcţionarului bibliorafturile şi am ieşit din clădirea Hearst întrebându-mă ce anume căutasem, căci ştiam că era vorba de mai mult decât de nişte dovezi care să îmi arate că tipa, Kay, este o victimă. Mergeam cu maşina fără ţintă şi-mi omoram timpul, ca să ajung acasă stors de puteri şi să pot dormi după-amiază, când, deodată, am înţeles: cu bătrânul la azil şi cu postul de la Arestări ratat, Kay Lake şi Lee Blanchard erau singurele mele perspective interesante de viitor şi trebuia să-i cunosc dincolo de vorbele aruncate în vânt, de insinuări şi de meciul nostru.

M-am oprit la un restaurant de pe Los Feliz şi am înfulecat o friptură babană, cu spanac şi cartofi prăjiţi, apoi am

bătut Hollywood Boulevard şi Sunset Strip. Nici unul din afişele de cinema nu mă tenta, iar cluburile de pe Sunset păreau prea costisitoare pentru o vedetă în declin. Lungul şir de firme luminoase se termină la Doheny şi atunci m-am îndreptat spre dealuri. Mulholland era împânzit cu radare şi poliţişti pe motocicletă, aşa că mi-am înfrânat impulsul de a-i da blană spre plajă.

În cele din urmă m-am săturat să conduc ca un cetăţean corect şi am tras pe dreapta lângă dig. Reflectoarele cinematografelor din Westwood Village măturau cerul chiar deasupra mea. Le-am privit cum pivotau şi luminau formaţiunile noroase joase. Dacă le urmăreai mai mult timp, te ameţeau, iar eu m-am lăsat copleşit de spectacol. Maşinile care vâjâiau în sus şi în jos pe Mulholland nu reuşeau să-mi distragă atenţia, iar când reflectoarele s-au stins, m-am uitat la ceas şi am văzut că trecuse de miezul nopţii.

M-am întins şi am privit în jos, spre cele câteva case încă luminate, iar gândul mi-a zburat la Kay Lake. Citind printre rândurile articolului din ziar, mi-am închipuit-o servindu-i pe Bobby De Witt şi pe prietenii lui, poate chiar punându-şi la bătaie corcoduşa. Servitoarea unui gangster, drogată cu laudanum. Părea adevărat, dar urât, de parcă aş fi trădat scânteile pe care le simţisem între noi. Replica de final a lui Kay începea să sune a adevăr gol-goluţ şi mă întrebam cum de poate Blanchard să locuiască cu ea fără s-o posede cu totul.

Luminile caselor se stingeau una după alta, iar eu eram singur. Dinspre dealuri bătea un vânt rece. Am avut un frison şi atunci mi-a picat fisa.

Ieşi victorios dintr-un meci. Transpirat fleaşcă, îmbătat de victorie, te simţi buricul pământului şi vrei ca senzaţia să dureze la infinit. Agenţii de pariuri, care au câştigat bani graşi de pe urma ta, îţi aduc o fată. O profesionistă, o semiprofesionistă, o amatoare ameţită ea însăşi de victorie. I-o tragi în vestiar sau pe bancheta din spate, un loc prea strâmt pentru picioarele tale, aşa că mai tragi şi câte un şut în ferestrele laterale. După asta, când ieşi în mulţime,

oamenii te înghesuie, roiesc în jurul tău, vor să te atingă şi eşti iar în al nouălea cer. Rutina asta devine tot o parte a jocului, a unsprezecea rundă dintr-un meci de zece runde. Iar când te întorci la viaţa de zi cu zi, simţi o slăbiciune, un gol. Cât timp s-a ţinut departe de joc, Blanchard trebuie să fi ştiut chestia asta, trebuie să fi vrut să-şi ţină dragostea pentru Kay departe de aşa ceva.

Am intrat în maşină şi m-am îndreptat spre casă, întrebându-mă dacă-i voi mărturisi vreodată lui Kay faptul că nu am nici o iubită, fiindcă pentru mine sexul are gust de sânge şi răşină şi pansament apretat.

Capitolul patru

Am ieşit din vestiare în acelaşi timp, la sunetul soneriei de avertizare. Când am deschis uşa, am simţit un puseu de adrenalină. Cu două ore în urmă mestecasem o friptură în sânge, îi înghiţisem sucul, dar scuipasem carnea, iar acum simţeam că transpir sânge de animal. Dansând în vârful picioarelor, m-am îndreptat spre colţul meu şi am străbătut cea mai incredibilă gloată amatoare de box pe care am văzut-o în viaţa mea.

Sala era plină până la refuz. Spectatorii erau înghesuiţi pe bănci şi scaune înguste de lemn. Fiecare fiinţă părea că strigă din toţi rărunchii, iar cei aşezaţi pe scaunele de pe interval mă trăgeau de halat şi mă îndemnau să ucid. Ringurile laterale fuseseră demontate, iar ringul central era scăldat într-un pătrat perfect de lumină galbenă, fierbinte. Am apucat coarda de jos şi am păşit peste ea.

Arbitrul, o gloabă bătrână de la paza de noapte a Secţiei Centrale, discuta cu Jimmy Lennon, comentatorul împrumutat pentru o seară de la sala Olympic. Pe locurile din jurul ringului i-am zărit pe Stan Kenton[13] alături de Misty June Christy[14], pe Mickey Cohen[15], pe primarul Bowron, pe Ray Milland[16] şi o mulţime de mahări din conducerea poliţiei,

[13] Stanley Newcomb Kenton (1911-1979), jazzman american.

[14] June Christy (1925-1990), cântăreaţă americană de jazz. S-a bucurat de popularitate mai ales în anii ’50, ca solistă vocală a orchestrei conduse de Stanley Kenton.

[15] Meyer Harris Cohen (1913-1976), gangster originar din New York, faimos în California în anii ’40-’50.

[16] Ray Milland (1905-1986), actor şi regizor galez care a activat cu succes în S.U.A.

toţi în haine civile. Kenton mi-a făcut semn cu mâna, iar eu i-am strigat *„Artistry in rhythm!“*[17]. El a râs, iar eu mi-am dezvelit dinţii proeminenţi spre mulţime, care mă aprobă zgomotos. Vacarmul se înteţi. M-am întors şi am văzut că Blanchard urcase în ring.

Domnul Foc se înclină în direcţia mea. L-am salutat cu o rafală de lovituri scurte în aer. Duane Fisk mă conduse către scăunelul meu. Mi-am dat jos halatul şi m-am sprijinit de stâlpul din colţ, cu braţele petrecute pe după coarda de sus. Blanchard adoptă aceeaşi poziţie. Privirile ni se întâlniră. Jimmy Lennon îi făcu semn arbitrului să treacă într-un colţ neutru, iar microfonul de ring coborî de pe o grindă de lângă reflectoarele din tavan. Lennon îl apucă şi strigă peste vuietul mulţimii:

— Doamnelor şi domnilor, poliţişti şi suporteri ai elitei L.A.-ului, a sosit momentul tangoului cu Foc şi Gheaţă!

Mulţimea era în delir: ovaţiona şi tropăia. Lennon aşteptă până când vuietul se transformă într-un murmur, apoi intonă:

— În seara aceasta vom asista la zece runde de box de categoria grea. În colţul alb, în şort alb, avem un poliţist din Los Angeles cu un palmares personal de patruzeci şi trei de victorii, patru înfrângeri şi două meciuri egale. În greutate de nouăzeci şi două de kilograme şi jumătate... doamnelor şi domnilor, Marele Lee Blanchard!

Blanchard îşi lepădă halatul, îşi sărută mănuşile şi se înclină în toate cele patru direcţii. Lennon îi lăsă pe spectatori să se dezlănţuie frenetic câteva momente, apoi îi acoperi cu vocea sa, amplificată de microfon:

— Iar în colţul negru, în greutate de optzeci şi şase de kilograme şi jumătate, un poliţist din Los Angeles neînvins, cu treizeci şi şase de victorii consecutive. Şiretul Bucky Bleichert!

M-am îmbătat de ovaţii şi mi-am imprimat în minte feţele spectatorilor din jurul ringului, prefăcându-mă că n-

[17] Stanley Kenton şi-a înfiinţat prima orchestră în anul 1941. Ulterior ea a luat numele cântecului său de mare succes *Artistry in Rhythm* („Măiestrie ritmată“).

aveam de gând să mă las învins. Zgomotul din sală se diminuă. M-am îndreptat spre centrul ringului. Blanchard se apropie, arbitrul mormăi nişte cuvinte pe care nu le-am auzit, iar Domnul Foc şi cu mine ne atinserăm mănuşile. Angheţat rahatu-n mine de spaimă şi m-am întors în colţul meu. Fisk mi-a fixat proteza în gură. Apoi a bătut gongul şi totul s-a terminat, deşi urma abia începutul.

Blanchard s-a năpustit asupra mea. L-am întâmpinat în mijlocul ringului cu o combinaţie de două directe, în timp ce el eschiva, ferindu-şi capul. Directele mele nu şi-au atins ţinta, iar eu m-am deplasat întruna spre stânga, fără a-i contracara în vreun fel loviturile, sperând că o să-l prind descoperit, ca să-i plasez una cu dreapta.

Prima lovitură care m-a atins a fost un croşeu de stânga la corp. Am văzut-o venind şi am eschivat spre interior, răspunzând cu o stângă scurtă la figură. Croşeul lui Blanchard mi-a şters spinarea. A fost una din cele mai puternice lovituri ratate de un adversar pe care le-am simţit vreodată. Îşi ţinea mâna dreaptă jos şi am speculat momentul, administrându-i un upercut scurt. L-am atins din plin şi, în timp ce Blanchard ridica garda, am continuat cu un un-doi în torace. Am făcut pasul înapoi, nelăsându-i timp să mă prindă în clinci sau să riposteze, dar tot am luat o stângă în gât. M-a zdruncinat destul de tare, aşa că mi-am pus în valoare jocul de picioare şi am început să mă învârtesc în jurul lui.

Blanchard a încercat să mă-ncolţească, dar am reuşit să-l ţin la distanţă, pistonându-i cu directe capul, cu care eschiva întruna, păstrând contactul fizic mai bine de jumătate din timp şi având grijă să-l lovesc mai jos, ca să nu-i sparg arcadele la cicatricele mai vechi. Îmi expedia croşee la corp, lansându-se din poziţie ghemuită. Eu făceam pasul înapoi şi-l contram cu combinaţii de lovituri ce-şi atingeau ţinta. Mi-a luat cam un minut până am reuşit să sincronizez eschivele lui cu directele mele şi, când zvâcnea din cap, îi plasam nişte croşee scurte la coaste.

Dansam în cerc în jurul lui şi lansam câte o serie prelungă de lovituri. Blanchard mă încolţea şi căuta o breşă

în apărarea mea, ca să-mi dea lovitura de graţie. Runda era pe terminate şi mi-am dat seama că reflectoarele strălucitoare din tavan şi fumul ce se înălţa din mulţime mă făceau să nu disting clar suprafaţa ringului. Pur şi simplu nu mai vedeam corzile. Cu un gest reflex, m-am uitat peste umăr. Asta m-a făcut să încasez un pumn zdravăn în tâmpla stângă.

M-am sprijinit buimac de stâlpul din colţul alb, cu Blanchard călare pe mine. Îmi suna apa-n cap şi urechile-mi ţiuiau de parcă nişte avioane de luptă japoneze intrate în picaj mi-ar fi lansat bombe în creier. Am ţinut garda sus, să-mi apăr faţa. Blanchard mă pisa cu croşee de stânga-dreapta în braţe, doar-doar o să mi le cobor. Am început să-mi revin, am sărit din colţ, l-am prins pe domnul Foc într-un clinci sănătos şi l-am strâns în braţe cât am putut de tare, simţindu-mă tot mai puternic în timp ce-l împingeam spre mijlocul ringului, în cele din urmă arbitrul a intervenit şi a strigat „Break!“ Am rămas agăţat de Blanchard, aşa că arbitrul a trebuit să intervină şi să ne despartă.

Am bătut în retragere, cu mintea iarăşi limpede. Încetase şi ţiuitul urechilor. Blanchard s-a năpustit la mine cu paşi apăsaţi şi garda coborâtă. Am fentat cu stânga şi Marele Lee s-a trezit miruit la marele fix de o dreaptă năprasnică. A căzut drept în cur.

Nu ştiu care dintre noi a rămas mai mut de uimire. Blanchard stătea cu gura căscată şi asculta numărătoarea arbitrului. Eu m-am retras într-un colţ neutru. Blanchard s-a ridicat la şapte, iar de data asta eu am fost cel care a atacat. Domnul Foc a băgat capul la cutie, stând cu picioarele răscrăcărate, pregătit să mă răpună sau să fie răpus. Mă apropiasem de el, când arbitrul a sărit între noi şi a strigat „Gongul! Gongul!“

M-am întors în colţul meu. Duane Fisk mi-a scos proteza şi mi-a şters obrajii cu un prosop umed. M-am uitat spre suporterii care aplaudau, ridicaţi în picioare. Pe flecare chip pe care-l vedeam citeam ceea ce *eu, unul*, ştiam prea bine: puteam să-l desfiinţez pe Blanchard cât ai bate din palme. Şi, timp de o fracţiune de secundă, mi s-a părut că fiecare

voce îmi urlă din toţi rărunchii să nu trântesc meciul.

Fisk mă întoarse cu faţa la el şi-mi băgă proteza înapoi.

— Nu intra la bătaie cu el! Ţine-l la distanţă. Pistonează-l cu directe, îmi şopti el.

Se auzi gongul. Fisk coborî de pe marginea ringului. Blanchard veni glonţ spre mine. De data asta îşi ţinea corpul perfect drept şi expedie o serie de directe care şi-au ratat de puţin ţinta, înaintând cu paşi greoi şi căutând să-mi aplice contra decisivă. Am continuat să dansez în vârful picioarelor şi să arunc directe dublate de la o distanţă prea mare ca să aibă un efect devastator, încercând să impun un ritm cu care, la un moment dat, să-l pot prinde cu garda jos.

Majoritatea loviturilor mele îşi atingeau ţinta. Blanchard continua să mă preseze. I-am înfipt o dreaptă în coaste şi mi-a răspuns cu aceeaşi monedă. Schimbam lovituri cu ambele mâini, de la distanţă mică. Neavând spaţiu de manevră, loviturile nu aveau cine ştie ce forţă şi Blanchard stătea cu bărbia înfiptă în claviculă: evident, învăţase lecţia după upercuturile mele.

Păstram o distanţă mică unul faţă de celălalt, schimbând lovituri scurte în braţe şi umeri. Tot timpul am simţit forţa superioară a lui Blanchard, dar n-am încercat deloc să-l ţin la distanţă, fiindcă voiam să-l fac şi eu să sufere înainte să bat în retragere. Mă pregăteam de-o luptă de uzură serioasă, când domnul Foc s-a transformat în cel mai drăguţ domn Gheaţă cu putinţă.

În toiul unui schimb de lovituri la corp a făcut un pas înapoi şi mi-a vârât o stângă dureroasă sub stomac. Lovitura m-a secat la lingurică şi m-am retras, pregătindu-mă să-mi reiau jocul de picioare. Am atins corzile şi am ridicat garda, dar înainte de a eschiva în lateral şi de-a fugi, am încasat o serie scurtă la rinichi. Mi-am lăsat garda jos şi croşeul de stânga al lui Blanchard mi s-a înfipt în bărbie.

Din corzi m-am trezit aterizând în genunchi. Maxilarul îmi trimitea unde de şoc până în creier. Am văzut ca prin ceaţă cum arbitrul îl trimite pe Blanchard în colţul neutru. Am dat să mă ridic, sprijinindu-mă într-un genunchi, dar mi-

am pierdut echilibrul şi am căzut pe burtă. Blanchard ajunsese în colţul neutru şi, cum eram întins pe jos, vederea mi s-a limpezit. Am tras de câteva ori adânc aer în piept, ceea ce a făcut să-mi treacă şi năuceala. Arbitrul a revenit lângă mine şi a început să mă numere, iar când a ajuns la şase, am încercat să mă ridic. Genunchii îmi tremurau uşor, dar am reuşit să rămân în picioare. Blanchard le trimitea bezele suporterilor. Am început să respir atât de sacadat, de era să-mi sară proteza din gură. La opt arbitrul mi-a controlat garda, ca să vadă dacă pot continua, şi i-a făcut semn lui Blanchard că poate relua lupta.

Am simţit că mi se suie sângele la cap de furie, ca unui copil umilit. Blanchard se apropie de mine relaxat, cu garda jos, de parcă n-aş fi meritat întreaga lui concentrare. L-am întâmpinat frontal, cu o directă, chipurile, anemică, în clipa când mi-a intrat în raza de acţiune. Blanchard evită lovitura cu uşurinţă, după cum şi era de aşteptat. Şi-a luat avânt, ca să mă termine cu un croşeu de dreapta năprasnic, şi în timp ce-şi pregătea lovitura, i-am bubuit în nas o contră cu dreapta. Lovitura l-a zdruncinat. Am continuat cu un croşeu de stânga la corp. Mâinile domnului Foc căzură neputincioase pe lângă corp. I-am mai expediat un upercut scurt. Gongul bătu exact în momentul în care se rezemă, năuc, în corzi.

În timp ce mă deplasam spre colţul meu, publicul scanda „Buck-kee! Buck-kee! Buck-kee!“ Mi-am scuipat proteza şi am tras adânc aer în piept. M-am uitat spre suporteri şi mi-am dat seama că toate pariurile din lume nu mai aveau nici o importanţă, că o să-l fac pe Blanchard carne tocată şi o să mulg Arestările la toate mandatele şi toate repunerile în posesie pe care o să pun mâna, o să-l bag pe bătrân la azil cu banii *ăştia* şi aşa o să mă şi pricopsesc.

Duane Fisk îmi strigă:

— Arde-l! Arde-l!

Mahării care făceau pe arbitrii pe margine îmi zâmbiră de lângă ring. Le-am răspuns cu salutul lui Bucky Bleichert, dezvelindu-mi dinţii de iepuroi. Fisk îmi turnă apă în gură.

Mi-am clătit cerul-gurii şi am scuipat în găleată. El îmi vârî sub nas un flacon cu amoniac şi îmi schimbă proteza, după care se auzi gongul.

De acum se trecea la prudenţă maximă – specialitatea mea.

În următoarele patru runde am dansat, am eschivat, am expediat directe de la distanţă, profitând de alonja mea, şi nu i-am permis lui Blanchard să mă prindă în clinci sau să mă înghesuie în corzi. Mi-am fixat un singur obiectiv – arcadele lui cu urme mai vechi de răni – şi l-am pisat cu lovituri scurte, trimise cu stânga. Când directa îl lovea în plin şi el ridica garda într-un gest reflex, micşoram distanţa şi-i trimiteam câte un croşeu de dreapta la pipotă. În jumătate din aceste combinaţii reuşea să contreze cu lovituri la corp şi, la fiecare lovitură încasată, simţeam cum mi se-nmoaie câte un pic picioarele şi mi se taie răsuflarea. Până la sfârşitul rundei a şasea lui Blanchard îi şiroia sângele din arcadele sparte, iar eu aveam coastele învineţite. Şi amândoi simţeam că ni se termină benzina.

Runda a şaptea a constat într-o luptă de uzură dusă de doi războinici istoviţi. Am încercat să păstrez distanţa şi să-l pistonez cu directe. Blanchard ţinea garda sus, ca să poată să-şi şteargă sângele ce-i şiroia în ochi şi să-şi protejeze arcadele, deja sparte de loviturile mele. De fiecare dată când ieşeam la bătaie, trimiţându-i un un-doi în gardă şi abdomen, îmi burduşea plexul solar.

Lupta se transformase într-un război al secundelor. Aşteptând începutul rundei a opta, am văzut că vânătăile aproape că începuseră să-mi sângereze. Mă dureau urechile de-atâtea scandări ale numelui meu. În colţul opus antrenorul lui Blanchard îi tampona arcadele cu un creion astringent şi îi prindea nişte bandaje adezive minuscule pe bucăţile de piele zdrelită, care-i atârnau flasc. M-am trântit vlăguit pe taburet şi l-am lăsat pe Duane Fisk să-mi dea apă şi să-mi maseze umerii. În toate aceste şaizeci de secunde m-am uitat lung la domnul Foc, imaginându-mi că-l văd pe bătrânu', ca să strâng în mine suficientă ură cât să pot rezista următoarele nouă minute.

Gongul bătu. Am pornit spre mijlocul ringului, abia ţinându-mă pe picioare. Blanchard mă atacă, revenind la poziţia lui ghemuită. Picioarele îi tremurau, ca şi mie, şi am văzut că rănile i se închiseseră.

I-am expediat o directă slabă. Blanchard a încasat-o pe când se apropia şi şi-a continuat înaintarea, încercând să pareze lovitura, în timp ce picioarele mele amorţite refuzau să facă pasul înapoi. Am simţit cum şireturile mănuşii mele îi deschid iar arcadele sparte şi mi s-a întors stomacul pe dos când am văzut faţa lui Blanchard acoperită de sânge. Mi s-au înmuiat genunchii. Mi-am scuipat proteza şi m-am prăvălit în corzi. Am văzut cum vine-n zbor spre mine o dreaptă nimicitoare. Ziceai că-i o bombă lansată de la o distanţă de câţiva kilometri şi mi-am dat seama că aş avea timp s-o contracarez. Mi-am adunat toată ura în pumnul drept şi am izbit fix în ţinta însângerată dinaintea mea. Am simţit pârâitul inconfundabil al cartilajului nazal, după care totul s-a cufundat în întuneric şi într-o lumină de un galben încins. Mi-am ridicat privirea spre lumina orbitoare şi m-am simţit ridicat de jos. Duane Fisk şi Jimmy Lennon au răsărit lângă mine şi m-au luat de braţe. Am scuipat sânge şi am îngăimat:

— Am învins.

La care Lennon mi-a răspuns:

— Nu în seara asta, băiete! Ai pierdut prin K.O. În runda a opta.

Când mi-a picat fisa cum stau lucrurile, am izbucnit în râs şi am dat să-mi eliberez braţele. Ultimul lucru care mi-a trecut prin minte înainte de-a leşina a fost că l-am aranjat pe bătrânu’ – şi încă *pe cinstite*.

●●●

Mi s-au dat zece zile libere de la serviciu – asta la insistenţele doctorului care m-a consultat după meci. Aveam coastele pline de vânătăi, falca umflată cât roata carului, iar lovitura care m-a scos din joc îmi slăbise şase dinţi. Felcerul acela mi-a spus mai târziu că Blanchard avea

nasul spart şi că i s-au pus douăzeci şi şase de copci la arcadele zdrelite. Din perspectiva daunelor provocate adversarului, fusese o remiză.

Pete Lukins mi-a adunat câştigurile şi am bătut împreună azilurile până când am dat de unul care părea potrivit pentru o fiinţă omenească – King David Villa, la distanţă de-o stradă de Miracle Mile. Pentru două mii de parai pe an, plus cei cincizeci de dolari pe lună decontaţi de Asigurările Sociale, bătrânul avea camera lui proprie, trei mese pe zi şi o mulţime de „activităţi de grup“. Majoritatea pensionarilor din azil erau evrei şi mă bucuram în sinea mea că friţul cel nebun îşi va petrece restul vieţii în tabăra inamică. Împreună cu Pete, l-am instalat acolo, iar când am plecat, o bălăcărea pe sora-şefă şi îi făcea ochi dulci unei fete de culoare care aranja paturile.

După asta m-am izolat în apartament. Citeam, ascultam jazz la radio şi lipăiam îngheţată şi supe, singurele mâncăruri pe care le puteam băga în gură. Mă consolam cu gândul că am luptat cât de bine am putut şi că astfel am rezolvat jumătate din ceea ce-mi propusesem.

Telefonul suna încontinuu. Bănuind că trebuie să fie reporteri sau poliţişti care vor să mă consoleze, nu răspundeam niciodată. Nu ascultam ştirile sportive şi nici nu citeam ziarele. Voiam să mă detaşez un pic de faima mea locală şi singura modalitate posibilă era să mă dau la fund o perioadă.

Rănile mi se vindecau, iar după o săptămână ardeam de nerăbdare să mă întorc la lucru. Obişnuiam să-mi omor după-amiezile aşezat pe treptele din spatele casei, urmărind cum pândeşte păsărelele motanul proprietăresei. Chico tocmai pusese ochii pe o gaiţă albastră, când am auzit o voce cântată care mă interpelă:

— Nu te-ai plictisit încă?

M-am uitat în jos. La piciorul scării era nimeni altul decât Lee Blanchard. Avea sprâncenele împânzite de copci şi nasul teşit şi învineţit. Am râs şi i-am răspuns:

— Cam aşa stau lucrurile.

Blanchard îşi agăţă degetele mari de curea.

— Vrei să lucrezi la Arestări cu mine?

— *Ce face?*

— Ai auzit bine. Căpitanul Harwell te-a tot sunat să te anunţe, dar tu hibernai în draci.

M-a luat cu furnicături.

— Dar am pierdut. Ellis Loew zicea că...

— La naiba cu ce-a zis Ellis Loew! Tu nu citeşti ziarele? Propunerea B a fost ratificată ieri, probabil fiindcă le-am oferit alegătorilor un spectacol pe cinste. Horrall i-a spus lui Loew că Johnny Vogel a ieşit din joc şi că tu eşti omul lui. Vrei slujba?

Am coborât scările şi i-am întins mâna. Blanchard mi-a strâns-o şi mi-a făcut cu ochiul.

Aşa a început munca noastră în echipă.

Capitolul cinci

Departamentul de Arestări de la Divizia Centrală se afla la etajul al şaselea al Primăriei, între Biroul Omucideri al Departamentului de Poliţie din L.A. şi Divizia Penală a Procuraturii Districtuale – un spaţiu divizat de pereţi despărţitori, cu două birouri faţă în faţă, două fişete doldora de dosare şi o hartă a districtului Los Angeles agăţată peste fereastră. O uşă din sticlă zgrunţuroasă, pe care scria PROCUROR ADJUNCT ELLIS LOEW, separa cămăruţa de şeful de la Arestări şi de procurorul districtual Buron Fitts – şeful lui – şi nu era nimic care s-o despartă de biroul poliţiştilor de la Omucideri, o cameră imensă, cu şiruri de birouri şi planşe din plută agăţate pe pereţi, de care erau prinse rapoarte despre infracţiuni, afişe cu infractori daţi în urmărire generală şi diverse notiţe. Pe cel mai uzat dintre cele două birouri de la Arestări era o plăcuţă pe care scria SERGENT L.C. BLANCHARD. Biroul de vizavi trebuie să fi fost al meu şi m-am trântit pe scaun, imaginându-mi cum ar arăta, alături de telefon, plăcuţa din lemn gravată cu POLIŢIST D.W. BLEICHERT.

Eram singur – singura persoană de la etajul al şaselea. Trecuse cu puţin de ora 7 dimineaţa, iar eu venisem mai devreme la serviciu, pentru a-mi savura debutul în haine civile. Căpitanul Harwell mă sunase să mă anunţe că trebuie să mă prezint la noul loc de muncă luni, 17 noiembrie, la ora 8 dimineaţa, că ziua va începe cu prezenţa la citirea rezumatelor infracţiunilor de săptămâna trecută, iar prezenţa este obligatorie pentru tot efectivul Departamentului de Poliţie din Los Angeles şi pentru

procurorii de la Divizia Penală a Procuraturii. Lee Blanchard şi Ellis Loew aveau să mă instruiască ceva mai târziu în legătură cu atribuţiile mele, iar apoi urma să pornim în căutarea infractorilor puşi sub urmărire.

Etajul al şaselea găzduia diviziile de elită ale Departamentului: Omucideri, Moravuri, Jafuri şi Fraude, plus Divizia Centrală de Arestări şi Brigada Centrală de Detectivi. Era domeniul poliţiştilor specializaţi, al poliţiştilor cu ambiţii politice şi viitor frumos, iar acum era şi căminul meu. Eram îmbrăcat cu cea mai bună geacă sport a mea, cu pantaloni lejeri, iar revolverul de serviciu îmi atârna în tocul nou-nouţ. Fiecare om din LAPD îmi era dator pentru majorarea salarială de opt procente care venise odată cu ratificarea Propunerii B. Începea să mă cuprindă entuziasmul. Eram gata de orice.

Cu orice în afară de reluarea meciului. La 7.40 biroul începu să se umple de poliţişti care mormăiau despre mahmureală, dimineţile de luni în general şi Bucky Bleichert, maestrul coregraf transformat în boxer, noua achiziţie a departamentului. Am stat ascuns în cămăruţă până i-am auzit că ies pe coridor. Când în birou se aşternu tăcerea, m-am îndreptat spre o uşă pe care scria SALA DE ŞEDINŢE. Iar când am intrat, am fost ovaţionat îndelung.

Am fost aplaudat în stil milităresc. Cei aproximativ patruzeci de poliţişti în civil s-au ridicat în picioare şi au bătut din palme la unison. Am privit spre partea din faţă a încăperii şi am văzut o tablă pe care scria cu cretă „8%!!!“ Lee Blanchard stătea lângă tablă, alături de un grăsan palid, cu aer de ofiţer superior. Le-am făcut semn spre domnul Foc. El zâmbi cu gura până la urechi. Grăsanul se apropie de un pupitru şi ciocăni în el. Aplauzele se domoliră, iar băieţii se aşezară. Am găsit un scaun liber în fundul încăperii şi am luat şi eu loc. Grăsanul mai ciocăni o dată în pupitru.

— Bleichert, băieţii din Divizia Centrală, Omucideri, înşelătorii şi aşa mai departe, făcu el prezentările. Deja îi cunoşti pe sergentul Blanchard şi pe domnul Loew, iar eu sunt căpitanul Jack Tierney. Tu şi Lee sunteţi oamenii momentului. Aşadar, sper că ţi-au făcut plăcere ovaţiile,

fiindcă nu vei mai avea parte de altele până o să ieşi la pensie.

Toată lumea izbucni în râs. Tierney bătu în pupitru şi vorbi în microfon:

— Destul cu prostiile. Avem rezumatul infracţiunilor din săptămâna 8-14 noiembrie 1946. Fiţi atenţi, că-i groasă rău de tot. În primul rând avem trei spargeri la nişte magazine de băuturi în nopţile de 10, 12 şi 13 noiembrie, toate pe o rază de zece străzi în jurul bulevardului Jefferson, care ţine de secţia University. Suspecţii sunt doi adolescenţi albi, cu puşti cu ţeava tăiată, agitaţi – fără îndoială, nişte drogaţi. Poliţiştii de la University n-au nici o pistă, iar şeful de brigadă de acolo vrea ca o echipă de la Jafuri să se ocupe de problemă. Domnule locotenent Ruley, ne întâlnim la 9 să discutăm situaţia, iar voi, ceilalţi, daţi sfoară în ţară printre informatori. Jafurile comise sub influenţa drogurilor sunt un *modus operandi* nasol... Ne mutăm acum mai la est, unde avem prostituate independente care bat restaurantele cu bar din Chinatown. Îşi satisfac clienţii în maşini parcate şi cer un preţ mai mic decât cel practicat în zona aia de fetele lui Mickey Cohen. Delicte deocamdată neînsemnate, dar lui Mickey C. nu-i place treaba şi nici chinezoilor nu le place, fiindcă fetele lui Mickey închiriază hogeacuri cu ora în Alameda şi toate-s aflate în proprietatea chinezoilor. Mai devreme sau mai târziu o să se lase cu tămbălău, aşa că vreau să-i liniştiţi pe proprietarii de restaurante, iar fiecare ştoarfă din Chinatown pe care puneţi mâna să stea la mititica patruzeci şi opt de ore. Pe la mijlocul săptămânii căpitanul Harwell o să detaşeze o duzină de poliţişti din tura de noapte pentru o razie şi vreau ca Moravurile să aducă la zi dosarele curvelor şi ale fiecărei profesioniste independente care lucrează în centru. Să li se întocmească un cazier cu fotografie şi tot tacâmul. Vreau să se ocupe de treaba asta doi băieţi de la Secţia Centrală, care să lucreze sub supravegherea Moravurilor. Domnule locotenent Pringle, ne vedem la 9.15.

Tierney făcu o pauză şi se întinse. M-am uitat în jur şi am observat că majoritatea poliţiştilor îşi luau notiţe. Tocmai

îmi blestemam zilele că nu mi-am adus o agendă, când căpitanul lovi pupitrul cu ambele mâini.

— Iată o arestare care, fără îndoială, l-ar face fericit pe bătrânul căpitan Jack. Mă refer la spargerile din casele de pe Bunker Hill, de care s-au ocupat sergenţii Vogel şi Koenig. Fritzie, Bill, aţi citit raportul Departamentului de Investigaţii Speciale?

Doi bărbaţi aşezaţi unul lângă altul, cu câteva rânduri mai în faţă, răspunseră într-un glas „Nu, dom'le căpitan" şi „Nţ, domnule". Îl vedeam bine din profil pe cel mai în vârstă – era leit grăsanul Johnny Vogel, ba încă şi mai gras. Tierney continuă:

— V-aş sugera să-l citiţi imediat după şedinţă. Pentru informarea voastră, a celor neimplicaţi direct în anchetă, băieţii de la Criminalistică au găsit la ultima spargere un set de amprente chiar lângă dulapul cu argintărie. Aparţin unui bărbat alb pe nume Coleman Walter Maynard, în vârstă de 31 de ani, cu două condamnări pentru sodomie. Un degenerat, violator de copii cu acte în regulă. Nu s-a prezentat la cei de la Eliberări Condiţionate. Locuia temporar într-un hotel de pe 14th, colţ cu Bonnie Brae, dar şi-a luat tălpăşiţa în jurul datei când au început spargerile. Cei de la Highland Park au patru cazuri de sodomie nerezolvate şi toate victimele-s băieţei înjur de opt ani. Poate-i vorba despre Maynard sau poate că nu, dar ori pentru ei, ori pentru spargeri, tot i-am putea aranja un sejur frumuşel la Q[18]. Fritzie, Bill, voi la ce mai lucraţi?

Bill Koenig se aplecă peste carneţelul de notiţe. Fritz Vogel îşi drese glasul şi răspunse:

— Ne-am ocupat de hotelurile din centru. Am arestat câţiva hoţi de chei şi am dat iama în nişte hoţi de buzunare.

Tierney trase un pumn în pupitru.

— Fritzie, hoţii de chei nu erau cumva Jerry Katzenbach şi Mike Purdy?

Vogel se foi în scaun.

— Ba da, domnule.

— Şi, Fritzie, nu cumva s-au turnat unul pe altul?

[18] Închisoarea californiană de maximă securitate San Quentin.

— Ăăă... ba da, domnule.

Tierney îşi ridică ochii spre cer.

— Daţi-mi voie să-i lămuresc pe aceia dintre voi care n-au auzit de Jerry şi Mike. Sunt homo şi locuiesc la mama lui Jerry, într-un cuibuşor de nebunii din Eagle Rock. Sunt parteneri de când era bunica fată, dar din când în când se mai ciondănesc şi le vine cheful să alerge după câte o jartea penală, aşa că unul îl dă în gât pe celălalt. Apoi celălalt îi plăteşte cu aceeaşi monedă şi se aleg amândoi cu câte un sejur la pârnaie. Cât stau la răcoare, dau pe goarnă ce ştiu despre bande, şi-o trag la buci cu găozarii şi primesc reducere de pedeapsă pentru ciripit. Se ţin de chestia asta de când era Mae West fată mare. Fritzie, la ce altceva ai mai lucrat?

Sala se umplu de râsete înfundate. Bill Koenig dădu să se ridice, rotindu-şi capul ca să vadă cine râde. Fritz Vogel îl trase de mânecă, silindu-l să se aşeze, apoi răspunse:

— Domnule, am mai făcut nişte cercetări pentru domnul Loew. I-am adus martori.

Faţa palidă a lui Tierney se înroşi ca sfecla.

— Fritzie, *eu* sunt comandantul Diviziei Centrale de Detectivi, nu domnul Loew. Sergentul Blanchard şi agentul Bleichert lucrează pentru domnul Loew, tu şi sergentul Koenig, nu! Sistează ce făceai pentru domnul Loew, lasă-i naibii pe hoţii de buzunare şi pune mâna pe Coleman Walter Maynard până nu apucă să mai violeze şi alţi băieţei! Te rog! Faci asta pentru mine? La avizier există o notă despre persoanele din anturajul lui şi le sugerez tuturor poliţiştilor să se familiarizeze cu ea. Maynard e fugar şi s-ar putea ascunde la una dintre ele.

L-am văzut pe Lee Blanchard părăsind sala de şedinţe pe o ieşire laterală. Tierney răsfoi nişte hârtii de pe pupitru şi spuse:

— Iată o chestie pe care domnul comandant Green crede că ar trebui să o ştiţi. De trei săptămâni încoace cineva aruncă pisici moarte, ciopârţite, în cimitirele din Santa Monica şi Gower. Secţia Hollywood a întocmit vreo şase rapoarte despre caz. După părerea locotenentului Davis de

pe 77th Street, este cartea de vizită a bandelor de puşti negrotei. Majoritatea pisicilor au fost aruncate în nopţile de joi, iar cioroii au acces la sălile de patinaj pe role exact în serile de joi, aşa că s-ar putea să existe o legătură. Întrebaţi lumea din zonă, vorbiţi cu informatorii voştri şi transmiteţi-i orice informaţie relevantă sergentului Hollander de la secţia Hollywood. Să trecem la omucideri. Russ?

Un bărbat înalt, cărunt, într-un costum imaculat, la două rânduri, îi luă locul la pupitru... Căpitanul Jack se trânti pe cel mai apropiat scaun disponibil. Bărbatul înalt avea o prestanţă care aducea mai mult cu aceea a unui judecător sau a unui avocat barosan decât a unui poliţist. Îmi amintea de preotul ăla luteran blând, prieten cu tata până când *Bund*-ul a fost calificat drept subversiv. Poliţistul de lângă mine îmi şopti:

— Locotenentul Millard. Adjunctul de la Omucideri, dar de fapt adevăratul şef. Un suflet mare.

Am dat din cap a încuviinţare şi l-am ascultat pe locotenent, care vorbea cu o voce numai miere:

— ...iar legistul a decis că în cazul Russo-Nickerson este vorba de un omor urmat de sinucidere. Biroul se ocupă de accidentul rutier din intersecţia Pico cu Figueroa din data de 10 noiembrie, accident urmat de fuga şoferului de la locul faptei. Am localizat vehiculul, o limuzină La Salle ’39, care a fost abandonată. Este înregistrată pe numele unui bărbat mexican, Luis Cruz, în vârstă de 42 de ani, cu domiciliul în South Pasadena, strada Alta Loma Vista, numărul 1349. Cruz este recidivist: a fost condamnat de două ori pentru tâlhărie. Şi-a luat tălpăşiţa de mult, iar nevastă-sa susţine că La Salle-ul a fost furat în septembrie. Zice că a fost umflat de vărul lui Cruz, Armando Villareal, în vârstă de 39 de ani, dat şi el dispărut. Harry Sears şi cu mine am luat primele declaraţii, iar martorii oculari au spus că în maşină erau doi mexicani. Ai mai aflat şi altceva, Harry?

Un bărbat îndesat, cu părul zbârlit, se ridică şi se întoarse spre cei din sală. Înghiţi în sec de câteva ori, apoi vorbi bâlbâit:

— Nevasta lui C-C-C-Cruz şi-o trage cu v-v-v-vărul. M-m-m-maşina n-a fost anunţată ca fiind f-f-f-furată, iar vecinii z-z-z-zic că nevasta îl dă în gât pe v-v-v-văr ca să n-afle C-C-C-Cruz despre ei.

Harry Sears se aşează brusc. Millard îi zâmbi şi spuse:

— Mulţumesc, colega. Domnilor, Cruz şi Villareal sunt daţi în urmărire în tot statul şi sunt prioritatea numărul unu. Pe numele lor s-au emis mandate de arestare. În concluzie: amândoi sunt beţivani notorii, din ăia care trag din greu la măsea, iar fuga de la locul accidentului este o faptă foarte gravă, aşa că hai să-i prindem. Domnule căpitan?

Tierney se ridică în picioare şi strigă:

— Liber!

Colegii mei poliţişti mă înconjurară, îmi întinseră mâna, mă bătură pe spate şi-mi loviră în glumă bărbia. Am primit cu plăcere dovezile de prietenie până când sala de şedinţe se goli şi de mine se apropie Ellis Loew, care se juca destins cu un breloc ce purta însemnele frăţiei Phi Beta Kappa şi îi era prins de buzunarul vestei.

— N-ar fi trebuit s-o lălăi cu el, spuse Loew, învârtind brelocul în aer. Erai în avantaj pe toate cele trei fişe de arbitraj.

I-am înfruntat privirea.

— Propunerea B a fost ratificată, domnule Loew.

— Da, aşa-i. Dar unii din suporterii tăi au pierdut bani. Ai grijă ce faci aici. Nu da cu piciorul şansei care ţi s-a oferit, aşa cum ai făcut cu meciul.

— Eşti gata, răţoiule?

Cel care m-a salvat a fost Blanchard. L-am urmat înainte să-i dau cu piciorul şansei atunci şi acolo.

●●●

Ne-am îndreptat spre sud în maşina lui Blanchard, un Ford *coupé* din ’40 fără însemnele poliţiei, care avea sub bord un aparat de emisie-recepţie de contrabandă. Lee bătea câmpii despre serviciu, iar eu mă uitam la priveliştea oferită de străzile din centrul L.A.-ului.

— ...urmărim în special infractori periculoşi, dar uneori mai alergăm şi pentru Loew, să-i aducem martori. Nu foarte des... De regulă îl pune pe Fritzie Vogel să-i rezolve problemele, cu Bill Koenig pe post de trosnitor. Nişte fraieri. Oricum, câteodată mai avem şi perioade lejere, când ar trebui să ne lipim de celelalte secţii şi să-i ajutăm pe colegi cu priorităţile lor, cu arestările emise de tribunalele regionale. Fiecare secţie de poliţie are doi oameni care lucrează la Arestări, dar ei îşi petrec majoritatea timpului urmărind turnători, iar noi trebuie să-i ajutăm. Altădată, ca azi, de exemplu, auzi ceva la rezumatul infracţiunilor sau prinzi un fir fierbinte de la avizier. Iar dacă este cu adevărat linişte, livrăm citaţii de prezentare în instanţă pentru clănţăii din barou. Trei verzişori bucata. Mărunţiş. Banul gros iese de la repunerile în posesie. Am obţinut liste de delincvenţi de la H.J. Caruso Dodge şi Yeakel Brothers Olds – toţi negroteii nespălaţi pe care îi evită pămpălăii de agenţi de credit. Ai întrebări, colega?

Mi-am înfrânat pornirea de a-l întreba „De ce nu i-o tragi lui Kay Lake?“ sau „Dacă tot veni vorba, care-i treaba cu ea?“

— Mda. De ce-ai renunţat la box şi te-ai angajat în LAPD? Şi să nu-mi zici c-ai făcut-o deoarece soră-ta a dispărut şi prinderea criminalilor îţi dă un sentiment de ordine. Chestia asta am auzit-o deja de două ori şi nu-mi sună ca lumea.

Lee nu-şi dezlipi ochii de la şosea.

— Ai vreo soră? Vreun puşti în familie la care să ţii foarte mult?

Am clătinat din cap.

— Ai mei sunt morţi cu toţii.

— Şi Laurie la fel. Mi-am dat seama când aveam vreo cincisprezece ani. Maică-mea şi taică-meu tot cheltuiau bani pe afişe şi detectivi, dar eu mi-am dat seama că-i victima unui criminal. N-am încetat niciodată să mi-o închipui maturizându-se. Regina balului, zece pe linie, măritată, cu copii. Durerea mă seca la inimă, aşa că mi-am imaginat că ar fi luat-o pe cărări greşite. Ştii, ca o ştoarfă. Era reconfortant, dar mă simţeam de parcă mi-aş fi bătut

joc de ea.

— Uite ce e. Îmi pare rău.

Lee mă înghionti uşor.

— Să nu-ţi pară. Ai dreptate. M-am lăsat de box şi am intrat în poliţie fiindcă Benny Siegel m-a strâns cu uşa. Mi-a răscumpărat contractul, mi-a pus pe liber managerul şi mi-a promis un meci cu Joe Louis dacă fac două blaturi pentru el. L-am refuzat şi m-am băgat în poliţie, fiindcă ovreiaşii din mafie au o regulă a lor: nu omoară poliţişti. Mă căcam împrăştiat la gândul că or să mă omoare oricum, aşa că atunci când am auzit că spărgătorii de la Boulevard-Citizens au fugit şi cu o parte din banii lui Benny, i-am luat la scărmănat pe ciripitori până mi l-au dat pe tavă pe Bobby De Witt. I l-am dus mai întâi lui Benny. Mâna lui dreaptă l-a convins să nu-l linşeze, aşa că le-am dat pontul celor de la secţia Hollywood. Acum suntem amici. Îmi dă tot timpul ponturi la cursele de cai. Altceva?

M-am hotărât să nu forţez nota cerând informaţii despre Kay. M-am uitat la strada pe care mergeam şi am remarcat că în centru se înmulţiseră străduţele cu case mici, prost întreţinute. Istoria cu Bugsy Siegel nu-mi dădea pace. Încă mă gândeam la ea, când Lee încetini şi trase pe dreapta. Mi-a scăpat un „Ce naiba!“

— Treaba asta-i aşa, pentru satisfacţia mea personală, îţi aminteşti de pedofilul ăla de pe lista cu infracţiuni?

— Fireşte.

— Tierney zicea că sunt patru cazuri de sodomie nerezolvate în Highland Park, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Şi a mai zis că la avizier e o notă cu persoanele din anturajul violatorului?

— Da, dar...

— Bucky, am citit nota şi am recunoscut numele unui cirac – Bruno Albanese. Lucrează la un restaurant mexican din Highland Park. I-am sunat pe băieţii de la secţia Highland Park şi am aflat adresele la care s-au dat spargerile. Ei bine, două dintre ele sunt la un kilometru de locul unde-şi face veacul omul. Aici e casa lui, iar tipul de la

Cazier zice că are o grămadă de amenzi de circulaţie neplătite şi că pe numele lui s-a emis un mandat de arestare. Mai vrei şi alte explicaţii?

Am coborât din maşină şi am străbătut o curte plină de buruieni şi rahat de câine. Lee mă ajunse din urmă pe verandă şi sună la uşă. Dinăuntru se auziră hămăituri furioase.

Uşa prevăzută cu un lanţ de siguranţă se deschise un pic. Hămăiturile se înteţiră. Prin crăpătură am zărit o femeie şleampătă. Am strigat:

— Poliţia!

Lee îşi vârî piciorul între canat şi tocul uşii. Eu am băgat mâna înăuntru şi am scos lanţul. Lee trânti uşa la perete, iar femeia ieşi în fugă pe verandă. Am intrat în casă, întrebându-mă unde-o fi câinele. Mă uitam în jur prin sufrageria jerpelită, când deodată un mastiff cafeniu, imens, sări la mine, cu fălcile larg deschise. Am bâjbâit după armă, dar bestia începu să mă lingă pe faţă.

Am rămas amândoi locului. Câinele îşi proptise labele din faţă pe umerii mei, de parcă am fi dansat *lindy hop*[19]. O limbă imensă lipăi spre mine, iar femeia strigă:

— Cuminte, Hacksaw! Cuminte!

Am pus mâna pe labele câinelui şi l-am lăsat uşurel la podea. Şi-a îndreptat automat atenţia spre vintrele mele. Lee vorbea cu îngălata. Îi arăta un album cu fotografii de cazier. Cu mâinile în şolduri, ea clătină din cap la vederea unui cetăţean şucărit. Cu Hacksaw după mine, m-am alăturat şi eu lor.

— Doamnă Albanese, domnul acesta este superiorul meu. Sunteţi drăguţă să repetaţi în faţa lui ce mi-aţi spus mie? o rugă Lee.

Şleampăta îmi arătă pumnul. Hacksaw îl adulmecă pe Lee între picioare.

— Unde-i soţul dumneavoastră, doamnă? am întrebat-o. N-avem toată ziua la dispoziţie.

— I-am spus-o şi dumnealui şi vă spun şi

[19] Un dans popular în rândurile populaţiei de culoare în anii ’20-’30, rezultat din fuziunea jazzului cu stepul şi charlestonul.

dumneavoastră. Bruno şi-a plătit datoria faţă de societate! Nu se-nhăitează cu infractori şi nu cunosc nici un nu-ş' ce Coleman! Este om de afaceri! In urmă cu două săptămâni poliţistul de la Eliberări Condiţionate l-a convins să plece din zona restaurantului mexican şi habar n-am pe unde umblă acum! Fii cuminte, Hacksaw!

Am aruncat o privire spre adevăratul superior, care acum se-mpleticea într-un dans cu un câine de nouăzeci de kilograme.

— Doamnă, soţul dumneavoastră e un cunoscut tăinuitor de marfă furată şi are o tonă de amenzi de circulaţie neplătite. Am în maşină o listă cu bunuri furate şi dacă nu-mi spuneţi unde îl găsesc, vă întorc casa cu fundu-n sus până dau de ceva dubios. Şi atunci o să vă arestez pe *dumneavoastră* pentru tăinuire de marfă furată. Alegerea vă aparţine.

Slinoasa se bătu cu pumnii peste picioare. Lee îl trânti pe Hacksaw în patru labe şi spuse:

— Pe unii oameni nu-i poţi lua cu frumosul. Doamnă Albanese, ştiţi ce-i ruleta rusească?

Femeia se bosumflă:

— Nu sunt proastă, iar Bruno şi-a plătit datoria faţă de societate!

Lee îşi scoase de la brâu revolverul calibrul 38, verifică butoiaşul, apoi îl închise cu zgomot.

— Nu-i decât un singur glonţ în revolver. Te simţi norocos, Hacksaw?

Hacksaw răspunse „Ham!"

— N-o să-ndrăzniţi! exclamă femeia.

Lee puse revolverul la tâmpla câinelui şi apăsă trăgaciul. Nimeri o cameră goală. Femeia icni şi se îngălbeni. Lee anunţă:

— Au rămas cinci. Pregăteşte-te să ajungi în raiul câinilor, Hacksaw.

Lee trase a doua oară. Mi-am reţinut hohotele de râs când revolverul trase în gol, în timp ce Hacksaw îşi lingea ouăle, plictisit de toată tărăşenia. Cu ochii închişi, doamna Albanese se ruga cu fervoare.

— A sosit timpul să-l întâlneşti pe Creator, măi câine, spuse Lee.

Femeia izbucni:

— Nu, nu, nu, nu, nu! Bruno se ocupă de un bar din Silverlake! Buena Vista, pe Vendome! Vă rog, lăsaţi-mi copilaşul în pace!

În drum spre maşină, însoţiţi de lătrăturile fericite ale lui Hacksaw, Lee îmi arătă butoiaşul gol al revolverului. Am râs tot drumul până la Silverlake.

●●●

Buena Vista era un grill-bar în forma unui *rancho* spaniol – avea pereţi văruiţi, din chirpici, şi turnuleţe împodobite cu beculeţe de Crăciun, puse cu şase săptămâni înainte de sărbătoare. Interiorul era plăcut, cu lemnăria închisă la culoare. Chiar lângă holul de la intrare era un bar lung din lemn de stejar, iar în spatele lui un tip lustruia pahare. Lee îi flutură insigna pe la nas şi întrebă:

— Bruno Albanese?

Tipul îi făcu semn spre partea din spate a restaurantului, apoi îşi plecă privirea.

Partea din spate era îngustă, cu separeuri din imitaţie de piele şi lumini discrete. Clefăieli lacome ne conduseră spre ultimul separeu – singurul ocupat. Un bărbat slăbănog şi negricios şedea aplecat deasupra unei farfurii pline ochi cu fasole, sos *chili* şi *huevos rancheros*[20] şi înfuleca terciul de parcă ar fi fost ultima masă din viaţa lui.

Lee ciocăni în masă.

— Poliţia. Eşti Bruno Albanese?

Individul ridică privirea şi se miră:

— Cine, eu?

Lee se strecură în separeu şi arătă spre tapiseria religioasă de pe perete.

— Nu, puştiul din iesle. Hai să terminăm rapid, ca să nu fiu nevoit să mă uit la tine cum mănânci. Pe numele tău s-a emis un mandat de arestare pentru amenzi de circulaţie

[20] Ouăle fermierului (în span. în original), ouă prăjite, cu sos picant.

neplătite, dar eu şi colegul meu avem o slăbiciune pentru câinele tău, aşa că n-o să te arestăm. Aşa-i că suntem băieţi de treabă?

Bruno Albanese râgâi, apoi întrebă:

— Asta înseamnă că vreţi nişte ponturi?

— Ce băiat deştept! comentă Lee şi puse uşurel pe masă fotografia de cazier a lui Maynard. Ciocăneşte băieţei. Ştim că-ţi vinde marfă furată, dar nu ne pasă. Unde-i?

Albanese se uită la fotografie şi râgâi:

— Nu l-am văzut în viaţa mea pe tipul ăsta. Aţi fost îndrumaţi greşit.

Lee se uită la mine şi oftă.

— La unii nu merge cu frumosul, spuse el, apucându-l pe Bruno Albanese de ceafă şi trântindu-l cu mutra în farfuria cu terci.

Bruno înghiţi grăsime pe gură, nas şi prin globii oculari, dând din mâini şi azvârlind din picioare pe sub masă. Lee îl ţinu cu nasul în farfurie şi declamă:

— Bruno Albanese a fost un om bun. Un soţ bun şi un tată bun pentru fiul său, Hacksaw. Nu a fost foarte cooperant cu poliţia, dar nimeni nu-i perfect. Colega, poţi să-mi dai un motiv bun pentru care să cruţ viaţa acestui căcat cu ochi?

Albanese începu să bolborosească. Sângele i se scurgea în farfuria cu *huevos rancheros*.

— Fie-ţi milă, am răspuns. Până şi un tăinuitor merită o ultimă masă mai de Doamne-ajută.

— Bine spus, replică Lee şi-i dădu drumul.

Albanese îşi săltă capul ca să respire. Sângera, gâfâia şi îşi curăţă de pe faţă o întreagă carte de bucate mexicană. Când îşi recăpătă răsuflarea, şuieră:

— Versailles Apartments, la intersecţia dintre 6th şi Saint Andrews, camera 803, şi, vă rog, nu daţi sfoară-n ţară că aş fi ciripitor.

— Poftă bună, Bruno, îi ură Lee.

— Stai liniştit, i-am spus eu.

Am ieşit în fugă din restaurant şi am gonit spre intersecţia dintre 6th şi Saint Andrews.

●●●

Pe cutiile poştale din holul clădirii Versailles figura un Maynard Coleman la apartamentul 803. Am mers cu liftul până la etajul al optulea şi am sunat la uşă. Mi-am lipit urechea de uşă, dar n-am auzit nimic. Lee scoase din buzunar un inel de chei-şperaclu şi le introduse pe rând în broască, până când una se potrivi şi mecanismul cedă cu un clic ascuţit.

Am pătruns într-o odaie încinsă şi întunecoasă. Lee aprinse becul din tavan şi lumină un pat lat, acoperit cu animale din pluş – ursuleţi panda şi tigri. Cuibuşorul duhnea a transpiraţie şi un soi de miros de medicamente pe care nu ştiam de unde să-l iau. Am strâmbat din nas, iar Lee mă lămuri.

— Vaselină şi cortizon. Poponarii o folosesc drept lubrifiant pentru cur. Aveam de gând să-l predau pe Maynard căpitanului Jack în persoană, dar acum o să-l dau mai întâi pe mâinile lui Vogel şi Koenig.

M-am apropiat de pat şi m-am uitat la animalele de jucărie: toate aveau zulufi de păr moale, de copil, lipiţi între picioare. M-am uitat la Lee, tremurând. Era palid, cu trăsăturile contorsionate de ticuri faciale. Privirile ni s-au întâlnit şi am plecat în tăcere din cameră. Am coborât cu liftul, iar când am ajuns pe trotuar, l-am întrebat:

— Şi-acum ce facem?

Lee îmi răspunse cu glas tremurat:

— Găseşte un telefon public şi sună la Circulaţie. Dă-le numele lui Maynard şi adresa de-aici şi întreabă-i dacă au eliberat vreun talon cu datele astea în ultima lună sau cam aşa ceva. Dacă da, obţine descrierea automobilului şi numărul de înmatriculare. Ne vedem la maşină.

Am alergat la colţ, am găsit un telefon public şi am format numărul de la Serviciul Circulaţie. Mi-a răspuns un funcţionar care m-a întrebat:

— Cine solicită informaţia?

— Poliţistul Bleichert, legitimaţia LAPD 1611. Informaţii

legate de cumpărarea unui autovehicul pe numele Maynard Coleman sau Coleman Maynard, cu domiciliul în Saint Andrews South, numărul 643. Probabil o tranzacţie recentă.

— ’Nţeles. Un minut.

Am aşteptat cu carneţelul şi stiloul în mână, gândindu-mă la animalele de pluş. După mai bine de cinci minute vocea funcţionarului mă făcu să tresar:

— Domnule poliţist, am obţinut informaţia.

— Vă ascult.

— Sedan De Soto, 1938, verde închis, număr de înmatriculare B, de la băiat, V, de la Victor, 1-4-3-2. Repet, B, de la băiat...

Am notat tot şi după ce am pus receptorul în furcă, am alergat la maşină. Lee cerceta o hartă a L.A.-ului şi îşi făcea notiţe. I-am spus:

— L-am prins.

Lee strânse harta.

— Probabil pândeşte pe lângă şcoli. În jurul caselor jefuite din Highland Park sunt şcoli generale, iar pe aici, prin preajmă, există vreo şase. Am vorbit prin staţie cu secţiile Hollywood şi Wilshire şi le-am spus ce am aflat. Maşinile de patrulare or să treacă pe la şcoli şi le vor transmite profesorilor pontul legat de Maynard. Ce-ai aflat de la Circulaţie?

I-am făcut semn spre carneţel. Lee puse mâna pe microfonul de la aparatul de emisie-recepţie şi-l deschise. Se auziră paraziţi, apoi aparatul se opri.

— Băga-mi-aş! Hai să mergem, zise Lee.

●●●

Am dat o raită pe la şcolile generale din zona Hollywood şi Wilshire. Lee era la volan, iar eu mă uitam pe trotuar şi în curţile şcolilor după De Soto-uri verzi şi vreo figură de pierde-vară. Ne-am oprit la un telefon. Lee a sunat la secţiile Wilshire şi Hollywood, le-a transmis pontul obţinut de la Serviciul Circulaţie şi a primit asigurări că informaţia va fi comunicată tuturor maşinilor de patrulare din fiecare schimb.

În orele ce au urmat de-abia dacă am schimbat vreo vorbă. Lee strângea volanul de i se albeau încheieturile degetelor. Parcurgeam încet fiecare străduţă. Singura dată când i s-a schimbat expresia feţei a fost atunci când ne-am oprit să ne uităm la nişte copii care se jucau. În clipa aceea ochii i s-au înceţoşat, mâinile i-au fost cuprinse de un tremur şi am crezut că ori o să plângă, ori o să explodeze.

El însă a continuat să privească atent, iar întoarcerea în trafic l-a mai calmat. Era ca şi cum ar fi ştiut exact cât îşi poate permite să se emoţioneze ca om înainte de-a se întoarce la problemele legate exclusiv de slujba de poliţist.

Puţin după ora 3 ne-am îndreptat spre sud pe Van Ness, ca să aruncăm o privire la şcoala de pe bulevardul ăla. Eram la un cvartal distanţă şi tocmai treceam pe lângă Polar Palace, când De Soto-ul cu numărul BV 1432 trecu pe lângă noi în sens invers şi trase pe dreapta în parcarea din faţa patinoarului.

— L-am prins! am exclamat eu. Polar Palace!

Lee execută o întoarcere bruscă şi trase lângă trotuarul de vizavi de parcare. Maynard tocmai îşi încuia maşina şi lua în vizor un grup de puşti care se îndreptau spre intrare cu patinele pe umeri.

— Haide, am spus.

— Pune tu mâna pe el, îmi replică Lee. Eu mi-aş putea pierde cumpătul. Ai grijă să nu fie nici un copil prin preajmă şi dacă încearcă să facă vreo figură, omoară-l.

Priponelile solo şi, pe deasupra, în haine civile erau complet împotriva regulamentului.

— Ai înnebunit? Asta-i...

Lee mă îmbrânci afară din maşină.

— Pune mâna pe el, fir-ar să fie! Suntem la Arestări, nu într-o fututã de sală de clasă! Pune mâna pe el!

Am traversat printre maşinile care rulau cu viteză pe Van Ness şi am ajuns în parcare. L-am văzut pe Maynard pătrunzând în Polar Palace în mijlocul unei liote de copii. Am sprintat spre uşa de la intrare şi am deschis-o, cu gândul să acţionez calm şi cu grijă.

Aerul rece m-a năucit. Lumina puternică, reflectată de

gheaţa patinoarului, mi-a săgetat ochii. Mi-am dus mâna streaşină la ochi, m-am uitat în jur şi am văzut nişte fiorduri făcute dintr-o combinaţie de hârtie, clei şi apă şi un chioşc în formă de iglu, unde se vindeau gustări. Câţiva copii făceau piruete pe gheaţă, iar alţii scoteau exclamaţii de uimire şi încântare în faţa unui urs polar împăiat, ce stătea pe picioarele din spate lângă o ieşire laterală. Nu era nici un adult în tot patinoarul. Apoi mi-a picat fisa: ia să verific toaleta bărbaţilor.

O săgeată m-a ghidat către subsol. Coborâsem jumătate din trepte, când Maynard începu să le urce, cu un iepuraş de pluş în mână. Mi-a revenit în nări duhoarea din apartamentul 803. Chiar când era gata să mă depăşească, i-am spus pe un ton imperativ:

— Poliţia! Eşti arestat.

Şi am scos revolverul.

Violatorul ridică mâinile, iar iepuraşul zbură prin aer. L-am împins la perete, l-am percheziţionat şi l-am încătuşat cu mâinile la spate. În timp ce-l împingeam pe scări în sus, mi s-a urcat sângele la cap. Am simţit nişte pumni micuţi care mă loveau pe picior.

— Lasă-l în pace pe tata! Lasă-l în pace!

Atacatorul era un băieţel în pantaloni scurţi şi jerseu marinăresc. Mi-a luat numai o secundă până să-mi dau seama că-i puştiul violatorului – semănau ca două picături de apă. Băieţelul mă prinse de curea şi continuă să răcnească:

— Lasă-l în pace pe tata!

Iar tatăl tot răcnea să-i las un pic de timp să-şi ia rămas-bun şi să găsească o bonă. Am continuat să urc scările şi am traversat Polar Palace cu pistolul în ceafa violatorului, împingându-l cu mâna liberă, şi cu puştiul agăţat de piciorul meu, zbierând şi lovindu-mă cu toată puterea. Se adunase lumea ca la urs. Le-am strigat „Poliţia!“ până când mi-au făcut loc spre ieşire. Un bătrân mi-a deschis uşa şi i-a scăpat:

— Hei! Nu eşti cumva Bucky Bleichert?

— Pune mâna pe copil şi cheamă o asistentă socială, i-

am spus eu gâfâind.

Piciul vijelios fu smuls din spinarea mea. Am reperat Fordul lui Lee în parcare, l-am îmbrâncit pe Maynard spre el şi l-am trântit pe bancheta din spate. Lee a claxonat şi a pornit în trombă. Violatorul bolborosea întruna „Iisuse!“ Eu mă întrebam de ce sunetul ascuţit al claxonului nu reuşeşte să acopere ţipetele băieţelului despărţit de tatăl său.

●●●

L-am lăsat pe Maynard la închisoarea tribunalului, iar Lee l-a sunat pe Fritz Vogel la Secţia Centrală şi l-a anunţat că violatorul e reţinut şi gata de interogatoriu pentru spargerile din Bunker Hill. Ne-am întors apoi la Primărie şi i-am sunat pe cei de la secţia Highland Park, ca să-i înştiinţăm că l-am prins pe Maynard, şi pe cei de la Departamentul pentru Minori de la secţia Hollywood, ca să-mi uşurez conştiinţa în legătură cu puştiul. Asistenta socială cu care am vorbit m-a anunţat că Billy Maynard e deja acolo şi o aşteaptă pe maică-sa, fosta nevastă a lui Coleman Maynard, o prostituată cu şase condamnări la activ. Micuţul încă urla după tăticul lui. Am pus receptorul în furcă, dorindu-mi să nu fi sunat deloc.

Urmară trei ore de scris la raport. Am scris de mână rezumatul arestării. Lee l-a bătut la maşină şi n-a menţionat intrarea prin efracţie în apartamentul lui Coleman Maynard. În timp ce lucram, Ellis Loew dădea târcoale micului nostru birou, mormăind satisfăcut:

— Mişto captură. O să-l fac arşice la tribunal pentru chestia cu copiii.

Am terminat cu hârţogăraia pe la ora 7. Lee făcu un semn în aer, ca şi cum ar fi bifat ceva, şi explică:

— Mai adaugă unul pe răboj pentru Laurie Blanchard. Ţi-e foame, colega?

M-am ridicat şi m-am întins. O masă era o idee foarte bună. Apoi i-am văzut pe Fritz Vogel şi pe Bill Koenig apropiindu-se de birou. Lee îmi şopti:

— Fă frumos. Ăştia doi sunt tare pe felie cu Loew.

Priviţi de aproape, cei doi semănau cu doi mijlocaşi scoşi din circulaţie de la echipa de fotbal american L.A. Rams. Vogel era înalt şi gras, cu o ţeastă teşită, care îi ieşea direct din gulerul cămăşii, şi avea cei mai spălăciţi ochi albaştri pe care-i văzusem vreodată. Koenig era uriaş, mai înalt cu câţiva centimetri decât mine, dar trupul lui de mijlocaş începea să se fleşcăiască. Nasul îi era borcănat şi turtit, urechile clăpăuge, bărbia strâmbă, dinţii micuţi şi ciobiţi. Koenig avea o moacă de tâmpit, Vogel avea o mutră de om viclean şi amândoi păreau ai dracu'.

Koenig chicoti:

— A mărturisit. Şi porcărelele pe care le făcea cu puştii, şi jafurile. Fritzie zice că o să fim citaţi cu toţii pe ordinea de zi.

Îmi întinse mâna şi mă lăudă:

— Ne-ai oferit un meci mişto, blondule.

I-am strâns mâna şi am observat urme de sânge proaspăt pe manşeta lui dreaptă.

— Mulţumesc, domnule sergent, i-am răspuns, apoi i-am întins mâna lui Fritz Vogel, care mi-o strânse o fracţiune de secundă, sfredelindu-mă cu o privire rece şi mânioasă, apoi o lăsă să cadă, de parcă ar fi atins un căcat fierbinte.

Lee mă bătu pe spate.

— Bucky e un as. Şi deştept, şi cu *cojones*[21]. I-ai povestit lui Ellis despre mărturisire?

— Ellis îi spun cei de la gradul de locotenent în sus, mârâi Vogel.

Lee izbucni în râs.

— Eu sunt un personaj privilegiat. În plus, tu-i zici pe la spate târtan şi ovreiaş, aşa că ce-ţi pasă?

Vogel se înroşi ca racul. Koenig se uită în jur, cu gura căscată. Mişcarea îi dezveli piepţii cămăşii, care erau pătaţi cu sânge. Vogel spuse:

— Hai să mergem, Billy.

Koenig îl urmă ca un căţeluş devotat înapoi în biroul detectivilor.

— Să fac frumos, zici?

[21] Coaie (în span. în original).

Lee dădu din umeri.

— Nişte căcaţi cu ochi. Dacă n-ar fi poliţişti, acum ar fi la Atascadero[22]. Fă cum îţi spun, nu cum fac eu, partenere. De mine le e frică, tu însă nu eşti pentru ei decât un începător.

Mi-am stors creierii să-i dau o replică tăioasă. Apoi Harry Sears băgă capul pe uşă, arătând de două ori mai şleampăt decât azi-dimineaţă.

— Am auzit ceva ce cred c-ar trebui să ştii, Lee.

Vorbele fură rostite fără urmă de bâlbâială. Răsuflarea tipului mirosea a alcool.

— Dă-i drumul, îl invită Lee.

— Eram la Eliberări Condiţionate şi un tip mi-a zis că Bobby De Witt a primit undă verde. Pe la mijlocul lui ianuarie îl eliberează condiţionat şi are voie să vină în L.A.. M-am gândit c-ar fi bine să ştii.

Sears dădu din cap a salut în direcţia mea şi plecă. M-am uitat la Lee. Faţa îi zvâcnea exact ca mai înainte, în apartamentul 803 de la Versailles.

— Partenere...

Lee schiţă un zâmbet.

— Hai să înfulecăm ceva. Kay face friptură înăbuşită şi mi-a zis să te invit la noi.

●●●

L-am urmat, cu gândul la femeie, şi am fost uimit de cuibuşorul lor: o casă bej, în stil Art Deco, la juma' de kilometru mai la nord de Sunset Strip. Când am dat să intrăm, Lee mă rugă:

— Să nu pomeneşti de De Witt. Nu i-ar pica bine lui Kay.

Am încuviinţat din cap şi am pătruns în camera de zi, ce părea desprinsă dintr-un decor de film.

Era lambrisată cu mahon lustruit, iar mobila modernă reflecta lumina ce cădea pe lemnul deschis la culoare în vreo cinci-şase nuanţe. Pe pereţi erau agăţate reproduceri după tablourile unor artişti contemporani în vogă şi pe jos

[22] Ospiciu californian unde erau internaţi criminali periculoşi, care nu puteau da seamă în faţa legii de faptele comise.

covoare cu design modernist: zgârie-nori care se pierdeau în pâclă, copaci înalţi într-o pădure sau acoperişurile ascuţite ale unei fabrici nemţeşti expresioniste. Alături de camera de zi se afla sufrageria, unde era întinsă masa, cu flori proaspete şi farfurii lucioase, care răspândeau arome apetisante.

— Nu-i rău pentru un salariu de poliţist, am comentat eu. Ai mai luat şi ceva şpagă, partenere?

Lee râse.

— Mălaiul câştigat la meciurile de box. Hei, iubi, eşti aici?

Kay Lake apăru din bucătărie, îmbrăcată într-o rochie înflorată, în ton cu lalelele de pe masă. Îmi luă mâna şi-mi spuse:

— Bună, Dwight.

M-am simţit ca un golan care vine neinvitat la balul de absolvire.

— Bună, Kay.

Îmi strânse uşor palma şi-i dădu drumul, încheind astfel cea mai lungă strângere de mână din istorie.

— Tu şi Leland parteneri! Parcă îţi vine să crezi în basme, nu-i aşa?

M-am uitat în jur după Lee şi am remarcat că dispăruse.

— Nu. Eu, unul, sunt realist din fire.

— Eu nu.

— Se vede.

— Am avut parte de realitate cât să-mi ajungă pentru o viaţă-ntreagă.

— Ştiu.

— Cine ţi-a spus?

— *Herald Express*-ul din L.A.

Kay râse.

— Deci ai citit articolele despre mine. Ai ajuns la vreo concluzie?

— Mda. Basmele nu ţin.

Kay îmi făcu cu ochiul, întocmai ca Lee. Am avut senzaţia că ea a fost cea care l-a învăţat figura.

— De-aia trebuie să le transformi în realitate. Leland! La

masă!

Lee apăru iar şi ne aşezarăm la masă. Kay desfăcu o sticlă de şampanie şi turnă. Când paharele s-au umplut, ne-a trântit un toast:

— Pentru basme.

Am băut, iar Kay umplu din nou paharele. De data asta toastă Lee:

— Pentru Propunerea B.

A doua doză de balonaşe îmi gâdilă nasul şi mă făcu să râd. Am propus:

— Pentru revanşa Bleichert-Blanchard la Polo Grounds, cu un public mai numeros decât au avut Louis şi Schmeling.

La care Lee replică:

— Pentru a doua victorie a lui Blanchard.

— Pentru meci egal, fără sânge, zise Kay.

Am băut până am terminat sticla, iar Kay aduse alta din bucătărie. Îi scoase dopul, care-l lovi pe Lee în piept. Când cupele se umplură, m-a cuprins entuziasmul şi mi-a scăpat:

— Pentru noi.

Lee şi Kay se uitară la mine cumva cu încetinitorul şi am văzut că toţi trei aveam mâinile libere pe masă, la câţiva centimetri una de alta. Kay observă şi ea şi-mi făcu iar semn cu ochiul.

— De la ea am învăţat cum să fac cu ochiul, mărturisi Lee.

Mâinile noastre se atinseră într-un soi de triadă şi am toastat cu toţii la unison:

— Pentru noi.

●●●

Adversari, apoi parteneri, apoi prieteni. Odată cu prietenia, a intrat în viaţa mea şi Kay. Niciodată nu se interpunea între noi, ci umplea întotdeauna cu stil şi graţie vieţile noastre din afara serviciului.

În toamna aia, a anului 1946, eram nedespărţiţi. Când mergeam la film, Kay se aşeza pe scaunul dintre noi şi ne strângea amândurora mâinile la scenele înfricoşătoare. În

serile de vineri, când ne duceam la concertele de jazz de la Malibu Rendezvous, dansa pe rând cu fiecare şi întotdeauna dădea cu banul ca să vadă cine-i va fi partener la ultimul dans lent. Lee nu era gelos nici cât negru sub unghie, iar avansurile lui Kay se domoliră şi se transformară într-un fior imperceptibil, pe care-l simţeam de fiecare dată când ni se atingeau umerii, de fiecare dată când eram impresionaţi la unison de un *jingle* de la radio, de o reclamă nostimă sau de vreo vorbă aruncată de Lee, şi atunci, instantaneu, privirile ni se întâlneau. Cu cât Kay devenea mai tăcută, cu atât mai disponibilă ştiam că este – şi cu atât mai mult o doream. Dar nu încercam nimic – nu fiindcă asta ar fi distrus parteneriatul meu cu Lee, ci pentru că ar fi distrus perfecţiunea trioului nostru.

După rondul zilnic mergeam împreună cu Lee acasă la el şi o găseam pe Kay citind şi subliniind cu un creion galben pasaje din câte o carte. Gătea cina pentru toţi trei şi uneori Lee dădea o raită cu motocicleta pe Mulholland. Atunci eu şi cu ea stăteam de vorbă.

Nu discutam niciodată despre Lee, de parcă a-l bârfi pe el, stâlpul de susţinere al trioului nostru, atunci când lipsea ar fi însemnat să-l înşelăm. Kay îmi povestea despre cei şase ani ai ei de colegiu şi cele două masterate pe care Lee le subvenţionase cu câştigurile sale din box şi despre cât de perfectă este slujba de profesor suplinitor pentru „diletanta supracalificată“ care era ea acum. Eu îi povesteam despre cum e să fii friţ şi să creşti în Lincoln Heights. Nu vorbeam niciodată despre turnătoria mea la Controlul Străinilor sau despre viaţa dusă de ea cu Bobby De Witt. Amândoi am prins din zbor, în linii mari, povestea celuilalt, dar nici unul nu avea nevoie de detalii. Eu eram privilegiat: fraţii Ashida şi Sam Murakami erau de mult oale şi ulcele, dar Bobby De Witt mai avea o lună până să fie eliberat condiţionat în L.A. – şi-mi dădeam seama că lui Kay îi este frică de întoarcerea tipului.

În afară de momentul când Harry Sears i-a dat de ştire, Lee n-a arătat nici o clipă că i-ar fi frică şi, în orice caz, vestea nu ne-a afectat în nici un fel cele mai bune ore

petrecute împreună – cele în care ne făceam treaba la Arestări, în toamna aceea am învăţat cu ce se mănâncă munca în poliţie, iar Lee mi-a fost profesor.

De la mijlocul lui noiembrie până la Anul Nou am capturat în total unsprezece infractori periculoşi, optsprezece persoane cu infracţiuni rutiere şi trei eliberaţi condiţionat care-şi luaseră tălpăşiţa. Raidurile noastre printre tot felul de pierde-vară suspicioşi ne-au mai adus încă vreo şase arestări, toate pentru deţinere ilegală de droguri. Urmam ordinele directe ale lui Ellis Loew şi mai prindeam câte un fir de pe afişele cu infracţiuni şi din bârfele care circulau prin secţie, totul fiind filtrat de instinctul lui Lee. Metodele lui erau uneori prudente şi indirecte, iar alteori brutale, dar era întotdeauna blând cu copiii şi când recurgea la violenţă pentru a stoarce o informaţie, o făcea numai pentru că era singura posibilitate de a obţine un rezultat.

Aşa că am devenit o echipă de interogatoriu tip „băiat bun – băiat rău“. Domnul Foc era durul, iar domnul Gheaţă băiatul cumsecade. Reputaţia noastră de boxeri ne dădea un atu în plus pe străzi, iar când Lee aplica lovituri sub centură ca să stoarcă informaţii, iar eu interveneam şi luam apărarea sacului său de box, obţineam întotdeauna ceea ce doream.

Parteneriatul nostru nu era unul perfect. Când lucram în ture de câte douăzeci şi patru de ore, Lee îi scutura pe drogaţi de tabletele de benzedrină şi apoi înghiţea câte un pumn de tablete odată, ca să rămână treaz. După aceea fiecare negru devenea „cioroi“, fiecare alb un „căcat cu ochi“, iar fiecare mexican un „Pancho“. Bruta din el ieşea la suprafaţă, distrugând fineţea lui incontestabilă, şi de vreo două ori, când s-a lăsat dus de val în rolul de băiat rău, a trebuit să-l aduc cu picioarele pe pământ.

Dar preţul plătit era mic în comparaţie cu ceea ce învăţam. Sub tutela lui Lee am progresat rapid şi nu eram singurul conştient de treaba asta. Deşi a pierdut juma’ de miar cu meciul, Ellis Loew s-a mai îmblânzit în privinţa mea atunci când, împreună cu Lee, i-am adus pe tavă un şir de

infractori pe care ardea de nerăbdare să-i pună sub acuzare. Iar Fritz Vogel, care mă ura pentru că îi suflasem lui fiu-său postul de la Arestări, recunoştea în sinea lui, de voie, de nevoie, că sunt un poliţist de nota zece.

Şi, lucru surprinzător, celebritatea mea locală a durat destul cât să-mi aducă şi nişte avantaje în plus. Lee era recuperatorul favorit al lui H.J. Caruso, dealerul auto cu faimoasele reclame de la radio, iar când aveam câte o perioadă mai lejeră, colindam străzile prin Watts şi Compton, în căutarea maşinilor cu rate neachitate. Când dădeam peste vreuna, Lee făcea praf geamul din partea şoferului şi o pornea, legând firele de la bord, iar eu ţineam de şase. Apoi mergeam unul după altul la parcarea lui Caruso din Figueroa, iar H.J. ne strecura câte două bancnote de zece parai de bucată. Pe urmă rămâneam la un pahar de vorbă despre poliţişti, bandiţi şi meciuri de box şi omul ieşea la interval cu o sticlă de whisky bun, pe care Lee i-o pasa întotdeauna lui Harry Sears, ca să ne dea ponturi de la Omucideri.

Uneori ne lipeam de H.J. la meciurile de box de miercurea de la Olympic. Avea lângă ring un separeu special construit, care ne apăra atunci când mexicanii de la cucurigu aruncau spre ring cu monede şi pahare de bere pline cu pişat, iar Jimmy Lennon ne prezenta publicului înainte să anunţe boxerii din seara respectivă. Benny Siegel trecea din când în când prin separeu şi-l lua pe Lee deoparte, ca să discute cu el. Iar când se întorcea, Lee arăta mai mereu oarecum speriat. Individul pe care îl sfidase odinioară era cel mai influent gangster de pe Coasta de Vest, era iute la mânie şi i se dusese vestea pentru răzbunările lui crâncene. Dar în mod normal Lee primea ponturi pentru cursele de cai, iar de obicei caii pe care îi recomanda Siegel câştigau.

Aşa a trecut toamna aceea. Bătrânul primi liber de Crăciun şi l-am dus la cină acasă la ei. Îşi revenise destul de bine după atacul ăla cerebral, dar încă nu-şi amintea nici o boabă de engleză şi bătea câmpii în germană. Kay îi puse în farfurie carne de curcan şi de gâscă, iar Lee îi ascultă toată

noaptea monologurile în nemţeşte, strecurând câte un „Zi-le, tataie, că le zici bine!“ şi „Curată nebunie, omule!“ de fiecare dată când tata se oprea să-şi tragă răsuflarea. Când l-am dus înapoi la azil, îmi făcu un semn obscen şi reuşi să intre înăuntru fără să aibă nevoie de ajutorul meu.

În ajunul Anului Nou am mers pe Balboa Island, la concertul trupei lui Stan Kenton. Am dansat până în 1947, ameţiţi de şampanie, iar Kay a dat cu banul ca să vadă cine câştigă ultimul dans şi primul sărut de la miezul nopţii. Lee câştigă dansul şi i-am urmărit învârtindu-se în ring pe melodia *Perfidia*, minunându-mă în sinea mea de felul în care îmi schimbaseră viaţa cei doi. Apoi a sosit miezul nopţii, formaţia cânta cu foc, iar eu nu ştiam ce să fac.

Kay mi-a spulberat nesiguranţa. M-a sărutat uşor pe buze şi mi-a şoptit:

— Te iubesc, Dwight!

O grăsană mă apucă şi-mi suflă în faţă cu un cornet înainte să reuşesc să-i răspund.

Ne-am întors acasă pe autostrada Pacific Coast, într-o coloană de maşini lungă, cu şoferi veseli, care claxonau de zor. Când am ajuns acasă la ei, maşina mea n-a vrut să mai pornească, aşa că mi-am încropit un culcuş pe canapea şi am căzut lat. Băusem mult prea mult. La un moment dat, către zori, m-au trezit nişte sunete ciudate, care. răzbăteau prin pereţi. Am ciulit urechea, încercând să le desluşesc, şi am distins hohote de plâns, urmate de vocea lui Kay, mai blândă şi mai gravă decât o auzisem vreodată. Hohotele se înteţiră, apoi se transformară în scâncete. Mi-am tras perna peste urechi şi m-am silit să adorm la loc.

Capitolul şase

Am moţăit în cea mai mare parte a timpului cât a ţinut plictisitorul rezumat al infracţiunilor din 10 ianuarie şi m-am trezit doar atunci când căpitanul Jack a zbierat:

— Asta-i tot! Locotenentul Millard, sergentul Sears, sergentul Blanchard şi poliţistul Bleichert să se prezinte urgent în biroul domnului Loew. Liber!

Am străbătut coridorul ce ducea spre biroul lui Ellis Loew. Lee, Russ Millard şi Harry Sears erau deja acolo, forfotind în jurul biroului lui Loew şi răsfoind un vraf din ediţia de dimineaţă a ziarului *Herald*.

Lee îmi făcu cu ochiul şi-mi întinse un exemplar deschis la ştirile locale. Privirea mi s-a oprit pe un articol intitulat „Procurorul adjunct al Curţii Penale va candida la postul cel mai înalt în alegerile parţiale republicane din ’48?“, care îl proslăvea în trei paragrafe pe Ellis Loew, cu grija lui faţă de cetăţenii Los Angeles-ului. Am aruncat ziarul pe birou, ca să nu borăsc. Lee spuse:

— Iată-l pe omul nostru. Hei, Ellis, te bagi în politică? Spune: „Singurul lucru de care ar trebui să ne temem este teama însăşi“. Ia să te-auzim!

Felul lui Lee de a-l imita pe FDR stârni un val de râsete. Chiar şi Loew chicoti în timp ce ne înmână nişte copii la indigo ale unui cazier însoţit de o fotografie.

— Iată un individ de care ar trebui să ne temem cu toţii. Citiţi şi o să aflaţi de ce.

Am citit cazierul. Detalia cariera infracţională a lui Raymond Douglas „Junior“ Nash, un bărbat alb născut în Tulsa, statul Oklahoma, în 1908. Condamnările lui Nash

începeau în 1926 şi includeau sejururi petrecute la închisoarea de stat din Texas pentru întreţinere de relaţii sexuale cu minore, jaf armat, vătămare corporală deosebit de gravă şi atac criminal. În California era căutat pentru cinci delicte: avea trei mandate de arestare pentru jaf armat în nordul districtului Oakland şi două dosare din 1944 din L.A. pentru viol de minore şi corupere de minore. Cazierul se încheia cu adnotările Serviciului de Informaţii al Departamentului de Poliţie din San Francisco, conform cărora Nash era suspectat de o mulţime de jafuri armate în Bay Area. Se zvonea şi că ar fi fost unul dintre complici în cazul tentativei de evadare de la Alcatraz din mai ’46. M-am uitat la fotografie. Junior Nash arăta ca un ţărănoi tipic din Oklahoma: avea un cap osos, alungit, buze subţiri, ochi mici şi urechi ca ale elefănţelului Dumbo.

Am aruncat o privire spre ceilalţi. Loew citea articolul despre el din *Herald*. Millard şi Sears încă buchiseau la cazier, cu nişte expresii de nepătruns. Lee spuse:

— Dă-ne veşti bune, Ellis. Este în L.A. şi face pe deşteptul, nu-i aşa?

Loew se juca iar cu brelocul lui Phi Beta Kappa.

— Martori oculari l-au identificat drept autorul a două jafuri din magazine comise în weekend în zona Leimert Park. Ăsta-i motivul pentru care nu figura în rezumatul infracţiunilor. În timpul celei de-a doua tâlhării a lovit de mai multe ori cu pistolul o femeie în vârstă, care a murit acum o oră la spitalul Good Samaritan.

Harry Sears zise, bâlbâindu-se:

— C-c-c-complici? A-a-apropiaţi?

Loew clătină din cap.

— Căpitanul Tierney a stat de vorbă azi-dimineaţă cu cei de la Departamentul de Poliţie din San Francisco. Ei susţin că Nash e un lup singuratic. Se pare c-ar fi fost recrutat pentru rolul pe care l-a avut în povestea de la Alcatraz, dar aia-i o excepţie. Ce...

Russ Millard îl întrerupse cu un gest.

— Există un numitor comun în acuzaţiile de viol la adresa lui Nash?

— Acolo voiam să ajung, răspunse Loew. Se pare că Nash preferă negresele. Pe cele tinere, încă adolescente. Toate agresiunile sexuale au avut ca ţintă cioroaice.

Lee mă împinse spre uşă.

— Ne ducem la secţia University, citim raportul detectivilor şi ne orientăm la faţa locului. Aş pune pariu că Nash se învârte pe undeva prin zona Leimert Park. E o zonă a albilor, dar spre sud dai de cioroi din Manchester. Sunt o grămadă de locuri unde să le-o tragi la buci ciorilor.

Millard şi Sears se ridicară, gata să plece. Loew se îndreptă spre Lee şi-i spuse:

— Încearcă să nu-l ucizi, sergent. Ar merita cu vârf şi îndesat, dar încearcă totuşi să te abţii.

Lee îşi afişă bine-cunoscutul lui rânjet diabolic.

— O să încerc, domnule. Iar dumneavoastră aveţi grijă să-l ucideţi în tribunal. Alegătorii îi vor prăjiţi pe băieţii de teapa lui Junior. Se simt mai în siguranţă noaptea.

●●●

Prima noastră escală a fost la secţia University. Şeful de acolo ne-a pus la dispoziţie rapoartele cu jafuri şi ne-a spus să nu ne pierdem timpul prin zona de lângă cele două magazine, pentru că de treaba asta se ocupă Millard şi Sears, în ideea de a obţine o descriere mai bună a maşinii lui Nash, care se presupune că ar fi un sedan alb, model postbelic. Căpitanul Jack îi anunţase pe cei de la University care-s preferinţele sexuale ale lui Nash şi trei poliţişti în civil de la Moravuri fuseseră trimişi să verifice bordelurile din sud specializate în negrese tinere. Secţiile din Newton Street şi 77th Street, cu efective aproape în întregime de culoare, vor trimite noaptea echipaje dotate cu staţii radio, care să patruleze pe lângă taverne şi locurile unde se adună tinerii negri, să-l caute pe Nash şi să-i avertizeze pe puştani să fie cu ochii-n patru.

Nu puteam face nimic altceva decât să patrulăm prin zonă, în speranţa că Nash încă se mai învârtea pe-acolo, şi să dăm sfoară în ţară printre informatorii lui Lee. Ne-am

hotărât să facem o plimbare prin zona Leimert Park şi am luat-o din loc.

Artera principală a districtului era Crenshaw Boulevard. Largă, întinzându-se la nord hăt până-n Wilshire şi la sud până la Baldwin Hills, era ca o reclamă luminoasă a „progresului postbelic“. Fiecare stradă, de la Jefferson la Leimert, era în plină reconstrucţie. Casele părăginite, altădată impunătoare, erau dărâmate, iar faţadele lor erau înlocuite cu panouri gigantice, care făceau reclamă magazinelor, centrelor comerciale, parcurilor pentru cei mici şi cinematografelor. Termenele de finalizare propuse porneau de la Crăciunul lui ’47 până la începutul lui ’49 şi mi-am dat seama că prin 1950 această parte a L.A.-ului va fi de nerecunoscut. Conducând spre est, am trecut pe lângă şiruri de terenuri virane, pe care probabil că în curând vor fi înălţate case, apoi pe lângă stradă după stradă de bungalow-uri din chirpici de dinainte de război, care se deosebeau unele de altele doar prin culoare şi prin starea gazonului. Spre sud câştigau teren casele vechi din lemn, care erau pe zi ce trece tot mai neîngrijite.

Pe stradă nu era însă nimeni cu semnalmentele lui Junior Nash şi fiecare model postbelic de sedan alb pe care l-am întâlnit era condus fie de o femeie, fie de bărbaţi cu aspect cumsecade.

Când ne-am apropiat de intersecţia dintre Santa Barbara şi Vermont, Lee întrerupse tăcerea prelungită:

— Toată chestia asta cu marele tur e de căcat. O să încerc să trag nişte sfori.

Trase pe dreapta la o benzinărie, coborî şi se îndreptă spre telefonul public. Am rămas pe loc şi am ascultat apelurile de la staţia de emisie-recepţie. Peste vreo zece minute Lee se întoarse palid şi transpirat.

— Am primit un pont. Un ciripitor de-al meu zice că Nash stă la o ţiitoare de-a lui, într-o bombă de lângă Slauson, colţ cu Hoover.

Am închis staţia.

— Pe acolo nu sunt decât coloraţi. Crezi că…?

— Cred c-ar trebui să-i dăm naibii bice.

Am luat-o pe Vermont către Slauson, apoi ne-am îndreptat către est, trecând pe lângă biserici, saloane pentru îndreptat părul, terenuri virane şi magazine de băuturi alcoolice fără nume – numai cu firme de neon care clipeau, B-Ă-U-T-U-R-I, la ora unu, în plină zi. După ce a cotit la dreapta pe Hoover, Lee a încetinit şi a început să scruteze verandele caselor cu etaj. Am trecut pe lângă un grup de trei negri şi un alb mai în vârstă, care tăiau frunză la câini pe scările unei cocioabe excesiv de dărăpănate, şi am remarcat că ăia patru ne-au mirosit că suntem poliţişti.

— Drogaţi, îi etichetă Lee. Se ştie că Nash se învârte pe lângă cioroi, aşa că hai să-i scuturăm puţin. Dacă sunt pe felie cu el, scoatem de la ei o adresă, ceva.

Am încuviinţat din cap. Lee opri brusc maşina în mijlocul străzii. Am coborât şi ne-am îndreptat spre ei. Cei patru şi-au vârât mâinile în buzunare şi şi-au încrucişat picioarele, executând mişcările de dans tipice pentru borfaşii din lumea întreagă.

— Poliţia, am spus eu. Pupaţi peretele frumuşel şi blând.

Au luat poziţia pentru percheziţie, cu mâinile deasupra capului, lipite de perete, şi picioarele depărtate.

Lee s-a ocupat de cei doi din dreapta. Albul mormăi:

— Ce mama dra’... Blanchard?

— Gura, căcatule! i-o tăie Lee şi începu să-l percheziţioneze.

L-am căutat mai întâi pe negroteiul din mijloc, pipăindu-i mânecile hainei şi apoi cercetându-i buzunarele. Am scos cu stânga un pachet de Lucky Strike şi o brichetă Zippo, iar cu dreapta un pumn de ţigări cu marijuana.

— Iarbă, am anunţat şi le-am aruncat pe trotuar, după care i-am azvârlit o privire lui Lee.

Negroteiul în costum *zoot* de lângă el şi-a dus mâna la brâu. Peste o fracţiune de secundă am zărit o strălucire metalică. Am strigat:

— Partenere!

Şi mi-am scos revolverul.

Albul s-a răsucit. Lee l-a împuşcat de două ori direct în faţă. Tipul în costum *zoot* şi-a scos şişul exact când ridicam

arma. Am tras, iar el a scăpat cuţitul, şi-a dus mâna la gât şi s-a pocnit de perete. Răsucindu-mă, l-am văzut pe cioroiul din capăt scotocindu-se în pantaloni şi l-am împuşcat de trei ori. A zburat pe spate. Am auzit':

— Bucky, fereşte!

Am căzut şi am prins o imagine întoarsă cu fundu-n sus: Lee şi ultimul negrotei îndreptând arma unul către celălalt de la câţiva paşi. Cele trei împuşcături ale lui Lee îl opriră chiar când era pe cale să ţintească cu un pistol de buzunar. Se prăbuşi, mort, cu creierii împrăştiaţi.

M-am ridicat, m-am uitat la cele patru cadavre şi la trotuarul plin de sânge, m-am împleticit până la bordură şi am vomitat în şanţ până m-a durut pieptul. Am auzit sirenele maşinilor de poliţie care se apropiau. Mi-am prins insigna de reverul hainei şi m-am întors. Lee golea buzunarele morţilor şi azvârlea şişuri şi ţigări de marijuana pe trotuar, departe de bălţile de sânge. S-a apropiat de mine şi am sperat să-mi trântească o vorbă de duh care să mă calmeze. Dar nu – se smiorcăia ca un copil.

●●●

Ne-a luat tot restul după-amiezii să punem pe hârtie cele zece secunde.

Ne-am scris rapoartele la secţia din 77th Street şi am fost interogaţi de o echipă de la Omucideri ce investiga toate schimburile de focuri în care erau implicaţi poliţişti. Ne-au spus că ăia trei negri – Willie Walker Brown, Caswell Pritchford şi Cato Early – sunt traficanţi de iarbă cunoscuţi şi că albul – Baxter Fitch – a avut două condamnări pentru jaf pe la sfârşitul anilor ’20. De vreme ce toţi patru erau înarmaţi şi aveau asupra lor marijuana, ne-au asigurat că nu va exista nici o audiere în faţa Marelui Juriu.

În timpul interogatoriului am fost calm. Lee însă nu s-a comportat prea bine. Tremura din toate încheieturile şi mormăia că pe Baxter Fitch l-a arestat de câteva ori pentru vagabondaj pe când lucra în Highland Park şi că începuse să-i placă de individ. M-am ţinut scai de el la secţie, apoi l-

am dus fuguţa spre maşină printr-o droaie de reporteri, care ne-au asaltat cu întrebări.

Când am ajuns acasă, Kay stătea pe verandă. Mi-a fost de ajuns să-i văd faţa trasă ca să-mi dau seama că aflase deja. A fugit către Lee şi l-a luat în braţe, murmurând:

— Of, dragul meu, dragul meu!

I-am urmărit cu privirea, apoi am observat un ziar pe balustradă.

L-am luat. Era ediţia de seară din *Mirror*, cu un titlu cu litere de-o şchioapă: „Poliţiştii boxeri într-un schimb de focuri! Patru infractori morţi!“ Dedesubt erau instantanee cu Foc şi Gheaţă în poziţii de luptă, cu mănuşi de box şi şorturi, alături de pozele de cazier ale celor ucişi. Am citit o descriere succintă a împuşcăturilor şi o relatare a meciului din octombrie, apoi l-am auzit pe Lee strigând:

— N-o să înţelegi niciodată, aşa că lasă-mă dracului în pace!

Lee o luă la fugă, ocoli aleea şi se îndreptă spre garaj, cu Kay după el. Eu am rămas pe verandă, surprins să văd cât de slab era înăuntrul său cel mai dur gagiu pe care-l cunoscusem vreodată. L-am auzit pornind motocicleta. Peste câteva secunde a demarat şi a virat la dreapta în scrâşnet de roţi. Fără îndoială, se îndrepta spre Mulholland, pornit într-o cursă infernală.

Kay se întoarse când zgomotul motocicletei se stinse în depărtare. I-am luat mâinile într-ale mele şi i-am spus:

— O să-i treacă. Îl cunoştea pe unul dintre ei, de-asta-i atât de dărâmat. Dar o să-i treacă.

Kay se uită surprinsă la mine.

— Tu eşti foarte calm.

— Ori ei, ori noi! Să ai grijă de Lee mâine. Avem liber, dar când ne-ntoarcem, pornim după o adevărată fiară.

— Şi tu să ai grijă de el. Bobby De Witt iese cam într-o săptămână, iar la proces a jurat să-i ucidă pe Lee şi pe toţi cei care l-au arestat. Lee e speriat, iar eu ştiu ce-i poate pielea lui Bobby. E dat dracului.

Am îmbrăţişat-o şi am strâns-o la piept.

— Şşt! Focul şi Gheaţa se ocupă de problemă. Tu dormi

liniştită.

Kay se eliberă din îmbrăţişare.

— Nu-l ştii pe Bobby. Nu ştii ce m-a pus să fac.

I-am dat la o parte o şuviţă de păr de pe ochi.

— Ba ştiu, dar nu-mi pasă. Adică îmi pasă, dar...

— Înţeleg ce vrei să zici, mi-o tăie Kay şi mă împinse la o parte.

Am lăsat-o să plece, ştiind că dacă aş fi insistat, mi-ar fi spus o grămadă de lucruri pe care nu doream să le aud. Am auzit uşa trântindu-se. M-am aşezat pe trepte, bucuros că sunt singur şi pot să-mi pun gândurile în ordine.

Cu patru luni în urmă eram într-o rablă cu radio, fără nici un viitor înaintea mea. Acum eram detectiv la Arestări, avusesem un rol hotărâtor în ratificarea unei legi care vira poliţiei un milion de dolari de la buget şi aveam doi cioroi ucişi la activ. Luna viitoare voi împlini treizeci de ani, voi avea o vechime de cinci ani şi voi îndeplini condiţiile pentru a susţine examenul de sergent. Dacă îl iau şi apoi îmi joc bine cărţile, aş putea deveni locotenent detectiv înainte de împlinirea vârstei de treizeci şi cinci de ani, iar ăsta ar fi numai începutul.

M-a cuprins surescitarea. Am intrat şi am început să ard gazul de pomană prin camera de zi. Am răsfoit nişte reviste şi m-am uitat în bibliotecă după ceva de citit. Apoi am auzit un ropot de apă de undeva din spatele casei. M-am îndreptat într-acolo, am văzut uşa băii larg deschisă, am simţit miros de abur şi am ştiut că totul era pentru mine.

Kay era goală sub duş. Privirea ei a rămas impenetrabilă chiar şi atunci când ochii ni s-au întâlnit. I-am mângâiat trupul cu privirea, de la sânii pistruiaţi, cu sfârcuri întunecate, până la şoldurile late şi abdomenul plat. Apoi ea făcu o piruetă. I-am văzut spatele brăzdat de la coapse până la şira spinării de cicatricele vechi ale unor tăieturi de cuţit. Mi-am înăbuşit un fior şi am plecat, dorindu-mi să nu mi se fi dezvăluit în ziua în care ucisesem doi oameni.

II

Între 39th şi Norton

Capitolul şapte

Miercuri dimineaţă am fost trezit foarte devreme de ţârâitul telefonului, ce mi-a întrerupt un vis în care apăreau articolul de pe prima pagină din *Daily News* – „Poliţiştii Foc şi Gheaţă îi fac K.O. pe gangsterii negri“ – şi o frumoasă blondă cu trupul lui Kay. Mi-am închipuit că sunt ziariştii flămânzi după ştiri, care mă tot bătuseră la cap de când cu schimbul de focuri, aşa că am pus pe bâjbâite receptorul pe noptieră şi m-am reîntors pe tărâmul viselor. Apoi am auzit „Hopa sus, colega!“ şi am răspuns.

— Mda, Lee.

— Ştii ce zi e azi?

— Cincisprezece ale lunii. Zi de leafă. M-ai sunat la şase dimineaţa ca să...

M-am oprit, căci am surprins o nuanţă de surescitare veselă în vocea lui Lee.

— Te simţi bine?

— Plesnesc de sănătate. Am gonit pe Mulholland cu o sută şaptezeci, iar ieri m-am giugiulit toată ziua cu Kay. Acum mă plictisesc. Te bagi la o treabă poliţienească?

— Zi mai departe!

— Tocmai am vorbit cu un ciripitor care mi-e dator vândut. Zice că Junior Nash are un loc de futai – un garaj pe Coliseum, colţ cu Norton. Ne luăm la întrecere? Cel care pierde face cinste cu bere la meciul din seara asta.

Noi titluri de senzaţie îmi dansau prin faţa ochilor. I-am răspuns:

— Batem palma!

Am închis şi m-am îmbrăcat în timp record, apoi m-am aruncat în maşină şi am străbătut în viteză cei cinşpe-douăzeci de kilometri până în Leimert Park. Iar Lee era deja acolo, rezemat de Fordul său parcat pe trotuar, în faţa singurei clădiri de pe o stradă lungă, plină de terenuri virane, un bungalow de un verde respingător, având în spate o cocioabă cu mansardă.

Am parcat în spatele lui şi am coborât din maşină. Lee îmi făcu cu ochiul şi-mi zise:

— Ai pierdut.

— Ai trişat, i-am replicat.

El izbucni în râs.

— Te-ai prins. Te-am sunat de la un telefon public. Te-au sâcâit reporterii?

M-am uitat cu atenţie la partenerul meu. Părea relaxat, dar surescitat pe dinăuntru, şi-şi pusese din nou masca de glumeţ.

— M-am ascuns. Tu?

— A venit pe la mine Bevo Means şi m-a-ntrebat ce-am simţit atunci. I-am răspuns că n-aş vrea să am parte de aşa ceva în fiecare zi.

Am arătat spre clădire.

— Ai vorbit cu vreunul din chiriaşi? Te-ai uitat după maşina lui Nash?

— Nici urmă de maşină, mi-a răspuns Lee. Dar am vorbit cu administratorul. I-a închiriat lui Nash cocioaba din spate. A folosit-o de vreo două ori pentru futaiuri, dar administratorul nu l-a mai văzut de vreo săptămână.

— Ai călcat-o deja?

— Nu, te-am aşteptat pe tine.

Mi-am scos revolverul de calibrul 38 şi l-am lipit de picior. Lee mi-a făcut cu ochiul şi m-a imitat, apoi am străbătut curtea ce ducea la dărăpănătură. Ambele etaje aveau uşi de lemn fragile, iar scara care ducea la etaj era şubredă. Lee încercă uşa de jos, care se deschise, scârţâind. Ne-am lipit de perete de-o parte şi de alta a uşii, apoi eu m-am întors brusc şi am pătruns în cameră, cu pistolul în faţă.

Nici un sunet, nici o mişcare. Doar pânze de păianjen şi o duşumea de lemn presărată cu ziare îngălbenite şi pneuri uzate. M-am retras. Lee mi-o luă înainte pe scări, mergând în vârful picioarelor. Ajuns pe palier, zgâlţâi clanţa, clătină din cap spre mine, după care îi trase uşii un şut de-o scoase din ţâţâni.

Am urcat scările în fugă. Lee intră cu arma pregătită. Când am ajuns pe palier, l-am văzut că îşi bagă arma înapoi în toc.

— Un ţopârlan, a zis el şi mi-a arătat dezordinea din cameră.

Am intrat şi am dat din cap aprobator.

Hogeacul emana un miros puternic de poşircă. Un pat încropit din două scaune de maşină ocupa cea mai mare parte a podelei. Era acoperit cu câlţi de tapiţerie şi prezervative folosite. În colţurile camerei erau îngrămădite sticle goale de vin, iar unica fereastră era murdară şi acoperită cu pânze de păianjen. Duhoarea mi-a întors stomacul pe dos, aşa că m-am dus şi am deschis fereastra. Când m-am uitat afară, am văzut un grup de poliţişti în uniformă şi bărbaţi în civil adunaţi pe trotuarul străzii Norton, spre intersecţia cu 39th Street. Toţi se holbau la ceva aruncat în buruienile de pe un teren viran. Două maşini cu însemnele poliţiei şi una fără însemne erau parcate lângă bordură. Am spus:

— Lee, vino puţin.

Lee scoase capul pe fereastră şi-şi miji ochii.

— Cred că-i văd pe Millard şi Sears. Azi trebuiau să umble după flaşnetari, aşa că poate...

Am ieşit în fugă din hogeac, am coborât scările şi am dat colţul spre Norton, cu Lee pe urmele mele. Am băgat viteză când am văzut dubiţa legistului şi maşina fotografului, care parcau în trombă. Harry Sears dădea o duşcă pe gât în văzul unei duzini de poliţişti. Am citit groază în ochii lui. Echipa foto se împrăştiase la faţa locului, cu aparatele de fotografiat îndreptate spre pământ. Mi-am făcut loc cu coatele printr-un grup de poliţişti şi am văzut despre ce era vorba.

Era trupul gol şi mutilat al unei tinere, tăiată în două de

la brâu. Partea de jos zăcea cu picioarele răscrăcărate în buruieni, la câţiva metri de partea de sus. Din pulpa stângă îi fusese tăiată o bucată de carne în formă de triunghi, iar o tăietură lungă şi lată îi brăzda abdomenul din locul unde fusese despicată până la părul pubian. Pielea atârna de-o parte şi de alta a tăieturii, lăsând să se vadă că nu mai avea nici un organ înăuntru. Partea de sus era într-o stare şi mai deplorabilă: sânii îi erau spuziţi cu arsuri de ţigară, iar cel drept îi atârna, prins de torace doar într-o fâşie de piele. Sânul stâng era crestat în jurul sfârcului. Tăieturile pătrundeau până la os, dar cel mai rău arăta chipul fetei. Era tot numai o vânătaie. Nasul îi era înfundat în cavitatea facială, iar gura îi era tăiată de la o ureche la alta, într-un rânjet care parcă îşi bătea joc de brutalitatea la care fusese supus trupul. Ştiam că zâmbetul acela îmi va rămâne întipărit în minte până la moarte.

Am ridicat privirea. M-a luat cu frisoane şi respiraţia mi-a devenit brusc sacadată. Colegii au trecut pe lângă mine şi mi-a ajuns la urechi o amestecătură de voci: „Nu-i nici o afurisită de urmă de sânge...“ „Asta-i *cea mai oribilă* crimă comisă împotriva unei femei pe care am văzut-o în şaisprezece ani...“ „A legat-o. Uite, se văd urme de funie pe glezne...“ Apoi răsună un fluierat lung, strident.

Cei aproximativ doisprezece oameni începură cu sporovăială şi se uitară la Russ Millard, care spuse calm:

— Înainte ca situaţia să scape de sub control, haideţi să stabilim ce anume n-o să ajungă la urechile presei. Dacă omuciderea asta o să aibă parte de multă publicitate, o să ne trezim cu o mulţime de mărturisiri. Fata a fost eviscerată. Trebuie să păstrăm informaţia pentru noi, ca să-i eliminăm pe ţicniţi. Şi cu asta basta. Să nu o spuneţi nimănui. Nu le povestiţi nevestelor, nu le povestiţi iubitelor, nu le povestiţi altor colegi. Harry?

— Mda, Russ, răspunse Harry Sears, palmând sticla, să n-o vadă şeful.

Millard prinse gestul şi-şi roti privirea în semn de dezgust.

— Nici un reporter să nu vadă cadavrul. Voi, fotografilor,

faceţi-vă pozele *acum*! Voi, băieţii de la morgă, acoperiţi cadavrul cu un cearşaf când termină ei. Voi, cei de la patrulă, înconjuraţi tot perimetrul cu bandă galbenă la doi metri în jurul cadavrului. Arestaţi imediat orice reporter care încearcă să calce perimetrul. Când sosesc băieţii de la laborator, îi mutaţi pe reporteri pe trotuarul celălalt. Harry, sună-l pe locotenentul Haskins la secţia University şi spune-i să-şi trimită aici toţi oamenii disponibili pentru prelevare de probe.

Millard se uită în jur şi dădu cu ochii de mine.

— Bleichert, ce cauţi aici? E şi Blanchard cu tine?

Lee era aplecat peste cadavru şi lua notiţe. Eu am arătat spre nord şi i-am răspuns:

— Junior Nash stă cu chirie într-un garaj din spatele clădirii ăleia. Tocmai o percheziţionam, când am văzut vânzoleala de aici.

— Era sânge la faţa locului?

— Nu. Nu-i mâna lui Nash, domnule locotenent.

— O să-i lăsăm pe băieţii de la laborator să decidă. Harry!

Sears stătea într-o maşină de poliţie şi vorbea la staţie. Auzindu-se chemat, strigă:

— Da, Russ!

— Harry, când ajung băieţii de la laborator, trimite-i şi la clădirea aia verde din colţ, să vadă dacă nu găsesc în garaj urme de sânge sau amprente. Apoi vreau să se interzică accesul pe strada asta...

Millard se opri când văzu nişte maşini care virau pe Norton, îndreptându-se direct spre locul crimei. M-am uitat în jos, la cadavru. Fotografii continuau să facă poze din toate unghiurile. Lee continua să scrie în carneţel. Oamenii care se învârteau pe trotuar se uitau din când în când la leş, apoi îşi fereau privirile. Reporterii şi fotografii începuseră să împânzească strada. Harry Sears şi un cordon de poliţişti erau gata să-i ţină la distanţă. Cadavrul îmi atrăgea privirile ca un magnet, aşa că am început să mă uit cu atenţie la fată.

Avea picioarele desfăcute, ca pentru o partidă de sex,

iar după poziţia lor îmi puteam da seama că oasele îi erau rupte. Părul ei negru ca pana corbului nu avea nici o picătură de sânge închegat, de parcă ucigaşul ar fi şamponat-o înainte s-o arunce acolo. Oribilul rictus al morţii îmi păru de-o barbarie zdrobitoare. Dinţii sparţi, care-i ieşeau din obrajii ciopârţiţi, m-au făcut să-mi întorc privirea.

L-am găsit pe Lee pe trotuar, ajutând la fixarea perimetrului crimei. Se uită prin mine, de parcă n-ar fi văzut decât fantomele din văzduh.

— Junior Nash. Îţi aminteşti? l-am abordat eu.

Privirea lui Lee se focaliză pe mine.

— Nu el a făcut asta. E un gunoi, dar n-a făcut asta.

În stradă rumoarea creştea pe măsură ce alţi şi alţi reporteri soseau la faţa locului. Se formă un cordon de poliţişti, care să-i ţină la distanţă. Am ridicat glasul pentru a mă face auzit:

— A omorât în bătaie o bătrână! El e prioritatea noastră.

Lee mă apucă de braţe şi mi le strânse până când nu mi le-am mai simţit.

— Asta-i prioritatea noastră şi rămânem! Sunt superiorul tău şi asta-ţi ordon!

Cuvintele lui răsunară puternic. Cei din jur întoarseră capetele spre noi. Mi-am eliberat braţele şi i-am replicat tăios:

— OK, partenere!

●●●

În următoarea oră intersecţia dintre 39th şi Norton se umplu cu maşini de poliţie, reporteri şi o grămadă de gură-cască. Cadavrul a fost transportat cu două tărgi acoperite cu cearşafuri. Echipa de la laborator a prelevat amprentele fetei în partea din spate a dubei legistului înainte s-o transporte la morga din centru. Harry Sears le-a dat reporterilor o declaraţie de presă detaliată, compusă de Russ Millard, mai puţin faptul că trupul fusese eviscerat. Sears porni spre sediu, ca să verifice dosarele cu persoane dispărute, iar Millard rămase la faţa locului, ca să conducă

investigaţia.

Tehnicienii de la laborator au fost trimişi să cerceteze terenul, în căutarea armei crimei şi a hainelor victimei. O altă echipă de criminalişti a fost dirijată la hogeacul lui Junior Nash, ca să caute amprente şi urme de sânge. Apoi Millard numără poliţiştii prezenţi. Erau patru oameni care dirijau circulaţia şi-i ţineau la distanţă pe civilii amatori de senzaţii macabre, doisprezece poliţai în uniformă, cinci în civil, Lee şi cu mine. Millard scoase o hartă din maşină şi împărţi toată zona Leimert Park în parcele, apoi îi alocă fiecărui poliţist teritoriul său şi îi spuse întrebările standard pe care trebuia să le pună fiecărei persoane din fiecare casă, apartament sau magazin: Aţi auzit ţipete de femeie în ultimele patruzeci şi opt de ore? Aţi văzut pe cineva aruncând sau dând foc la nişte haine de damă? Aţi remarcat vreo maşină suspectă sau vreo persoană suspectă care s-a învârtit prin zonă? *Dumneavoastră* aţi trecut pe Norton Avenue, pe lângă străzile 39th şi Coliseum, în ultimele douăzeci şi patru de ore şi, dacă da, aţi văzut pe cineva pe terenurile virane?

Mie mi s-a alocat Olmsted Avenue, la trei străzi de Norton spre est, din partea de sud a străzii Coliseum până la Leimert Boulevard. Lui Lee i s-au dat magazinele şi clădirile de pe Crenshaw, de la 39th North până la Jefferson. Ne-am înţeles să ne întâlnim la ora opt la Olympic şi ne-am despărţit. Am început să bat străzile.

M-am dus, am sunat la uşile oamenilor, le-am pus întrebări şi am primit răspunsuri negative. Am notat adresele unde nu mi-a răspuns nimeni, astfel încât al doilea val de poliţişti să aibă un punct de pornire. Am stat de vorbă cu casnice machite care trăgeau la măsea, cu pramatii de puştani, cu pensionari şi militari în permisie, ba chiar şi cu un poliţist pensionar care lucrase la Divizia West L.A. Am adăugat la chestionar şi întrebări legate de Junior Nash şi sedanul lui alb, model postbelic, şi le-am arătat fotografia lui de la Cazier. M-am ales cu o laie. La ora şapte m-am îndreptat spre maşină, dezgustat de rahatul în care mă băgasem.

Maşina lui Lee nu mai era acolo, iar băieţii de la Criminalistică instalau reflectoare la intersecţia dintre 39th şi Norton. M-am dus la Olympic, sperând să asist la un meci pe cinste, ca să-mi şteargă gustul amar pe care mi-l lăsase acea zi.

H.J. Caruso ne lăsase biletele la intrare, împreună cu un bileţel în care ne spunea că are o întâlnire cu o gagică şi că n-o să apară. Biletul lui Lee era încă în plic. L-am luat pe al meu şi m-am îndreptat spre separeul lui H.J. Primul meci de la categoria cocoş începuse deja şi m-am pus să-l urmăresc, aşteptându-l pe Lee.

Cei doi boxeri mexicani mărunţei au luptat bine, iar mulţimea s-a arătat încântată. De la cucurigu ploua cu monede şi strigăte în spaniolă şi engleză. După patru runde mi-am dat seama că Lee nu va mai veni. Cocoşii, amândoi cu arcadele sparte, m-au făcut să mă gândesc la fata măcelăriţă. M-am sculat şi am plecat, ştiind exact unde să-l caut pe Lee.

M-am întors la intersecţia dintre 39th şi Norton. Tot terenul viran era scăldat în lumina reflectoarelor. Lee era dincolo de banda care înconjura locul crimei. Se făcuse frig, aşa că stătea zgribulit în geacă şi se uita cum băieţii de la Criminalistică scormonesc prin buruieni.

M-am apropiat. Lee mă văzu, se dădu rapid un pas înapoi şi mă împuşcă cu degetele arătătoare, cu degetele mari pe post de percutor – gestul obişnuit pe care-l făcea când se droga cu benzedrină.

— Trebuia să ne întâlnim. Îţi aminteşti?

La lumina fosforescentă a reflectoarelor faţa lui suroscitată avea reflexe alb-albăstrui.

— Iar eu am spus că asta-i prioritatea noastră. Îţi aminteşti?

Am privit în zare şi am văzut că şi alte terenuri virane erau luminate.

— Este prioritatea Biroului, poate. Aşa cum Junior Nash este prioritatea noastră.

Lee clătină din cap.

— Partenere, chestia asta e *groasă*. Horrall şi Thad

Green au venit până aici acum câteva ore. Jack Tierney a fost detaşat la Omucideri, ca să conducă ancheta, cu Russ Millard pe post de mână dreaptă. Vrei să-ţi zic părerea mea?

— Zi!

— Cazul ăsta-i o rampă de lansare. O albă cumsecade e ucisă, iar LAPD iese la înaintare cu tot efectivul, ca să pună mâna pe criminal şi să le arate alegătorilor că ratificarea Propunerii B le-a adus o poliţie veşnic trează.

— Poate că n-a fost o fetiţă chiar aşa de cumsecade. Poate că bătrânica pe care a ucis-o Nash era bunicuţa preferată a cuiva. Poate că iei cazul ăsta prea personal şi poate că ar trebui să lăsăm Biroul să se ocupe de problemă, iar noi să ne întoarcem la treaba noastră înainte ca Junior să apuce să ucidă şi pe altcineva.

Lee strânse pumnii.

— Mai ai şi alţi „poate“?

Am făcut un pas înainte.

— Poate că ţi-e frică de eliberarea lui Bobby De Witt. Poate că eşti prea mândru ca să-mi ceri ajutorul să-l îndepărtezi de femeia la care ţinem amândoi. Poate că ar trebui să lăsăm Biroul să bifeze el moarta în contul lui Laurie Blanchard.

Lee îşi descleştă pumnii şi se întoarse cu spatele. L-am urmărit cum se răsuceşte pe călcâie, sperând să sară la mine, să facă bancuri sau orice altceva, numai să nu fie supărat, şi-apoi, într-un sfârşit, i-am văzut faţa. Mi-am încleştat eu pumnii şi am strigat:

— Vorbeşte-mi, fir-ai tu să fii! Suntem parteneri! Am omorât, în pizda mă-sii, patru oameni împreună, iar acum îmi faci chestia asta?

Lee se întoarse. Îmi aruncă obişnuitul lui rânjet sfidător, dar îi ieşi neliniştit, trist şi istovit. Avea vocea răguşită şi stinsă.

— O păzeam pe Laurie când se juca. Eram un bătăuş şi tuturor băieţilor le era frică de mine. Aveam o grămadă de iubite – ştii cum e, aventuri de puştan. Fetele mă tachinau în legătură cu Laurie, ziceau întruna cât de mult timp îmi

petreceam cu ea, de parcă ar fi fost adevărata mea iubită... Vezi tu, eram cu ochii pe ea. Era frumuşică şi era de gaşcă. Tata îşi făcea planuri în legătură cu noi. Laurie urma să ia lecţii de balet, de pian şi de canto. Eu urma să-i calc pe urme lui taică-meu, să intru în serviciul de pază de la Firestone Tire, iar Laurie trebuia să fie artistă. Vorbe în vânt, dar nu eram decât un puşti şi vorbele lui însemnau ceva pentru mine. În fine, cu puţin timp înainte să dispară, tata a tot insistat cu lecţiile astea şi eu devenisem gelos pe Laurie. Am început s-o las singură când ieşea să se joace, după orele de la şcoală. Şi mai era şi o fată nebunatică, care tocmai se mutase în cartier. O destrăbălată. Obişnuia să se îmbete în cadă şi şi-o punea cu toţi băieţii. Când Laurie a fost răpită, eu tocmai i-o trăgeam tipei. Ar fi trebuit să o protejez pe sora mea.

M-am întins după braţul partenerului meu, ca să-i dau de înţeles că ştiu ce simte. Lee îmi dădu mâna la o parte.

— Să nu-mi spui că înţelegi, fiindcă o să-ţi spun ce face situaţia şi mai nasoală. Laurie a fost ucisă. Un degenerat a sugrumat-o sau a ciopârţit-o. Şi în timp ce murea, îmi treceau prin cap lucruri urâte despre ea. O uram, fiindcă tata o considera o prinţesă, iar pe mine mă considera un derbedeu. Mi-am imaginat-o pe sora mea tăiată întocmai ca leşul ăla de azi-dimineaţă şi am făcut bancuri pe tema asta cât am fost cu ştoarfa aia, cât i-am tras-o şi am băut din whisky-ul lui taică-său.

Lee trase adânc aer în piept şi-mi arătă ceva jos, la câţiva metri mai încolo. Acolo se trasase un perimetru separat, unul interior, iar locul unde fuseseră cele două părţi ale cadavrului era marcat cu o dungă de var. M-am uitat lung la conturul picioarelor răşchirate. Lee spuse:

— O să pun mâna pe el. Cu sau fără ajutorul tău, o să pun mâna pe el.

Am schiţat un zâmbet palid.

— Ne vedem mâine la birou.

— Cu sau fără tine.

— Te-am auzit, i-am replicat, îndreptându-mă spre maşină.

Când am băgat cheia în contact, am observat că se face lumină pe un alt teren viran, mai înspre nord.

Capitolul opt

Primul lucru pe care l-am văzut a doua zi, când am intrat în birou, a fost cum Harry Sears citea un articol din *Herald* – „Se caută bârlogul vârcolacului care ucide cu cruzime!“ –, iar al doilea a fost un şir de cinci bărbaţi – doi vagabonzi, doi indivizi cu aspect onorabil şi unul în zeghe, prins cu cătuşe de o bancă. Harry lăsă ziarul şi-mi explică, bâlbâindu-se:

— Au m-m-m-mărturisit că ei au t-tăiat-o pe fată.

Am încuviinţat din cap şi chiar atunci am auzit ţipete din camera de interogatoriu.

Peste câteva momente Bill Koenig ieşi cu un grăsan imens şi anunţă:

— Nu-i el făptaşul.

Vreo doi poliţişti bătură ironic în birouri. Vreo şase întoarseră capul, dezgustaţi.

Koenig îl îmbrânci pe grăsan afară, pe coridor. L-am întrebat pe Harry:

— Unde-i Lee?

Harry îmi făcut semn spre biroul lui Ellis Loew.

— C-c-cu Loew. Şi c-cu nişte j-j-jurnalişti.

M-am îndreptat spre birou şi am tras cu ochiul prin crăpătura uşii. Ellis Loew stătea în spatele biroului său, făcând frumos în faţa unor ziarişti. Lee era alături de procuror, îmbrăcat în singurul lui costum. Arăta obosit – dar nicidecum la fel de iritat ca în seara trecută.

Loew declara ferm:

— ...iar atrocitatea omorului ne obligă să nu precupeţim

nici un efort pentru prinderea acestui criminal cât mai curând posibil. Mai mulţi poliţişti cu pregătire specială, printre care domnul Foc şi partenerul lui, domnul Gheaţă, au fost degrevaţi temporar de îndatoririle lor obişnuite, pentru a da o mână de ajutor la investigaţie, iar cu oameni ca ei pe urmele criminalului, cred că în scurt timp ne putem aştepta la rezultate pozitive. Mai mult decât atât...

N-am mai auzit nimic, din cauza sângelui care-mi zvâcnea în tâmple. Am crăpat uşa. Lee m-a zărit, s-a aplecat în semn de salut spre Loew şi a ieşit din birou. M-a urmărit până în micul birou de la Arestări. Eu m-am întors brusc spre el:

— Ne-ai detaşat, nu-i aşa?

Lee mă atinse cu palmele pe piept, într-un gest liniştitor.

— Hai s-o luăm încetişor, OK? În primul rând, i-am dat lui Ellis un raport în care am scris că am primit o informaţie de la un sifonar de încredere, cum că Nash s-a cărat de sub jurisdicţia noastră.

— Ai înnebunit?!

— Şşştt. Ascultă! N-am făcut decât să netezesc calea. Nash încă-i dat în urmărire generală, hogeacul e sub supraveghere şi fiecare poliţist din zona de sud este gata să-i facă felul nenorocitului. În noaptea asta o să stau eu însumi la pândă în şandramaua aia. O să-mi iau binoclul şi, cu ajutorul reflectoarelor, o să văd numerele de înmatriculare ale maşinilor care trec pe Norton. Poate că ucigaşul o să vină să arunce o privire la faţa locului. O să-mi notez toate numerele de înmatriculare şi o să le compar cu cele din baza de date de la Cazier şi de la Circulaţie.

— Dumnezeule, Lee! am oftat eu.

— Partenere, tot ce vreau este să mă ocup o săptămână de cazul fetei. Nash e încă în vizorul poliţiei, iar dacă nu-i săltat într-o săptămână, ne întoarcem în forţă la el.

— E prea periculos ca să slăbim laţul din jurul lui. Ştii asta.

— Partenere, am zis că e în *vizorul poliţiei*. Să nu-mi spui că nu vrei să profiţi de eliminarea cioroilor ălora. Să nu-mi zici că nu-ţi dai seama că moarta-i o rampă de lansare mai

bună decât Junior Nash.

Mi-au trecut prin faţa ochilor noi şi noi titluri cu Foc şi Gheaţă pe prima pagină a ziarelor.

— O săptămână, Lee. Atât şi nimic mai mult.

Lee îmi făcu cu ochiul.

— Arhisuficient!

În interfon răsună vocea căpitanului Jack:

— Domnilor, adunarea în sala de şedinţe. Acum!

Mi-am luat carneţelul şi am traversat biroul detectivilor. Numărul persoanelor care mărturisiseră că au comis crima crescuse. Nou-veniţii erau prinşi cu cătuşe de calorifere şi de ţevile de încălzire. Bill Koenig îl pocnea pe unul mai puriu, care cerea să stea de vorbă cu primarul Bowron. Fritzie Vogel le nota numele pe clipboard. Sala de şedinţe era plină până la refuz cu oameni de la Divizia Centrală, de la FBI şi o grămadă de poliţişti în civil pe care nu-i mai văzusem niciodată. Pe podium, lângă microfon, stăteau căpitanul Jack şi Russ Millard. Tierney bătu în microfon, îşi drese vocea şi spuse:

— Domnilor, asistaţi la instructajul general în cazul crimei din Leimert Park. Sunt sigur că aţi citit ziarele şi ştiţi cu toţii că-i o treabă a naibii de grea şi de complicată. La biroul primarului s-au primit o grămadă de telefoane, iar domnul comandant Horrall în persoană a fost sunat de o mulţime de oameni pe care nu dorim să-i supărăm. Chestia cu vârcolacul din ziare o să ne aducă şi mai multe telefoane, aşa că haideţi să ne-apucăm de treabă. Începem cu ierarhia. Eu voi coordona totul, locotenentul Millard are puteri executive, iar sergentul Sears e însărcinat cu păstrarea legăturii între divizii. Adjunctul procurorului districtual, domnul Loew, o să ne reprezinte în relaţia cu presa şi cu autorităţile civile. Următorii poliţişti sunt detaşaţi la Divizia Centrală, la Omucideri, începând cu 16 ianuarie 1947: sergentul Anders, detectivul Arcola, sergentul Blanchard, poliţistul Bleichert, sergentul Cavanaugh, detectivul Ellison, detectivul Grimes, sergentul Koenig, detectivul Liggett, detectivul Navarette, sergentul Pratt, detectivul J. Smith, detectivul W. Smith şi sergentul

Vogel. După instructaj toţi cei nominalizaţi să ia legătura cu locotenentul Millard. Russ, sunt ai tăi.

Mi-am scos stiloul şi mi-am împins uşor cu cotul vecinul de scaun, ca să am mai mult spaţiu de scris. Toţi cei din jurul meu au procedat la fel. Se simţea cum atenţia lor se canalizează spre partea din faţă a sălii.

Millard vorbi pe tonul lui de avocat pledant:

— Ieri, la ora şapte dimineaţa, pe Norton Avenue, între 39th şi Coliseum, pe un teren viran, chiar lângă trotuar, a fost găsit cadavrul unei fete tăiate în două şi dezbrăcate. E limpede că a fost torturată, dar nu-i nimic cert până nu stau de vorbă cu legistul. Doctorul Newbarr o să facă autopsia în după-amiaza asta la Queen of Angels. Fără reporteri – vrem ca anumite detalii să nu ajungă la urechile presei.

După o pauză, Millard continuă:

— Zona a fost cercetată în amănunţime, dar deocamdată nu avem nici un fir. La faţa locului nu existau urme de sânge. Evident, fata a fost ucisă în altă parte, iar apoi aruncată acolo. În zona respectivă sunt multe terenuri virane, unde se caută acum arma crimei şi urme de sânge. Suspectul într-un caz de jaf cu omucidere, Raymond Douglas Nash, stă cu chirie într-un garaj din apropiere, unde s-au căutat amprente şi urme de sânge. Băieţii de la laborator n-au găsit nimic, iar Nash nu mai este suspect în cazul fetei. Victima nu a fost încă identificată şi nu s-a găsit nici o asemănare cu vreo persoană dispărută. Amprentele ei au fost trimise la toate secţiile, aşa că în scurt timp ar trebui să primim un raport. Totul a pornit de la un telefon anonim primit de secţia University. Poliţistul care a primit apelul a spus că era o femeie în pragul isteriei, care-şi ducea copilul la şcoală. Femeia nu şi-a dat numele şi a închis, iar eu cred că putem s-o scoatem de pe lista suspecţilor.

Millard trecu la un ton calm, profesoral.

— Până când nu identificăm cadavrul, investigaţia va fi axată pe intersecţia 39th cu Norton, iar următorul pas este reluarea cercetării pe teren.

Se auzi un murmur colectiv. Millard se încruntă şi

continuă:

— Centrul de comandă va fi la secţia University, unde funcţionarii vor dactilografia şi vor colaţiona rapoartele din teren ale poliţiştilor. Vor fi întocmite rapoarte rezumative şi indexuri cu probe. Acestea vor fi afişate la avizierul secţiei University şi vor fi transmise în copie tuturor secţiilor LAPD şi tuturor diviziilor LASD[23]. Persoanele prezente aici şi care aparţin de alte secţii vor transmite informaţiile primite colegilor din toate schimburile. De asemenea, vreau ca ele să apară pe toate listele informative. Fiecare informaţie pe care o primiţi de la poliţiştii de la patrulare să fie transmisă telefonic la Divizia Centrală, la Omucideri, interior 411. Aici am liste cu adresele care trebuie luate din nou la puricat de fiecare din voi, în afară de Bleichert şi Blanchard. Bucky, Lee, voi luaţi la puricat aceleaşi zone ca şi ieri. Poliţiştii de la alte secţii să rămână pe loc. Restul poliţiştilor detaşaţi, ne vedem la mine în birou! Asta-i tot!

M-am grăbit să ies pe uşă şi am coborât în parcare pe scara de serviciu, din dorinţa de a-l evita pe Lee şi de a pune ceva distanţă între el şi acordul meu în legătură cu amânarea arestării lui Nash. Cerul era acum de un gri închis, iar în drum spre Leimert Park m-am tot gândit la nişte furtuni care să şteargă urmele de pe terenurile virane, aruncând la canal toată ancheta cu fata măcelărită şi durerea lui Lee pentru sora dispărută până ce canalul colector o să dea pe dinafară, vomitându-l pe Junior Nash, care implora să fie arestat. În timp ce-mi parcam maşina, norii s-au împrăştiat şi, nu după mult timp, făceam muncă de teren sub razele necruţătoare ale soarelui. Un nou şir de răspunsuri negative îmi alungă fanteziile.

Am pus aceleaşi întrebări ca şi în ziua precedentă, insistând şi mai abitir pe Nash. De data asta însă totul era altfel. Poliţiştii pieptănau zona, notau numerele de înmatriculare ale maşinilor parcate şi căutau haine de damă în canal, iar locuitorii din împrejurimi ascultaseră radioul şi citiseră ziarele.

Un pletos care duhnea a băutură îmi arătă un crucifix din

[23] Los Angeles County Sheriff’s Department (Departamentul Şerifului).

plastic şi mă întrebă dacă l-ar ţine la distanţă pe vârcolac. Un babalâc sclerozat, în şort şi tricou şi cu guler preoţesc, mă asigură că fata moartă a fost sacrificată întru Domnul, fiindcă Leimert Park votase cu democraţii la alegerile din ’46. Un băieţel îmi arătă un afiş cu Lon Chaney jr. În rolul Omului Lup şi îmi spuse că terenul viran de la intersecţia lui 39th cu Norton era rampa de lansare a rachetei lui, iar un iubitor al boxului mă recunoscu din meciul cu Blanchard şi-mi ceru un autograf, după care îmi spuse verde-n faţă că autorul crimei este basetul vecinului său şi mă rugă să împuşc javra aia nenorocită. Răspunsurile negative raţionale erau la fel de plicticoase pe cât de fanteziste erau cele ale nebunilor şi începusem să mă simt ca un om normal aruncat într-o comedie grotescă.

La unu jumate am terminat şi m-am îndreptat spre maşină, cu gândul să iau prânzul şi apoi să mă prezint la secţia University. Am găsit o bucată de hârtie prinsă în ştergătoarele de parbriz, o hârtie cu antetul personal al lui Thad Green, pe care scria în mijloc „Martor oficial al poliţiei – acestui poliţist i se permite accesul la autopsia lui Jane Doe nr. 31, ora 2.00, 16.01.1947“. În josul paginii era mâzgălită semnătura lui Green, care semăna suspect de mult cu scrisul sergentului Leland C. Blanchard. Mi-a scăpat un hohot de râs şi am pornit spre spitalul Queen of Angels.

Coridoarele erau pline de călugăriţe asistente şi bătrâni întinşi pe tărgi cu rotile. I-am arătat insigna unei călugăriţe vârstnice şi am întrebat-o unde are loc autopsia. Îşi făcu cruce, apoi mă conduse pe un coridor şi-mi făcu semn spre o uşă dublă, pe care scria PATOLOGIE. M-am îndreptat spre poliţistul care păzea intrarea şi i-am fluturat invitaţia. Tipul luă poziţia de drepţi şi îmi deschise uşa. Am intrat într-o cămăruţă răcoroasă, în care totul era de un alb antiseptic, iar în mijloc se afla o masă lungă de metal. Pe masă erau două obiecte acoperite cu cearşafuri. Am luat loc pe banchetă, cu faţa spre masa de autopsie, tremurând la gândul că voi vedea din nou zâmbetul fetei moarte.

Peste câteva secunde uşile duble se deschiseră. Alături de o călugăriţă cu un carneţel de notiţe apăru un bărbat

înalt şi vârstnic, care fuma un trabuc. Russ Millard, Harry Sears şi Lee îi urmară. Millard clătină din cap.

— Tu şi Blanchard vă băgaţi peste tot, ca musca-n curul calului. Doctore, putem fuma şi *noi*?

Bătrânul scoase un bisturiu din buzunarul de la spate şi-l şterse de cracul pantalonului.

— Sigur. N-o s-o deranjeze deloc pe fată. E-n împărăţia viselor pentru totdeauna. Soră Margaret, ajută-mă, te rog, să îndepărtez cearşaful.

Lee se aşeză pe banchetă, alături de mine. Millard şi Sears îşi aprinseră ţigările, apoi îşi scoaseră carneţelele şi stilourile. Lee căscă şi mă întrebă:

— Ai prins vreun fir în dimineaţa asta?

Mi-am dat seama că era încă sub influenţa benzedrinei.

— Mda. A ucis-o un om lup criminal de pe planeta Marte. Buck Rogers[24] îl urmăreşte cu nava lui spaţială, iar tu ar trebui să mergi acasă şi să tragi un pui de somn.

Lee căscă din nou.

— Mai târziu. Pontul meu cel mai interesant a fost unul cu naziştii. Un tip mi-a spus că l-a văzut pe Hitler într-un bar de pe 39th, colţ cu Crenshaw. Dumnezeule, Bucky!

Lee îşi plecă ochii. M-am uitat spre masa de autopsie. Moarta zăcea descoperită, cu capul îndreptat spre noi. M-am uitat fix la pantofi, în timp ce doctorul vorbea în jargon medical:

— În linii mari, avem o femeie albă tipică. Tonusul muscular indică faptul că are vârsta cuprinsă între şaisprezece şi treizeci de ani. Cadavrul se prezintă în două părţi, secţionat în zona ombilicului. Partea superioară: capul intact, cu multiple fracturi craniene înfundate. Trăsăturile faciale sunt neclare, din cauza multiplelor echimoze, hematoame şi edeme. Cartilagiul nazal este dislocat şi înfundat în craniu. Plagă sfâşiată de la un capăt la altul al feţei, pornită din ambele colţuri ale gurii, de-a lungul muşchilor maseteri, şi prelungindu-se spre articulaţiile temporale ale mandibulei şi spre lobii urechilor. Nu sunt urme vizibile de vătămare a gâtului. Multiple plăgi sfâşiate

[24] Personaj de benzi desenate creat de Philip Francis Nowlan în 1928.

pe toracele anterior, concentrate pe ambii sâni. Arsuri de ţigară pe ambii sâni. Sânul drept este aproape separat de torace. Examinarea jumătăţii superioare a cavităţii abdominale nu indică sângerare. Intestinele, stomacul, ficatul şi splina au fost îndepărtate.

Doctorul inspiră puternic. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pufăind din trabuc. Călugăriţa stenografă nota în continuare, Millard şi Sears se holbau la faţa inexpresivă a cadavrului, în timp ce Lee se uita în pământ şi-şi ştergea sudoarea de pe frunte. Doctorul palpă ambii sâni şi declară:

— Lipsa hipertrofiei indică absenţa vreunei sarcini în momentul decesului.

Apoi apucă bisturiul şi începu să scotocească prin jumătatea inferioară a trupului. Am închis ochii şi am ascultat.

— Examinarea jumătăţii inferioare a cadavrului relevă o incizie longitudinală de la ombilic până la pubis. Mezenterul, uterul, ovarele şi rectul au fost îndepărtate. Se constată multiple plăgi sfâşiate pe peretele posterior şi cel anterior ai cavităţii abdominale. Scobitură triunghiulară largă pe coapsa stângă. Soră, ajută-mă s-o întorc pe cealaltă parte.

Am auzit cum uşa se deschide cu zgomot. Cineva strigă:

— Domnule locotenent!

Am deschis ochii şi i-am văzut pe Millard ridicându-se şi pe doctor şi soră întorcând cadavrul ţeapăn cu faţa în jos. Apoi doctorul apucă gleznele moartei şi îi flexă picioarele.

— Ambele picioare rupte în zona genunchiului. Urme uşoare, aproape vindecate, de bici pe spinare şi umeri. Urme de frânghie pe ambele glezne. Soră, dă-mi un dilatator şi un tampon.

Millard se întoarse şi-i întinse lui Sears o bucată de hârtie. El o citi şi-l înghionti pe Lee. Între timp doctorul şi călugăriţa întorseseră pe partea cealaltă jumătatea inferioară a trupului şi-i răscrăcăraseră picioarele. Mi se întoarse stomacul pe dos. Lee exclamă:

— Bingo!

Citi cu atenţie o hârtie venită prin telex, în timp ce doctorul îndruga ceva despre lipsa iritaţiilor vaginale şi

prezenţa unor urme vechi de spermă. Răceala din vocea lui mă enerva. Am luat bucata de hârtie şi am citit: „Russ, este Elizabeth Ann Short, născută în 29.07.1924 în Medford, Massachusetts. Băieţii de la FBI au identificat amprentele – a fost arestată la Santa Barbara în sept. ’43. Urmează să primim şi alte informaţii. După autopsie întoarceţi-vă la Primărie. Rechemaţi de pe teren toţi poliţiştii disponibili – J.T“.

Doctorul concluzionă:

— Cam asta-i tot ce putem afla la examenul preliminar post-mortem. Ceva mai târziu voi face nişte analize toxicologice şi voi avea mai multe date.

Acoperi ambele jumătăţi ale lui Elizabeth Ann Short şi întrebă:

— Aveţi întrebări?

Călugăriţa se îndreptă spre uşă, cu degetele încleştate pe carneţel.

— Ne puteţi oferi o reconstituire? ceru Millard.

— În funcţie de analize, da, bineînţeles. Iată ce ştiu sigur: nu era însărcinată, nu a fost violată, dar a avut contact sexual liber consimţit în ultima săptămână sau cam aşa ceva. Tot în ultima săptămână i s-a administrat ceea ce voi aţi numi o biciuire blândă: urmele de pe spinare sunt mai vechi decât tăieturile din faţă. Iată ce cred eu că s-a-ntâmplat. Cred că a fost legată şi torturată cu cuţitul între treizeci şi şase şi patruzeci şi opt de ore. Cred că picioarele i-au fost rupte cât timp mai era în viaţă cu un instrument neted şi strunjit, ca o bâtă de baseball. Cred că fie a fost omorâtă în bătaie cu ceva asemănător cu o bâtă de baseball, fie s-a înecat în propriul sânge, provenit din rana de la gură. După ce a murit, a fost tăiată în două cu un cuţit de măcelar sau ceva asemănător, iar ucigaşul i-a scos organele interne cu un soi de briceag. După *asta* i-a scurs sângele din corp şi a spălat-o – într-o cadă, îmi închipui. Am luat nişte mostre de sânge din rinichi, iar în câteva zile vom şti dacă a avut droguri sau alcool în organism.

— Doctore, tipul ăsta ştie ceva medicină sau anatomie? întrebă Lee. De ce a scos ce-avea înăuntru?

Doctorul se uită atent la mucul de trabuc.

— Habar n-am. Ar fi putut scoate cu uşurinţă organele din partea superioară. Ca să ajungă la cele de jos, şi-a făcut drum cu un cuţit, de parcă tocmai alea l-ar fi interesat. Este posibil să aibă ceva pregătire medicală, dar nu-i total exclus să fi avut pregătire veterinară sau de taxidermist sau ceva legat de biologie. Sau poate că a urmat cursuri de anatomie la şcoală ori chiar cursul meu de Patologie pentru începători de la UCLA. Asta voi trebuie să mi-o spuneţi mie. Să vă spun ce ştiu eu sigur: când aţi găsit-o, era moartă de şase-opt ore şi a fost ucisă într-un loc izolat, unde există apă curentă. Harry, avem un nume pentru fata asta?

Sears încercă să răspundă, dar gura îi tremura incontrolabil. Millard îi puse o mână pe umăr şi răspunse în locul lui:

— Elizabeth Short.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Elizabeth! spuse doctorul, parcă salutând cerurile cu trabucul. Russell, când pui mâna pe nenorocitul care i-a făcut asta, trage-i un şut în coaie şi zi-i că-i din partea lui Frederick D. Newbarr, doctor în medicină. Acum plecaţi de-aici. Peste zece minute am o întâlnire cu un sinucigaş care s-a aruncat de la etaj.

●●●

Când am ieşit din lift, am auzit vocea lui Ellis Loew răsunând pe tot coridorul, cu o octavă mai puternică şi mai gravă decât de obicei. Am reuşit să prind „vivisecţia unei tinere încântătoare“, „vârcolac psihopat“ şi „aspiraţiile mele politice se subordonează dorinţei de face dreptate“. Am deschis uşa de acces în biroul de la Omucideri şi am dat cu ochii de isteţul republican, care vorbea cu patos la microfon, în timp ce echipa tehnică îi înregistra fiecare cuvânt. Purta la rever o insignă a Legiunii Americane, probabil cumpărată de la beţivanul decorat care dormea în parcarea de la Hall of Records, un tip pe care într-o vreme îl urmărise încrâncenat injustiţie pentru acuzaţia de vagabondaj.

Locul era plin de pupincurişti, aşa că m-am strecurat spre biroul lui Tierney. Lee, Russ Millard, Harry Sears şi doi poliţai mai în vârstă, pe care de-abia îi ştiam – Dick Cavanaugh şi Vern Smith –, erau strânşi în jurul biroului căpitanului şi se uitau cu atenţie la o foaie de hârtie pe care şefu' o ţinea în mână.

M-am uitat peste umărul lui Harry. Trei fotografii de cazier ale unei brunete trăsnet erau prinse de o foaie, alături de trei prim-planuri ale cadavrului din 39th, colţ cu Norton.

— Fotografiile de cazier sunt de la poliţia din Santa Barbara. Au săltat-o pe Short în septembrie '43, când era minoră, pentru consum de băuturi alcoolice şi au trimis-o acasă la maică-sa, în Massachusetts. Poliţia din Boston a contactat-o acum o oră. Vine mâine cu avionul să identifice cadavrul. Cei din Boston îi verifică antecedentele pe Coasta de Est. Toate permisiile celor din Birou se anulează. Dacă se plânge cineva, îi vâr sub nas fotografiile astea. Russ, ce-a spus doctorul Newbarr?

— A fost torturată vreo două zile, răspunse Millard. Cauza decesului e fie rana de la gură, fie loviturile de la cap. Nu a fost violată. Organele interne i-au fost scoase. A murit cu şase-opt ore înainte s-o găsim pe terenul viran. Ce altceva mai ştim despre ea?

Tierney răsfoi nişte hârtii de pe birou.

— În afară de arestarea de când era minoră, nici o altă menţiune. Are patru surori, părinţii îi sunt divorţaţi şi în timpul războiului a lucrat la un PX, un magazin al armatei, în Câmp Cooke. Tatăl ei e aici, în L.A. Ce facem mai departe?

Eu am fost singurul care a rămas uimit când şefu' ăl mare i-a cerut sfatul adjunctului. Millard răspunse:

— Vreau să mai pieptănăm o dată Leimert Park, de data asta cu fotografiile de cazier la noi. Eu, Harry şi încă doi oameni. Apoi mă duc la secţia University să citesc rapoarte şi să răspund la telefoane. Loew le-a arătat ziariştilor fotografiile?

Tierney încuviinţă, dând din cap.

— Mda, iar Bevo Means mi-a zis că tatăl fetei le-a vândut celor de la *Times şi Herald* nişte fotografii mai vechi ale fiicei lui. Or să apară pe prima pagină a ediţiilor de seară în toată presa.

Millard izbucni:

— La naiba!

Era singura înjurătură pe care o folosea. Continuă, clocotind de furie:

— Or să se năpustească asupra ei ca vulturii. Tatăl a fost interogat?

Tierney clătină din cap, apoi se uită pe nişte notiţe:

— Cleo Short, South Kingsley, 1020 bis, districtul Wilshire. L-am pus pe unul dintre băieţi să-l sune şi să-i zică să rămână acasă, fiindcă o să trimitem nişte poliţişti să stea de vorbă cu el. Russ, crezi că ciudaţii or să se arunce la crima asta?

— Câte mărturisiri avem până acum?

— Optsprezece.

— Până mâine dimineaţă se vor dubla. Poate vor fi şi mai multe dacă Loew ameţeşte presa cu păsărească lui.

— Eu aş zice că i-am motivat, domnule locotenent. Şi aş mai zice că păsărească mea e în ton cu crima.

Ellis Loew stătea în pragul uşii, cu Fritz Vogel şi Bill Koenig în spatele lui. Millard se uită ţintă în ochii ahtiatului după publicitate.

— Prea multă reclamă strică, Ellis. Dacă ai fi poliţist, ai şti.

Loew se înroşi şi îşi apucă brelocul Phi Beta Kappa.

— Sunt un demnitar ce menţine legătura între poliţie şi societatea civilă, investit special de către Primăria oraşului Los Angeles.

— Eşti civil, domnule consilier, replică Millard, zâmbind.

Loew se zbârli, după care se întoarse spre Tierney:

— Căpitane, ai trimis pe cineva să stea de vorbă cu tatăl victimei?

— Încă nu, Ellis, răspunse căpitanul Jack. Voi trimite curând.

— Ce zici de Vogel şi Koenig? Or să obţină tot ce trebuie

să ştim.

Tierney se uită la Millard. Locotenentul clătină din cap aproape imperceptibil. Căpitanul Jack răspunse:

— Ăăă, Ellis, în cazurile de omucidere importante mâna mea dreaptă trasează sarcini de genul ăsta. Ăăă, Russ, cine crezi că ar trebui să se ducă?

Millard îi scrută pe Cavanaugh şi Smith, apoi îşi mută privirea spre mine, care încercam să trec neobservat, şi spre Lee, care căsca, sprijinit de perete.

— Bleichert, Blanchard! Voi, isteţilor, îl interogaţi pe tatăl domnişoarei Short! ordonă el. Să aduceţi raportul mâine dimineaţă la secţia University.

Cu o smucitură, Loew smulse din lanţ brelocul Phi Beta, care căzu la pământ. Bill Koenig se strecură pe uşă şi-l ridică. Loew făcu stânga-mprejur şi ieşi pe hol. Vogel se uită urât la Millard, apoi îl urmă. Harry Sears, care duhnea a Old Grand Dad, spuse:

— Trimite câţiva negrotei la camera de gazare şi i se urcă la cap.

— Negroteii trebuie să fi mărturisit, zise Vern Smith.

— La Fritzie şi Bill toţi mărturisesc, replică Dick Cavanaugh.

— Grandoman căcăcios şi nenorocit, concluzionă Russ Millard.

●●●

Ne-am îndreptat spre districtul Wilshire în maşini separate şi am ajuns pe South Kingsley, la numărul 1020 bis, pe înserat. Era un apartament amenajat într-un garaj de mărimea unei barăci, în spatele unei clădiri imense, în stil victorian. Înăuntru luminile erau aprinse.

— Facem chestia cu poliţistul de treabă şi cel nasol, îmi propuse Lee, căscând, după care sună la uşă.

Ne deschise un bărbat sfrijit, de vreo cincizeci şi ceva de ani.

— Poliţai, nu-i aşa? spuse el.

Era brunet şi avea ochii spălăciţi, ca ai fetei din

fotografia de cazier, dar aici se termina orice asemănare între tată şi fiică. Elizabeth Short era o femeie care te făcea praf. El părea făcut praf: un schelet ambulant în pantaloni bufanţi maro şi un maiou soios. Avea umerii plini de aluniţe şi chipul ridat, spuzit de coşuri. Ne făcu semn să intrăm şi ne anunţă:

— Am un alibi, în caz că vă trece prin cap că eu am ucis-o. Beton armat, cum mă vezi şi cum te văd.

Amabil până în măduva oaselor, am făcut prezentările:

— Sunt poliţistul Bleichert, domnule Short. El este partenerul meu, sergentul Blanchard. Primiţi, vă rog, condoleanţele noastre pentru pierderea fiicei.

Cleo Short trânti uşa.

— Citesc ziarele şi ştiu cine sunteţi. Nici unul dintre voi n-ar fi rezistat nici o rundă în faţa lui Gentleman Jim Jeffries[25]. Cât despre condoleanţe, eu zic că *c'est la vie*. Cum şi-a aşternut, aşa a dormit. Nimic nu-i fără rost pe lumea asta. Vreţi s-auziţi alibiul meu?

M-am aşezat pe o canapea jerpelită şi m-am uitat în jur. Pereţii erau plini din podea până-n tavan cu rafturi ce gemeau de romane ieftine. Mai era canapeaua, un scaun de lemn şi nimic altceva. Lee îşi scoase carneţelul.

— De vreme ce sunteţi atât de nerăbdător să ne spuneţi, daţi-i drumul.

Short se trânti pe scaun şi-şi înfipse picioarele în podea, ca un animal care bătuceşte praful.

— Am lucrat două ture încheiate, începând de marţi, paisprezece, de la orele două după-amiaza, până miercuri, cincisprezece, la cinci după-amiaza. Douăzeci şi şapte de ore în cap. Şi am fost plătit în plus pentru ultimele şapteşpe ore. Sunt reparator de frigidere – cel mai bun de pe Coasta de Vest. Lucrez la Frost King Appliances, pe South Berendo, numărul 4831. Pe şefu' îl cheamă Mike Mazmanian. Sunaţi-l. O să-mi confirme alibiul la marele fix, cum te văd şi cum mă vezi.

Lee căscă şi îşi notă totul. Cleo Short îşi încrucişă braţele

[25] Jim Jeffries (1875-1953), campion mondial de box la categoria grea între 1898 şi 1905.

peste pieptul osos, parcă provocându-ne să-l contrazicem.

— Domnule Short, când aţi văzut-o ultima dată pe fiica dumneavoastră? l-am întrebat.

— Betty a venit în Vest în primăvara lui ’43. Ochi alunecoşi, inimă zburdalnică. Nu o mai văzusem de când am părăsit-o pe zgripţuroaica aia stearpă de nevastă-mea în Charlestown, Massachusetts, pe 1 martie 1930 după Hristos, şi nici c-am privit peste umăr. Dar Betty mi-a scris că are nevoie de un loc unde să se aciueze, aşa că...

— Scurteaz-o, tataie, îl întrerupse Lee. Când ai văzut-o ultima dată pe Elizabeth?

— Uşurel, colega, am intervenit. Omul cooperează. Continuaţi, domnule Short.

Cleo Short se foi în scaun şi se uită cruciş la Lee.

— Înainte să facă pe deşteptul boxerul ăsta, voiam să vă spun că am umblat la teşcherea şi i-am trimis lui Betty o sută de parai, să aibă de drum, după care i-am promis trei mese pe zi şi cinci verzişori pe săptămână, bani de buzunar, dacă ţine casa lună. O ofertă generoasă, dacă vreţi să ştiţi părerea mea. Dar Betty avea alte gânduri. Era o gospodină de doi bani, aşa că i-am tras un şut în fund pe data de 2 iunie 1943 după Hristos şi nici c-am mai văzut-o vreodată.

Am notat informaţia, după care l-am întrebat:

— Ştiaţi că în ultimul timp a fost în L.A.?

Cleo Short îşi mută privirea piezişă de la Lee spre mine.

— Nu.

— Din câte ştiţi dumneavoastră, avea duşmani?

— Doar pe ea însăşi.

— Fără răspunsuri şmechere, tataie! interveni Lee.

I-am şoptit:

— Lasă-l să vorbească.

Apoi am spus cu voce tare:

— Unde s-a dus Elizabeth în iunie ’43, când a plecat de-aici?

Short făcu un gest ameninţător cu arătătorul.

— Spune-i colegului tău că dacă îmi mai zice tataie, îl fac şi eu boxer de doi bani! Spune-i că lipsa de respect e o

sabie cu două tăişuri! Spune-i că eu i-am reparat comandantului Horrall frigiderul Maytag 821. Cum mă vezi şi cum te văd.

Lee intră în baie. L-am văzut înghiţind un pumn de pastile cu apă de la chiuvetă. Am revenit la tonul meu de băiat bun:

— Domnule Short, unde s-a dus Elizabeth în iunie ’43?

— Dacă boxerul ăla ratat ridică mâna asupra mea, îi aranjez moaca cum mă vezi şi cum te văd.

— Sunt convins. Vreţi să răs...

— Betty s-a mutat la Santa Barbara. Şi-a luat o slujbă la PX Camp Cooke. Mi-a trimis o vedere în iulie. Îmi scria că un soldat a bătut-o rău de tot. Atunci am auzit de ea ultima oară.

— Menţiona şi numele soldatului?

— Nu.

— Dar numele prietenilor de la Camp Cooke?

— Nu.

— Vreun iubit?

— Ha!

Am pus stiloul deoparte.

— De ce „Ha“?

Bătrânul râdea aşa de tare, că am crezut că pieptul acela firav o să-i explodeze. Lee ieşi din baie. I-am făcut semn s-o lase mai moale. Încuviinţă din cap şi se aşeză lângă mine. Am aşteptat ca Short să termine cu râsul. Când hohotele i se mai potoliră, am continuat:

— Povestiţi-mi despre relaţiile lui Betty cu bărbaţii.

Short chicoti.

— Ei îi plăceau bărbaţii, iar lor le plăcea de ea. Betty preţuia mai întâi cantitatea şi numai după aia calitatea şi, spre deosebire de mă-sa, nu prea ştia să zică nu.

— Fiţi mai clar, i-am cerut. Nume, date, descrieri.

— Cred c-ai încasat cam multe la scăfârlie, fiule. Îţi cam filează lampa. Nici Einstein nu şi-ar putea aminti toate numele iubiţilor lui Betty, iar pe mine nu mă cheamă Albert.

— Spuneţi-ne numele pe care vi le amintiţi.

Short îşi vârî degetele mari sub curea şi se bâţâi în

scaun ca un şmecher de doi bani.

— Betty era înnebunită după bărbaţi – mai bine zis după soldaţi. Se ducea după filfizoni şi după orice alb în uniformă, în loc să aibă grijă de casă, ea ieşea în oraş, bătea Hollywood Boulevard în lung şi-n lat şi cerşea de băut de la soldaţi. Când stătea aici, casa arăta ca o filială a USO.

— Îţi numeşti propria fiică haimana? se miră Lee.

Short ridică din umeri.

— Am cinci fiice. O poamă stricată din cinci nu-i un rezultat chiar aşa de rău.

Lee fierbea de mânie. I-am pus o mână pe braţ, ca să-l liniştesc, şi aproape că i-am simţit sângele zvâcnind.

— Ce-ar fi să ne daţi câteva nume, domnule Short?

— Tom, Dick, Harry. Haimanalele alea dădeau cu ochii de Cleo Short şi spălau putina de urgenţă, cu Betty după ei. Mai mult de-atât nu ştiu. Căutaţi nişte tipi care n-arată foarte rău în uniformă şi sunteţi pe calea cea bună.

Am început o pagină nouă în carneţel.

— Dar o slujbă avea? Cât a stat aici, Betty a avut vreo slujbă?

Bătrânul ţipă:

— Betty ar fi trebuit să lucreze pentru mine! Zicea că-şi caută o slujbă în industria filmului, dar era o minciună sfruntată! Nu voia nimic altceva decât să bată bulevardele în rochiile alea negre ale ei şi să vâneze bărbaţi! Mi-a distrus cada din cauza colorantului cu care-şi vopsea ţoalele în negru, apoi s-a cărăbănit înainte să-mi recuperez pagubele din câştigul ei! Bătea străzile ca o văduvă neagră! Nu mă mir c-a păţit-o. E vina lu’ mă-sa, nu a mea! Căţea irlandeză nespălată şi nefutută! Nu-i vina mea!

Lee îl împunse zdravăn cu degetul în beregată. Am ieşit în stradă şi l-am lăsat pe Cleo Short să urle la cei patru pereţi. Lee exclamă:

— Să-mi bag cracii!

— Mda! am oftat eu, gândindu-mă că acum ne-am ales cu întreaga armată americană pe lista de suspecţi.

Mi-am scotocit buzunarele după o monedă.

— Dăm cu banu’ să vedem cine scrie raportul?

— Scrie-l tu, bine? mă rugă Lee. Vreau să mă duc la hogeacul lui Junior Nash, să mai notez nişte numere de înmatriculare.

— Încearcă să şi dormi un pic.

— Aşa o să fac.

— Nu, n-o să faci aşa.

— Nu pot să vând castraveţi grădinarului. Ştii ce? Nu vrei să te duci acasă la mine, să-i ţii companie lui Kay? E-ngrijorată din pricina mea şi nu vreau să stea singură.

Mi-am amintit de lucrul pe care îl spusesem ieri-seară la intersecţia de la 39th cu Norton – lucrul pe care îl ştiam toţi trei, dar despre care nu discutam niciodată, pasul înainte pe care numai Kay avea curaj să-l facă.

— Sigur, Lee.

●●●

Am găsit-o pe Kay citind pe canapeaua din sufragerie, ca în fiecare seară de peste săptămână. Când am intrat, nu şi-a ridicat ochii din carte, ci doar a suflat leneş un rotocol de fum şi m-a salutat:

— Bună, Dwight!

M-am aşezat pe un scaun din faţa măsuţei de cafea, vizavi de ea.

— De unde-ai ştiut că-s eu?

Kay încercui un pasaj din carte.

— Lee calcă apăsat, tu păşeşti prudent.

— E o chestie simbolică, dar să n-o spui nimănui, am râs eu.

Kay îşi stinse ţigara şi puse cartea jos.

— Pari îngrijorat de ceva.

— Lee e foarte necăjit din pricina fetei ucise. Ne-au detaşat pe amândoi să lucrăm la cazul ăsta, când ar trebui să fim pe urmele unui criminal periculos. El s-a dat pe benzedrină şi a-nceput s-o ia uşor razna. Ţi-a povestit despre fată?

Kay dădu din cap.

— Puţin.

— Ai citit ziarele?

— Le-am evitat.

— Ei bine, fata ucisă e cea mai fierbinte ştire de la bomba atomică încoace. S-au alocat o sută de poliţişti doar pentru o singură crimă, Ellis Loew urmăreşte să tragă spuza pe turta lui, iar Lee parcă a-nnebunit...

Kay îmi tăie triada cu un zâmbet:

— Iar *tu* erai ştirea zilei luni, în timp ce acum eşti neică nimeni. Şi vrei să porneşti în urmărirea marelui tâlhar, ca să ai parte de încă un titlu pe prima pagină a ziarelor.

— *Touché*, dar asta-i numai o parte a problemei.

— Ştiu. De-ndată ce apari pe prima pagină, te ascunzi şi nu mai citeşti ziarele.

Am oftat.

— Dumnezeule, aş fi vrut să nu fii cu atât de mult mai isteaţă decât mine!

— Iar eu aş vrea ca tu să nu fi fost atât de prudent şi complicat. Dwight, ce-o să se-ntâmple cu noi?

— Cu noi trei?

— Nu, cu *noi*.

M-am uitat în jur, la sufrageria toată numai lemn, piele şi crom, şi la comoda din mahon, cu uşi de sticlă, plină cu puloverele ei din caşmir în toate culorile curcubeului, la patruzeci de dolari bucata. Femeia, o sărăntoacă din South Dakota cizelată de dragostea unui poliţist, stătea în faţa mea şi pentru prima dată am spus exact ce gândeam:

— Nu l-ai părăsi niciodată. N-ai renunţa niciodată la toate astea. Poate că dacă ai face-o, poate că dacă Lee şi cu mine am fi pe picior de egalitate, poate că atunci am avea o şansă împreună. Dar tu n-ai renunţa la toate astea.

Kay îşi luă un răgaz şi-şi aprinse o ţigară.

— Ştii ce-a făcut pentru mine? întrebă ea, suflând fumul pe nas.

— Ştiu şi ce-a făcut pentru mine, i-am replicat.

Kay îşi dădu capul pe spate şi se uită în tavan, la stucaturile şi lambriurile din lemn de mahon. Suflând inele de fum, îmi mărturisi:

— Eram îndrăgostită de tine ca o şcolăriţă. Bobby De

Witt şi Lee mă târau după ei la meciuri de box. Îmi luam cu mine caietul de schiţe, ca să nu mă simt ca femeile alea îngrozitoare care-şi pupă-n fund masculul, pretinzând că le place boxul. Mie tu îmi plăceai. Felul în care te autoironizai cu dinţii. Felul în care îţi fentai adversarul, ca să nu fii lovit. Apoi ai intrat în poliţie şi Lee mi-a povestit c-a auzit că i-ai trădat pe prietenii tăi japonezi. Nu te-am urât. Informaţia te-a făcut mai real în ochii mei. Chestia cu şmecheraşii mexicani a avut acelaşi efect. Erai eroul meu de basm, numai că basmul era adevărat. Aflam din când în când una, alta. Apoi a urmat meciul şi, deşi îmi displăcea profund ideea, l-am încurajat pe Lee să participe, fiindcă mi se părea că noi trei eram sortiţi să fim împreună.

Mi-au venit în minte zeci de răspunsuri, toate adevărate şi numai despre noi doi. Dar n-am putut să le rostesc, aşa că am recurs la ajutorul lui Lee:

— Nu vreau să-ţi faci griji din cauza lui Bobby De Witt. Când iese, o să am eu o vorbă cu el. O să-i spun vreo două de dulce. N-o să se mai apropie niciodată de tine sau de Lee.

Kay îşi desprinse privirea din tavan şi mă fixă cu o căutătură dură, dar tristă.

— Am încetat să mă mai tem de Bobby De Witt. Se ocupă Lee de el.

— Cred că lui Lee îi e frică de el.

— Într-adevăr. Dar cred că asta-i din cauză că Bobby ştie atât de multe despre mine, iar lui Lee îi este frică să nu vorbească despre asta întregii lumi. Nu că i-ar păsa cuiva.

— Mie îmi pasă. Şi dacă intru puţin în De Witt, o să aibă noroc dacă o să mai fie în stare să vorbească.

Kay se ridică.

— Pentru un bărbat care-şi dăruieşte inima uşor, eşti aşa de încăpăţânat! Mă duc la culcare. Noapte bună, Dwight.

Când din dormitorul lui Kay răsunară acordurile unui cvartet de Schubert, am scos din birou o foaie de hârtie şi un stilou şi am început să-mi scriu raportul legat de interogatoriul luat tatălui lui Elizabeth Short. Am menţionat şi alibiul lui de beton armat, relatarea lui despre

comportamentul fetei cât timp a stat la el în 1943, bătaia pe care a primit-o de la un soldat din Câmp Cooke şi parada de prieteni fără nume. Umflarea raportului cu detalii nesemnificative mi-a ţinut gândurile departe de Kay, iar când am terminat, mi-am făcut două sendvişuri cu şuncă, le-am dat pe gât cu un pahar de lapte şi am adormit pe canapea.

Visele mi-au fost tulburate de fotografiile de cazier ale băieţilor răi cu care am avut de-a face în ultimul timp şi de Ellis Loew, care reprezenta legea, dar avea scrijelite pe piept numere de identificare ca ale infractorilor. Betty Short i se alătură, îmbrăcată în zeghe şi fotografiată din faţă şi din profil. Apoi toate feţele se transformară în formulare de raport ale poliţiei, care mi se perindau neîncetat prin faţa ochilor în timp ce încercam să notez în spaţiile albe informaţii despre ascunzătorile lui Junior Nash. M-am sculat cu o durere de cap, perfect conştient că mă aşteaptă o zi lungă şi grea.

Tocmai se crăpase de ziuă. M-am dus pe verandă şi am ridicat ediţia de dimineaţă a *Herald*-ului. Pe prima pagină scria „Vânătoare de iubiţi în cazul crimei atroce“, iar la mijloc, exact sub articol, era o fotografie a lui Elizabeth Short sub care scria *Black Dahlia*, „Dalia Neagră“, urmată de „Astăzi autorităţile scormonesc viaţa amoroasă a tinerei Elizabeth Short, de douăzeci şi doi de ani, victimă a «vârcolacului», ale cărei aventuri au transformat-o peste noapte, potrivit relatărilor prietenilor ei, dintr-o fată cuminte într-o delincventă îmbrăcată în negru şi ahtiată după bărbaţi, cunoscută sub numele de Dalia Neagră“.

Am simţit-o pe Kay lângă mine. Mi-a luat ziarul, a aruncat o privire pe prima pagină şi a tresărit uşor. Mi l-a înapoiat şi m-a întrebat:

— O să dureze mult?

M-am uitat în fugă peste primele pagini. Elizabeth Short ocupa şase pagini întregi, iar majoritatea articolelor o înfăţişau în chip de femeie fatală, în rochie neagră, mulată pe trup.

— Da, i-am răspuns.

Capitolul nouă

Secţia University era asediată de reporteri. Parcarea era plină, iar la bordură erau aliniate dubiţe de la radio, aşa că am parcat paralel cu una din ele, am pus sub ştergător un carton cu inscripţia „Vehicul oficial al poliţiei“ şi m-am strecurat prin cordonul de jurnalişti cu bărbia în piept, ca să nu fiu recunoscut. Figura n-a ţinut. Am auzit „Buck-kee!“ şi „Blei-chert!“, apoi au încercat să mă înhaţe. Mi-au rupt buzunarul de la geacă şi mi-am croit cu greu drum până înăuntru.

Holul de la intrare era înţesat de poliţişti din tura de zi, care plecau pe teren. Am văzut o uşă deschizându-se spre o sală în plină forfotă. De-a lungul peretelui erau aliniate paturi de campanie. L-am văzut pe Lee prăbuşit pe unul din ele, cu picioarele acoperite de ziare. Telefoanele de pe birourile din jur zbârnâiau, iar durerea de cap mi-a revenit, de două ori mai puternică. Ellis Loew prindea nişte foi de hârtie la avizier. L-am bătut cu putere pe umăr.

El se întoarse şi atunci i-am spus:

— Vreau să ies din circul ăsta. Sunt poliţist la Departamentul Arestări, nu la Omucideri. Am mandate de arestare pentru infractori deosebit de periculoşi. Vreau să mă detaşezi înapoi. *Acum!*

Loew şuieră:

— Nu! Lucrezi pentru mine, iar eu vreau să te ocupi de cazul Short. E ultimul meu cuvânt, absolut şi irevocabil! Şi de la tine nu accept cereri de primadonă, domnule poliţist. Pricepi?

— Fir-ar să fie, Ellis!

— Trebuie să mai înaintezi în grad până să-mi spui aşa, Bleichert. Până atunci pentru tine sunt domnul Loew. Acum du-te şi citeşte raportul preliminar al lui Millard.

M-am repezit ca o furtună în spatele sălii. Russ Millard dormea într-un fotoliu, cu picioarele sprijinite de birou. Pe tabla din plută de alături erau prinse patru foi. Am citit:

Raport preliminar
187 C.P.[26]. Victima: Short, Elizabeth Ann, F.C.
D.N. 29.07.1924. Înaintat pe 17.01.1947, ora 6.00

Domnilor,

Iată mai jos raportul preliminar privind cazul E. Short, decedată în 15.01.1947 la intersecţia dintre 39th Street şi Norton, Leimert Park.

1. Până acum au fost înregistrate 33 de mărturii false sau posibil false. Cei care sunt în mod evident nevinovaţi au fost eliberaţi, iar cei incoerenţi, cu grave tulburări comportamentale, au fost reţinuţi la închisoarea tribunalului, în aşteptarea verificării alibiurilor şi pentru efectuarea unor investigaţii psihiatrice. Cei cu comportament deviant dovedit au fost interogaţi de doctorul De River, medic psihiatru, în prezenţa detectivilor de la Divizia Centrală. Încă nu avem nici o probă pertinentă.

2. Rezultatul autopsiei preliminare şi rezultatul analizelor toxicologice: victima s-a înecat cu sângele provenit din tăietura făcută de la o ureche la alta. Nu s-au găsit urme de alcool sau stupefiante în sânge. (Pentru detalii v. dosarul 14-187-47)

3. Dep. de Poliţie din Boston face verificări legate de anturajul lui E. Short şi alibiurile familiei şi ale foştilor prieteni la data crimei. Tatăl (C. Short) are alibi verificat – este eliminat de pe lista suspecţilor.

4. Divizia de Cercetări Penale a bazei militare Câmp Cooke verifică plângerea conform căreia E. Short a fost bătută de un militar pe vremea când lucra la magazinul bazei, în sept. ’43. E. Short a fost arestată pentru consum ilegal de băuturi alcoolice în

[26] 187 este un cod numeric folosit de poliţia californiană, în conformitate cu secţiunea 187 din Codul Penal californian, care are ca obiect omuciderea.

sept. ’43. D.C.P. afirmă că soldaţii care au fost arestaţi împreună cu ea sunt toţi în misiune peste hotare. În concluzie, sunt eliminaţi de pe lista suspecţilor.

5. Canalizarea oraşului a fost dragată, în vederea găsirii hainelor victimei. Toate veşmintele de damă găsite vor fi analizate la Laboratorul Central de Investigaţii (pentru detalii v. rapoartele preliminare ale laboratorului).

6. Rapoartele anchetei desfăşurate în tot oraşul pentru perioada 12.01-15.01.1947 au fost colaţionate şi citite. Unul singur de verificat: o femeie din Hollywood se plânge de „strigăte ciudate, nedesluşite“ în H.W. Hills în nopţile de 13.01 şi 14.01. Concluzia verificării: nimic relevant, zgomotele au fost făcute de nişte petrecăreţi. Către poliţiştii de pe teren: ignoraţi incidentul.

7. Din informaţiile telefonice verificate: E. Short a locuit o bună parte din luna dec. ’46 în San Diego, în casa doamnei Elvera French. Victima a cunoscut-o pe fiica doamnei French, Dorothy, la cinematograful unde lucrează Dorothy. I-a spus (de verificat) că a fost părăsită de soţ. Fam. French a găzduit-o, iar E. Short le-a furnizat poveşti contradictorii: era văduva unui maior de aviaţie, însărcinată cu un pilot din marină, logodită cu un aviator. Victima a avut multe întâlniri cu diverşi bărbaţi în timpul cât a stat la fam. French (pentru detalii v. declaraţiile din dosarul 14-187-47).

XXXXX8. Pe data de 9.01.1947 E. Short a plecat de la fam. French însoţită de un bărbat pe care ea îl numea „Roşcatul“. (Descriere: B.C., 25-30 de ani, înalt, „arătos“, 170-180 cm, roşcat, ochi albaştri) Se presupune că „Roşcatul“ este agent comercial. Conduce un Dodge sedan antebelic cu numere de înmatriculare din Huntington Park. A fost declanşată verificarea automobilului. „Roşcatul“ a fost dat în urmărire generală.

9. Info, verificată: Val Gordon (F.C.), Riverside, Calif., a sunat şi s-a prezentat drept sora maiorului de aviaţie Matt Gordon, decedat. Declaraţie: E. Short le-a scris ei şi părinţilor ei în toamna lui ’46, la scurt timp după ce maiorul Gordon a murit într-un accident aviatic. A minţit că este logodnica lui Gordon şi le-a cerut bani. Părinţii şi domnişoara Gordon au respins cererea.

10. La Biroul Căilor Ferate din centrul L.A. a fost localizată valiza lui E. Short. (Funcţionarul feroviar a văzut fotografiile şi numele ei în ziare şi şi-a adus aminte că victima a depus o valiză spre sfârşitul lui nov. ’46). Valiza a fost verificată în detaliu. Conţinea sute de copii ale scrisorilor de dragoste adresate unor bărbaţi (majoritatea

soldaţi) şi (mult mai puţine) răspunsuri sentimentale adresate ei. De asemenea, au fost găsite multe fotografii ale lui E. Short cu diverşi militari. Scrisorile au fost citite, iar numele şi descrierea persoanelor au fost colaţionate.

11. Informaţie telefonică verificată: fostul locotenent de aviaţie J.G. Fickling a sunat din Mobile, Alab., când a văzut numele şi fotografia lui E. Short în ziarele din localitate. Afirmă că el şi victima au avut o „scurtă relaţie“ în Boston la sfârşitul anului ’43 şi că „ea avea tot timpul aprox. alţi 10 iubiţi care aşteptau la rând“. Fickling are un alibi verificat pentru data crimei. Este eliminat dintre suspecţi. De asemenea, neagă că ar fi fost logodit vreodată cu E. Short.

12. Numeroase alte informaţii au fost oferite telefonic către toate secţiile LAPD şi LASD. Apelurile cu poante proaste au fost ignorate, iar celelalte au fost direcţionate către Divizia Centrală, Biroul Omucideri. Toate informaţiile sunt îndosariate şi verificate.

XXXXXX13. Informaţii verificate privind domiciliul: în 1946. E. Short a locuit la următoarele adrese. (Numele care însoţesc adresele sunt ale apelanţilor sau ale locatarilor de la respectivele adrese. Toate, cu excepţia Lindei Martin, au fost verificate prin Serviciul Circulaţie).

N. Orange Dr. 1611, 13-A, Hollywood. (Harold Costa, Donald Leyes, Marjorie Graham) Carlos Ave., 6024, Hollywood. N. Cherokee,1842, Hollywood (Linda Martin, Sheryl Saddon) Linden 53, Long Beach.

14. Rezultatul cercetărilor efectuate de echipa de criminalişti pe terenurile virane din Leimert Park: nu s-au găsit haine de damă. Au fost descoperite numeroase cuţite şi lame de cuţit, toate mult prea ruginite ca să fie arma crimei. Nu s-au găsit urme de sânge.

15. Rezultatul declaraţiilor luate locuitorilor din Leimert Park (cu fotografiile de cazier ale lui E. Short): zero (toate informaţiile cum că ar fi fost văzută în zonă au fost aiureli).

În concluzie: cred că toate investigaţiile trebuie să fie axate în jurul interogării persoanelor din anturajul lui E. Short, în special a numeroşilor ei iubiţi. Eu şi sergentul Sears ne vom deplasa la San Diego, ca să stăm de vorbă cu cei care au avut legături cu victima. Interogarea următorului general „Roşcatul“ şi a persoanelor din anturajul ei din L.A. ar trebui să furnizeze informaţii importante.

Lt. Russell A. Millard

M-am întors şi l-am văzut pe Millard uitându-se la mine.

— Vreau s-aud părerea ta, dar nu sta prea mult pe gânduri, mi-a cerut el.

Mi-am pipăit buzunarul rupt.

— Merită toată osteneala asta, domnule locotenent?

Millard îmi zâmbi. Am remarcat că hainele mototolite şi barba nerasă nu îi afectau aerul distins.

— Eu, unul, aşa cred. Şi partenerul tău crede la fel.

— Lee e plecat la vânătoare de vrăjitoare, domnule locotenent.

— Poţi să-mi spui Russ, să ştii.

— OK, Russ.

— Ce-aţi aflat tu şi cu Blanchard de la tată?

I-am înmânat raportul lui Millard.

— Nimic interesant. Doar alte informaţii cum că fata ar fi fost cam curvieştină. Care-i treaba cu Dalia Neagră?

Millard lovi cu palma braţele fotoliului.

— Pentru asta trebuie să-i mulţumim lui Bevo Means. S-a dus la Long Beach şi a vorbit cu recepţionerul de la hotelul unde a stat fata vara trecută. Tipul i-a spus că Betty Short purta întotdeauna rochii negre, mulate pe corp. Bevo şi-a amintit de filmul acela cu Alan Ladd, *Dalia albastră*, şi aşa i-a venit ideea. Fac pariu că o să ne alegem cu cel puţin zece mărturisiri pe zi din cauza imaginii ăsteia. Cum zice Harry după ce a luat ceva la bord, „Când crezi c-ai scăpat de toţi, ţi-o trage Hollywoodul“. Eşti o puşlama isteaţă, Bucky. Tu ce crezi?

— Cred că vreau să mă-ntorc la Arestări. Îmi pui o pilă la Loew?

Millard clătină din cap.

— Nu. Îmi răspunzi la întrebare?

Mi-am înfrânat impulsul de a lovi sau de-a implora.

— Ea a spus da sau nu tipului nepotrivit la momentul nepotrivit şi în locul nepotrivit. Şi, întrucât numărul bărbaţilor care au trecut prin patul ei e mai mare decât cel al

maşinilor de pe autostrada San Berdoo, iar gagica nici nu le prea avea cu sinceritatea, părerea mea este că o să fie al naibii de greu să dăm de tipul ăla nepotrivit.

Millard se ridică şi se întinse.

— Isteţule, du-te la secţia Hollywood şi ia-l pe Bill Koenig, după care mergeţi împreună să-i interogaţi pe chiriaşii de la adresele din Hollywood menţionate în raportul meu. Puneţi accent pe foştii iubiţi. Ţine-l în frâu pe Koenig, dacă poţi, şi scrie tu raportul, fiindcă Billy e practic analfabet. Când terminaţi, vă întoarceţi aici şi-mi daţi raportul.

Durerea de cap mi se transforma în migrenă. M-am supus. Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de-a ieşi în stradă a fost chicotitul unui grup de poliţişti aplecaţi peste scrisorile de dragoste ale lui Betty Short.

●●●

L-am luat pe Koenig de la secţia Hollywood şi am mers împreună la adresa de pe Carlos Avenue. Am parcat în faţa numărului 6024 şi l-am întrebat:

— Eşti mai mare în grad, sergent. Cum vrei să abordăm problema?

Koenig îşi drese zgomotos glasul şi înghiţi flegma adunată în gât.

— De obicei Fritzie se ocupă de interogatorii, dar acum e acasă. E bolnav. Ce-ai zice dacă ai pune tu întrebările şi eu te-aş susţine?

Se descheie la haină şi-mi arătă bastonul de cauciuc prins la centură.

— Crezi c-o să fie nevoie să-l folosesc?

— Nu. Punem doar nişte întrebări, i-am răspuns şi am coborât din maşină.

Pe veranda casei de la numărul 6024 stătea o doamnă în vârstă. Clădirea avea două etaje, plus parterul, acoperiş de şindrilă maro, iar în gazon era înfiptă o pancartă cu inscripţia „CAMERE DE ÎNCHIRIAT“. Femeia mă văzu apropiindu-mă, închise Biblia şi îmi zise:

— Regret, tinere, dar închiriez doar fetelor cu slujbă şi recomandări.

I-am arătat insigna şi i-am explicat:

— Suntem poliţişti, doamnă. Am venit să vă punem câteva întrebări despre Betty Short.

— Eu o ştiam de Beth, zise bătrâna, apoi îi aruncă o privire rapidă lui Koenig, care stătea pe gazon şi se scobea pe furiş în nas.

— Caută indicii, am lămurit-o eu.

Femeia pufni:

— N-o să le găsească în trompa aia a lui. Cine a omorât-o pe Beth Short, domnule poliţist?

Mi-am scos carneţelul şi stiloul.

— De aceea suntem aici, ca să aflăm. Cum vă numiţi, vă rog?

— Sunt domnişoara Loretta Janeway. Eu am sunat la poliţie când am auzit la radio numele lui Beth.

— Domnişoară Janeway, în ce perioadă a locuit Elizabeth Short la adresa asta?

— M-am uitat în registre imediat după ce am auzit ştirea. Beth a locuit anul trecut în camera de la etajul al doilea, aripa dreaptă, din 14 septembrie până în 19 octombrie.

— V-a fost recomandată?

— Nu. Îmi amintesc bine, fiindcă Beth era o fată foarte frumuşică. A bătut la uşă şi mi-a spus că tocmai trecea pe Gower când a văzut pancarta de pe gazon. Mi-a zis că e actriţă în devenire şi că are nevoie de-o cameră ieftină până dă lovitura. I-am răspuns că am mai auzit texte de-astea şi am sfătuit-o să scape de accentul ăla groaznic de Boston. Ei bine, Beth mi-a zâmbit şi-a zis „A sosit timpul ca toţi oamenii de bună-credinţă să sară în ajutorul partidului“ fără nici o urmă de accent. Apoi a zis „Vedeţi!? Vedeţi cum respect indicaţiile de regie!?“ Era atât de dornică să-mi facă pe plac, încât i-am închiriat o cameră, deşi mă feresc de fetele cu fumuri de actriţă.

Mi-am notat informaţiile utile, apoi am întrebat:

— Beth a fost o chiriaşă bună?

Domnişoara Janeway clătină din cap.

— Dumnezeu s-o ierte, dar era o chiriaşă groaznică. M-a făcut să regret că mi-am încălcat principiile şi am luat în chirie o actriţă. Întârzia întotdeauna la plată, îşi amaneta bijuteriile pentru mâncare şi încerca să mă convingă s-o las să plătească cu ziua, nu săptămânal. Voia să-mi dea un dolar pe zi. Vă daţi seama câte registre aş umple dacă le-aş permite tuturor chiriaşelor aşa ceva?

— Beth se împrietenise cu celelalte chiriaşe?

— Doamne sfinte, nu! Camera de la etajul al doilea, aripa dreaptă, are intrare separată, aşa că Beth nu trebuia să intre pe uşa principală, ca restul fetelor. În plus, n-a venit la nici una din întrunirile de la cafeluţă pe care le ţin pentru fete în fiecare duminică, după slujba de la biserică. Beth nu mergea *niciodată* la biserică şi-mi zicea „Aş sta la taclale cu fetele din an în paşte, dar cu bărbaţii... în fiecare zi“.

— Acum o să vă pun o întrebare foarte importantă, domnişoară Janeway. A avut Beth vreun iubit cât timp a locuit aici?

Bătrâna luă Biblia şi o strânse la piept.

— Domnule poliţist, dacă ar fi intrat pe uşa din faţă, ca drăguţii celorlalte fete, i-aş fi văzut. Nu vreau să-i vorbesc de rău pe morţi, aşa că hai să zicem doar c-am auzit o mulţime de paşi pe scările lui Beth la cele mai ciudate ore.

— V-a spus Beth vreodată că ar avea duşmani? Se temea de cineva?

— Nu.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

— La sfârşitul lui octombrie, în ziua în care s-a mutat. Mi-a zis cu cel mai bun accent californian: „Mi-am găsit o cameră mai simpatică“.

— V-a spus unde se mută?

— Nu, răspunse domnişoara Janeway, apoi se aplecă spre mine şi-mi spuse pe un ton confidenţial, arătând spre Koenig, care se îndrepta cu paşi mari spre maşină şi se scărpina la coaie: Ar trebui să aveţi o discuţie cu omul ăla despre igiena personală. Zău, e de-a dreptul dezgustător!

— Mulţumesc, domnişoară Janeway, i-am replicat, apoi

m-am dus la maşină şi am urcat la volan.

Koenig mormăi:

— Ce-a zis hoaşca despre mine?

— A zis că eşti simpatic.

— Da?

— Da.

— Şi ce-a mai zis?

— Că un bărbat ca tine ar putea s-o facă să se simtă iar tânără.

— Da?

— Da. I-am spus să-şi ia gândul, fiindcă eşti om însurat.

— Nu-s însurat.

— Ştiu.

— Atunci de ce i-ai zis aşa?

Am intrat în trafic.

— Vrei să-ţi trimită bileţele de amor la Birou?

— Aha, m-am prins! Şi de Fritzie ce-a zis?

— Da' ce, îl cunoaşte pe Fritzie?

Koenig veni mai aproape de mine.

— Mă tragi de limbă, Bleichert? Vrei să afli lucruri nasoale despre Fritzie?

— Nu. Eram doar curios.

Koenig se uită la mine de parcă eu aş fi fost retardatul.

— O grămadă de oameni îl vorbesc pe Fritzie pe la spate.

— Şi ce zic?

— Minciuni.

— Ce fel de minciuni?

— Chestii nasoale.

— Ca, de pildă?

— Că s-a umplut de sifilis când şi-a tras-o cu ştoarfele, pe vremea când lucra la Moravuri. Că a fost pus pe liber o lună ca să se trateze cu mercur. Că de-aia a fost aruncat la Divizia Centrală. Chestii nasoale, chiar mai nasoale decât astea.

Mă luă cu fiori. Am virat pe Cherokee şi l-am întrebat:

— Dă-mi un exemplu.

— Cu cât ştii mai multe, cu atât îmbătrâneşti mai

repede.
Ţine minte asta.

— O să ţin minte. Ce punctaj ai obţinut la examenul de sergenţi, Bill?

— Nu ştiu.

— Poftim?

— L-a dat Fritzie în locul meu. Vezi să nu îmbătrâneşti prea repede, Bleichert. Nu vreau să zică nimeni nimic rău de colegul meu.

La numărul 1842 ne apăru în faţă un bloc înalt, cu stucaturi. Am tras pe dreapta şi-am mormăit:

— Doar stăm de vorbă.

Apoi m-am dus direct spre holul de la intrare. Pe lista de la avizier în apartamentul 604 apăreau S. Saddon şi alte nouă nume, dar nici o Linda Martin. Am luat liftul până la etajul al cincilea, am străbătut coridorul, care mirosea vag a marijuana, şi am bătut la uşă. Muzica de jazz se opri, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o tinerică într-un costum egiptean strălucitor, ce ţinea în mână o coroniţă din carton presat.

— Eşti şoferul de la RKO? mă întrebă ea.

— Nu, poliţia! i-am răspuns.

La care fata mi-a trântit uşa-n nas. Am auzit apa trasă la W.C., după care fata a revenit, iar eu am intrat neinvitat în apartament. Sufrageria era înaltă şi boltită. Lângă perete erau aliniate paturi de campanie cu aşternutul în dezordine. Dintr-o debara dădeau pe dinafară valize, genţi, cufere, iar două paturi fără saltea ţineau loc de masă cu ajutorul unei bucăţi de linoleum trântită deasupra, în diagonală. Masa era acoperită cu cosmeticale şi oglinzi. În jurul mesei podeaua din lemn crăpat era presărată cu fard de obraz şi pudră.

Fata mă abordă:

— E vorba cumva despre amenzile alea pentru că am traversat strada aiurea, alea pe care am uitat să le plătesc? Uite cum facem: mai am trei zile de filmare la RKO, la *Blestemul mormântului mumiei*, iar când primesc banii, vă trimit un cec. E-n regulă?

— E vorba despre Elizabeth Short, domnişoară...

Fata murmură teatral:

— Saddon. Sheryl, cu Y-L, Saddon. Uite ce e, am vorbit la telefon cu un poliţist azi-dimineaţă. Sergentul nu ştiu cum. Unul bâlbâit rău de tot. Mi-a pus nouă mii de întrebări despre Betty şi cei nouă mii de iubiţi ai ei şi i-am răspuns de nouă mii de ori că o grămadă de fete locuiesc aici provizoriu şi se întâlnesc cu o groază de tipi. Majoritatea sunt aventuri de-o noapte. I-am spus că Betty a locuit aici de la începutul lui noiembrie până la începutul lui decembrie, că plătea un dolar pe noapte, la fel ca fiecare dintre noi, şi că nu-mi amintesc nici unul din numele prietenilor ei. Acum pot să plec? Microbuzul figuranţilor trebuie să sosească dintr-un moment într-altul şi am mare nevoie de slujba asta.

Lui Sheryl Saddon i se tăiase răsuflarea şi transpira abundent din cauza costumului metalic. I-am făcut semn spre un pat de campanie.

— Ia loc şi răspunde-mi la întrebări sau te salt pentru ţigările cu marijuana pe care le-ai aruncat în toaletă.

Cleopatra de ocazie se supuse şi-mi aruncă o privire care l-ar fi terminat pe Iuliu Cezar.

— Prima întrebare: locuieşte aici o anume Linda Martin?

Sheryl Saddon luă un pachet de Old Golds de pe cuvertură şi îşi aprinse o ţigară.

— Deja i-am spus lu’ sergentu’ Bâlbâilă. Betty a pomenit-o de câteva ori pe Linda Martin. Avea o cameră la fosta locuinţă a lui Betty, cea de pe De Longpre, colţ cu Orange. Şi aveţi nevoie de dovezi ca să arestaţi pe cineva.

Mi-am scos stiloul şi carneţelul.

— Ce-mi poţi spune despre duşmanii lui Betty? Ai auzit pe cineva ameninţând-o?

— Problema lui Betty nu erau duşmanii, ci amicii prea numeroşi, dacă mă-nţelegi. Vreau să zic nu amicii, ci amanţii.

— Fată isteaţă. A ameninţat-o vreunul?

— Din câte ştiu eu, nu. Uite ce e, putem să ne grăbim puţin?

— Potoleşte-te! Ce slujbă avea Betty cât a stat aici?

Sheryl pufni:

— O cabotină! Betty nu avea nici o slujbă. Tot împrumuta mărunţiş de la fetele de-aici şi cerşea pe bulevarde băutură şi mâncare de la indivizi de vârsta lui tataia. Uneori dispărea vreo două-trei zile şi se întorcea cu ceva bani, apoi ne spunea tot felul de poveşti cusute cu aţă albă despre cum a făcut rost de ei. Era o trombonistă clasa-ntâi şi nimeni nu credea un cuvânt din ce zicea.

— Zi-mi poveştile cusute cu aţă albă. Şi minciunile lui Betty în general.

Sheryl stinse ţigara şi-şi aprinse imediat alta. Fumă în tăcere câteva momente şi mi-am dat seama că actriţei din ea începea să-i placă ideea de a o caricaturiza pe Betty Short.

— Ai auzit de chestiile alea cu Dalia Neagră din ziare?

— Da.

— Ei bine, Betty se îmbrăca întotdeauna în negru. Era o şmecherie menită să-i impresioneze pe regizori când mergea să dea vreo probă cu celelalte fete, ceea ce nu se întâmpla prea des, fiindcă-i plăcea să doarmă în fiecare zi până la prânz. Câteodată zicea că poartă negru fiindcă murise tac-su sau ţinea doliu după băieţii care-au murit în război. Apoi a doua zi îţi spunea că tac-su-i bine mersi. Când a lipsit vreo două zile şi s-a întors cu buzunarele pline, i-a spus unei fete că i-a murit un unchi bogat şi i-a lăsat un purcoi de bani, iar alteia că a câştigat banii la pocher în Gardena. Tuturor le spunea o mie şi una de minciuni, cum c-ar fi măritată cu o mie şi unu de eroi de război. Ai prins ideea?

— Şi încă cum! i-am replicat. Hai să schimbăm subiectul.

— Cum vrei! Ce-ar fi să vorbim despre economia mondială?

— Ce-ar fi să vorbim despre filme? Voi, fetele, încercaţi să daţi lovitura, nu-i aşa?

Sheryl îmi aruncă o privire de vampă.

— Eu am dat lovitura. Am jucat în *Femeia puma*, *Atacul grifonului fantomă* şi *Dulcele caprifoi de-acasă*.

— Felicitări. Betty a obţinut vreun rolişor?

— Poate. Poate că da, poate că nu. Betty era trombonistă rău de tot.

— Continuă.

— Păi, de Ziua Recunoştinţei toţi chiriaşii de la etajul cinci au venit aici la o gustare. Betty era în bani şi a adus două lăzi de bere. Se lăuda că a apărut într-un film şi ne-a arătat un caleidoscop pe care, cică, i-l dăduse regizorul. Mai toate fetele primesc de la regizori flecuşteţe ieftine, dar al lui Betty era scump. Era agăţat de un lănţişor şi avea o cutiuţă de catifea. Îmi amintesc că în seara aia Betty era în al nouălea cer şi sporovăia fără încetare.

— Ţi-a spus cumva titlul filmului?

Sheryl clătină din cap.

— Nu.

— A pomenit vreun nume legat de filmul ăsta?

— Dacă da, nu-mi amintesc acum.

M-am uitat în jur, am numărat douăsprezece paturi de campanie la un dolar bucata pe noapte şi-am avut imaginea unui proprietar care scoate bani frumoşi.

— Ştii ce-i ăla un rol de saltea?

Ochii surogatului de Cleopatra aruncau flăcări.

— N-ai să vezi aşa ceva la mine, gaborule. Nu la fata din faţa ta. *Niciodată*!

— Dar la Betty Short?

— Poate.

Am auzit un claxon, m-am dus la fereastră şi am văzut o camionetă cu remorcă, plină cu Cleopatre şi faraoni, parcată chiar în spatele maşinii mele. M-am întors s-o anunţ pe Sheryl, dar ea ieşise deja pe uşă.

●●●

Ultima adresă pe lista lui Millard era North Orange Drive, numărul 1611, un motel cu faţada de stucatură roz, plasat în umbra liceului Hollywood. Când am parcat în faţa clădirii, Koenig încetă să se mai scobească visător în nas şi-mi făcu semn spre doi bărbaţi care citeau ziarul pe treptele de la

intrare.

— Mă ocup eu de ei. Tu ocupă-te de muieri. Ştii cum îi cheamă?

— Cred că Harold Costa şi Donald Leyes. Pari istovit, dom' sergent. Nu vrei să rămâi în maşină?

— M-am plictisit. Ce-ar trebui să-i întreb pe tipii ăştia?

— Am eu grijă de ei, dom' sergent.

— Vezi să nu îmbătrâneşti prea repede, Bleichert. Cam asta li se întâmplă tipilor care mă calcă pe bombeu când Fritzie nu-i prin preajmă. Acu' pentru ce anume-i tăbăcesc pe tipii ăştia?

— Dom' ser...

Koenig mă împroşcă cu salivă:

— Sunt mai mare în grad, deşteptule! Faci cum îţi zice Marele Bill!

Am văzut roşu în faţa ochilor.

— Cere-le un alibi şi întreabă-i dacă Betty Short se prostitua.

Drept răspuns, Koenig chicoti răutăcios. Am străbătut peluza şi am urcat scările în fugă, iar cei doi bărbaţi s-au dat în lături, ca să-mi facă loc. Uşa de la intrare dădea într-o cameră de zi sărăcăcioasă, unde un grup de tineri fuma şi citea reviste de cinema. M-am prezentat:

— Poliţia. Îi caut pe Linda Martin, Marjorie Graham, Harold Costa şi Donald Leyes.

O blondă cu părul de culoarea mierii, îmbrăcată într-un costum sport, puse un semn la revista *Photoplay* pe care o citea, îndoindu-i un colţ.

— Eu sunt Marjorie Graham, iar Hal şi Don sunt afară. Celelalte persoane se ridicară şi se risipiră ca potârnichile, de parcă aş fi fost mesagerul diavolului.

— Am venit pentru Elizabeth Short. A cunoscut-o careva dintre voi?

Am primit vreo şase clătinări de cap şi vreo şase priviri şocate şi triste. Îl auzeam pe Koenig cum urlă afară:

— Spune-mi adevărul! Paţachina aia de Short şi-o trăgea pe bani?

Marjorie Graham îmi zise:

— Eu sunt cea care a sunat la poliţie, domnule. Le-am dat numele Lindei fiindcă ştiam că şi ea o cunoaşte pe Betty.

— Care-i treaba cu ăia doi de-afară? am întrebat, făcând semn spre uşă.

— Don şi Harold? Amândoi au fost prietenii lui Betty. Harold v-a sunat fiindcă ştia că sunteţi în căutare de indicii. Cine-i tipul care ţipă la ei?

Am ignorat întrebarea. M-am aşezat lângă Marjorie Graham şi mi-am scos carneţelul.

— Îmi puteţi spune despre Betty ceva ce nu ştiu deja? Îmi puteţi oferi nişte *informaţii* pertinente? Numele altor prieteni de-ai ei, descrierea lor, date concrete? Duşmani? Avea cineva vreun motiv s-o omoare?

Femeia tresări. Mi-am dat seama că ridicam glasul. M-am calmat şi am continuat:

— Să începem cu datele. Când s-a mutat Betty aici?

— La începutul lui decembrie, îmi răspunse Marjorie Graham. Îmi amintesc asta deoarece când s-a cazat, eram mai mulţi adunaţi aici şi ascultam o emisiune la radio despre a cincia aniversare a atacului de la Pearl Harbor.

— Deci asta s-a-ntâmplat pe 7 decembrie?

— Da.

— Şi cât timp a stat aici?

— Nu mai mult de-o săptămână sau cam aşa ceva.

— De unde-a aflat de locul ăsta?

— Probabil de la Linda Martin.

În raportul lui Millard se preciza că Betty Short a petrecut cea mai mare parte a lunii decembrie la San Diego.

— Dar s-a mutat repede de-aici, nu-i aşa?

— Da.

— De ce, domnişoară Graham? Din câte ştim noi, toamna trecută Betty a stat în trei locuri diferite – toate în Hollywood. De ce se tot muta?

Marjorie Graham scoase un şerveţel din poşetă şi îl mototoli.

— Păi, nu ştiu sigur.

— O urmărea cumva vreun iubit gelos?

— Nu cred.

— Atunci ce credeţi, domnişoară Graham?

Marjorie oftă.

— Domnule poliţist, Betty se folosea de oameni. Împrumuta bani, le spunea diverse poveşti şi... ei bine, aici locuiesc o mulţime de inşi pe care nu poţi să-i duci prea uşor şi cred că au citit-o imediat pe Betty.

— Povestiţi-mi despre Betty, am rugat-o. Vă plăcea de ea, nu-i aşa?

— Da. Era dulce şi încrezătoare şi cam prostuţă, dar... plină de viaţă. Avea darul ăsta ciudat, ca să zic aşa. Ar fi făcut orice ca să-ţi intre în graţii şi, cumva, reuşea să copieze felul de a fi al oricărei persoane cu care venea în contact. Aici toată lumea fumează, iar Betty a început să fumeze şi ea, ca să intre în gaşcă, chiar dacă fumul îi făcea rău şi ura ţigările. Şi ce-i încă şi mai ciudat e faptul că încerca să umble şi să vorbească întocmai ca tine, dar când făcea asta, reuşea să rămână întotdeauna ea însăşi. Era mereu Betty sau Beth sau orice alt diminutiv al lui Elizabeth folosea la momentul respectiv.

Am rumegat în sinea mea trista mărturie.

— Despre ce discutaţi cu Betty?

— În general doar ascultam ce-mi spunea ea, răspunse Marjorie. Stăteam aici şi ascultam la radio, iar Betty depăna amintiri. Poveşti de dragoste cu eroi de război – locotenentul Joe, maiorul Matt şi aşa mai departe. Ştiam că nu sunt decât fantezii. Câteodată îmi povestea că vrea să devină vedetă de cinema, de parcă tot ce trebuia să facă pentru asta era să se plimbe aiurea, îmbrăcată în rochia ei neagră, fiindcă mai devreme sau mai târziu avea să fie descoperită de cineva. Aiurelile astea mă enervau, pentru că eu urmez nişte cursuri de actorie la Pasadena Playhouse şi ştiu că nu-i deloc uşor.

M-am uitat peste însemnările mele de la discuţia cu Sheryl Saddon.

— Domnişoară Graham, v-a spus cumva Betty că a apărut într-un film pe la sfârşitul lui noiembrie?

— Da. Din prima seară când a venit aici, s-a şi lăudat cu asta. Spunea că a avut unul din rolurile principale şi ne-a arătat un caleidoscop. Câţiva dintre băieţi au vrut să afle amănunte şi i-a spus unuia că a filmat cu Paramount, altuia că a filmat cu Fox... Am crezut că toarnă gogoşi, ca să atragă atenţia asupra ei.

Am scris pe o pagină nouă „Nume“ şi am subliniat cuvântul de trei ori.

— Îmi puteţi da vreun nume? Prieteni de-ai lui Betty, persoane în compania cărora aţi văzut-o...

— Păi, ştiu că a ieşit de câteva ori cu Don Leyes şi Harold Costa şi am văzut-o o dată cu un marinar şi...

Marjorie şovăi. Am prins o nelinişte în ochii ei.

— Despre ce-i vorba? Mie-mi puteţi spune.

— Chiar înainte de a se muta, răspunse Marjorie cu vocea sugrumată, le-am văzut pe Betty şi pe Linda Martin vorbind pe bulevard cu o femeie trupeşă şi mai în vârstă. Era îmbrăcată în haine bărbăteşti şi avea părul tuns scurt, ca un bărbat. Le-am văzut cu ea doar atunci, aşa că poate nu-nseamnă că...

— Vreţi să spuneţi că femeia era lesbiană?

Marjorie dădu din cap a încuviinţare şi se întinse după un alt şerveţel. Bill Koenig intră şi-mi făcu semn cu arătătorul să mă apropii, apoi îmi şopti:

— Tipii au ciripit. Mi-au zis că paţachina moartă îşi dădea fofoloanca pe bani când era pe geantă. L-am sunat pe domnul Loew. Mi-a spus să ne ţinem fleanca, că ne ies jocurile mai bine dacă piţipoanca-i o tinerică de treabă.

Mi-am înfrânat impulsul de a da pe goarnă pontul cu limbista. Adjunctul procurorului districtual şi ceata lui de lingăi probabil că ar muşamaliza şi chestia asta.

— Mai am puţin de lucru aici, i-am spus. Ia-le declaraţii tipilor ălora, OK?

Koenig chicoti şi ieşi. I-am spus lui Marjorie să rămână pe loc, iar eu m-am dus la capătul holului. Acolo am găsit biroul recepţionerului, iar pe el un registru deschis. Am rămas la tejghea şi l-am răsfoit până am găsit o mâzgălitură ca de copil, „Linda Martin“, iar alături numărul

camerei – 14.

Am luat-o pe coridor şi m-am îndreptat spre cameră. Am bătut la uşă şi am aşteptat vreo cinci secunde, după care am încercat clanţa. Uşa se deschise.

Era o cămăruţă înghesuită, fără nici o mobilă în afară de un pat nefăcut. Am verificat dulapul: era gol. Pe noptieră zăcea un teanc de ziare de ieri, deschise la prostia aia de articol despre „crima vârcolacului“, şi dintr-odată *mi-am dat seama* că Linda Martin se ascunde de poliţie. M-am lăsat în patru labe pe podea şi am vârât mâna pe sub pat. Am dat de un obiect plat şi l-am scos la lumină.

Era un portofel roşu de plastic. L-am deschis şi am găsit două monede de un cent, una de zece cenţi şi o legitimaţie de la liceul Cornhusker din Cedar Rapids, Iowa. Legitimaţia era pe numele unei anume Lorna Martilkova, născută în 19.12.1931. Sub antetul liceului era fotografia unei tinere frumoase. În mintea mea începeam să compun deja mandatul de urmărire generală pentru o minoră fugită de acasă.

Marjorie Graham apăru în pragul uşii. I-am arătat legitimaţia.

— Asta-i Linda, confirmă ea. Dumnezeule, n-are decât cincisprezece ani!

— Pentru Hollywood asta înseamnă de vârstă mijlocie. Când aţi văzut-o ultima oară?

— Azi-dimineaţă. I-am spus că am sunat la poliţie şi că va veni cineva să ne pună întrebări în legătură cu Betty. Am greşit?

— N-aveaţi de unde să ştiţi. Şi vă mulţumesc.

Marjorie îmi zâmbi şi m-am trezit urându-i în sinea mea o cât mai grabnică ieşire din depravata lume a filmului. Mi-am păstrat pentru mine urarea, i-am zâmbit la rândul meu, apoi am ieşit. Bill Koenig stătea în picioare pe verandă, cu mâinile încrucişate la spate, iar Donald Leyes şi Harold Costa erau trântiţi pe şezlonguri, cu privirea buimacă pe care o ai după câteva scatoalce.

— Nu ei au omorât-o, mă anunţă Koenig.

— Nu zău, Sherlock!

— Nu mă cheamă Sherlock, replică el.
— Nu zău?...
— Ce? întrebă Koenig.

●●●

Întors la secţia Hollywood, mi-am exercitat prerogativele de poliţist de la Arestări şi am emis un mandat general de căutare şi un mandat de aducere în faţa instanţei, ca martor, a minorei Lorna Martilkova / Linda Martin, pe care le-am înaintat şefului din tura de zi. El m-a asigurat că într-o oră mandatele vor fi transmise în eter şi că va trimite nişte poliţişti la adresa din North Orange Drive, ca să-i interogheze pe chiriaşi în legătură cu locul unde s-ar putea afla Linda / Lorna. După ce am rezolvat problema asta, am scris în raport ce-am aflat despre Betty Short, punând accent pe mitomania ei, şi am menţionat faptul că s-ar putea să fi apărut într-un film în noiembrie ’46. Înainte de fraza de încheiere m-am întrebat dacă să pomenesc de pontul despre limbista bătrână pe care-l primisem de la Marjorie Graham. Dacă Ellis Loew afla de informaţia asta, probabil că ar fi eliminat-o, cum făcuse şi cu informaţia că Betty fusese prostituată cu juma’ de normă. Aşa că am decis să n-o bag în raport, ci doar să i-o pasez verbal lui Russ Millard.

De la secţie am sunat la Asociaţia Actorilor de Cinema şi la Centrul de Distribuţie şi m-am interesat de Elizabeth Short. Un funcţionar mi-a spus că la ei nu a fost înregistrat nimeni cu numele ăsta sau cu orice fel de diminutiv de la Elizabeth, ceea ce însemna că-i puţin probabil ca ea să fi apărut într-o producţie oficială de la Hollywood. Am pus receptorul în furcă, gândindu-mă că filmul nu-i decât un alt basm de-al lui Betty, iar caleidoscopul un articol de recuzită.

Era deja după-amiază târziu. Scăpat de Koenig, mă simţeam ca şi cum aş fi supravieţuit unui cancer, iar cele trei interogatorii păreau ca o supradoză de Betty / Beth Short, cu tot cu ultimele ei luni de trai cu chirie mică pe pământ.

Eram obosit şi flămând, aşa că m-am dus acasă la Lee şi Kay, ca să mănânc un sendviş şi să trag un pui de somn, şi am nimerit direct într-un alt episod din spectacolul cu Dalia Neagră.

Kay şi Lee erau aşezaţi la masa din sufragerie şi se uitau cu atenţie la fotografiile luate la locul crimei de pe 39th, colţ cu Norton. O fotografie cu capul zdrobit al lui Betty Short, alta cu sânii tăiaţi ai lui Betty Short, o alta cu jumătatea de jos, eviscerată, a lui Betty Short şi cu picioarele răşchirate ale lui Betty Short – toate în alb-negru, pe hârtie fotografică lucioasă. Kay fuma nervoasă şi arunca priviri furişe spre fotografii. Lee se uita ţintă la ele, iar faţa îi zvâcnea în toate direcţiile, ca la un drogat picat din cosmos. Nici unul nu-mi adresă vreun cuvânt. Stăteam acolo ca un fel de partener de umplutură al celui mai adulat cadavru din istoria L.A.-ului.

În cele din urmă Kay mă salută:

— Bună, Dwight.

Lee împunse cu un deget tremurător un prim-plan al trunchiului mutilat.

— Nu-i o chestie făcută la întâmplare. Sunt sigur de asta. Vern Smith zice că unu’ oarecare a agăţat-o pe stradă, a dus-o undeva şi a torturat-o, după care a abandonat-o pe terenul viran. Tâmpenii! Tipul care i-a făcut-o o ura pentru un motiv anume şi voia să fie clar pentru toată nenorocita asta de lume! Iisuse, două fututе de zile a tot tăiat la ea! Iubi, tu ai făcut o şcoală de asistente medicale. Crezi că tipul are pregătire medicală? Ştii, ca un fel de doctor nebun?

Kay îşi stinse ţigara şi spuse:

— Lee, a venit Dwight.

Lee se întoarse. L-am salutat:

— Partenere!

Lee încercă să-mi facă cu ochiul, să zâmbească şi să vorbească în acelaşi timp. Îi ieşi o grimasă îngrozitoare. A trebuit să mă uit în altă parte, iar el mi-a spus:

— Bucky, ascult-o pe Kay. Ştiam eu c-o să trag cândva foloase de pe urma banilor pe care i-am plătit ca să meargă

la colegiul ăla.

Vocea lui Kay era blândă şi răbdătoare.

— E o prostie să emiţi teorii aşa, de amorul artei, dar o să-ţi spun părerea mea – dacă mănânci ceva şi te calmezi.

— Dă-i drumul, doamnă profesoară.

— Ei bine, e doar o presupunere, dar s-ar putea să fi fost doi criminali, fiindcă tăieturile cu care a fost torturată sunt neîndemânatice, în timp ce secţionarea trupului şi incizia abdomenului – care, evident, au fost făcute amândouă post-mortem – sunt îngrijite şi curate. Totuşi nu-i total exclus să fi fost un singur criminal care, după ce-a omorât-o pe fată, s-a calmat, apoi a tăiat-o în două şi i-a făcut incizia abdominală. Iar după ce trupul a fost tăiat în două, oricine ar fi putut să scoată organele interne abdominale. Eu cred că doctori nebuni întâlneşti doar în filme. Dragule, *tu* trebuie să te calmezi! Nu mai lua pastilele alea şi mănâncă ceva. Ascultă-l pe Dwight. Şi el e de aceeaşi părere.

M-am uitat la Lee.

— Sunt prea dat peste cap ca să mănânc, spuse el, apoi îmi făcu semn cu mâna, de parcă tocmai aş fi intrat pe uşă: Hei, partenere, ai aflat azi ceva interesant despre fata noastră?

Era cât pe ce să-i spun că am aflat că nu merită să se agite o sută de poliţişti pentru ea. Eram gata să-i spun despre firul cu limbista şi să-i conturez noua imagine a lui Betty Short, de târfuliţă mitomană şi amărâtă, doar ca să-mi susţin afirmaţia. Dar chipul lui Lee, buimăcit de droguri, m-a îndemnat să-i spun:

— Nimic care să merite să-ţi faci una ca asta. Nimic care să merite să te văd bun de nimic când un caraghios pe care l-ai trimis la Quentin e la trei zile distanţă de L.A. Gândeşte-te ce ţi-ar spune surioara ta dacă te-ar vedea în halul ăsta. Gândeşte-te...

M-am oprit când din ochii duşi pe altă lume ai lui Lee au început să şiroiască lacrimi. Acum el era cel care stătea acolo ca partener de umplutură al propriei sale rude. Kay veni între noi doi, punându-şi o mână pe umărul fiecăruia. Am ieşit înainte ca Lee să înceapă să plângă de-

adevăratelea.

●●●

Secţia University era un alt avanpost al maniei Dalia Neagră.

În vestiar era afişată o listă de înscrieri pentru pariuri. Era sub forma unei bucăţi prăpădite de fetru şi oferea mai multe opţiuni: „Rezolvat – cotă 2 la 1!“, „Crimă sexuală accidentală – cotă 4 la 1“, „Nerezolvat – cotă 1 la 1“, „Iubit(ţi) – cotă 1 la 4“ şi „Roşcatul – intră în joc doar dacă e prins“. Agentul de pariuri era sergentul Shiner, iar până în momentul acela se paria la greu pe „Iubit(ţi)“. Se înscriseseră vreo doisprezece poliţişti şi toţi puseseră la bătaie câte zece verzişori ca să câştige douăzeci şi cinci.

Biroul detectivilor era şi mai vesel. Cineva agăţase de uşă o rochie neagră ieftină, tăiată în două. Harry Sears, pe jumătate abţiguit, valsa cu femeia de serviciu, o negresă, prezentând-o drept adevărata Dalie Neagră, cea mai bună pasăre cântătoare colorată de la Billie Holliday încoace. Trăgeau câte o duşcă din sticluţa lui Harry, iar femeia de serviciu cânta *gospel* cât o ţinea gura, aşa că poliţiştii care încercau să vorbească la telefon îşi acoperiseră urechea liberă cu mâna.

Cei care totuşi lucrau pe bune erau în mare fierbere. Băieţii verificau numerele de înmatriculare obţinute de la Circulaţie şi le confruntau cu adresele din Huntington Park, încercând să dea de o pistă care să-i ducă la „Roşcatul“ cu care plecase Betty Short din San Diego. Alţii îi citeau scrisorile de dragoste şi alţi doi poliţişti vorbeau cu colegii de la Circulaţie, încercând să obţină informaţii despre numerele de înmatriculare pe care le luase Lee cu o noapte în urmă, când se cazase în hogeacul lui Junior Nash. Millard şi Loew nu erau acolo, aşa că am depus raportul de interogatoriu şi o notă legată de mandatele pe care le emisesem într-o tăviţă de corespondenţă pe care scria RAPOARTELE POLIŢIŞTILOR DIN TEREN. După aceea mi-am luat tălpăşiţa înainte ca vreun caraghios de superior să mă silească să

particip la circul de-acolo.

Departe de secţie, rămas de capul meu, am început să mă gândesc la Lee. Gândul la el m-a făcut să-mi doresc să fiu din nou în biroul detectivilor, unde măcar se făcea haz de necaz în legătură cu moarta. Şi tot gândul la Lee m-a înfuriat, pentru că mi-am amintit de Junior Nash, ucigaş de profesie, un tip mult mai periculos decât cincizeci de iubiţi geloşi deveniţi criminali. Cuprins de nerăbdare, m-am întors la meseria mea de poliţist de la Arestări şi am bătut Leimert Park, umblând să dau de el.

Dar nu mai puteam scăpa de Dalia Neagră.

Când am trecut de colţul dintre 39th şi Norton, am văzut o mulţime de curioşi căscând gura pe lângă terenul viran, în timp ce vânzătorii de îngheţată şi hotdogi îşi comercializau haleala. În faţa barului de la intersecţia lui 39th cu Crenshaw o femeie în vârstă făcea bani cu portretul lui Betty Short şi m-am întrebat dacă nu cumva simpaticul Cleo Short îi furnizase negativele, pentru o cotă substanţială din afacere. Şucărit, mi-am alungat circul din minte şi m-am pus pe *treabă*.

Am petrecut cinci ore încheiate mergând pe jos pe South Crenshaw şi South Western, arătând lumii fotografiile de cazier ale lui Nash şi insistând asupra obiceiului său de a viola tinere negrese. M-am ales doar cu „Nu“ şi întrebarea „De ce nu vă ocupaţi mai bine de individul care a ciopârţit-o pe fata aia cumsecade, Dalia?“ Spre mijlocul după-amiezii m-am împăcat cu gândul că, poate, Junior Nash chiar o tăiase din L.A. Cum încă eram cuprins de neastâmpăr, m-am alăturat circului.

După ce am înfulecat lacom nişte burgeri drept cină, am sunat la numărul de noapte de la Moravuri şi am întrebat de locurile de întâlnire ale lesbienelor. Funcţionarul de acolo a verificat dosarele de la Moravuri şi mi-a dat numele a trei baruri, toate în acelaşi cvartal din Ventura Boulevard, spre Valley: The Dutchess, The Swank Spot şi La Verne’s Hideaway. Era cât pe ce să-nchid, când a adăugat că toate erau în afara jurisdicţiei LAPD şi ţineau de zona LASD, patrulată de oamenii şerifului, aşa că, probabil, funcţionau

cu aprobarea lor – la un anumit preţ.

Dar nu jurisdicţia mă preocupa pe mine în timp ce mergeam spre Valley. Mă gândeam la femeile împreunate cu femei. Nu la lesbiene, ci la fetele blânde cu comportament dur, cum erau cele pe care le obţineam ca premiu pentru meciurile câştigate. Cum rulam pe Cahuenga Pass, am încercat să le împerechez una cu alta. Dar nu-mi aminteam decât trupurile lor şi mirosul de alifie camforată şi tapiţerie de maşină. Nici o faţă. Atunci le-am folosit pe Betty / Beth şi Linda / Lorna din fotografia de cazier, respectiv cea de pe legitimaţia de liceancă, combinate cu trupurile fetelor pe care mi le aminteam din ultimele meciuri de profesionist. Imaginile începeau să prindă contur. Apoi la orizont apăru cvartalul 11.000 de pe Ventura Boulevard şi am dat peste femei combinate pe bune cu alte femei.

The Swank Spot avea o faţadă de cabană din buşteni şi o uşă dublă, batantă, ca a unui *saloon* din filmele western. Interiorul era îngust şi slab luminat. Mi-a luat mult timp până să mă obişnuiesc cu întunericul. Când ochii mi s-au adaptat, am văzut vreo douăzeci de femei care încercau să mă ucidă cu privirea.

Unele erau limbiste în cămăşi kaki şi pantaloni milităreşti. Altele erau puicuţe în fuste şi bluziţe. O zdrahoancă mă măsură cu privirea din cap până-n picioare. Fata de lângă ea, o roşcată zveltă, îşi puse capul pe umărul ei şi o cuprinse pe după mijlocul butucănos. Simţind cum mă trec toate năduşelile, m-am uitat în jur, în căutarea barului şi a unei persoane cu aer de şef. Am dat cu ochii de un separeu din fundul încăperii, cu scaune de bambus şi o masă plină de sticle cu băutură, toată zona fiind încercuită de un perete de neon, care clipea intermitent, răspândind o lumină când roşie, când galbenă, când portocalie. M-am îndreptat într-acolo. Cuplurile înlănţuite se separară doar cât să mă lase să mă strecor printre ele.

Lesbiana din spatele barului îmi turnă o cinzeacă de whisky şi mi-o puse în faţă.

— Eşti de la Controlul Băuturilor Alcoolice? mă întrebă ea.

Avea ochi sfredelitori, deschişi la culoare. Lucirea neonului îi făcea să pară aproape translucizi. Aveam strania senzaţie că-mi citeşte gândurile pe care le-am avut pe drum.

Am dat pe gât băutura şi i-am răspuns:

— LAPD. De la Omucideri.

— Nu prea suntem în jurisdicţia ta, dar cine-a mierlit-o?

M-am scotocit după fotografia lui Betty Short şi legitimaţia Lornei / Lindei şi le-am pus pe bar. Whisky-ul mi-a uns vocea răguşită:

— Ai văzut-o pe vreuna din astea?

Femeia se uită lung întâi la cele două fotografii, apoi la mine.

— Vrei să zici că Dalia e una de-a noastră?

— Te las să-mi spui tu mie.

— O să-ţi spun că n-am văzut-o decât în ziare, cât despre păcăleala cu şcolăriţa – nu ţine. Eu şi fetele mele n-avem de-a face cu minore. *Capici?*[27]

I-am făcut semn spre paharul gol. Limbista mi-l umplu iar. Am băut. Transpiraţia mi s-a încălzit, apoi mi s-a răcit.

— *Capici* când mi-o spun fetele tale şi mă şi conving.

Femeia fluieră şi separeul se umplu de lume. Am luat fotografiile şi i le-am dat unei limbiste încolăcite în jurul unei başoalde. Se uitară la fotografii şi clătinară din cap, apoi le pasară unei femei îmbrăcate în combinezon de aviator.

— Nu, dar eu aş căuta la FDA[28], spuse ea şi le întinse cuplului de alături.

— Dalia Neagră, murmurară ele, şocate. Nţ! exclamară apoi amândouă.

Ultima limbistă spuse:

— *Niet, nein*, nu şi, în plus, nu sunt genul meu.

Îmi azvârli pozele, apoi scuipă pe podea.

— Noapte bună, doamnelor, le-am salutat eu şi m-am îndreptat spre uşă, urmărit de cuvântul „Dalia“, repetat în

[27] Înţeles? (în italiană aproximativă în original).

[28] Food and Drug Administration (aprox. Comisia pentru Controlul Alimentelor şi al Medicamentelor).

şoaptă în spatele meu.

La The Dutchess am primit alte două băuturi gratuite, alte douăzeci de priviri ostile şi tot atâtea răspunsuri negative, toate pe o tonalitate englezească tipică. Când am intrat în La Verne’s Hideaway, eram pe jumătate trotilat şi şucărit fără vreun motiv anume.

În La Verne’s era întuneric. Becurile cu abajur din tavan răspândeau o lumină difuză pe pereţii acoperiţi cu un tapet ieftin, cu palmieri. Cuplurile de lesbiene gângureau între ele în separeuri intime. Priveliştea a două femei care se sărutau m-a făcut să mă holbez, apoi să-mi mut privirea şi să caut barul.

Era într-un cotlon de lângă peretele din stânga: o tejghea lungă, cu lumini colorate care răsăreau dintr-o scenă înfăţişând plaja hawaiiană Waikiki. Nu era nimeni în spatele barului şi pe scaunele înalte nu şedea nici un client. M-am îndreptat spre fundul încăperii şi mi-am dres glasul, pentru ca păsărelele îndrăgostite din separeuri să coboare din al nouălea cer pe pământ. Figura a ţinut. Îmbrăţişările şi sărutările încetară, iar tipele îşi ridicară privirile, supărate şi speriate, gata să înfrunte eventualele veşti proaste.

— LAPD, Omucideri, le-am anunţat eu şi i-am dat fotografiile celei mai apropiate limbiste. Bruneta-i Elizabeth Short. Dalia Neagră, dacă aţi citit ziarele. Cealaltă-i prietena ei. Vreau să aflu dacă le-a văzut cineva şi, dacă da, cu cine.

Fotografiile făcură turul separeurilor. Le-am studiat reacţiile şi atunci mi-am dat seama că ar trebui să folosesc o măciucă pentru a obţine răspunsuri simple, „da“ şi „nu“. Nimeni nu suflă un cuvânt. Tot ce am văzut la studierea reacţiilor a fost curiozitate, amestecată în unele cazuri cu priviri pofticioase. Fotografiile se întoarseră la mine, aduse de o limbistă musculoasă, cu pieptul plat. Le-am luat, apoi am dat să mă îndrept spre stradă, să ies la aer curat, dar am văzut în spatele barului o femeie care ştergea nişte pahare.

M-am dus spre bar, mi-am înşirat marfa pe tejghea şi i-am făcut semn cu degetul să se apropie. Ea ridică fotografia de cazier şi-mi spuse:

— I-am văzut poza în ziare. Atâta tot.

— Dar pe fata asta? Îşi spune Linda Martin.

Barmaniţa apucă legitimaţia Lornei / Lindei şi se uită cu atenţie. Am surprins o tresărire, semn că o recunoscuse.

— Nu. Îmi pare rău.

M-am aplecat peste tejghea.

— Nu minţi, futu-i mama ei de treabă! Are numai cinci-sprezece ani nenorociţi, aşa că ciripeşte acum ori te salt pentru complicitate şi-o să-ţi petreci următorii cinci ani lingând fofoloance la Tehachapi[29].

Lesbiana se dădu înapoi. Aproape că mă aşteptam să se întindă după o sticlă şi să mi-o spargă în cap. Cu ochii aţintiţi în tejghea, îmi mărturisi:

— Puştoaica venea pe aici. Acum vreo două-trei luni. Dar pe Dalia n-am văzut-o niciodată. Şi mai cred că puştoaicei îi plac băieţii. Vreau să zic că doar cerşea ceva de băut pe la fete, atâta tot.

Am zărit cu coada ochiului o femeie care voia să se aşeze la bar. Tipa se răzgândi, îşi apucă poşeta şi se îndreptă spre uşă, de parcă ar fi fost pusă pe fugă de conversaţia mea cu barmaniţa. I-am văzut chipul în lumina difuză şi mi s-a părut că remarc o uşoară asemănare cu Elizabeth Short.

Mi-am strâns fotografiile, am numărat până la zece şi am urmărit-o pe tipă. Am ajuns la maşină chiar când ea descuia portiera unui Packard *coupé* alb ca zăpada, parcat la câteva locuri depărtare de mine. Când a ieşit din parcare, am numărat până la cinci, apoi am pornit pe urmele ei.

Urmărirea pe patru roţi m-a dus pe Ventura Boulevard, spre Cahuenga Pass, apoi în jos, spre Hollywood. Seara traficul nu era foarte aglomerat, aşa că am lăsat Packardul la câteva lungimi de maşină în faţa mea. A luat-o spre sud, pe Highland, a ieşit din Hollywood şi a intrat în districtul Hancock Park. În dreptul lui 4th Street femeia a virat la stânga. După câteva secunde eram în mijlocul lui Hancock Park – o zonă pe care poliţiştii de la secţia Wilshire o numesc Moşia „Fazanul la tavă“.

[29] Închisoare californiană.

Packardul dădu colţul pe Muirfield Road şi se opri în faţa unei clădiri imense, în stil Tudor, cu peluza din faţă de dimensiunile unui teren de fotbal. Am mers mai departe şi am zărit la lumina farurilor plăcuţa de înmatriculare din spate: CAL RQ 765. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut-o pe femeie încuind portiera din dreptul şoferului. Chiar şi de la distanţă silueta ei elegantă, cu rochia mulată pe corp, ieşea clar în evidenţă.

Am ieşit din Hancock Park pe 3rd Street. La Western am văzut un telefon public, am coborât şi am sunat la Circulaţie. Am cerut numele proprietarului şi am întrebat dacă Packardul *coupé* CAL RQ 765 a fost implicat în vreo infracţiune. Dispecerul mă lăsă să aştept vreo cinci minute, apoi reveni cu următoarele date:

Madeleine Cathcart Sprague, femeie albă, născută la 14.11.1925 în L.A., cu domiciliul pe South Muirfield, numărul 482. Nu era pusă sub urmărire, nu existau mandate de arestare pe numele ei, nu avea cazier.

În drum spre casă aburii băuturii mi se risipiră. Am început să mă întreb dacă Madeleine Cathcart Sprague avea ceva de-a face cu Betty / Beth şi Lorna / Linda sau era doar o lesbiană bogată, atrasă de lumea interlopă. Am ţinut volanul cu o mână şi am scos fotografiile lui Betty Short, încercând să suprapun chipul lui Sprague peste ele. Am obţinut doar o asemănare banală, deloc ieşită din comun. Apoi mi-am imaginat cum ar fi să-i smulg rochia aia mulată de pe ea şi mi-am dat seama că nu mi-ar mai fi păsat prea mult de asemănări şi deosebiri.

Capitolul zece

A doua zi de dimineaţă, când mă îndreptam spre secţia University, am dat drumul la radio. Tocmai ascultam vesel cvartetul Dexter Gordon, când o voce febrilă curmă ritmul antrenant al lui *Billie's Bounce*: „Întrerupem transmisiunea pentru o ştire de ultimă oră: a fost reţinut un suspect important în ancheta cu privire la uciderea lui Elizabeth Short, fata exuberantă cu părul ca pana corbului, cunoscută drept Dalia Neagră! Iniţial cunoscut autorităţilor doar ca «Roşcatul», bărbatul a fost identificat drept Robert «Roşcatul» Manley, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, un agent de vânzări la o firmă de feronerie din Huntington Park. Manley a fost prins în dimineaţa aceasta în casa unui prieten din South Gate şi acum este reţinut şi interogat la secţia de poliţie Hollenbeck din East Los Angeles. Într-un comunicat de presă acordat în exclusivitate postului KGFJ, procurorul-adjunct Ellis Loew, acest înverşunat apărător al dreptăţii, care instrumentează cazul, a declarat: «Roşcatul Manley este suspectul principal. S-a stabilit că el a adus-o pe Betty Short din San Diego pe 9 ianuarie, cu şase zile înainte ca trupul ei torturat să fie găsit pe un teren viran din Leimert Park. Capturarea lui pare să fie pasul înainte pe care speram să-l facem şi pentru care ne-am rugat cu toţii. Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunile!»“

Efuziunile lui Loew fură înlocuite de o reclamă la Alifia H, care reduce garantat umflăturile dureroase ale hemoroizilor sau, în caz contrar, ţi se înapoiază de două ori preţul prepa-

ratului. Am închis radioul şi am făcut cale-ntoarsă spre secţia Hollenbeck.

Strada din faţa secţiei era blocată cu grilaje. Mai mulţi poliţişti îi ţineau la distanţă pe reporteri. Am parcat pe aleea din dosul secţiei şi am intrat pe uşa din spate, pe la celulele celor arestaţi provizoriu. Nişte beţivani mormăiau cu limba împleticită în partea rezervată contravenţiilor minore. Recidiviştii îmi aruncau priviri întunecate din sectorul hărăzit infracţiunilor periculoase. Puşcăria era plină, dar nu vedeam nici urmă de gardieni. Când am deschis o uşă care dădea în secţia propriu-zisă, am înţeles de ce.

Aproape tot contingentul secţiei era înghesuit într-un coridor scurt, care dădea în camera de interogatoriu. Fiecare persoană se chinuia să arunce o privire prin fereastra-oglindă a cămăruţei din mijloc, de pe partea stângă. Din difuzorul agăţat pe perete răsuna vocea blândă şi convingătoare a lui Russ Millard.

L-am împuns cu cotul pe un poliţist din apropiere.

— A mărturisit?

Omul clătină din cap.

— Nu. Millard şi partenerul lui aplică tactica aia cu poliţistul bun şi poliţistul rău.

— A recunoscut c-o cunoaşte pe fată?

— Mda. Am pus mâna pe el cu ajutorul celor de la Circulaţie şi a venit cu noi fără mare tam-tam. Vrei să facem un mic pariu? Vinovat sau nevinovat? Alege tu. Simt că azi îs norocos.

Am ignorat oferta, mi-am croit drum încetul cu încetul până la geamul-oglindă şi m-am uitat în camera de interogatoriu. Millard era aşezat la o masă uzată din lemn, iar vizavi de el stătea un bărbat arătos, cu o chică încreţită şi deasă, de culoarea morcovului, care învârtea neliniştit între degete un pachet de ţigări. Părea să se cace pe el de frică. Millard făcea pe preotul de treabă din filme – ca unul care la viaţa lui le-a văzut pe toate şi oferea iertarea tuturor păcatelor.

În difuzor se auzi vocea lui Morcoveaţă:

— Vă rog! V-am spus deja de trei ori!

— Robert, insistăm pentru că nu ai venit la noi de bunăvoie. De trei zile-ncoace Betty Short e pe prima pagină a fiecărui ziar din L.A., iar tu ştiai foarte bine că vrem să stăm de vorbă cu tine. Dar te-ai ascuns. Cum crezi că sună chestia asta?

Robert „Roşcatul“ Manley îşi aprinse o ţigară, trase fumul în piept şi tuşi.

— Nu voiam ca nevastă-mea să afle că i-am tras-o.

— Dar nu i-ai tras-o. Betty n-a vrut. Te-a scos din minţi, apoi te-a dus cu zăhărelul. Asta nu-i un motiv să te ascunzi de poliţie.

— Am scos-o în oraş, la Dago. Am dansat blues cu ea. E ca şi cum i-aş fi tras-o.

Millard puse o mână pe braţul lui Manley.

— Hai s-o luăm de la-nceput. Povesteşte-mi cum ai întâlnit-o pe Betty, ce-aţi făcut, despre ce-aţi discutat... Ia-o pe-ndelete. Nu te grăbeşte nimeni.

Manley îşi stinse ţigara într-o scrumieră care dădea pe-afară, îşi aprinse alta şi îşi şterse fruntea de sudoare. M-am uitat în jurul meu şi l-am văzut pe Ellis Loew sprijinit de peretele de vizavi. Vogel şi Koenig îl flancau, de parcă ar fi fost nişte dulăi gata să sară la atac la comanda lui. Printre pârâielile din difuzor răzbătu un oftat. Mi-am întors privirea şi l-am văzut pe suspect cum se foieşte în scaun.

— Şi asta-i ultima oară când trebuie s-o spun?

Millard îi zâmbi.

— Exact. Dă-i drumul, fiule!

Manley se ridică şi se întinse, apoi se plimbă prin cameră în timp ce povestea:

— Am întâlnit-o pe Betty cu o săptămână înainte de Crăciun într-un bar din centrul Dago-ului. Am intrat în vorbă şi lui Betty i-a scăpat cum că-i în pană de bani şi că stă cu o anume doamnă French şi cu fiică-sa, dar că-i ceva provizoriu. I-am făcut cinste cu o cină la o cârciumă italiană din Oraşul Vechi, după care ne-am dus să dansăm în sala Sky de la hotelul El Cortez. Noi...

— Alergi întotdeauna după fuste când eşti în călătorii de

afaceri? îl întrerupse Millard.

— Nu alergam după fuste!

— Atunci ce făceai?

— Mă prosteam şi eu, atâta tot. Nu-mi dădeam seama dacă Betty este o profitoare sau o fată cumsecade şi voiam să aflu. Voiam să-mi verific loialitatea faţă de soţie şi doar...

Vocea lui Manley se stinse. Millard îl abordă pe un ton imperativ:

— Pentru numele lui Dumnezeu, fiule, spune adevărul! Voiai să pui de una mică. Recunoaşte!

Manley se prăbuşi pe scaun.

— Recunosc.

— Cum faci de obicei când eşti în călătorii de afaceri, nu-i aşa?

— Nu! Betty era altfel!

— Cum adică altfel? Aventurile extraconjugale sunt aventuri extraconjugale, nu-i aşa?

— Nu! N-o înşel pe nevastă-mea când plec la drum! Betty a fost doar...

Vocea lui Millard era atât de şoptită, încât de-abia s-a auzit în difuzor:

— Betty te-a pus pe jar, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Te-a incitat să-ţi doreşti să faci lucruri pe care nu le-ai mai făcut niciodată, te-a scos din minţi, te-a făcut...

— Nu! Nu! Voiam s-o fut, nu s-o răpesc!

— Şşşt. Şşşt. Hai să ne întoarcem la Crăciun. Ai avut acea primă întâlnire cu Betty. Ai sărutat-o la despărţire?

Manley apucă scrumiera cu ambele mâini. Îi tremurară şi pe masă se împrăştiară mucuri de ţigară.

— Pe obraz.

— Ei, haide, Roşcatule! Nu te-ai dat la ea?

— Nu.

— Ai avut o a doua întâlnire cu Betty cu două zile înainte de Crăciun, aşa-i?

— Aşa-i.

— Aţi dansat din nou la El Cortez, aşa-i?

— Aşa-i.

— Lumină difuză, băuturică, muzică lentă... Apoi ţi-ai încercat norocul, aşa-i?

— Lua-te-ar dracii, nu-i tot da înainte cu „Aşa-i!“ Am încercat s-o sărut pe Betty şi m-a luat la vrăjeală cum că nu se poate culca cu mine, deoarece tatăl copilului ei trebuie să fie un erou de război, iar eu nu sunt decât membru al fanfarei militare. Era dusă rău cu sorcova. Nu vorbea decât despre tâmpenia aia cu eroii de război!

Millard se ridică.

— De ce-o numeşti „tâmpenie“, Roşcatule?

— Fiindcă ştiam că nu-s decât minciuni. Betty spunea că-i măritată cu unu', logodită cu altu', şi mi-am dat seama că încerca să mă facă să mă simt neînsemnat, fiindcă eu n-am luptat în linia-ntâi.

— A pomenit vreun nume?

— Nu, doar grade. Maiorul Cutărescu, căpitanul Icsulescu... de parcă ar fi trebuit să-mi fie ruşine că sunt caporal.

— Ai urât-o din cauza asta?

— Nu! Nu-mi atribuiţi ce n-am spus!

Millard se întinse şi se aşeză.

— După a doua întâlnire, când ai mai văzut-o pe Betty?

Manley oftă şi îşi sprijini fruntea de masă.

— V-am spus toată povestea de trei ori.

— Fiule, cu cât ne-o spui mai repede încă o dată, cu atât mai repede ajungi acasă.

Manley se înfioră şi îşi petrecu braţele pe după umeri.

— După cea de-a doua întâlnire n-am mai primit nici un semn de viaţă de la Betty până pe 8 ianuarie, când m-am trezit cu o telegramă la serviciu. Scria acolo că i-ar plăcea să mă-ntâlnească data viitoare când mai vin cu treburi prin Dago. I-am răspuns tot printr-o telegramă că voi fi în Dago a doua zi după-amiază şi că vin s-o iau de acasă. Am luat-o şi ea m-a implorat s-o duc cu maşina în L.A. I-am spus...

Millard îl întrerupse cu un gest.

— Ţi-a spus Betty de ce trebuia să ajungă în L.A.?

— Nu.

— Ţi-a spus că urmează să se-ntâlnească cu cineva?

— Nu.

— Ai fost de acord s-o duci cu maşina fiindcă ai crezut c-o să-ţi pice la aşternut?

— Da, oftă Manley.

— Continuă, fiule.

— Am plimbat-o pe Betty cu mine la adresele unde trebuia să merg. Ea rămânea în maşină, iar eu treceam pe la clienţi. A doua zi dimineaţă urma să am nişte întâlniri de afaceri în Oceanside, aşa că am petrecut noaptea la un motel de acolo şi...

— Mai zi o dată numele hotelului, fiule.

— Se numea Cornucopia Motor Lodge.

— Şi Betty te-a aţâţat din nou?

— Ăăă... mi-a zis că-i la ciclu.

— Şi tu te-ai lăsat dus cu preşul?

— Da.

— Te-a enervat rău de tot chestia asta?

— La naiba, n-am omorât-o eu!

— Şşşt. Ai dormit pe fotoliu, iar Betty a dormit în pat, aşa-i?

— Aşa-i.

— Iar de dimineaţă?

— Dimineaţa am pornit spre L.A. Betty m-a însoţit la întâlnirile mele şi a încercat să mă tapeze de cinci verzişori, dar am refuzat-o. Apoi mi-a vândut o poveste cusută cu aţă albă, cum că se întâlneşte cu sora ei în faţa hotelului Biltmore. Voiam să mă descotorosesc de ea, aşa că am lăsat-o în faţă la Biltmore chiar în seara aia, în jurul orei cinci. Dup-aia n-am mai văzut-o niciodată, cu excepţia aiurelilor cu Dalia Neagră din ziare.

— Deci vineri, pe 10 ianuarie, la ora cinci, a fost ultima oară când ai văzut-o? repetă Millard.

Manley dădu din cap a confirmare. Millard se uită fix în geamul-oglindă, îşi aranjă nodul de la cravată, apoi ieşi. Ajuns pe coridor, se văzu înconjurat de poliţişti, care-l asaltară cu întrebări. Harry Sears se strecură în cămăruţă. Lângă mine o voce familiară răzbătu deasupra vacarmului.

— Acum o să vezi de ce îl ţine Russ pe Harry în preajmă.

Era Lee. Rânjea binedispus şi arăta ca nou-născut. L-am luat pe după umeri.

— Bine-ai venit înapoi pe pământ.

Lee mă luă şi el de după gât.

— E vina ta c-arăt atât de bine. Imediat după ce-ai plecat, Kay mi-a strecurat în mâncare nişte prafuri. Un somnifer luat de la farmacie. Am dormit şapteşpe ore, m-am sculat şi am mâncat ca un lup.

— E vina ta, că tu i-ai plătit cursurile de chimie. Ce crezi despre Roşcat?

— În cel mai rău caz e un vânător de fuste, un vânător de fuste divorţat până la sfârşitul săptămânii. De acord?

— Absolut!

— Ai aflat ceva ieri?

Văzând că prietenul meu cel mai bun pare alt om, mi-a fost mai uşor să ocolesc adevărul.

— Mi-ai citit raportul?

— Mda, la University. Ai făcut o treabă bună cu mandatul ăla pentru minoră. Altceva?

Am minţit fără să clipesc, cu silueta fetei în rochie mulată dansându-mi înaintea ochilor minţii.

— Nu. Dar tu?

Uitându-se pe geamul-oglindă, Lee spuse:

— Nu, dar am promis că-l înhăţăm pe ticălos şi asta rămâne valabil. Iisuse, uită-te la Harry!

Asta am şi făcut. Bâlbâitul blând şi manierat se învârtea în jurul mesei de interogatoriu, răsucind în mâini o bâtă cu cap de metal, pe care o trântea cu putere în masă de fiecare dată când trecea prin dreptul Roşcatului. „Trosc!“ se auzi de mai multe ori în difuzor. Roşcatul Manley, cu braţele încrucişate pe piept, tresărea la fiecare lovitură.

Lee mă înghionti.

— Russ are o singură regulă – fără lovituri la corp. Dar uite cum...

M-am desprins de lângă Lee şi m-am uitat atent prin geamul-oglindă. Sears izbea cu bâta în masă, la câţiva centimetri de Manley, iar vocea lui câtuşi de puţin bâlbâită tuna şi fulgera:

— Îţi trebuia o crăpătură proaspătă şi ai crezut că Betty o să fie o pradă uşoară. Te-ai dat rotund şi când ai văzut că nu ţine figura, ai implorat-o. Nici figura asta n-a mers, aşa că i-ai oferit bani. Ţi-a spus că-i pe roşu şi asta a fost picătura care a umplut paharul. Ai vrut s-o faci să sângereze pe bune. Zi-mi cum i-ai hăcuit sânii. Zi-mi...

Manley urlă:

— Nu!

Sears izbi cu bastonul în scrumieră. Sticla plesni, iar chiştoacele zburară în toate părţile. Roşcatul îşi muşcă buza. Sângele ţâşni şi i se scurse pe bărbie. Sears spulberă grămada de sticlă spartă şi cioburile se împrăştiară în toată încăperea. Manley se smiorcăi:

— Nu, nu, nu, nu, nu!

— Ştiai exact ce vrei să faci! şuieră Sears. Eşti un vulpoi bătrân şi ştii o grămadă de locuri unde să duci fete. Ai ameţit-o pe Betty cu câteva pahare, ai făcut-o să-ţi povestească despre vechii ei prieteni şi te-ai dat drept amicul ei, un mic caporal drăgălaş, gata s-o lase pe Betty *bărbaţilor adevăraţi*, bărbaţilor care fuseseră pe front, care meritau să şi-o pună cu o puicuţă de prima mână ca ea...

— Nu!

Sears izbi în masă: trosc!

— Ba da, Roşcatule, ba da. Cred c-ai dus-o într-o magazie, poate într-unul din depozitele alea abandonate de lângă vechea fabrică Ford din Pico-Rivera. Acolo ai găsit nişte sfoară şi o grămadă de instrumente de tăiat şi ţi s-a sculat. Apoi ţi-ai dat drumul în pantaloni înainte să ţi-o înfigi în Betty. Erai înnebunit şi dinainte, dar acum *chiar* că îţi ieşiseşi din minţi. Ţi-ai amintit de toate fetele care au râs de râma ta şi toate ocaziile când nevastă-ta ţi-a pus placa „Nu în seara asta, Roşcatule, mă doare capul“. Aşa că ai lovit-o şi ai legat-o şi ai bătut-o şi ai tăiat-o! Recunoaşte, degenerat nenorocit ce eşti!

— Nu!

Trosc!

Masa făcu un salt din cauza loviturii. Manley aproape că sări de pe scaun. Doar mâna lui Sears lăsată pe spătar l-a

împiedicat să cadă pe spate.

— Da, Roşcatule, da! Ţi-ai amintit de fiecare fată care ţi-a spus vreodată „Nu ţi-o iau în gură“, de bătăile trase la funduleţ de maică-ta, de fiecare privire chiorâşă pe care ai primit-o de la soldaţii adevăraţi când tu cântai la trombon în orchestra armatei. Pămpălău, pulă bleagă, de care fug toate femeile, la asta te gândeai. Pentru toate astea a trebuit să plătească Betty. Nu-i aşa?

Lui Manley îi picura în poală sânge şi salivă.

— Nu, şopti el. Vă rog. Dumnezeu mi-e martor. Nu!

— Dumnezeu îi urăşte pe mincinoşi, replică Sears şi lovi în masă de trei ori: *Trosc! Trosc! Trosc!*

Manley lăsă bărbia în piept şi începu să suspine. Sears îngenunche lângă scaunul lui.

— Spune-mi cum a urlat Betty. Spune-mi cum te-a implorat, Roşcatule. Spune-mi mie, apoi lui Dumnezeu.

— Nu! Nu! N-am lovit-o pe Betty!

— Ţi s-a sculat? Ejaculai şi iar ejaculai şi tot ejaculai pe măsură ce-o măcelăreai?

— Nu! Of, Doamne! Of, Doamne!

— Aşa, Roşcatule. Vorbeşte cu Dumnezeu. Povesteşte-i tot. El o să te ierte.

— Nu, te rog! Doamne!

— Vorbeşte, Roşcatule! Povesteşte-i lui Dumnezeu cum ai bătut-o, ai torturat-o şi ai hăcuit-o timp de trei zile pe Betty Short şi cum după aia ai tăiat-o în două.

Sears izbi în masă o dată, de două ori, de trei ori, apoi o azvârli cât colo. Roşcatul se sculă cu greu de pe scaun şi îngenunche. Îşi împreună mâinile a rugă.

— Dumnezeu este păstorul meu şi n-o să mă lase să cad în păcat, murmură el, apoi începu să lăcrimeze.

Sears se uită direct în geamul-oglindă. Prin fiecare por al feţei lui fleşcăite de beţivan răzbătea sila de sine. Făcu un gest de renunţare, apoi ieşi din cămăruţă.

Russ Millard îl întâmpină în uşă şi-l conduse prin mulţimea de poliţişti în direcţia mea. Am tras cu urechea la conversaţia lor şoptită şi am prins esenţialul: amândoi credeau că Manley este curat, dar voiau să-i facă o injecţie

cu scopolamină şi să-l supună unui test cu detectorul de minciuni, ca să fie siguri. M-am uitat din nou prin fereastra-oglindă şi l-am văzut pe Lee, împreună cu un alt poliţist în civil, punându-i cătuşe Roşcatului şi scoţându-l din camera de interogatoriu. Lee se purta cu el cu mănuşi, chestie pe care de regulă o făcea doar cu copiii. Îi vorbea blând, ţinându-l pe după umeri. Când cei trei dispărură în aripa închisorii, mulţimea se dispersă. Harry Sears se întoarse în cămăruţă şi începu să strângă mizeria pe care o făcuse. Millard se răsuci spre mine:

— Mi-a plăcut raportul tău de ieri, Bleichert.

— Mersi, i-am răspuns, ştiind că mă evaluează.

Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am întrebat:

— Ce urmează acum?

— Spune-mi tu.

— În primul rând mă trimiţi înapoi la Arestări. Corect?

— Greşit, dar continuă.

— OK, atunci punem întrebări în stânga şi-n dreapta prin zona hotelului Biltmore şi încercăm să reconstituim mişcările lui Betty Short începând din data de 10, când Roşcatul a lăsat-o acolo, până pe 12 sau 13, când a fost răpită. Acoperim toată zona, coroborăm rapoartele din teren şi ne rugăm la Domnul ca pistele veritabile să nu se piardă în toată nebunia declanşată de publicitatea făcută cazului.

— Continuă.

— Ştim că Betty voia să intre în lumea filmului şi că trăia în promiscuitate. În plus, s-a lăudat că a apărut într-un film anul trecut, în noiembrie, aşa că aş pune pariu că n-ar fi refuzat o tăvăleală pe canapeaua producătorului. Cred c-ar trebui să stăm de vorbă cu nişte producători şi regizori, să vedem dacă iese ceva.

Millard zâmbi.

— În dimineaţa asta l-am sunat pe Buzz Meeks. A fost poliţist, iar acum e şeful pazei de la Hughes Aircraft. Este legătura neoficială a Departamentului cu studiourile. O să pună el nişte întrebări. Eşti pe drumul cel bun, Bucky. Ţine-o tot aşa.

Am ezitat. Voiam să-mi impresionez superiorul, s-o arestez eu însumi pe limbista aia bogată... Laudele lui Millard păreau nişte oase aruncate îngăduitor unui copoi tânăr, pentru a-l împiedica să refuze o sarcină pe care nu şi-o doreşte. Cu imaginea lui Madeleine Cathcart Sprague în minte, i-am spus:

— Tot ce ştiu este că ar trebui să fii cu ochii pe Loew şi băieţii lui. N-am scris în raport, dar Betty Short şi-o trăgea pe bani când era pe geantă, iar Loew încearcă să ţină sub tăcere chestia asta. Cred că o să facă uitate orice dovezi că fata era o curvă clasa-ntâi. Cu cât publicul o simpatizează mai tare, cu atât mai mulţi lauri culege acuzarea dacă porcăria asta ajunge vreodată în instanţă.

Millard izbucni în râs.

— Isteţule, vrei să zici că şeful tău ar fi tăinuitor de probe?

M-am gândit că exact asta făceam şi eu.

— Mda, şi pe deasupra un ticălos tâmpit şi grandoman.

— *Touché*, spuse Millard şi-mi dădu o foaie de hârtie. Locurile pe unde-şi făcea Betty veacul. Restaurante şi baruri din zona Wilshire. Poţi să te duci singur sau împreună cu Blanchard. Nu mă interesează.

— Mai bine m-aş duce să văd care-i treaba pe lângă Biltmore.

— Ştiu că ai vrea, dar de asta vreau să se ocupe poliţiştii care cunosc zona. În plus, am nevoie de băieţi isteţi, care să elimine informaţiile false din ponturile primite telefonic.

— Şi tu ce-o să faci?

Millard îmi zâmbi trist.

— O să fiu cu ochii pe ticălosul ăla tâmpit, tăinuitor de dovezi, şi pe slugile lui, ca să mă asigur că nu încearcă să smulgă o mărturisire de la amărâtul ăla nevinovat din celulă.

●●●

N-am dat de Lee nicăieri prin secţia de poliţie, aşa că am pornit singur la verificarea ponturilor de pe listă. Zona pe

care trebuia s-o colind era în districtul Wilshire şi includea restaurantele, barurile şi cârciumile cu tonomat de pe Western, Normandie şi 3rd Street. Tipii cu care am stat de vorbă erau majoritatea obişnuiţi ai barurilor, sugative diurne gata să se gudure pe lângă autorităţi sau să flecărească şi cu altcineva în afară de obişnuiţii convivi din crâşme. Când le-am cerut detalii, am obţinut doar pure fantezii: practic, Betty Short încercase să-i agaţe pe toţi, exact ca-n textele din presă sau de la radio, în perioada când ea era de fapt în Dago, cu Roşcatul Manley, sau undeva aiurea, torturată cu sălbăticie. Cu cât îi ascultam mai mult, cu atât povesteau mai mult despre ei înşişi. Îşi împleteau propriile poveşti triste cu cea a Daliei Negre, despre care credeau sincer c-ar fi fost o sirenă voluptuoasă, ce urma să ajungă o mare stea a Hollywood-ului. Păreau în stare să-şi vândă propriile vieţi pe o moarte senzaţională, care să-i propulseze pe prima pagină a ziarelor. Am adăugat şi câteva întrebări legate de Linda Martin / Lorna Martilkova, de Junior Nash şi de Madeleine Cathcart Sprague, cu Packardul ei alb ca zăpada, dar n-am obţinut drept răspuns decât nişte feţe mirate, inexpresive. Am hotărât că raportul meu de pe teren va consta în trei vorbe: Rahat pe băţ.

Am terminat imediat după lăsarea întunericului şi am pornit spre casă. Era vremea cinei.

Când am parcat maşina, am văzut-o pe Kay cum iese valvârtej pe uşă, coboară treptele şi azvârle un vraf de hârtii pe gazon, după care face cale-ntoarsă ca o vijelie, cu Lee pe urmele ei, urlând şi dând din mâini. M-am apropiat şi m-am lăsat pe vine lângă teancul de hârţoage împrăştiate. Hârtiile erau copii după rapoartele Departamentului de Poliţie din Los Angeles. Răsfoindu-le, am văzut rapoarte de teren, indici de dovezi, stenograma interogatoriilor, lista ponturilor telefonice şi raportul complet al autopsiei – toate având scris în antet „E. Short, F.C., D.M. 15.01.1947“. Era clar că le şutise de la secţia University şi simplul fapt că Lee se afla în posesia lor însemna suspendarea lui garantată.

Kay se întoarse cu braţele pline şi ţipă:

— După toate câte s-au întâmplat şi câte s-ar mai putea întâmpla, cum poţi să faci una ca asta? E dezgustător. E-o nebunie!

Aruncă teancul peste celelalte hârtii. Privirea îmi căzu pe nişte poze de pe 39th, colţ cu Norton. Lee o apucă de braţe şi o ţintui locului. Kay se zbătea.

— La naiba, doar ştii ce-nseamnă asta pentru mine! *Ştii!* O să închiriez o cameră şi o să ţin dosarele acolo, dar, iubi, fii alături de mine. E *al meu* şi am nevoie de tine... şi *o ştii*.

Abia în clipa aia dădură cu ochii de mine.

— Bucky, mă interpelă Lee, zi-i şi tu. Fă-o să-nţeleagă.

Era cea mai nostimă replică pe care o auzisem până acum
în tot circul ăsta cu Dalia.

— Kay are dreptate. Ai comis cel puţin trei infracţiuni la cazul ăsta şi treaba începe să răsufle...

M-am oprit, gândindu-mă la ce puneam *eu* la cale şi unde voi fi la miezul nopţii. M-am uitat la Kay şi am schimbat macazul:

— I-am promis că tragem la caz o săptămână. Asta înseamnă încă patru zile. Miercuri terminăm.

— Dwight, eşti aşa un papă-lapte câteodată, oftă Kay, după care intră în casă.

Lee deschise gura, căutând să zică ceva nostim. Mi-am făcut loc printre hârtiile cu antetul LAPD şi m-am dus spre maşină.

●●●

Packardul alb ca zăpada era parcat în acelaşi loc ca şi aseară. M-am pus la pândă în maşina mea, pe care o oprisem chiar în spatele lui. Ghemuit pe scaunul din faţă, am petrecut ore pline de nervi urmărindu-i pe pietonii ce intrau şi ieşeau din cele trei baruri din cartier – limbiste, bărbătoaice şi, fără nici o îndoială, oamenii şerifului, tipi cu privirea aceea neliniştită, proprie traficanţilor. Miezul nopţii veni şi apoi trecu. Traficul se intensifică. Majoritatea trecătorilor erau lesbiene care se îndreptau spre motelurile

cu ora de vizavi. Apoi ea ieşi singură pe uşa barului La Verne’s Hideaway – o făptură impresionantă, într-o rochie verde, de mătase.

M-am strecurat afară din maşină pe uşa din dreptul pasagerului chiar când ea a coborât de pe trotuar. Mi-a aruncat o privire cu coada ochiului.

— Vă plimbaţi prin mahala, domnişoară Sprague?

Madeleine Sprague se opri. Am micşorat distanţa dintre noi. Ea scotoci în poşetă şi scoase cheile de la maşină şi un teanc de bancnote.

— Deci tati mă spionează din nou. Iar se crede într-una din micile lui cruciade calviniste şi ţi-a spus că n-ai de ce să fii discret, aruncă ea, după care trecu la o abilă imitaţie de accent scoţian graseiat: Maddy, fetiţo, n-ar trebui să te vânturi prin locuri atât de nepotrivite. Nu se face să fii văzută în compania unor persoane indezirabile, fătuco.

Picioarele îmi tremurau ca pe vremuri, când aşteptam gongul primei reprize.

— Sunt poliţist, am îngăimat.

Madeleine Sprague reveni la vocea ei normală.

— Ooo? Deci mai nou tati cumpără şi poliţişti.

— Nu m-a cumpărat.

Îmi întinse banii şi mă măsură din cap până-n picioare.

— Nu, probabil că nu. Dacă ai fi în slujba lui, ai fi mai bine îmbrăcat. Hai să ne gândim atunci la biroul LASD din West Valley. Deja storci bani din La Verne, aşa că te-ai gândit că ai putea să-ncerci să şantajezi şi clienţii.

Am luat banii, am numărat peste o sută de dolari, apoi i-am înapoiat teancul.

— Hai să ne gândim la LAPD, Divizia Omucideri. Hai să ne gândim la Elizabeth Short şi Linda Martin.

Tupeul de fată de bani gata al lui Madeleine Sprague se topi ca prin minune. Chipul i se încreţi de îngrijorare şi am remarcat că asemănarea dintre ea şi Betty / Beth Short constă mai mult în coafură şi machiaj. Una peste alta, trăsăturile ei erau mai puţin rafinate decât cele ale Daliei şi doar vag asemănătoare. I-am studiat chipul: avea ochi căprui, cu o privire panicată, vizibilă în lumina de pe stradă,

şi fruntea încruntată, de parcă creierul i-ar fi lucrat ore suplimentare, îi tremurau mâinile, aşa că i-am luat cheile de la maşină şi banii şi am îndesat totul în poşetă, pe care am trântit-o apoi pe capota Packardului. Ştiind că s-ar putea să am în faţa mea o pistă importantă, i-am spus:

— Puteţi discuta cu mine aici sau în centru, domnişoară Sprague. Dar să nu mă minţiţi. Ştiu că o cunoşteaţi, aşa că dacă încercaţi să mă fentaţi, vă aşteaptă secţia de poliţie şi multă reclamă, de care sunt convins că nu aveţi nevoie.

În cele din urmă fetiţa de bani gata îşi reveni. Am repetat:

— Aici sau în centru?

Deschise portiera din dreptul scaunului pasagerului şi se strecură înăuntru până ajunse la volan. Am urmat-o şi am aprins o lumină de bord, pentru a-i putea citi reacţiile. Mă izbi un miros de tapiţerie de piele şi parfum stătut.

— Spuneţi-mi de când o cunoşteaţi pe Betty Short.

Madeleine Sprague se foi neliniştită.

— De unde ştii c-o cunosc?

— Ieri-seară, când o interogam pe barmaniţă, aţi şters-o englezeşte. Dar pe Linda Martin? O cunoaşteţi şi pe ea?

Madeleine bătu darabana pe volan cu unghiile ei roşii, lungi.

— Ăsta-i curat ghinion. Le-am întâlnit pe Betty şi Linda toamna trecută în La Veme’s. Betty spunea că-i prima oară când vine aici. După aia cred c-am mai vorbit doar o singură dată cu ea. Cu Linda am mai băut câte ceva şi-am stat la taclale de câteva ori.

— Când anume toamna trecută?

— Cred că prin noiembrie...

— V-aţi culcat cu vreuna din ele?

Madeleine tresări.

— Nu!

— De ce nu? Doar pentru asta-s făcute speluncile de-aici, nu-i aşa?

— Nu neapărat.

Am împuns-o tare cu degetul în umărul învelit în mătase verde.

— Eşti lesbi?

Madeleine reveni la accentul graseiat al tatălui ei.

— Hai să zicem că o iau de unde mi se oferă, flăcăule.

Am zâmbit, apoi am mângâiat locul unde o înghiontisem puţin mai devreme.

— Vrei să zici că singura ta legătură cu Linda Martin şi Betty Short sunt câteva conversaţii fără importanţă de acum două luni. Aşa-i?

— Da. Exact asta-ţi spun.

— Atunci de ce-ai şters-o aşa repede ieri-seară?

Madeleine îşi roti ochii-n cap şi graseie:

— Flăcău!

— Lasă teatrul şi spune-mi adevărul.

Fata de bani gata izbucni:

— Domnule, tatăl meu este Emmett Sprague. *Acel* Emmett Sprague care a construit jumătate de Hollywood şi Long Beach şi ce n-a construit, a cumpărat. Nu-i place publicitatea şi în mod sigur nu i-ar plăcea să vadă prin ziare ceva de genul „Fata magnatului interogată în cazul Dalia Neagră. Flirta cu moarta într-un club de noapte pentru lesbiene!“ Ai prins ideea?

— Cât se poate de bine, am răspuns şi am bătut-o uşurel pe umăr.

Madeleine se retrase şi oftă.

— O să-mi ajungă numele în cine ştie ce dosare ale poliţiei, unde-l vor vedea tot felul de puţoi slinoşi şi ziarişti de scandal unsuroşi?

— Poate da, poate nu.

— Ce trebuie să fac ca să nu se-ntâmple aşa ceva?

— Convinge-mă de câteva lucruri.

— De exemplu?

— De exemplu, în primul rând să-mi spui ce impresie ţi-au făcut Betty şi Linda. Eşti o puştoaică isteaţă. Ce crezi despre ele?

Madeleine mângâie volanul maşinii, apoi bordul strălucitor din stejar.

— Ei bine, nu sunt lesbiene. Se foloseau de Hideaway doar ca să facă rost de mâncare şi băutură pe gratis.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Le-am văzut refuzând avansurile care li se făceau.

Mi-am amintit de limbista mai în vârstă de care-mi povestise Marjorie Graham.

— Ai observat vreun avans mai asiduu? Ştii la ce mă refer. Artilerie grea. Vreo bărbătoaică mai insistentă?

Madeleine izbucni în râs.

— Nu, avansurile pe care le-am văzut erau toate în stil de mare doamnă.

— Cine le făcea?

— Apariţii efemere, pe care nu le-am mai văzut înainte.

— Sau după?

— Da, nici după.

— Despre ce discutai cu ele?

Hohotele de râs ale lui Madeleine se înteţiră.

— Linda vorbea despre băiatul pe care l-a părăsit în Cucuieţii din Deal, în Nebraska sau cum s-o fi numit locul de unde venea, iar Betty despre ultimul număr al revistei *Screenworld*. Aveau acelaşi nivel al conversaţiei ca şi tine, doar că arătau mai bine.

I-am zâmbit şi i-am spus:

— Eşti nostimă.

Madeleine îmi întoarse zâmbetul şi replică:

— Tu nu. Uite ce e, sunt obosită. N-ai de gând să-mi ceri odată să-ţi dovedesc că n-am omorât-o eu pe Betty? De vreme ce pot s-o dovedesc, ce-ar fi să încheiem farsa asta?

— Ajungem şi acolo. Ţi-a povestit vreodată Betty că ar fi jucat într-un film?

— Nu, dar era leşinată după lumea filmului.

— Ţi-a arătat vreodată un caleidoscop în miniatură? O jucărioară cu lentile, agăţată de un lănţişor?

— Nu.

— Dar Linda? Ea s-a lăudat că a apărut în vreun film?

— Nu, vorbea doar despre iubitul ei din Cucuieţi.

— Ai idee unde s-ar duce dacă ar da de necaz?

— Da. La Cucuieţii din Deal, statul Nebraska.

— În afară de asta.

— Nu. Pot să...

I-am atins umărul fetei, într-un gest ce aducea mai curând a mângâiere decât a lovitură uşoară.

— Mda, spune-mi alibiul tău. Unde ai fost şi ce-ai făcut începând cu lunea trecută, pe 13 ianuarie, şi până miercuri, pe 15.

Madeleine îşi făcu mâinile pâlnie şi scoase un sunet ca de trombon, apoi le lăsă pe banchetă, lângă genunchiul meu.

— Am fost la casa noastră din Laguna de duminică seara până marţi dimineaţă. Tăticul, mămica şi sora mea, Martha, au fost cu mine şi tot acolo au fost şi servitorii noştri permanenţi. Dacă vrei să verifici, sună-l pe tata. Numărul nostru este Webster 4391. Dar fii discret. Nu-i spune unde m-ai întâlnit. Mai ai şi alte întrebări?

Pista mea personală în cazul Dalia se dusese naibii, dar îmi deschisese calea într-o altă direcţie.

— Mda. Ţi-o pui şi cu bărbaţi?

Madeleine îmi atinse genunchiul.

— În ultimul timp n-am avut parte de nici o partidă, dar aş face-o cu tine dacă ai grijă să nu-mi apară numele în ziare.

Mi se înmuiară picioarele.

— Mâine-seară?

— În regulă. Vino să mă iei pe la opt, ca un gentleman. Adresa mea este South Muirfield, numărul 482.

— Ştiu unde stai.

— Nu mă mir. Cum te cheamă?

— Bucky Bleichert.

— Se asortează cu dinţii tăi, comentă Madeleine.

— La ora opt, am spus şi m-am grăbit să cobor din Packard cât mai eram în stare să-mi mişc picioarele.

Capitolul unsprezece

— Mergem diseară să vedem nişte proiecţii cu meciuri de box la Wiltern? Bagă veterani: Dempsey[30], Ketchel[31], Greb[32]. Ce zici? mă întrebă Lee.

Stăteam la birouri alăturate, într-o încăpere din secţia University, şi răspundeam la telefoane. Funcţionarilor mărunţi care se ocupau de cazul Short li se dăduse duminică liberă, aşa că poliţiştii de teren le ţineau locul la munca plictisitoare de birou. Notau ponturi pe care le treceau mai apoi pe fâşii de hârtie, menţionând numele celor care au oferit pontul şi direcţionându-le pe cele veridice spre cele mai apropiate divizii de detectivi, pentru verificare. Ne ocupam de treaba asta de o oră încheiată. Acuzaţia lui Kay cum că aş fi „papă-lapte“ plutea în aer. M-am uitat la Lee şi am observat că avea privirea aia fixă, semn că tocmai luase o nouă doză de benzedrină.

— Nu pot, i-am răspuns.

— De ce?

— Am o întâlnire.

Lee zâmbi schimonosit.

— Ei, na! Cu cine?

---

[30] Jack Dempsey (1895-1983), boxer american, campion mondial de box la categoria grea între 1919 şi 1926.

[31] Stanislaw Kiecal (1886-1910), cunoscut în lumea boxului sub numele de Stanley Ketchel, a fost unul dintre marii campioni mondiali la categoria mijlocie.

[32] Harry Greb (1894-1926) a fost campion mondial de box la categoriile mijlocie (între 1923 şi 1926) şi semigrea (1922-1923).

Am schimbat subiectul.

— Te-ai împăcat cu Kay?

— Mda. Am închiriat o cameră pentru hârţoagele mele. Hotelul El Nido de pe Santa Monica, colţ cu Wilcox. Nouă verzişori pe săptămână. O nimica toată dacă asta o face să se simtă mai bine.

— De Witt iese mâine, Lee. Cred c-ar trebui să am o vorbă cu el. Sau poate că ar trebui să-i trimit pe Vogel şi Koenig să se ocupe de chestia asta.

Lee trase un şut într-un coş de gunoi. Ghemotoacele de hârtie şi paharele goale de cafea zburară în toate părţile. Colegii de la celelalte birouri ridicară brusc capetele. Apoi telefonul lui Lee sună.

Lee ridică receptorul şi se prezentă:

— Divizia Omucideri. Sergentul Blanchard la telefon.

Mi-am fixat privirea în fişele mele. Lee asculta ce spune interlocutorul său. Miercuri, ziua în care Dalia ieşise din scenă, părea la câteva secole distanţă şi mă întrebam dacă Lee ar avea nevoie de o cură de dezintoxicare. Madeleine Sprague îmi răsări în minte pentru a mia oară de când îmi spusese „Aş face-o cu tine dacă ai grijă să nu-mi apară numele în ziare“. Lee era la telefon de o grămadă de timp şi nu intervenea deloc cu comentarii sau întrebări. Începusem să-mi doresc să sune şi telefonul meu, ca să uit de Madeleine.

Lee puse receptorul în furcă. L-am întrebat:

— Ceva interesant?

— Alt sărit de pe fix. Cu cine te întâlneşti în seara asta?

— Cu o fată din vecini.

— Drăguţă?

— O dulceaţă. Partenere, dacă te mai văd că-ţi prăjeşti creierii de marţi încolo, o să ai parte de meciul revanşă Bleichert-Blanchard.

Lee îmi răspunse cu un rânjet de pe altă lume:

— Vrei să spui Blanchard-Bleichert. Şi ai pierde din nou. Îmi fac o cafea. Vrei şi tu una?

— Neagră, fără zahăr.

— Vine, vine băiatu’!

●●●

Am înregistrat un total de patruzeci şi şase de apeluri telefonice, din care aproximativ jumătate erau cât de cât coerente. Lee a şters-o după-amiază devreme, iar Ellis Loew m-a potcovit cu sarcina de a dactilografia noul raport al lui Russ Millard. În raport se spunea că Roşcatul Manley fusese eliberat şi trimis la nevastă-sa după ce trecuse cu succes proba cu detectorul de minciuni şi testul cu scopolamină şi că scrisorile de amor ale lui Betty Short fuseseră citite cu minuţiozitate. O parte dintre iubiţii ei fuseseră identificaţi şi eliminaţi dintre suspecţi, ca şi o mare parte din tipii care apăreau în fotografiile fetei. Se făceau în continuare eforturi pentru identificarea celorlalţi bărbaţi. Un ofiţer din Poliţia Militară a bazei Cooke telefonase şi lăsase vorbă că soldatul care o bătuse pe Betty în ’43 fusese ucis în timpul debarcării din Normandia. Cât despre nenumăratele ei căsătorii şi logodne, o verificare a registrelor stării civile din patruzeci şi opt de state a dezvăluit faptul că pe numele ei nu fusese emis nici un certificat de căsătorie.

De aici nu mai urma nici o informaţie utilă. Numerele de înmatriculare pe care le notase Lee de la fereastra hogeacului lui Junior Nash nu duseseră la nici un rezultat. Peste trei sute de apeluri legate de Dalia năpădeau zilnic birourile LADP şi LASD prin centrala telefonică. Până la data aceea fuseseră înregistrate nouăzeci şi trei de mărturisiri false, din care patru aiuriţi atinşi bine de tot şi fără alibiuri fuseseră reţinuţi la închisoarea tribunalului, aşteptându-şi examenul psihiatric şi, probabil, transferul la Camarillo. Continua campania de interogatorii la faţa locului — acum la caz lucrau o sută nouăzeci de poliţişti. Singura rază de speranţă era rezultatul raportului meu de teren din 17 ianuarie. Linda Martin / Lorna Martilkova fusese văzută în vreo două baruri din Encino, aşa că raziile în zonă s-au intensificat, pentru a pune mâna pe ea cumva. Am terminat de dactilografiat raportul cu convingerea că ucigaşul lui

Elizabeth Short nu va fi găsit niciodată şi am pus la bătaie nişte bani – douăzeci de parai – pe „Nerezolvat, cotă 2 la 1“ pe lista de pariuri din secţie.

●●●

Am sunat la uşa uriaşei vile în care locuia familia Sprague la ora opt fix. Eram pus la ţol festiv – sacou albastru, cămaşă albă şi pantaloni gri – şi m-am catalogat drept fraier, pentru că mă căciulesc în faţa acestui cartier. O să-mi scot hainele astea imediat ce ajung împreună cu Madeleine la mine acasă. Cele zece ore de răspuns la telefoane încă se vedeau. În ciuda duşului pe care-l făcusem la secţie, mă simţeam şi mai nelalocul meu decât ar fi trebuit, iar urechea stângă încă mă durea de la ploaia de informaţii legate de Dalia.

Madeleine deschise uşa: o bombă sexy îmbrăcată cu o fustă şi un jerseu din caşmir, mulat pe corp. Îmi aruncă o privire cercetătoare, mă luă de mână şi-mi spuse:

— Uite ce e. Îmi pare rău, dar tati a aflat de tine şi insistă să rămâi la cină. I-am spus că ne-am întâlnit la o expoziţie de artă de la librăria Stanley Rose, aşa că dacă încerci să-mi verifici alibiul, te rog, fii subtil. OK?

— Desigur, i-am răspuns.

Am lăsat-o pe Madeleine să mă ia de braţ şi să mă conducă înăuntru. Holul de la intrare era în stil spaniol, tot astfel cum pe dinafară reşedinţa era în stil Tudor. Era decorat cu tapiserii şi săbii masive, agăţate în cruciş pe pereţii zugrăviţi în alb, iar podeaua de lemn lustruit era acoperită de covoare persane pufoase. Foaierul dădea într-o cameră de zi uriaşă, cu un aer de club privat pentru bărbaţi: fotolii verzi de piele aranjate în jurul meselor scunde, canapele, un şemineu de piatră imens, carpete orientale multicolore, plasate în diferite unghiuri, pentru a fi mărginite de numărul potrivit de plăci de parchet din stejar. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn de cireş şi erau plini de fotografii sepia înrămate ale familiei şi ale înaintaşilor ei.

Am observat un cocker spaniol împăiat, aşezat lângă

şemineu, cu un ziar îngălbenit în gură. Madeleine îmi explică:

— Ăsta-i Balto. Ziarul este numărul din 1 august 1926 din L.A. *Times*. În ziua aceea tati a aflat că a reuşit să facă primul milion de dolari. Balto era pe atunci animalul nostru de companie. Contabilul lui tati a sunat şi i-a spus: „Emmett, eşti milionar!“ Tati tocmai îşi curăţa pistoalele, iar Balto a intrat cu ziarul. Tati a vrut să marcheze momentul, aşa că l-a împuşcat. Dacă te uiţi cu atenţie, o să vezi gaura glonţului în piept. Ţine-te bine, dragule. Iată-mi familia.

Rămas cu gura căscată, am lăsat-o pe Madeleine să mă introducă într-o cameră de zi micuţă. Pe pereţi atârnau fotografii înrămate, iar podeaua era ocupată de fotolii asortate, pe care erau aşezaţi ceilalţi trei Sprague. Ridicară cu toţii privirea, dar nici unul nu se ridică. Le-am zâmbit fără să-mi dezvelesc dinţii şi i-am salutat:

— Bună.

Madeleine făcu prezentările, timp în care eu m-am uitat cu o privire tâmpă la natura moartă din faţa mea.

— Bucky Bleichert, dă-mi voie să-ţi prezint familia mea. Mama, Ramona Cathcart Sprague. Tata, Emmett Sprague. Sora mea, Martha McConville Sprague.

Adunarea reveni la viaţă, cu zâmbete şi scurte înclinări ale capului. Apoi Emmett Sprague îmi zâmbi larg, se ridică în picioare şi-mi întinse mâna.

— Încântat, domnule Sprague, i-am spus şi i-am strâns mâna, cercetându-l cu ochi iscoditori, la fel cum făcea şi el cu mine.

Capul familiei era scund şi cu pieptul lat. Avea un chip ridat şi bronzat şi o claie de păr alb, care probabil că fusese cândva nisipiu. I-am apreciat vârsta cam la vreo cincizeci de ani, iar după strângerea de mână mi-am dat seama că era obişnuit cu munca fizică. Glasul său avea un accent scoţian puternic şi tăios, diferit de imitaţia graseiată, feminină, a lui Madeleine.

— Te-am văzut luptând împotriva lui Mondo Sanchez. L-ai făcut terci. Ai fost un nou Billy Conn.

Mi-am amintit de Sanchez, un individ ca vai de mama

lui, îndopat ca să salte la categoria mijlocie, un tip cu care am luptat fiindcă managerul meu voia să-mi clădească reputaţia de marditor de mexicani.

— Mulţumesc, domnule Sprague.

— Eu îţi mulţumesc pentru că ne-ai oferit o luptă aşa fainã. Şi Mondo a fost băiat bun. Mai ştii ceva de el?

— A murit din cauza unei supradoze de heroină.

— Dumnezeu să-l aibă în pază! Păcat că n-a murit în ring. Şi-ar fi scutit familia de multă durere. Apropo de familii, te rog să dai mâna şi cu restul familiei mele.

Martha Sprague se ridică la comandă. Era scundă, îndesată şi blondă, semănând izbitor cu tatăl ei. Avea ochi de un albastru atât de deschis, de parcă i-ar fi dat la albit, iar gâtul îi era plin de coşuri şi inflamaţii de la scărpinat. Arăta ca o adolescentă care n-a scăpat de dolofăneala specifică copiilor şi nu a devenit încă o damă cu manşoane. I-am strâns mâna robustă, compătimind-o în sinea mea. Mi-a citit gândurile pe loc. Ochii ei spălăciţi aruncară flăcări în timp ce fata îşi retrăgea mâna ca muşcată de şarpe.

Ramona Sprague era singura care semăna cu Madeleine. Dacă n-ar fi fost ea, aş fi crezut că fetiţa de bani gata e adoptată. Se apropia de cincizeci de ani şi avea acelaşi păr negru, lucios, şi acelaşi ten palid ca al lui Madeleine, dar nimic altceva atrăgător. Era grasă, avea obrazul fleşcăit, iar fardul de obraz şi rujul erau aplicate uşor pe de lături, astfel încât faţa ei părea, în mod bizar, strâmbă. Când i-am luat mâna, mi-a spus:

— Madeleine ne-a povestit atâtea lucruri frumoase despre tine.

Pronunţa cuvintele uşor neclar. Răsuflarea nu-i mirosea a alcool. M-am întrebat dacă nu cumva era varză din cauza barbituricelor.

Madeleine oftă:

— Tăticule, ne aşezăm la masă? Bucky şi cu mine am vrea să prindem spectacolul de la nouă jumate.

Emmett Sprague mă bătu pe spate.

— Ascult întotdeauna de fata mea cea mare. Bucky, o să ne amuzi cu anecdote din ring sau din poliţie?

— Între două îmbucături, i-am promis eu.

Sprague mă bătu şi mai tare pe spinare.

— Se vede de la o poştă că n-ai încasat foarte multe la bostan. Eşti nostim. Parcă ai fi Fred Allen[33]. Haideţi, dragilor, cina e servită.

Ne-am mutat într-o sufragerie largă, lambrisată. Masa din mijloc nu era foarte mare, iar pe ea erau deja aranjate cinci farfurii. Lângă uşă era un cărucior de servit, dinspre care venea un miros inconfundabil de carne de vită cu varză. Bătrânul Sprague spuse:

— Masa îmbelşugată naşte oameni viguroşi, iar mesele rafinate – degeneraţi. Serveşte-te, flăcău! În serile de duminică menajera se duce la şedinţele ei *voodoo*, aşa că nu-i nimeni aici în afară de noi, albii.

Am pus mâna pe o farfurie şi am umplut-o din belşug cu mâncare. Martha turnă vinul, iar Madeleine se servi cu câte puţin din fiecare fel, apoi se aşeză la masă şi-mi făcu semn să iau loc lângă ea. M-am executat, iar Martha ne anunţă pe toţi:

— Vreau să stau vizavi de domnul Bleichert, ca să-l desenez.

Emmett îmi prinse privirea şi-mi făcu cu ochiul.

— Bucky, o să ai parte de o caricatură dură. Creionul Marthei nu dă niciodată greş. N-are decât nouăsprezece ani, dar e deja un artist publicitar bine plătit. Maddy e frumuşica mea, dar Martha e un geniu în toată regula.

Martha se strâmbă. Îşi puse farfuria vizavi de mine, luă loc şi îşi pregăti lângă şervet un creion şi un carneţel de schiţe. Ramona Sprague se aşeză lângă ea şi o bătu uşurel pe braţ. Emmett, care stătea în picioare lângă scaunul din capul mesei, propuse un toast:

— Pentru noii prieteni, pentru prosperitate şi pentru box, un sport măreţ.

— Amin, am răspuns.

Mi-am înfipt furculiţa într-o bucată de carne, am intro-

[33] Fred Allen (1894-1956), comedian celebru din epoca de aur a radioului. A fost realizatorul unei emisiuni umoristice care s-a bucurat de mare popularitate între 1934 şi 1949.

dus-o în gură şi am mestecat. Era grasă şi fadă, dar am făcut o mutră încântată şi am comentat:

— Delicios!

Ramona Sprague îmi aruncă o privire absentă. Emmett spuse:

— Lacey, menajera noastră, crede în *voodoo*... O variantă amestecată cu chestii creştine. Probabil a descântat vaca şi a făcut un pact cu Iisusul ei negru, pentru ca animalul să fie bun şi gustos. Apropo de fraţii noştri coloraţi, cum te-ai simţit când i-ai împuşcat pe cioroii ăia doi, Bucky?

— Fă-i pe plac, îmi şopti Madeleine.

Emmett îi prinse şoapta şi chicoti:

— Da, flăcăule, fă-mi pe plac. De fapt ar trebui să le faci pe plac tuturor bogătaşilor care se apropie de vârsta de şaizeci de ani. Ar putea da senilitatea-n ei şi poate te confundă cu moştenitorii lor.

Am izbucnit în râs şi mi-am dezvelit incisivii. Martha se întinse după creion, dând să-i imortalizeze.

— N-am avut timp să mă gândesc prea mult. Ori ei, ori noi. Cam la atât s-a redus totul.

— Dar partenerul tău? Flăcăul acela blond cu care ai boxat anul trecut?

— Lee a fost ceva mai afectat decât mine.

— Blonzii sunt mai sensibili, replică Emmett. Fiind eu însumi blond, ştiu cum este. Slavă Domnului că avem două bruneţele în familie, ca să ne menţinem pragmatici. Maddy şi Ramona au tenacitatea aia de buldog care ne lipseşte mie şi Marthei.

Doar mâncarea pe care o mestecam m-a împiedicat să râd cu gura până la urechi. Mi-am îndreptat gândul spre răsfăţata parvenită pe care urma s-o călăresc în seara aia, un pic mai târziu, şi la mama ei, care zâmbea ţeapăn de partea cealaltă a mesei. De-abia îmi mai puteam stăpâni hohotele. În cele din urmă am reuşit să înghit îmbucătura, am râgâit în loc să hohotesc şi am toastat:

— În sănătatea dumneavoastră, domnule Sprague, pentru că m-aţi făcut să râd pentru prima oară săptămâna

asta.

Ramona îmi aruncă o privire dezgustată. Martha se concentră asupra desenului ei. Madeleine mă pipăia cu piciorul pe sub masă, iar Emmett închină paharul în cinstea mea.

— Ai avut o săptămână grea, flăcău?

— Cum nu se poate mai grea. Am fost transferat la Omucideri, la cazul Dalia Neagră. Zilele libere mi-au fost anulate, partenerul meu este obsedat de caz şi nebunii au început să ne asalteze din toate părţile. Două sute de poliţişti lucrează la un singur caz. E absurd.

— E tragic, ăsta-i adevărul. Care-i părerea ta, flăcăule? Cine, pentru numele lui Dumnezeu, i-a putut face aşa ceva unei fiinţe omeneşti?

Atunci mi-am dat seama că familia habar n-are de legătura pasageră a lui Madeleine cu Betty Short şi m-am hotărât să nu mai insist cu verificarea alibiului.

— Cred că-i o crimă accidentală. Tipa era ceea ce am putea numi o fiinţă uşuratică. Era o mitomană cu o sută de iubiţi. Dacă o să punem mâna pe ucigaşul ei, înseamnă că am avut un noroc chior.

— Dumnezeu s-o aibă în pază! zise Emmett. Sper să puneţi mâna pe el şi sper să aibă parte de-o primire fierbinte în cămăruţa aceea verde de la San Quentin.

Madeleine, care-şi plimba degetele de la picioare de-a lungul gambei mele, se bosumflă:

— Tati, monopolizezi conversaţia şi-l obligi pe Bucky să facă frumos pentru cină.

— Să fac şi eu frumos pentru cină, fătuco? Chiar dacă eu sunt cel care a pus pâinea pe masă?

Bătrânul Sprague era furios – se vedea după petele roşii de pe faţă şi după felul în care hăcuia bucata de carne din farfurie. Mânat de curiozitate, l-am întrebat:

— Când aţi venit în Statele Unite?

Emmett se lumină la faţă.

— Fac frumos pentru oricine vrea să-mi asculte povestea de imigrant de succes. Ce fel de nume este Bleichert? Olandez?

— German, i-am răspuns.

Emmett ridică paharul.

— Germanii sunt un popor formidabil. Hitler a exagerat un pic, dar ascultă-mă pe mine: într-o bună zi o să ne pară rău că nu ne-am unit forţele cu ei, ca să luptăm împotriva bolşevicilor. Din ce parte a Germaniei se trag ai tăi, flăcăule?

— Din Munich.

— Aaa, *München*. Mă mir c-au plecat. Dacă aş fi crescut în Edinburgh sau în alt loc civilizat, încă aş mai purta kilt. Dar eu mă trag din nenorocitul de Aberdeen, aşa că am venit în America imediat după Primul Război Mondial. Am ucis o mulţime de compatrioţi de treabă de-ai tăi în timpul războiului ăluia, flăcău! Dar şi ei încercau să mă omoare, aşa că n-am remuşcări. L-ai văzut pe Balto în hol?

Am dat din cap a încuviinţare. Madeleine gemu. Ramona Sprague tresări şi îşi înfipse furculiţa într-un cartof. Emmett continuă:

— Vechiul meu prieten visător, Georgie Tilden, l-a împăiat. O grămadă de îndeletniciri ciudate avea Georgie, visătorul ăsta... În timpul războiului am fost în acelaşi regiment scoţian şi i-am salvat viaţa când câţiva din bravii tăi compatrioţi ne-au atacat cu neruşinare la baionetă. Georgie era pasionat de filmele mute şi ştia să aprecieze un spectacol bun la matineu. După armistiţiu ne-am întors la Aberdeen, am văzut că-i un oraş mort, iar Georgie m-a convins să vin cu el în California. El voia să lucreze în industria filmului mut. N-ar fi făcut mare brânză dacă n-aş fi fost cu el, să-l împing de la spate, aşa că i-am aruncat o ultimă privire Aberdeenului, m-am gândit ce viitor de rahat m-aşteaptă acolo şi i-am spus: „Ei, Georgie, California scrie pe noi. Poate dăm lovitura. Şi, dacă nu, măcar dăm greş acolo unde soarele străluceşte veşnic“.

Mi-am amintit de bătrânul meu, care a venit în America în 1908, plin de speranţe, dar s-a însurat cu prima emigrantă nemţoaică pe care a întâlnit-o şi s-a mulţumit cu un salariu de mizerie la Pacific Gas and Electric.

— Şi pe urmă ce s-a-ntâmplat?

Emmett Sprague bătu cu furculiţa în masă.

— Bat în lemn, fiindcă am ajuns aici exact la momentul potrivit. Hollywoodul nu era decât o păşune pentru vite, dar filmele mute se apropiau de perioada lor de glorie. Georgie şi-a găsit de lucru ca maestru de lumini, iar eu mi-am câştigat existenţa construind case al naibii de bune – al naibii de bune şi de ieftine. Locuiam sub cerul liber şi investeam fiecare bănuţ în afacere. Apoi am făcut împrumuturi de la fiecare bancă şi de la fiecare cămătar dispus să mă finanţeze şi am cumpărat proprietăţi al naibii de bune – al naibii de bune şi de ieftine. Georgie mi-a făcut cunoştinţă cu Mack Sennett şi eu l-am ajutat să-şi construiască decorurile la studioul lui din Edendale[34]. Apoi l-am tatonat pentru un împrumut, ca să pot cumpăra alte terenuri. Bătrânul Mack ştia să recunoască un tânăr de viitor, că doar aşa începuse şi el. Mi-a acordat împrumutul, cu condiţia să-l ajut la Hollywoodland – proiectul imobiliar pe care-l începuse sub afurisitul ăla de semn uriaş, de treizeci de metri, pe care l-a ridicat pe muntele Lee, ca să-i facă reclamă. Bătrânul Mack ştia să scoată bani şi din piatră seacă. Avea figuranţi care lucrau la negru ca zilieri în construcţii şi viceversa. Îi duceam cu maşina la Hollywoodland după zece sau douăsprezece ore de figuraţie la un film din seria Keystone Kops[35] şi mai lucrau la construcţii încă şase ore, la lumina torţelor. La vreo două filme m-a pus şi pe generic, ca asistent de regie – atât de recunoscător îmi era bătrânul Mack pentru felul în care-i storceam pe sclavii lui.

Madeleine şi Ramona ciuguleau din farfurii cu mutre posace, de parcă ar fi fost nişte prizoniere silite să asculte iar şi iar povestea asta. Martha desena în continuare, uitându-se concentrată la mine, prizonierul *ei*.

— Ce s-a-ntâmplat cu prietenul dumneavoastră? am

[34] Cartier situat în nord-vestul oraşului Los Angeles, care la începutul secolului 20, în epoca filmului mut, a găzduit majoritatea studiourilor cinematografice de pe Coasta de Vest.

[35] Serie celebră de filme, produsă de Mack Sennett între 1912 şi 1917, care prezenta aventurile unui grup de poliţişti incompetenţi.

întrebat.

— Dumnezeu să-l aibă în pază, dar pentru fiecare poveste de succes există şi una cu un eşec. Georgie n-a pupat în fund persoanele potrivite. N-a avut ambiţia să-şi pună în valoare talentul dat de Dumnezeu şi a dat-o-n bară. În ’36 a fost desfigurat într-un accident de maşină, iar acum e un neică nimeni, îl pun din când în când să repare una-alta la proprietăţile mele închiriate şi mai adună gunoiul pentru primărie...

Am auzit un scrijelit ascuţit şi m-am uitat în partea cealaltă a mesei. Ramona ratase un cartof şi furculiţa îi alunecase pe fundul farfuriei.

— Mamă, te simţi bine? o întrebă Emmett. Îţi place mâncarea?

Cu ochii în poală, Ramona răspunse:

— Da, tată.

Mi s-a părut că Martha îi atinge cotul. Madeleine îşi reluă mângâierile pe sub masă.

— Mamă, tu şi cu geniala noastră fată n-aţi făcut nici un efort să-l întreţineţi pe oaspetele nostru. N-aţi vrea să participaţi la conversaţie?

Madeleine îşi înfipse degetele de la picioare în glezna mea chiar când voiam să destind atmosfera cu o glumă. Ramona Sprague luă o îmbucătură, o mestecă delicat, apoi mă întrebă:

— Ştiaţi că Ramona Boulevard a fost numit după mine, domnule Bleichert?

În timp ce rosti cuvintele cu o demnitate stranie, chipul schimonosit al femeii deveni cumva vâscos.

— Nu, doamnă Sprague, n-am ştiut. Am crezut că a fost numit după sărbătoare.

— Eu am fost botezată cu numele sărbătorii, preciză ea. Când Emmett m-a luat de nevastă pentru banii tatălui meu, a promis că-şi va folosi toată influenţa pe care o are în Consiliul de Sistematizare Urbană al Primăriei pentru ca să dea unei străzi numele meu, căci toţi banii lui erau investiţi în afaceri imobiliare şi nu-şi putea permite să-mi cumpere un inel de logodnă. Tata a presupus că va fi vorba de un

bulevard într-o zonă rezidenţială, dar Emmett n-a reuşit să numească aşa decât o fundătură dintr-un cartier rău famat din Lincoln Heights. Cunoaşteţi zona, domnule Bleichert?

De data asta vocea legumei căpătă accente de furie.

— Acolo am crescut, i-am răspuns.

— Atunci ştiţi că prostituatele mexicane se expun acolo în vitrine, ca să atragă clienţii. Ei bine, după ce Emmett a reuşit să schimbe numele străzii Rosalinda în Ramona Boulevard, m-a dus să facem un tur al ei. Prostituatele l-au salutat, spunându-i pe nume. Unele chiar aveau porecle anatomice pentru el. Asta m-a întristat şi m-a durut foarte tare, dar am înghiţit găluşca şi am aşteptat să-mi iau revanşa. Când fetele noastre erau de-o şchioapă, am regizat propriile mele mici spectacole chiar pe gazonul din faţa casei. Îi foloseam pe copiii din vecini pentru figuraţie şi puneam în scenă episoade din trecutul domnului Sprague pe care el ar fi preferat să le uite. El ar fi...

Capătul mesei fu lovit cu putere. Paharele se clătinară, iar farfuriile zăngăniră. Mi-am plecat privirea, ca să le dau timp gazdelor mele să-şi recapete demnitatea, şi am observat că Madeleine strânge atât de tare genunchiul tatălui ei, încât i s-au albit degetele. Cu cealaltă mână mă apucă de genunchi şi pe mine, cu o forţă de zece ori mai mare decât o credeam capabilă. Urmă o tăcere îngrozitoare, după care Ramona Cathcart Sprague spuse:

— Tată, o să fac frumos la cină când or să fie invitaţi la masă primarul Bowron sau consilierul Tucker, dar nu pentru curvele masculine ale lui Madeleine. Un poliţist oarecare. Dumnezeule, Emmett, cât de tare mă desconsideri!

Am auzit scaune scrâşnind pe podea, un genunchi lovind masa, apoi paşi îndepărtându-se de sufragerie. Am văzut că mâna mea o strânge pe a lui Madeleine de parcă aş fi vârât-o într-o mănuşă de box de 230 de grame. Fetiţa de bani gata îmi şopti:

— Îmi pare rău, Bucky. Îmi pare rău.

Apoi mă interpelă o voce veselă:

— Domnule Bleichert.

Mi-am ridicat privirea, fiindcă vocea aceea suna extrem

de fericită şi de normală. Era Martha McConville Sprague, care-mi întindea o foaie de hârtie. Am luat-o cu mâna liberă. Martha îmi zâmbi şi plecă. Madeleine continua să îngaime scuze, iar eu m-am uitat la desen. Ne reprezenta pe noi doi, amândoi în pielea goală. Madeleine stătea cu picioarele răşchirate, iar eu, lăsat în jos între ele, îi ciufuleam veveriţa cu nişte dinţi imenşi, à la Bucky Bleichert.

●●●

Am pornit cu Packardul spre motelurile cu ora din South La Brea. Eu conduceam, iar Madeleine a avut inspiraţia să nu scoată nici un cuvânt până ce am trecut prin dreptul unei clădiri din cărămidă, numită Red Arrow Inn. Atunci mi-a spus:

— Aici. E curat.

Am parcat lângă nişte rable de dinainte de război. Madeleine se duse la recepţie şi se întoarse cu cheia de la camera 11. Descuie uşa. Eu am aprins lumina.

Hogeacul era vopsit sinistru, în nuanţe maronii, şi păstra duhoarea foştilor locatari. De la numărul 12 se auzea o discuţie legată de o tranzacţie cu droguri. Madeleine începea să semene cu caricatura făcută de soră-sa. Am întins mâna după întrerupător, ca să estompez totul, dar ea mă opri:

— Nu, te rog. Vreau să te văd.

Tranzacţia cu droguri degeneră într-o ceartă. Am văzut pe noptieră un aparat de radio şi l-am deschis. O reclamă la magazinul Gorton’s Slenderline acoperi imediat cuvintele mânioase. Madeleine îşi scoase jerseul şi-şi rulă ciorapii de mătase stând în picioare. Până să încep şi eu să-mi scot stângaci hainele, ajunsese deja la lenjeria intimă. Mi-am agăţat fermoarul când mi-am dat jos nădragii. Mi-am sfâşiat cusătura de la umăr când mi-am dat jos tocul pistolului. Apoi Madeleine îmi apăru goală în pat – iar desenul surorii mai mici era deja dat uitării.

Într-o secundă eram gol şi eu, iar în două secunde eram lângă fetiţa de bani gata. Ea murmură ceva de genul:

— Nu-mi urî familia. Nu-s chiar aşa de răi.

Am redus-o la tăcere cu un sărut apăsat. Ea îmi răspunse la fel. Limbile şi buzele noastre se jucară până când ne-am văzut nevoiţi să luăm o pauză, ca să ne recăpătăm suflul. Mi-am plimbat degetele pe sânii ei. I-am cuprins cu mâinile făcute căuş şi i-am frământat. Madeleine murmură cu răsuflarea întretăiată cum că vrea să se revanşeze pentru ce făcuse familia ei. Cu cât o sărutam şi o pipăiam şi o gustam mai mult şi cu cât îi plăcea mai mult, cu atât mai abitir vorbea despre ei – aşa că am apucat-o de păr şi-am şuierat:

— Nu ei, ci *eu*! Fă-mă pe *mine*! Fii *cu mine*!

Madeleine se supuse, procedând exact invers de cum se petreceau lucrurile în desenul Marthei. Înfierbântat de gestul ei, am simţit că-s pe cale să-mi dau drumul. Am împins-o într-o parte, ca să nu ejaculez, şi i-am şoptit:

— Eu, nu ei.

I-am mângâiat părul, încercând să mă concentrez asupra unui refren tâmpit de la radio. Madeleine mă strânse în braţe mai tare decât orice fată primită de mine ca premiu la meciurile de box. Când m-am mai răcorit, am întins-o uşurel pe spate şi am intrat în ea.

Acum nu mai eram poliţistul oarecare şi curva bogată. Eram doar noi doi, noi împreună, şi ne arcuiam, ne răsuceam, ne dădeam în bărci viguros, ca şi cum am fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. Ne-am dat huţa până ce muzica de dans şi reclamele se terminară şi nu mai rămase decât zgomotul de fundal al radioului. Apoi în hogeacul din cărămizi nu se mai auzi decât gâfâitul nostru. Apoi am terminat amândoi la unison, perfect sincronizaţi.

După aceea am rămas îmbrăţişaţi, năclăiţi de sudoare din cap până-n picioare. Mi-am amintit că trebuia să mă prezint la serviciu în mai puţin de patru ore şi am gemut. Madeleine se desprinse din îmbrăţişarea mea şi îşi dezveli dantura perfectă, maimuţărindu-mi trăsătura specifică. Am izbucnit în râs şi i-am spus:

— Ei bine, numele tău n-o să apară în ziare.

— Până când nu vom anunţa logodna Bleichert-Sprague?

Am râs şi mai tare.

— Mama ta ar fi extrem de încântată.

— Mama-i o ipocrită. Se îndoapă cu medicamentele pe care i le prescrie doctorul, deci nu-i drogată. Eu îmi fac de cap, deci sunt curvă. Ea are voie, eu nu.

— Ba da, ai voie. Eşti...

N-am putut să rostesc cuvântul „curvă“. Madeleine mă gâdilă pe coaste.

— Hai, zi. Nu face pe poliţaiul din Oraşul Oneştilor. *Zi!*

Am prins-o de mână înainte să mă facă să mă tăvălesc de
râs.

— Tu eşti amanta mea, franţuzoaica mea, gagica mea, eşti femeia pentru care am tăinuit probe...

Madeleine mă muşcă de umăr şi completă:

— Sunt curva ta.

Am râs.

— OK, eşti cea care a încălcat 234 C.P.

— Ce-i asta?

— Articolul din Codul Penal californian referitor la prostituţie.

Madeleine înălţă din sprâncene.

— Codul *penal*?

Am ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Aici m-ai prins.

Fetiţa de bani gata îşi frecă nasul de obrazul meu.

— Îmi placi, Bucky.

— Şi tu mie.

— La început nu-ţi plăceam. Recunoaşte. Voiai doar să mi-o tragi.

— Asta cam aşa-i.

— Atunci când am început să-ţi plac?

— În momentul în care ţi-ai scos hainele.

— Ticălosule! Vrei să ştii când ai început să-mi placi tu mie?

— Zi pe bune.

— Când i-am spus lui tati că am întâlnit un poliţist simpatic, unul Bucky Bleichert. I-a căzut falca. A fost

impresionat, iar Emmett McConville Sprague e un bărbat greu de impresionat.

Mi-am amintit de cruzimea cu care se purtase cu soţia lui şi am emis un comentariu neutru:

— E un bărbat impunător.

— Eşti diplomat, replică Madeleine. E un ticălos de scoţian absolut meschin, dar e totuşi om. Ştii cum şi-a făcut cu adevărat averea?

— Cum?

— A mituit gangsteri. Şi a făcut chestii şi mai rele. Tati cumpăra cherestea putredă şi decoruri uzate de la Mack Sennett şi construia case cu ele. A construit în tot L.A.-ul maghernițe cu grad ridicat de pericol în caz de incendiu, înregistrate sub numele unor corporaţii fantomă. E prieten cu Mickey Cohen. Oamenii lui Cohen sunt cei care-i adună chiriile.

Am ridicat din umeri.

— Mick este prieten la cataramă cu Bowron şi cu jumătate din Consiliul Local. Vezi arma şi cătuşele astea?

— Da.

— Cohen a plătit pentru ele. A adunat marafeţi pentru un fond care să-i ajute pe tinerii poliţişti să-şi plătească echipamentul. Stă excelent la capitolul relaţii cu publicul. Fiscul nu-i verifică niciodată registrele, fiindcă banii pentru benzina şi uleiul din maşinile inspectorilor de teren vin tot din buzunarul lui Mick. Aşa că nu-s tocmai şocat de ceea ce-mi povesteşti.

— Vrei să afli un secret? mă întrebă Madeleine.

— Sigur.

— Jumătate de cvartal cu casele lui tati din Long Beach s-a prăbuşit la cutremurul din ’33. Au murit doişpe oameni. Tati a plătit bani grei pentru ca numele lui să fie radiat din registrele antreprenorilor.

Am îndepărtat-o pe Madeleine la distanţă de un braţ.

— De ce-mi spui toate astea?

— Fiindcă tati a fost impresionat de tine, îmi explică ea, mângâindu-mă pe mână. Fiindcă eşti primul dintre băieţii pe care i-am adus acasă şi despre care crede că-i de

milioane. Fiindcă tati venerează duritatea şi crede că tu eşti dur şi dacă o să se lege ceva între noi, probabil că o să ţi-o spună chiar el. Moartea oamenilor ălora îl apasă, iar el se răzbună pe mama, pentru că pe banii ei a construit cvartalul. Nu vreau să-l etichetezi pe tata doar după ce s-a-ntâmplat în seara asta. Primele impresii rămân pe termen lung şi-mi placi şi nu vreau să...

Am tras-o pe Madeleine lângă mine.

— Stai liniştită, iubito. Acum eşti cu mine, nu cu familia ta.

Madeleine mă îmbrăţişă strâns. Voiam s-o asigur că totu-i în regulă, aşa că am prins-o de bărbie şi i-am ridicat faţa spre mine. Avea lacrimi în ochi.

— Bucky, nu ţi-am povestit totul despre Betty Short.

Am apucat-o strâns de umeri.

— Poftim?

— Nu te supăra pe mine. Nu-i nimic important. Doar că nu vreau să-ţi ascund... La început nu mi-ai plăcut, aşa că...

— Spune-mi *acum*.

Madeleine se uită la mine. Nu ne despărţea decât o fâşie de cearşaf transpirat.

— Vara trecută mă plimbam din bar în bar. Prin barurile obişnuite din Hollywood. Am auzit de o fată care, cică, ar fi semănat foarte mult cu mine. Am devenit curioasă şi i-am lăsat în mai multe locuri bileţele cu „Sosia ta ar vrea să te întâlnească“ şi numărul meu de telefon de acasă. Betty m-a sunat şi ne-am întâlnit. Am stat de vorbă şi asta a fost tot. Am dat peste ea la La Verne’s în noiembrie, anul trecut. Era împreună cu Linda Martin. N-a fost decât o coincidenţă.

— Atâta tot?

— Da.

— Atunci ai face bine să te pregăteşti, păpuşă. Vreo cincizeci de poliţişti pun întrebări prin baruri şi dacă măcar unul din ei află de distracţia ta cu sosia, poţi să fii sigură c-o s-ajungi pe prima pagină a ziarelor. Nu pot face absolut nimic ca să-mpiedic treaba asta, iar dacă se va întâmpla, nu apela la mine, pentru că deja am făcut tot ce puteam să fac.

Îndepărtându-se de mine, Madeleine spuse:

— O să rezolv eu situaţia.

— Vrei să spui că o s-o rezolve tati?

— Bucky, flăcăule, tu vrei să spui că eşti gelos pe un bărbat de două ori mai bătrân şi care-i pe jumătate cât tine?

Mi-am amintit de Dalia Neagră şi de faptul că moartea ei m-a scos de pe prima pagină a ziarelor după povestea cu tipii pe care i-am împuşcat.

— De ce-ai vrut s-o cunoşti pe Betty Short?

Madeleine tresări. Săgeata roşie de neon ce ilustra numele stabilimentului clipea intermitent şi-i lumina chipul prin fereastră.

— Am tras la greu să mă emancipez, să fiu liberă şi dezlănţuită. Dar, din câte am auzit, se pare că Betty era aşa din naştere. O fată cu adevărat sălbatică.

Am sărutat-o pe fata mea sălbatică. Am făcut dragoste din nou şi mi-am imaginat-o cuplată cu Betty Short – amândouă libere şi dezlănţuite.

Capitolul doisprezece

Russ Millard îmi scrută hainele mototolite şi mă întrebă:

— Un camion de zece tone sau o femeie?

Am cuprins cu privirea secţia University, care începea să se umple cu poliţişti din tura de zi.

— Betty Short. Fără telefoane azi. OK, şefu'?

— Ai chef de ceva aer proaspăt?

— Sunt numai urechi.

— Linda Martin a fost zărită azi-noapte în Encino, unde încerca să agaţe clienţi în câteva baruri. Ia-l pe Blanchard, mergeţi în Valley şi căutaţi-o. Începeţi de la cvartalul 20.000 de pe Victory Boulevard şi luaţi-o spre vest. O să mai trimit nişte oameni de îndată ce se prezintă la raport.

— Când?

Millard îşi consultă ceasul.

— Plecaţi chiar acum.

L-am căutat cu privirea pe Lee, dar nu era de găsit. Am dat din cap în semn c-am înţeles şi m-am întins după telefonul de pe birou. Am sunat acasă, la Biroul Arestări de la Primărie şi la Informaţii, ca să aflu numărul de telefon al hotelului El Nido. La primul apel am primit un răspuns negativ, iar la celelalte două mi s-a spus că acolo nu-i nici un Blanchard. Apoi Millard s-a întors împreună cu Fritz Vogel şi – uimitor – cu Johnny Vogel îmbrăcat civil.

M-am ridicat.

— Nu-l găsesc pe Lee, căpitane.

— Du-te cu Fritzie şi cu John, îmi spuse el. Luaţi o maşină fără însemne, dar cu staţie, ca să puteţi ţine legătura cu

ceilalţi oameni de pe teren.

Cei doi grăsani Vogel se holbară la mine, apoi unul la celălalt. Privirile pe care le schimbară îmi spuneau că starea neîngrijită în care mă aflam reprezenta un delict grav.

— Mulţumesc, Russ, am spus eu.

●●●

Am pornit cu maşina spre Valley, cu cei doi Vogel aşezaţi în faţă, iar eu pe bancheta din spate. Am încercat să aţipesc, dar din cauza monologului lui Fritzie despre curve şi ucigaşi de femei, n-am reuşit. Johnny nu făcea decât să dea din cap a încuviinţare. De fiecare dată când tatăl lui se oprea să-şi tragă răsuflarea, spunea „Aşa e, tată“. Pe la Cahuenga Pass lui Fritzie i s-a terminat sămânţa de vorbă şi, drept rezultat, încuviinţările lui Johnny luară şi ele sfârşit. Am închis ochii şi m-am sprijinit de geam. Tocmai o vedeam pe Madeleine prinsă într-un striptease lasciv, în ritmul motorului care torcea, când i-am auzit pe cei doi Vogel şoptind:

— ...a adormit, tăticule.

— Nu-mi mai spune „tăticule“ când suntem la muncă. La naiba, doar ţi-am zis de o mie de ori! Parc-ai fi un fătălău.

— Ţi-am demonstrat că nu-s fătălău. Poponarii nu-s în stare să facă ce-am făcut eu. Mi-am rupt aţa, aşa că nu-mi mai spune fătălău.

— Taci naibii din gură!

— Tăticule, adică tată...

— Ciocu’ mic. Ţi-am spus!

Poliţaiul cel gras şi lăudăros, pus la punct ca un copil, mi-a trezit interesul. M-am prefăcut că sforăi, ca să nu-şi întrerupă conversaţia. Johnny şopti:

— Vezi, tată, doarme. Şi-apoi el e poponarul, nu eu. Doar am dovedit-o. Dinţosu’ naibii! L-aş putea bate, tată. Ştii că aş fi în stare. Al naibii nenorocit! Fură slujbele altora! Aveam postul de la Arestări în buzunar când...

— John Charles Vogel, taci din gură imediat sau îţi trag o

palmă, cât ai fi tu de poliţist de douăş’patru de ani!

Chiar atunci în aparatul de emisie-recepţie se auzi o voce. M-am prefăcut că mă trezesc cu un căscat. Johnny se întoarse spre mine şi-mi zâmbi.

— Îţi faci somnul de frumuseţe? mă întrebă, împroşcând spre mine legendara duhoare a respiraţiei sale.

Primul impuls a fost să-l iau la întrebări despre ce-a vrut să zică cu faptul că poate să mă bată, dar am preferat să aplic politica de bună înţelegere din secţie.

— Mda, am stat târziu azi-noapte.

Johnny îmi făcu prosteşte cu ochiul.

— Şi eu sunt vânător de păsărici. Dacă n-am parte de ele o săptămână, mă urc pe pereţi.

Dispecerul începu să vorbească: „...Repet: 10-A-94, raportează poziţia“.

Fritzie apucă microfonul.

— 10-A-94, suntem la intersecţia dintre Victory şi Saticoy.

Dispecerul replică:

— Mergeţi la barmanul de la Caledonia Lounge, la intersecţia lui Victory cu Valley View. Ni s-a raportat că Linda Martin e acum acolo. Cod trei.

Fritzie porni sirena şi-i dădu blană. Maşinile se traseră la o parte din calea noastră. Am ţâşnit pe banda din mijloc. Am început să mă rog la Dumnezeul calvinist în care credeam când eram copil: n-o lăsa pe Linda Martin să pomenească de Madeleine Sprague! Valley View Avenue apăru la orizont. Fritzie viră periculos la dreapta şi opri sirena în faţa unei colibe din imitaţie de bambus.

Uşa din imitaţie de bambus a barului zbură la perete. Linda Martin / Lorna Martilkova, care arăta la fel de proaspătă şi aranjată ca în fotografie, o rupse la fugă. Am ieşit repede din maşină şi am luat-o la goană pe trotuar, cu cei doi Vogel suflând din greu în urma mea. Linda / Lorna fugea ca o antilopă, strângând la piept o geantă încăpătoare. Am sprintat şi am micşorat distanţa dintre noi. Fata ajunse pe o stradă laterală aglomerată şi ţâşni în trafic. Maşinile virară cu scrâşnet de frâne, încercând s-o

evite. Ea se uită înapoi peste umăr. Am fentat un camion cu bere şi un motociclist, care erau cât pe ce să mă facă afiş, am tras aer în piept şi am accelerat. Fata se împiedică de bordura de vizavi, poşeta îi zbură cât colo, iar eu am făcut un ultim salt şi-am prins-o.

Se ridică de pe trotuar şi începu să mă scuipe şi să mă lovească în piept cu pumnii. I-am prins pumnii mici, i-am dus mâinile la spate şi i le-am prins în cătuşe. Apoi Lorna a încercat să-mi tragă şuturi: nişte lovituri scurte, bine ţintite spre gambele mele. Mi-a tras una în fluierul piciorului, dar şi-a pierdut echilibrul din cauza cătuşelor şi a căzut cu fundul pe trotuar. Am ajutat-o să se ridice, iar drept mulţumire m-am ales cu un scuipat pe cămaşă. Lorna începu să ţipe:

— Sunt o minoră emancipată! Şi dacă mă atingi în absenţa unei asistente sociale, te dau în judecată.

Gâfâind, am împins-o spre locul unde zburase geanta.

Am ridicat-o şi am fost surprins de volumul şi de greutatea ei. M-am uitat înăuntru şi am văzut o cutie metalică, din acelea în care se ţin rolele de film. Am întrebat-o:

— Despre ce-i vorba în film?

Fata se bâlbâi:

— V-v-vă rog, domnule... pă-părinţii mei...

Am auzit un claxon şi l-am văzut pe Johnny Vogel aplecat peste geamul maşinii.

— Millard a zis să ducem fata la Tribunalul de Minori de pe Georgia Street.

Am luat-o pe sus pe Lorna şi am îmbrâncit-o pe bancheta din spate. Fritzie a pornit sirena şi am plecat în trombă.

●●●

Drumul până în centrul L.A.-ului ne luă treizeci şi cinci de minute.

Millard şi Sears ne aşteptau pe scările Tribunalului de Minori de pe Georgia Street. Am condus-o pe fată înăuntru.

Cei doi Vogel mergeau cu pas larg înaintea noastră. Asistentele sociale şi poliţiştii de la tribunal ne făcură loc să intrăm. Millard deschise o uşă pe care scria SALA DE INTEROGATORII. I-am scos cătuşele Lornei. Sears intră în cameră, trase scaunele şi aranjă scrumierele şi carneţelele de notiţe pe masă. Millard ordonă:

— Johnny, du-te înapoi la secţia University şi răspunde la telefoane.

Grăsanu' începu să protesteze, apoi se uită la taică-său. Fritzie îi făcu semn cu capul să execute ordinul şi Johnny ieşi, afişând o mină jignită. Fritzie anunţă:

— Am să-l sun pe domnul Loew. Ar trebui să participe şi el la interogatoriu.

— Nu înainte să obţinem o declaraţie.

— Las-o pe mâna mea şi scot eu declaraţia.

— O declaraţie dată de bunăvoie, sergent.

Fritzie se înroşi:

— Mă insulţi, Millard.

— Poţi să crezi ce vrei, dar, la naiba, ai să faci ce-ţi spun eu, cu sau fără domnul Loew!

Fritz Vogel înlemni. Arăta ca o bombă umană pe cale să explodeze, iar vocea îi era fitilul:

— Te prostituai împreună cu Dalia, nu-i aşa, fetiţo? Îţi etalai funduleţul laolaltă cu ea. Ia zi tu, când ai văzut-o ultima oară?

— Du-te-n pizda mă-tii, Charlie! replică Lorna.

Fritzie făcu un pas spre ea, dar Millard se aşează între ei.

— Eu pun întrebările, sergent!

Se lăsă o tăcere de-ai fi putut să auzi şi musca. Vogel stătea faţă în faţă cu Millard. Secundele se scurgeau lent. Apoi Fritzie lătră:

— Eşti un nenorocit de bolşevic milos!

Millard făcu un pas în faţă, iar Vogel unul înapoi.

— Ieşi afară, Fritzie!

Vogel făcu trei paşi înapoi. Se lovi cu călcâiele de perete, făcu stânga-mprejur şi ieşi valvârtej, trântind uşa în urma lui. Se auzi un ecou lung. Harry dezamorsă rămăşiţele bombei:

— Cum e să fii în centrul atenţiei, domnişoară Martilkova?

— Mă numesc Linda Martin, spuse fata, aranjându-şi pliurile fustei.

M-am aşezat la masă, i-am prins privirea lui Millard şi i-am făcut semn spre geanta de pe masă, din care ieşea cutia cu rola de film. Locotenentul dădu din cap şi se aşeză lângă Lorna.

— Ştii că vrem să-ţi punem întrebări despre Betty Short, nu-i aşa, drăguţo?

Fata îşi coborî capul şi începu să se smiorcăie. Harry îi întinse un şerveţel. Ea îl rupse în bucăţele, pe care le înşiră apoi pe masă.

— Asta înseamnă că trebuie să mă întorc la ai mei?

Millard aprobă, dând din cap:

— Da.

— Tata mă bate. E un prostovan de slovac care se îmbată şi mă bate.

— Drăguţă, după ce te întorci în Iowa, o să te afli în regim de eliberare condiţionată. Spune-i poliţistului tău de la Eliberări Condiţionate că tatăl tău te bate şi o să-l facă să se oprească cât ai zice peşte.

— Dacă tata află ce am făcut în L.A., o să mă bată rău de tot.

— N-o să afle, Linda. Le-am spus celorlalţi doi poliţişti să plece, ca să fiu sigur că tot ce-mi povesteşti rămâne între noi.

— Dacă mă trimiteţi înapoi la Cedar Rapids, o să fug iar.

— Sunt sigur că aşa o să faci. Deci cu cât ne spui mai repede ceea ce vrem să ştim despre Betty şi noi te credem, cu atât mai repede o să ajungi în tren, ca să poţi fugi din nou. Nu-i aşa că e un motiv numai bun ca să fii sinceră cu noi, Linda?

Fata începu să se joace iar cu şerveţelul. O simţeam cum îşi stoarce creierii derutaţi şi cum întoarce situaţia pe toate feţele. Într-un târziu oftă:

— Spuneţi-mi Lorna. Dacă mă întorc în Iowa, va trebui să mă obişnuiesc cu numele ăsta.

Millard zâmbi. Harry Sears îşi aprinse o ţigară şi îşi aşeză stiloul peste carneţel. Pulsul îmi bătea în ritmul „Nu Madeleine, nu Madeleine, nu Madeleine“.

— Lorna, eşti gata să vorbeşti cu noi? întrebă Russ. Fosta Linda Martin îi replică:

— Daţi-i drumu’.

— Când şi unde ai întâlnit-o pe Betty Short? întrebă Millard. Lorna răvăşi bucăţelele de şerveţel.

— Toamna trecută, la centrul de ajutorare a fetelor de pe Cherokee.

— North Cherokee, numărul 1842?

— Îhî.

— Şi aţi devenit prietene?

— Îhî.

— Răspunde cu da şi nu, Lorna.

— Da, am devenit prietene.

— Şi ce făceaţi împreună?

Lorna începu să-şi roadă unghiile.

— Vorbeam şi noi ca fetele, mergeam la audiţii, umblam după mâncare şi băutură prin baruri.

— Ce fel de baruri? am întrerupt-o.

— Ce vrei să spui?

— Adică locuri drăguţe? Bombe? Localuri preferate de soldaţi?

— Aha! Localuri din Hollywood, în care era puţin probabil să mi se ceară cartea de identitate.

Tensiunea arterială începea să-mi revină la normal.

— Tu i-ai spus lui Betty despre casa de pe Orange Drive, unde locuiai, nu? întrebă Millard.

— Îhî. Adică da.

— De ce s-a mutat Betty de acolo pe Cherokee?

— Era prea aglomerat şi, în plus, le tapase pe mai toate fetele de câte doi-trei dolari şi toate erau supărate pe ea.

— Era vreuna din ele deosebit de supărată pe ea?

— Nu ştiu.

— Eşti sigură că Betty nu s-a mutat din cauza problemelor cu iubiţii?

— Sunt sigură.

— Îţi aminteşti numele vreunuia din bărbaţii cu care a ieşit Betty toamna trecută?

Lorna ridică din umeri.

— Erau doar aventuri de o noapte.

— Îţi aminteşti vreun nume, Lorna?

Fata începu să numere pe degete şi se opri când ajunse la trei.

— Păi, în Orange Drive erau doi tipi, Don Leyes şi Hal Costa, şi un marinar pe care îl chema Chuck.

— Nu ştii ce nume de familie avea Chuck?

— Nu, da' ştiu că era ofiţer de artilerie.

Millard dădu să-i pună o altă întrebare, dar am ridicat mâna şi l-am întrerupt:

— Lorna, am stat de vorbă zilele trecute cu Marjorie Graham şi mi-a spus că te anunţase că poliţia avea să treacă prin Orange Drive, ca să discute cu chiriaşii despre Betty, iar tu ai fugit. De ce?

Lorna îşi rupse o unghie cu dinţii şi începu să-şi sugă rana.

— Pentru că dacă aş fi apărut în ziare drept prietena lui Betty, părinţii mei ar fi văzut poza şi ar fi trimis poliţia să mă ducă înapoi acasă.

— Unde te-ai dus după ce ai fugit?

— Am cunoscut un bărbat într-un bar şi l-am convins să-mi închirieze o cameră într-un parc auto din Valley.

— Ai...?

Millard mă opri cu un gest scurt.

— Ai spus că tu şi Betty mergeaţi la audiţii împreună. Aţi primit vreun rol în filme?

Lorna îşi frământă mâinile în poală.

— Nu.

— Atunci îmi poţi spune ce este pe rola din geanta ta?

Cu ochii în lacrimi aţintiţi spre podea, Lorna Martilkova şopti:

— E un film.

— Un film porno?

Lorna aprobă, dând din cap. Lacrimile fetei se transformaseră în râuri de rimel. Millard îi dădu o batistă.

— Drăguţă, trebuie să ne spui totul. De la început. Aşa că nu te grăbi şi gândeşte-te bine. Bucky, adu-i nişte apă.

Am ieşit din cameră, am găsit un automat cu apă şi pahare pe hol, am umplut un pahar mare şi m-am întors în camera de interogatoriu. Când i-am pus paharul cu apă în faţă, Lorna tocmai povestea molcom:

— ...şi încercam să fac rost de mâncare într-un bar din Gardena. Un mexican – Raoul sau Jorge sau ceva de genul ăsta – a intrat în vorbă cu mine. Credeam că sunt însărcinată şi voiam cu disperare să fac rost de bani. Mi-a spus că o să-mi dea două sute de dolari dacă accept să joc într-un film erotic.

Lorna se opri, bău apa cu înghiţituri mici, trase adânc aer în piept şi continuă:

— Tipu' mi-a zis că are nevoie de încă o fată, aşa că am sunat-o pe Betty la apartamentul de pe Cherokee Street. Ea a spus că-i de acord şi m-am dus cu mexicanul s-o luăm. Tipul ne-a pus să fumăm nişte marijuana, ca să se asigure că nu ne speriem şi nu dăm înapoi. Ne-a dus cu maşina până-n Tijuana şi am făcut filmul într-o casă mare din afara oraşului. Mexicanul s-a ocupat de lumini. Tot el ne-a filmat şi ne-a spus ce să facem. După aia ne-a adus înapoi în L.A. Şi *asta-i tot, de la început,* aşa că acum puteţi să-mi sunaţi părinţii?

M-am uitat la Russ, apoi la Harry. O priveau impasibili pe fată. Vrând să mai acopăr din golurile din propria mea investigaţie, am întrebat:

— Când aţi făcut filmul, Lorna?

— Cred că era aproape de Ziua Recunoştinţei.

— Poţi să ni-l descrii pe mexican?

Lorna se uită fix în podea.

— Era doar un mexican greţos. Să fi avut vreo treizeci, poate patruzeci de ani... Habar n-am. Eram pe droguri şi nu mi-l mai amintesc bine.

— Părea interesat de Betty în mod special?

— Nu.

— V-a atins pe vreuna din voi? A fost dur cu voi? V-a făcut avansuri?

— Nu. Doar ne spunea ce să facem.

— Împreună?

— Da, scânci Lorna.

Sângele îmi vâjâia în cap, iar propria mea voce îmi suna ciudat în urechi, ca şi cum aş fi fost marioneta unui ventriloc.

— Deci n-a fost doar un simplu film sexy? Tu şi cu Betty trebuia să faceţi pe lesbienele?

Lorna suspină şi aprobă din cap. Mi-am amintit de Madeleine şi am continuat cu întrebările, neştiind în ce direcţie s-ar putea îndrepta conversaţia.

— Eşti lesbi? Era Betty lesbi? Eşti o clientă obişnuită a barurilor pentru *lesbiene*?

— Bleichert, încetează! mi-o tăie Millard.

Lorna se aplecă în faţă, îl apucă pe poliţistul blând, patern, şi-l îmbrăţişă cu putere. Russ se uită la mine şi îşi coborî încet mâna cu palma întinsă, ca un dirijor care-i cere orchestrei să se oprească. Cu mâna liberă mângâie fata pe creştet, apoi îi făcu semn lui Sears cu degetul.

Fata scânci:

— Nu sunt lesbi, nu sunt lesbi! Nu s-a întâmplat decât atunci.

Millard o legănă ca pe un copil.

— Betty era lesbiană, Lorna? o întrebă Sears.

Mi-am ţinut respiraţia. Lorna se şterse la ochi cu reverul lui Millard şi se uită la mine, după care răspunse:

— Nu sunt lesbi şi nici Betty nu era şi colindam numai barurile cu oameni normali. Nu s-a întâmplat decât atunci, când am făcut filmul, pentru că eram falite şi ăla ne drogase. Dacă povestea asta ajunge în ziare, tata o să mă omoare.

I-am aruncat o privire lui Millard şi mi-am dat seama că o crede. Instinctul îmi spunea că pista cu limbistele era o chestie colaterală. Harry întrebă:

— Mexicanul i-a dat lui Betty un caleidoscop?

Lorna mormăi, cu capul pe umărul lui Millard:

— Da.

— Îţi aminteşti ce maşină avea? Marca şi culoarea?

— Cred... cred că era neagră şi veche.

— Îţi aminteşti în ce bar l-ai întâlnit?

Lorna înălţă capul. Am văzut că lacrimile i se uscaseră pe obraji.

— Cred că era pe Aviation Boulevard, lângă uzinele alea de avioane.

Am icnit. Zona aia din Gardena era ticsită de taverne, saloane de pocher şi bordeluri care lucrau cu acceptul tacit al poliţiei.

— Când ai văzut-o ultima oară pe Betty? întrebă Harry.

Lorna se îndreptă spre scaunul ei, încercând să-şi stăpânească emoţiile – o reacţie destul de temerară pentru o puştoaică de cincisprezece ani.

— Am revăzut-o pe Betty peste vreo două săptămâni. Chiar înainte să se mute din Orange Drive.

— Ştii cumva dacă Betty s-a mai întâlnit cu mexicanul?

Lorna începu să-şi decojească oja de pe unghii.

— Treaba cu mexicanul n-a fost decât o chestie accidentală. Ne-a plătit, ne-a adus înapoi în L.A. şi-a tăiat-o.

— Dar l-ai întâlnit din nou, nu-i aşa? am intervenit eu. Nu putea să facă o copie a filmului înainte să vă întoarceţi din TJ.

Lorna îşi studie manichiura.

— Când am citit în ziare despre Betty, m-am dus să-l caut la Gardena. Tocmai voia să se întoarcă în Mexic şi l-am vrăjit să-mi dea o copie a filmului. El nu citise ziarele şi nu ştia că, dintr-odată, Betty era celebră. Ştiţi... m-am gândit că un film porno cu Dalia Neagră e o piesă de colecţie şi dacă poliţia o să încerce să mă expedieze înapoi la ai mei, o să-l pot vinde şi-o să-mi angajez un avocat care să împiedice extrădarea mea. O să mi-l daţi înapoi, nu-i aşa? N-o să-l arătaţi nimănui, nu-i aşa?

I-a ieşit porumbelul din gură.

— Deci te-ai întors la Gardena şi l-ai găsit pe individ? întrebă Millard.

— Îhî. Adică da.

— Unde anume?

— Într-unul din barurile alea de pe Aviation.

— Poţi să descrii locul?

— Era întunecos, cu lumini care pâlpâiau undeva în faţă.

— Şi ţi-a dat copia filmului de bunăvoie? Pe gratis?

Lorna îşi plecă privirea.

— M-am culcat cu el şi cu prietenii lui.

— Atunci poţi să-l descrii mai bine?

— Era gras şi avea o puţulică mică, mică. Şi el, şi prietenii lui erau urâţi.

Millard îi făcu lui Harry un semn spre uşă. Harry ieşi în vârful picioarelor.

— Păi, noi o să-ncercăm să nu apară nimic în ziare şi vom distruge filmul, o asigură Millard. O ultimă întrebare înainte să te ia asistenta socială şi să te ducă la tine în cameră. Dacă te luăm la Tijuana, crezi c-ai putea să găseşti casa unde s-a făcut filmul?

Lorna clătină din cap şi spuse:

— Nu! Nu vreau să mă mai întorc în locul ăla îngrozitor! Vreau acasă!

— Vrei acasă, ca să te bată tatăl tău?

— Nu, ca să fug din nou.

Sears se întoarse cu o asistentă socială; femeia o conduse afară pe dura/blânda/înduioşătoarea/curajoasa de Linda / Lorna. Harry, Russ şi cu mine ne-am uitat unii la alţii. Eram impresionat de situaţia tristă a fetei. În cele din urmă Russ ne întrebă:

— Ei, ce părere aveţi?

Harry răspunse primul:

— Minte în legătură cu mexicanul şi hogeacul din TJ. Probabil o bătea şi-o regula şi îi e frică de represalii. În rest povestea se leagă bine.

Russ zâmbi.

— Dar tu, isteţule, ce părere ai?

— Îl acoperă pe mexican. Cred că şi-o puneau regulat, iar acum îl apără de o acuzaţie de viol de minore. Aş pune pariu că tipu-i alb şi că toată povestea cu mexicanul e o invenţie care să se asorteze cu cioacele despre TJ, pe care înclin totuşi să le cred, fiindcă locul ăla-i o cocină şi majoritatea amatorilor de pornografie pe care i-am săltat

când eram la patrulă de acolo îşi procurau materialele.

Millard îmi făcu cu ochiul a la Lee Blanchard.

— Bucky, azi ţi se-nvârt rotiţele foarte bine. Harry, ia legătura cu locotenentul Waters. Zi-i să-i interzică fetei vizitele la vorbitor timp de şaptezeci şi două de ore. Vreau să fie pusă singură într-o celulă şi vreau s-o detaşezi pe Meg Caulfield de la Arhiva Wilshire, ca să facă pe colega de celulă. Zi-i lui Meg să stoarcă tot ce poate de la ea şi să iasă la raport la fiecare douăzeci şi patru de ore. După ce aranjezi chestia asta, sună la Cazier şi la Moravuri şi cere cazierele bărbaţilor albi şi mexicani cu condamnări pentru distribuire de materiale pornografice. Apoi sună-i pe Vogel şi pe Koenig şi trimite-i la Gardena, să-l caute prin baruri pe regizoraşul Lornei. Sună şi la Departament şi anunţă-l pe căpitanul Jack că avem de vizionat un film cu Dalia. După care suni la *Times* şi le vinzi pontul cu pornografia înainte ca Ellis Loew să muşamalizeze treaba. Menţioneaz-o pe Lorna drept o persoană necunoscută şi roagă-i să publice un anunţ în care să cerem ponturi legate de industria porno. Şi fă-ţi bagajul, fiindcă în seara asta plecăm la Dago şi TJ.

— Russ, îţi dai seama că nu avem prea multe şanse!

— Ba-i pontul cel mai tare de când tu şi cu Blanchard v-aţi făcut chiseliţă şi aţi devenit parteneri. Hai, isteţule. La Primărie se dă un film porno.

●●●

În sala de şedinţe fuseseră deja instalate un ecran alb şi un proiector. Un public de cinci stele aştepta să vizioneze un film porno cu o distribuţie de cinci stele. În faţa ecranului erau aşezaţi Lee, Ellis Loew, Jack Tierney, Thad Green şi însuşi comandantul poliţiei, C.B. Horrall. Millard îi dădu rola băiatului de la Tehnic, proiecţionistul, murmurând:

— Unde-s floricelele de porumb?

Şeful ăl mare se apropie şi-mi strânse călduros mâna.

— Încântat, domnule, am zis eu.

— Plăcerea-i reciprocă, domnule Gheaţă. Soţia mea îţi transmite cu întârziere mulţumiri pentru sporul de salariu pe care ni l-aţi oferit-o tu şi domnul Foc.

Îmi făcu semn să iau loc lângă Lee.

— Luminile! Linişte! Începem!

M-am aşezat lângă partenerul meu. Lee era tras la faţă, dar nu părea drogat. Ţinea pe genunchi un exemplar despăturit din *Daily News*. Am văzut titlul: „Creierul loviturii Boulevard-Citizens va fi eliberat mâine, cu destinaţia L.A., după opt ani petrecuţi la răcoare“. Lee îmi remarcă hainele şifonate şi mă întrebă:

— Ţi-a ieşit pasienţa?

Eram pe cale să-i răspund, când luminile se stinseră. Pe ecran apăru o imagine neclară. Fumul ţigărilor pluti spre el. Urmă titlul – *Sclavele din infern* –, apoi, în alb-negru, înceţoşat, apăru o cameră înaltă, cu hieroglife egiptene pe pereţi. Tavanul era susţinut de stâlpi ce aduceau cu nişte şerpi încolăciţi. Aparatul de filmat oferi un prim-plan cu doi şerpi de ghips care-şi înghiţeau coada unul altuia. Apoi şerpii dispărură şi în locul lor apăru Betty Short doar în ciorapi şi bâţâindu-se stupid într-un dans lasciv.

Mi s-au întărit boaşele. L-am auzit pe Lee cum trage adânc aer în piept. Pe ecran se ivi un braţ care-i întinse lui Betty un obiect cilindric. Ea îl luă, iar aparatul de filmat oferi un gros-plan. Era un penis artificial acoperit de solzi, iar din glandul mare şi circumcis ieşeau nişte colţi. Betty, cu ochii mari, sticloşi, îl luă în gură şi-l supse.

Brusc, imaginea se întrerupse, apoi apăru Lorna, goală, întinsă pe un divan şi cu picioarele răscrăcărate. Betty intră din nou în cadru. Îngenunche între picioarele Lornei, introduse penisul în ea şi simulă un act sexual. Lorna se zvârcoli şi-şi roti şoldurile. Imaginea deveni neclară, apoi, după o întrerupere scurtă, se văzu iar Lorna, în prim-plan, perpelindu-se într-un extaz simulat. Chiar şi un copil de doi ani şi-ar fi dat seama că de fapt se schimonosea de durere. Betty se ivi din nou în cadru, aşezată între coapsele Lornei.

Ea se uită spre aparatul de filmat, murmurând fără să fie auzită „Te rog, nu!“ Apoi capul îi fu împins în jos şi ea

începu să dea limbi alături de penisul artificial. Filmarea era făcută de atât de aproape, încât fiecare detaliu scârbos părea amplificat de zece milioane de ori.

Voiam să-nchid ochii, dar nu puteam. De lângă mine, comandantul Horrall întrebă calm:

— Russ, ce părere ai? Crezi că are vreo legătură cu uciderea fetei?

— Slabe şanse, domnule comandant, răspunse Millard cu o voce îngroşată. Filmul a fost făcut în noiembrie şi, din spusele Martilkovei, mexicanul nu pare să aibă înclinaţii criminale. Trebuie totuşi să-l verificăm. Poate că individul i-a arătat filmul altcuiva şi acelui altcineva i s-a pus pata pe Betty. Propun să...

Lee trase un şut în scaunul pe care stătuse şi strigă:

— Cui pizda mă-sii îi pasă că nu el a omorât-o! Am trimis eu cercetaşi în celula morţii pentru mai puţin de-atât! Dacă voi n-aveţi de gând să faceţi ceva, o să fac eu!

Toţi se zgâiau uimiţi la el. Lee răsări în faţa ecranului, clipind din cauza luminii albe şi fierbinţi, care-i ardea ochii. Se răsuci pe călcâie şi sfâşie pânza pe care se derulau obscenităţile. Ecranul şi trepiedul căzură la podea cu un zăngănit. Betty şi Lorna continuau să facă sex pe o tablă pe care scria ceva cu cretă. Lee părăsi în goană încăperea. Am auzit în spatele meu zgomotul proiectorului trântit la pământ. Millard ordonă:

— Bleichert, pune mâna pe el!

M-am ridicat, m-am împiedicat, m-am ridicat din nou şi am ieşit ca o furtună din sala de şedinţe. Am apucat să-l văd pe Lee intrând în liftul de la capătul holului. Când uşile se închiseră şi liftul începu să coboare, m-am precipitat spre scara de incendiu, am coborât în goană cele şase etaje şi am ajuns în parcare, unde am apucat să-l văd pe Lee demarând în trombă spre Broadway. În parcarea alocată Departamentului era un şir de maşini fără însemnele poliţiei. Am alergat spre cea mai apropiată şi am căutat sub scaunul şoferului. Cheia era acolo. Am pornit maşina, am apăsat pe acceleraţie şi am plecat.

Câştigam rapid teren. Am ajuns în spatele Fordului pe

Sunset chiar când Lee trecea pe banda din mijloc, îndreptându-se spre vest. L-am claxonat de trei ori şi mi-a răspuns cu semnal LAPD care însemna „Poliţist în urmărire“. Maşinile din trafic se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă. Nu puteam decât să semnalizez şi eu cu claxonul şi să mă ţin scai de el.

Am ieşit în viteză din centru, apoi am trecut prin Hollywood şi peste Cahuenga Pass, spre Valley. Când am virat pe Ventura Boulevard, mi-a stat inima-n loc – ne aflam în apropierea cvartalului cu baruri pentru lesbiene, iar când Lee opri brusc în mijlocul bulevardului, un val de panică mi-a tăiat răsuflarea şi-am gândit: *N-are cum să ştie despre fata mea de bani gata. E imposibil... Filmul cu lesbienele trebuie să-l fi adus încoace.* Apoi Lee coborî şi împinse uşa de la La Verne’s Hideaway. Panicat, am apăsat frânele şi maşina mi-a derapat pe alee. Gândul la Madeleine şi la acuzaţia de tăinuire de probe mă făcu să intru rapid în tavernă după colegul meu.

Lee stătea în faţa separeurilor pline de bărbătoaice şi limbiste şi profera injurii. M-am uitat înjur după Madeleine şi barmaniţa cu care stătusem de vorbă. N-am dat cu ochii de ele, aşa că m-am pregătit să-l dobor pe prietenul meu cel mai bun.

— Fir-aţi ale dracu’ de lingătoare nenorocite, aţi văzut un filmuleţ pe nume *Sclavele din infern*? Cumpăraţi filme porcoase de la un mexican gras de vreo patruzeci de ani? Măi...

L-am prins pe Lee pe la spate, într-un dublu nelson, şi l-am răsucit spre uşă. Avea braţele încleştate şi spinarea arcuită, dar am reuşit să-i folosesc greutatea corpului împotriva lui. Ne-am împleticit amândoi până afară, apoi ne-am împiedicat şi am căzut pe trotuar într-o îmbârligătură de braţe şi picioare. L-am ţinut imobilizat cu toate puterile mele, după care am auzit sirene apropiindu-se. Mi-am dat seama că Lee a încetat să-mi opună rezistenţă. Doar zăcea acolo şi murmura la nesfârşit „Partenere“, ca o placă de patefon zgâriată.

Sirenele şuierau tot mai tare. Apoi încetară. Am auzit

zgomot de portiere trântite. M-am desprins de Lee şi l-am luat ca pe-o păpuşă stricată, ajutându-l să se ridice în picioare. În faţa noastră era Ellis Loew.

Loew avea pumnale în priviri. Dintr-odată mi-am dat seama că ieşirea lui Lee era rezultatul ciudatei sale castităţi şi a unei săptămâni de coşmar şi droguri, căreia filmul porno îi pusese capac. Simţindu-mă în siguranţă, l-am luat pe partenerul meu pe după umeri.

— Domnule Loew, filmul ăla nenorocit e de vină. Lee şi-a închipuit că limbistele de aici ne-ar putea pune pe urmele mexicanului.

— Bleichert, ciocul mic! şuieră Loew, apoi îşi îndreptă mânia abia reţinută spre Lee: Blanchard, eu te-am numit la Arestări. Eşti omul meu, iar tu m-ai făcut să mă simt ca un prost în faţa a doi dintre cei mai influenţi oameni din Departament. Asta nu-i o crimă între lesbiene. Fetele alea erau drogate şi nu le-a plăcut deloc rolul. Te-am scos basma curată în faţa lui Horrall şi Green, dar nu ştiu la ce-o să-ţi folosească pe viitor. Dacă n-ai fi *Domnul Foc*, *Marele Lee Blanchard*, ai fi deja suspendat din funcţie. Te-ai implicat sentimental în cazul Short şi asta se cheamă comportament neprofesionist, lucru pe care n-am de gând să îl tolerez. De mâine te întorci la Arestări. Te prezinţi în faţa mea la raport la ora opt fix şi aduci cu tine scrisori oficiale de scuze pentru comandantul Horrall şi comandantul Green. De dragul pensiei tale, te sfătuiesc să fii spăsit.

Lee, vlăguit, spuse:

— Vreau să merg la TJ şi să-l caut pe tipul cu pornografia.

Loew clătină din cap.

— Având în vedere cele întâmplate, aş cataloga cererea ta drept ridicolă. Vogel şi Koenig se duc la Tijuana. Tu te întorci la Arestări, iar tu, Bleichert, rămâi la cazul Short. La revedere, domnilor poliţişti.

Loew reveni în grabă la maşina cu însemnele poliţiei. Şoferul de patrulă întoarse maşina dintr-o mişcare şi intră în trafic.

— Trebuie să discut cu Kay, spuse Lee.

Am dat din cap aprobator. Tocmai atunci trecu o maşină de patrulă a şerifului şi poliţistul de pe scaunul pasagerului le făcu bezele lesbienelor din prag. Lee se îndreptă spre maşină, murmurând:

— Laurie, Laurie... Of, draga mea!

Capitolul treisprezece

A doua zi m-am înfiinţat la Birou la ora opt dimineaţa, ca să-l ajut pe Lee să depăşească mai uşor ruşinea întoarcerii la Arestări şi să împărtăşesc cu el umilinţa la care avea să-l supună în mod sigur Ellis Loew. Pe birourile noastre am găsit două note identice din partea comandantului Green: „Vă prezentaţi la raport în biroul meu mâine, 22.01.1947, la ora 18.00“. Cuvintele scrise de mână păreau ameninţătoare.

Lee nu se prezentă la serviciu la ora opt. Am stat timp de-o oră la biroul meu, închipuindu-mi-l neliniştit din pricina eliberării lui Bobby De Witt, prizonierul propriilor lui fantasme, acum, că i se luase cazul Dalia şi izbăvirea nu mai era posibilă. De dincolo de glasvandul biroului procurorului l-am auzit pe Loew lătrând şi pledând la telefon în faţa redactorilor de la *The Mirror* şi *Daily News*. Se zvonea că fiţuicile republicane îi susţin aspiraţiile politice. Esenţa discuţiei era că îi va ajuta să le dea clasă celor de la *Times* şi *Herald*, oferindu-le informaţii din interior legate de cazul Dalia, cu condiţia ca ei s-o lase mai moale cu prezentarea obiceiurilor neortodoxe ale lui Betty Short şi s-o descrie ca pe o fată naivă, împinsă pe cărări greşite. Din entuziasmul cu care şi-a luat rămas-bun barosanul am dedus că ziariştii au muşcat din momeală şi au luat de bună replica lui Loew cum că „Cu cât atragem mai multă simpatie în favoarea fetei, cu atât mai suculentă va fi povestea când îl voi pune sub acuzare pe ucigaş“.

Cum Lee nu apăru nici până la ora zece, m-am dus în

sala de şedinţe şi am răsfoit dosarul baban al lui E. Short, vrând să mă asigur că numele lui Madeleine nu-i menţionat în el. După două ore şi tot atâtea sute de pagini citite, eram satisfăcut – numele ei nu apărea la nici una din sutele de persoane care fuseseră interogate şi nici nu fusese pomenită de informatori. Singura trimitere la lesbiene era în mod clar o chestie complet aiurea – nişte ţicniţi habotnici au oferit indicii telefonice răuvoitoare, dându-le în gât pe membrele unei secte rivale, care ar fi fost „călugăriţe limbiste, ce au sacrificat-o pe fată pentru Papa Pius al XIII-lea“ şi „lesbiene care organizează ritualuri comuniste anticreştine“.

Era spre amiază şi Lee tot nu-şi făcuse apariţia. Am sunat fără succes la el acasă, la secţia University şi la hotelul El Nido. Vrând să par ocupat, ca să nu-mi dea nimeni alte sarcini, m-am învârtit pe lângă aviziere şi am citit rezumatele rapoartelor.

Seara trecută, înainte să plece la San Diego şi Tijuana, Russ Millard redactase un nou rezumat al anchetei, adus la zi. Raportul lui spunea că el şi Harry Sears vor verifica dosarele de la Cazier şi de la Moravuri, ca să afle distribuitorii de material pornografic condamnaţi sau doar suspecţi, şi vor căuta în TJ casa unde se făcuse filmul acela porno. Vogel şi Koenig nu reuşiseră să-i dea de urmă „mexicanului“ Lornei Martilkova în Gardena şi se deplasau şi ei la Tijuana, tot pentru investigaţii legate de filmul porno. Ancheta legistului se ţinuse cu o zi în urmă. Mama lui Elizabeth Short fusese prezentă şi identificase cadavrul. Marjorie Graham şi Sheryl Saddon au depus mărturie despre viaţa dusă de Betty la Hollywood, iar Roşcatul Manley a povestit cum a adus-o pe Betty de la Dago şi a lăsat-o în faţa hotelului Biltmore pe 10 ianuarie. Cercetările intense făcute în zona Biltmore nu dăduseră la iveală nici o persoană care s-o fi văzut pe fată, dosarele obsedaţilor sexuali şi ale infractorilor sexuali cu acte în regulă continuau să fie pieptănate, iar cei patru care mărturisiseră că sunt autorii crimei erau în continuare în închisoarea municipală şi aşteptau verificarea alibiurilor, efectuarea

unor investigaţii psihiatrice şi alte interogatorii. Circul continua. Eram asaltaţi cu denunţuri telefonice care aveau drept rezultat chestionarea persoanelor la mâna a treia, a patra, a cincia: poliţiştii stăteau de vorbă cu persoane care cunoşteau persoane care cunoşteau persoane care o cunoşteau pe exuberanta Dalia. Poftim de caută acul în carul cu fân!

Începusem să fiu privit cu suspiciune de băieţii care lucrau la birouri, aşa că m-am întors în separeul meu. Mi-a răsărit în minte Madeleine. Am pus mâna pe telefon şi am sunat-o.

După al treilea ţârâit îmi răspunse chiar ea:

— Casa Sprague.

— Eu sunt. Vrei să ne-ntâlnim?

— Când?

— Acum. Vin şi te iau în patruzeci şi cinci de minute.

— Nu veni aici. Tati dă o cină de afaceri. Ne vedem la Red Arrow?

Am oftat.

— Am un apartament. Ştii asta.

— Mi-o trag doar în moteluri. E una din ciudăţeniile mele de fată bogată. Camera unşpe de la Arrow, peste patruzeci şi cinci de minute.

— Voi fi acolo, i-am răspuns şi am închis.

Ellis Loew îmi bătu în geam.

— Treci la treabă, Bleichert. Te-ai fofilat toată dimineaţa şi-ncepi să mă calci pe nervi. Când dai de partenerul tău fantomatic, spune-i că absenţa nemotivată de azi l-a costat salariul pe trei zile. Acum pune mâna pe-o maşină cu staţie radio şi dă-i bătaie.

●●●

I-am dat bătaie direct spre motelul Red Arrow. Packardul lui Madeleine era parcat pe aleea din spatele bungalow-urilor, iar uşa de la camera 11 era descuiată. Am intrat, am simţit aroma parfumului ei şi mi-am mijit ochii până ce-am fost răsplătit cu un chicotit. Pe când mă dezbrăcam, ochii

mi s-au obişnuit cu lipsa de lumină şi am văzut-o pe Madeleine – un nud luminos pe un petic de cuvertură.

Ne-am împreunat atât de viguros, încât arcurile patului au izbit podeaua. Madeleine îşi croi drum între picioarele mele, podidindu-mă cu sărutări, mi-o întări şi apoi se răsuci rapid pe spate. Am pătruns-o, cu gândul la Betty şi la coloana cu şerpi, apoi am alungat acel gând, concentrându-mă asupra tapetului cojit din faţa mea. Voiam s-o iau mai uşor, dar Madeleine gâfâi:

— Nu te opri, că termin!

M-am sprijinit de tăblia patului şi m-am împins cu putere în ea. Madeleine mă încolăci cu picioarele, apucă bara de la căpătâiul patului, apoi se împinse, se retrase, se roti sub mine... Am ajuns la orgasm la distanţă de câteva secunde, într-un contrapunct de întinderi şi izbituri îndesate. Când capul mi s-a prăbuşit pe pernă, am muşcat-o, vrând să-mi ostoiesc tremurul.

Madeleine alunecă uşor de sub mine.

— Dulceaţă, te simţi bine?

Imaginea cu şerpii îmi trecu iar prin faţa ochilor. Madeleine mă gâdilă. M-am răsucit şi am privit-o, ca să alung vedenia care mă bântuia.

— Zâmbeşte-mi. Fii blândă şi dulce.

Madeleine îmi oferi un zâmbet larg. Rujul ei roşu, întins, îmi aminti de rânjetul Daliei. Am închis ochii şi am îmbrăţişat-o strâns. Ea mă mângâie cu blândeţe pe spate.

— Bucky, ce s-a-ntâmplat?

Mi-am aţintit privirea spre draperiile de pe peretele îndepărtat.

— Ieri am săltat-o pe Linda Martin. Avea în geantă copia unui film porno în care ea şi Betty Short făceau pe lesbienele. A fost filmat în TJ şi conţinea nişte scene de coşmar. M-a întors pe dos rău de tot. Şi pe partenerul meu la fel.

Madeleine se opri din mângâieri.

— A pomenit Linda de mine?

— Nu. În plus, m-am uitat prin dosarul cazului. Faza ta cu bileţelele lăsate prin baruri nu e menţionată nicăieri. Dar

au băgat o poliţistă cu ea în celulă, ca s-o stoarcă de informaţii, şi dacă ciripeşte, te-ai ars.

— Nu sunt îngrijorată, dulceaţă. Probabil că nici nu-şi mai aminteşte de mine.

M-am răsucit astfel încât s-o pot privi pe Madeleine de aproape. Rujul ei era ca o rană sângerie şi i l-am şters cu faţa de pernă.

— Iubito, tăinuiesc probe de dragul tău. E un târg bun pentru ceea ce-mi dai, dar tot sunt îngrozit. Aşa că să faci bine şi să-mi spui totul. Te mai întreb o dată: e ceva ce nu mi-ai spus în legătură cu Betty şi Linda?

Madeleine îşi plimbă degetele pe toracele meu, urmărind cicatricele lăsate de rănile din meciul cu Blanchard.

— Dulceaţă, Betty şi cu mine am făcut dragoste o dată vara trecută, atunci când ne-am întâlnit. Am făcut-o doar ca să văd cum ar fi să mi-o pun cu o fată care seamănă atât de mult cu mine.

Am simţit că leşin şi că patul se prăbuşeşte sub mine. Madeleine părea să stea la capătul unui tunel lung, fiind vizibilă printr-un soi de trucaj fotografic.

— Bucky, asta-i tot, mă asigură ea. Jur că asta-i tot.

Glasul i se auzea înăbuşit, de parcă ar fi venit de foarte departe. M-am sculat şi m-am îmbrăcat şi doar când mi-am prins tocul pistolului şi cătuşele, m-a părăsit senzaţia că păşesc pe nisipuri mişcătoare.

Madeleine stărui:

— Nu pleca, dulceaţă! Mai rămâi!

M-am îndreptat spre uşă, străduindu-mă ca nu cumva să cedez. Ajuns în maşină, am deschis aparatul de emisie-recepţie, căutând o legătură cu lumea normală, cea a poliţiei, care să mă distragă. Vocea centralistei anunţă:

— Cod patru către toate echipajele din zona Crenshaw, colţ cu Stocker. Evacuaţi scena unui jaf, doi morţi, suspectul mort. Echipajul 4-A-82 raportează că suspectul este Raymond Douglas Nash, bărbat alb, obiectul mandatului de arestare numărul...

Am trântit receptorul radioului, am răsucit cheia în contact, am apăsat pedala de acceleraţie şi am pus în

funcţiune sirena. Mi s-a părut c-am făcut totul dintr-o singură mişcare. Când ieşeam din parcare, mi-au răsunat în minte cuvintele lui Lee: „Să nu-mi zici că nu-ţi dai seama că moarta-i o rampă de lansare mai bună decât Junior Nash“. În timp ce mă îndreptam în cea mai mare viteză spre centru, m-am revăzut cedând în faţa fantomelor partenerului meu, deşi ştiam foarte bine că ţărănoiul ucigaş era un strigoi în carne şi oase. Am intrat în trombă în parcarea de la Primărie şi în faţa ochilor mi-a apărut Lee, ademenindu-mă, linguşindu-mă, împingându-mă de la spate şi convingându-mă să-i accept punctul de vedere. Am urcat treptele în fugă, furios la culme.

Am ieşit din casa scărilor strigând:

— Blanchard!

Dick Cavanaugh, care tocmai ieşea din biroul detectivilor, îmi făcu semn spre baie. Am tras un şut în uşă. Lee se spăla pe mâini.

Le-a ridicat şi mi le-a arătat. Sângera la încheieturile degetelor.

— Am tras pumni într-un perete. Penitenţă pentru Nash.

Nu era de-ajuns. M-am lăsat pradă furiei şi l-am luat la bătaie pe prietenul meu cel mai bun până când propriile mele mâini s-au făcut praf, iar el a căzut leşinat la picioarele mele.

Capitolul paisprezece

Pierderea primului meci Bleichert-Blanchard mi-a adus faima locală, un post la Arestări şi aproape nouă mii de parai. Câştigarea revanşei mi-a adus o încheietură scrântită la mâna stângă, două carpiene dislocate şi o zi în pat, unde m-a prăvălit o reacţie alergică la pastilele de codeină pe care mi le-a dat căpitanul Jack când a auzit de cafteală şi m-a văzut cum încerc să-mi oblojesc mâna în birou. Singura parte bună a „victoriei“ mele a fost o pauză de douăzeci şi patru de ore la cazul Elizabeth Short. Partea proastă abia ce urma să vină – abordarea lui Lee şi a lui Kay. Voiam să văd dacă mai pot salva trioul nostru fără să fiu nevoit să mă căciulesc.

M-am dus la ei acasă miercuri după-amiază, în ziua mea fără Dalia şi la o săptămână de când apăruse cadavrul de-acum celebru. Discuţia cu Thad Green era programată la ora şase, tot în seara aceea, iar dacă mă puteam cumva împăca şi cu Lee înainte de asta, de ce să nu încerc?

Uşa de la intrare era deschisă. Pe măsuţa de cafea era un exemplar din *Herald* deschis la paginile doi şi trei. Cioburile vieţii mele bulversate umpleau acele pagini – Dalia, mutra ascuţită a lui Bobby De Witt, aflat în drum spre casă, Junior Nash împuşcat de un poliţist de la LASD care ieşise din tură după ce acesta jefuise o băcănie japoneză, ucigându-i pe proprietar şi pe fiul lui de paisprezece ani.

— Suntem celebri, Dwight.

Kay stătea în hol. Am râs. Articulaţiile zdrobite îmi pulsară.

— Poate notorii. Unde-i Lee?

— Nu ştiu. A plecat ieri după-amiază.

— Ştii că are necazuri, nu?

— Ştiu că l-ai zvântat în bătaie.

M-am apropiat. Răsuflarea lui Kay duhnea a ţigări şi femeia avea faţa umflată de plâns. Am îmbrăţişat-o. M-a strâns şi ea în braţe şi mi-a spus:

— Nu te condamn pentru ce i-ai făcut.

Mi-am frecat tandru nasul de părul ei.

— Probabil că De Witt e deja în L.A. Dacă Lee nu se-ntoarce până diseară, vin şi stau eu cu tine.

Kay se desprinse din îmbrăţişare.

— Să nu vii decât dacă vrei să te culci cu mine.

— Kay, nu pot! i-am răspuns.

— De ce? Din cauza fetei din vecini cu care te-ntâlneşti?

Mi-am amintit de minciuna pe care i-o servisem lui Lee.

— Da... nu, nu de asta. Doar că...

— Doar că ce, Dwight?

Am prins-o în braţe, ca să nu mă poată privi în ochi şi să-şi dea seama că jumătate din răspunsul meu e copilăresc şi jumătate e minciună.

— Doar că tu şi cu Lee sunteţi familia mea, iar Lee îmi este partener şi până nu rezolvăm încurcătura în care s-a băgat şi nu vedem dacă mai suntem parteneri, nu-i o idee bună ca noi doi să începem ceva. Fata cu care mă-ntâlnesc nu-i o problemă. Nu-nseamnă nimic pentru mine.

— Adevărul e că te-nspăimântă tot ce n-are legătură cu meciurile de box, poliţiştii, armele şi toate alea, îmi spuse Kay şi mă strânse şi mai tare în braţe.

M-am lăsat îmbrăţişat, ştiind că mă citise. Apoi m-am desprins din braţele ei şi am pornit cu maşina spre centru, spre „toate alea“.

●●●

Ceasul din anticamera lui Thad Green bătu ora şase, dar nici urmă de Lee. La şase şi un minut secretara lui Green deschise uşa de la cabinetul lui şi mă pofti înăuntru.

Comandantul ridică privirea şi întrebă:

— Unde-i Blanchard? El e cel cu care voiam de fapt să discut.

— Nu ştiu, domnule, i-am răspuns, luând poziţia de drepţi.

Green îmi făcu semn spre un fotoliu. Am luat loc, iar comandantul mă fixă cu o privire stăruitoare.

— Ai la dispoziţie cincizeci de cuvinte sau chiar şi mai puţine ca să-mi explici purtarea partenerului tău de luni seară. Dă-i drumul.

— Domnule, sora mai mică a lui Lee a fost ucisă când el era doar un puşti, iar cazul Dalia a devenit pentru el o obsesie. Bobby De Witt, omul pe care l-a trimis după gratii pentru jaful de la Boulevard-Citizens, a fost eliberat, iar cu numai o săptămână în urmă i-am omorât pe cei patru borfaşi. Filmul ăla porno a fost picătura care a umplut paharul. Filmul a declanşat criza lui Lee, iar isprava de la barul de lesbiene a făcut-o sperând să capete un fir şi să-l depisteze pe cel care a făcut filmul.

Green încetă să mai dea din cap a aprobare.

— Parcă ai fi un avocat uns cu toate alifiile, care încearcă să scoată basma curată un client. În departamentul meu orice om îşi ţine în frâu emoţiile din clipa când îşi prinde insigna de poliţist. Altfel zboară. Dar ca să-ţi dovedesc că nu sunt neînţelegător, iată ce-ţi spun. Îl suspend pe Blanchard, care va trebui să răspundă în faţa unei comisii de anchetă, dar nu pentru ieşirea lui de luni, ci pentru memoriul pe care l-a înaintat cu privire la ieşirea lui Nash de sub jurisdicţia noastră. Cred că informaţia a fost falsă. Tu ce crezi, domnule poliţist?

Am simţit că mă ia cu călduri.

— Nu cred c-a fost falsă, domnule.

— Atunci nu eşti atât de inteligent cum m-ar lăsa să cred notele tale de la Academie. Când îl vezi pe Blanchard, spune-i să predea legitimaţia şi arma. Tu rămâi la cazul Short şi te rog să te abţii de la meciuri de box în incinta secţiei. La revedere, domnule poliţist.

M-am ridicat, am salutat, am făcut stânga-mprejur şi am

ieşit din birou, menţinându-mi postura militărească până ce am ajuns în birou. Acolo am pus mâna pe telefon şi am sunat la Lee acasă, la secţia University, la hotelul El Nido, dar fără nici un rezultat. Apoi m-a fulgerat un gând nu tocmai plăcut şi am format numărul de la Biroul Districtual de Eliberări Condiţionate. Îmi răspunse un bărbat:

— Biroul de Eliberări Condiţionate Los Angeles. Cu ce vă putem ajuta?

— Sunt poliţistul Bleichert de la LAPD. Am nevoie de nişte informaţii legate de un individ eliberat recent.

— Vă ascult, domnule poliţist.

— Robert „Bobby“ De Witt. A ieşit ieri de la Quentin.

— A, ştiu! Încă nu s-a prezentat la ofiţerul de la Eliberări Condiţionate. Am sunat la autogara din Santa Rosa şi am aflat că De Witt nu şi-a luat bilet pentru Los Angeles, ci pentru San Diego, cu transbordare spre Tijuana. Încă nu am emis un mandat pe numele lui. Poliţistul la care trebuia să se prezinte şi-a închipuit că s-a dus la TJ să şi-o tragă. Îi dă răgaz până mâine-dimineaţă.

Am închis, uşurat la gândul că De Witt nu s-a-ndreptat direct spre L.A. M-am gândit să bat oraşul în căutarea lui Lee, aşa că am luat liftul până în parcare, unde am dat cu ochii de Russ Millard şi Harry Sears, care se-ndreptau spre scara din spate. Russ mă zări şi-mi făcu semn să mă apropii.

— Ce s-a-ntâmplat la TJ? m-am interesat eu.

Harry, cu răsuflarea duhnind a apă de gură, îmi răspunse:

— Am dat chix cu filmu’ porno. Am căutat hogeacul şi nu l-am găsit. Am dat iama în nişte distribuitori de materiale pornografice şi tot chix. Am căutat nişte cunoştinţe mai vechi de-ale lui Betty în Dago şi-am dat iar chix. Eu...

Millard puse o mână pe umărul partenerului său.

— Bucky, Blanchard e-n Tijuana. Un poliţist de la frontieră cu care am stat de vorbă l-a recunoscut. Nici nu era greu după toată reclama aia cu meciul de box. S-a înhăitat cu o şleahtă dubioasă de grăniceri mexicani.

Mi-a venit în minte excursia lui De Witt la TJ şi m-am

întrebat de ce luase Lee legătura cu poliţiştii mexicani.

— Când?

— Aseară, îmi răspunse Sears. Loew, Vogel şi Koenig sunt şi ei acolo, la hotelul Divisidero. Sunt în discuţii cu poliţaii din TJ. Russ crede că tatonează terenul, doar-doar or găsi un ţap ispăşitor pentru uciderea Daliei.

Mi-a trecut prin minte imaginea lui Lee alergând după demonii pornografiei. L-am văzut însângerat la picioarele mele şi m-am cutremurat.

— Ceea ce-i curată tâmpenie, continuă Hillard, fiindcă Meg Caulfield a smuls de la Martilkova adevărata identitate a tipului cu filmul. E un alb pe nume Walter „Duke“ Wellington. I-am verificat cazierul de la Moravuri şi are vreo şase condamnări pentru proxenetism şi pornografie. Toate bune şi frumoase, numai că azi căpitanul Jack a primit o scrisoare de la Wellington, pusă la poştă acum trei zile. Se ascunde, speriat de toată publicitatea din jurul Daliei, dar recunoaşte că el a făcut filmul cu Betty Short şi Lorna. Îi e teamă că o să-l arestăm pe el pentru crimă, aşa că ne-a oferit un alibi detaliat pentru zilele în care nu ştim ce-a făcut Dalia. Jack i-a verificat personal alibiul şi e beton armat. Wellington a trimis o copie a scrisorii la *Herald*, iar ei or să i-o publice mâine.

— Deci Lorna a minţit ca să-l protejeze? am concluzionat eu.

Sears încuviinţă, dând din cap.

— Se pare că da. Wellington continuă să fie totuşi căutat. Are nişte mandate mai vechi de arestare, emise pentru acuzaţia de proxenetism, iar Lorna şi-a pus lacăt la gură când s-a prins ce hram poartă Meg. Faza frumoasă e că l-am sunat pe Loew ca să-i spunem că povestea cu mexicanul este una de adormit copiii, dar un prieten de-al nostru de la jandarmeria mexicană ne zice că Vogel şi Koenig tot mai caută un ţap ispăşitor.

Circul se transforma în farsă în toată regula.

— Dacă scrisoarea din ziar le dă peste cap planurile din Mexic, or să caute un ţap ispăşitor aici. Ar trebui să nu le spunem tot ce aflăm. Lee e suspendat, dar a făcut copii

după dosarul cazului şi le-a depozitat într-o cameră de hotel din Hollywood. Ar trebui s-o folosim în continuare şi să stocăm acolo probele noastre, am propus eu.

Millard şi Sears dădură încetişor din cap a aprobare. Îmi veni în minte adevărata surpriză a zilei.

— Cei de la Eliberări Condiţionate zic că Bobby De Witt şi-a luat bilet pentru TJ. Dacă Lee e şi el acolo, ar putea să iasă cu scandal.

Millard se cutremură.

— Nu-mi place treaba asta. De Witt e un ticălos şi poate că a aflat că Lee se-ndreaptă într-acolo. O să sun la Patrula de Frontieră şi-o să-i pun să emită un mandat de reţinere pentru el.

Dintr-odată mi-am dat seama că totul apasă pe umerii mei.

— Pornesc într-acolo.

Capitolul cincisprezece

Am trecut graniţa în zori. Tijuana tocmai se însufleţea când am intrat pe Revolución, şoseaua ei principală. Micuţii cerşetori scormoneau prin gunoaie, ca să aibă şi ei ce pune în gură la micul dejun, vânzătorii de taco învârteau cu polonicul în oalele de tocană din carne împuţită, iar marinarii şi infanteriştii erau conduşi afară din bordeluri la sfârşitul distracţiei de o noapte pe cinci parai. Cei mai deştepţi se împleticeau până la Caile Colon, unde-şi făceau veacul traficanţii de penicilină. *Los fraieros* se grăbeau spre East TJ, la cluburile Blue Fox şi Chicago – fără îndoială ca să prindă spectacolul de matineu, în care o femeie o lua la buci de la un măgar. Maşinile turiştilor erau deja aliniate în faţa dughenelor care le schimbau tapiţeria la preţ redus, iar jandarmii mexicani, la volanul Chevy-urilor de dinainte de război, patrulau ca vulturii în uniformele lor negre, care semănau binişor cu cele ale naziştilor.

Am bătut străzile, în căutarea lui Lee şi a maşinii lui Ford din ’40. Mi-a trecut prin cap la un moment dat să cer ajutorul vreunui post de grăniceri sau vreunei secţii de jandarmi, dar mi-am amintit că partenerul meu e suspendat, înarmat ilegal şi, probabil, cu nervii atât de întinşi, încât cuvintele unui intermediar neinspirat l-ar provoca să facă Dumnezeu ştie ce. Mi-am amintit unde e hotelul Divisidero dintr-o excursie pe care o făcusem în liceu şi m-am îndreptat spre marginea oraşului, ca să cer ajutor de la americani.

Monstruozitatea roz Art Deco trona pe o râpă cu vedere

spre acoperişurile de tablă din mahalaua cu case mizere. Recepţionerul, intimidat de prezenţa mea, mă anunţă că „trupa Loew“ e cazată în apartamentul 462. Am găsit-o în partea din spate, la parter. Din cameră bubuiau voci nervoase.

Fritzie Vogel urla:

— Eu zic să punem totuşi mâna pe un mexican. Scrisoarea din *Herald* nu pomenea nimic de filmul porno. Zicea doar că Wellington s-a-ntâlnit cu Dalia şi tipa ailaltă în noiembrie! Încă mai putem...

Ellis Loew îi replică pe acelaşi ton:

— Nu, *nu putem*! Wellington a recunoscut în faţa lui Tierney că el a făcut filmul. Tierney e şeful anchetei şi nu putem trece peste el!

Am deschis uşa şi i-am văzut pe Loew, Vogel şi Koenig trântiţi în fotolii, toţi trei cu câte un număr din *Herald* în mână – evident, abia ieşit de sub tipar. Şedinţa de pregătire a înscenării luă sfârşit. Koenig rămase cu gura căscată. Loew şi Vogel bolborosiră într-un glas:

— Bleichert!

— Daţi-o-n pizda mă-sii pe nenorocita aia de Dalia! Lee este aici, Bobby de Witt este aici şi-o să se lase cu mare tămbălău. Voi...

— Dă-l în pizda mă-sii pe Blanchard! replică Loew. E suspendat.

M-am repezit la el. Koenig şi Vogel se puseră în faţa mea. Să încerc să trec printre ei ar fi fost ca şi cum aş fi dat cu capul într-un zid. Procurorul se retrase în partea cealaltă a camerei, Koenig mă apucă de braţe, iar Vogel îşi puse mâinile pe pieptul meu şi mă împinse afară din cameră. Loew îmi aruncă o privire ameninţătoare din prag, apoi Fritzie îmi ridică bărbia şi-mi spuse:

— Am o slăbiciune pentru semigrei. Dacă promiţi că nu dai în Billy, te ajut să-ţi găseşti partenerul.

Am aprobat tăcut din cap, iar Koenig m-a eliberat.

— Mergem cu maşina mea, spuse Fritzie. Nu pari în stare să conduci.

●●●

Fritzie conducea, iar eu scrutam străzile. El mă pisa la cap cu cazul Short şi gradul de locotenent pe care i-l va aduce acesta. Eu îi urmăream pe cerşetorii care nu-i slăbeau pe turişti, pe curvele care cântau la flautul cu guşă pe scaunul pasagerului, pe tinerii în costume *zoot* ce băteau străzile, în căutare de beţivi pe care să-i jefuiască. După patru ore de umblat aiurea, străzile deveniră prea aglomerate ca să mai putem înainta cu maşina, aşa că am coborât şi am luat-o pe jos.

La pas mizeria era şi mai greu de îndurat. Cerşetorii ţânguri se băgau în sufletul tău, turuind cuvinte de neînţeles şi vârându-ţi crucifixe sub nas. Fritzie îi pocnea şi le trăgea şuturi în fund, dar mutriţele lor flămânde m-au atins la coarda sensibilă, aşa că am schimbat cinci verzişori în pesos şi am aruncat pumni de monede în şanţ de fiecare dată când se adunau mai mulţi. Se lăsa cu zgârieturi, muşcături şi încăierări însângerate, dar era mai bine decât să mă uit în ochii lor inexpresivi, afundaţi în orbite.

O oră de mers pe jos în doi care nu ne-a dus nicăieri. Nici urmă de Lee sau de Fordul lui şi nici un *gringo* care să semene cu Bobby De Witt. Apoi un jandarm în cămaşă neagră şi cizme, sprijinit de un toc de uşă, îmi prinse privirea.

— *Policia*? întrebă el.

M-am oprit şi, drept răspuns, i-am arătat insigna.

Poliţaiul se căută în buzunare şi scoase o fotografie transmisă prin telex. Fotografia era prea neclară pentru a putea identifica persoana, dar „Robert Richard De Witt“ era limpede ca lumina zilei. Fritzie îl bătu uşurel pe umeri.

— Unde, domnule amiral?

Mexicanul bătu din călcâie şi lătră:

— *Estación, vamanos!*[36]

O porni înaintea noastră, luă colţul, intră pe o alee plină cu clinici de boli venerice şi ne arătă o baracă din cărămizi, împrejmuită cu sârmă ghimpată. Fritzie îi dădu un dolar.

[36] La secţie. Să mergem! (în span. în original).

Mexicanul salută ca Mussolini şi se făcu nevăzut. Am luat-o cu paşi mari spre secţie, silindu-mă să nu alerg.

Uşa era flancată de jandarmi cu puşti automate. Le-am arătat insigna. Ei bătură din călcâie şi mă lăsară să intru. Fritzie mă ajunse din urmă. Intră şi se îndreptă direct către biroul din faţă, cu o bancnotă de un dolar în mână. Poliţaiul din spatele biroului înşfăcă verzişorul, iar Fritzie spuse:

— Fugitivo? Americano? De Witt?

Individul zâmbi şi apăsă pe un buton de lângă scaun. Uşa de zăbrele de pe un perete lateral se deschise cu un ţăcănit.

— Mai precis, ce anume vrem să aflăm de la gunoiul ăsta? mă întrebă Fritzie.

— Lee este pe undeva pe aici. Probabil caută de capul lui indicii despre filmul porno. De Witt a venit aici direct de la Quentin.

— Fără să se mai prezinte la cei de la Eliberări Condiţionate?

— Exact.

— Iar De Witt are un dinte împotriva lui Blanchard de la treaba cu Boulevard-Citizens?

— Exact.

— M-am lămurit.

Am trecut pe lângă celulele înşirate de-o parte şi de alta a coridorului. De Witt stătea în ultima, singur, aşezat pe podea. Uşa se deschise cu un bâzâit. Cel care o pervertise pe Kay Lake se ridică. Anii petrecuţi la mititica îşi puseseră amprenta asupra lui: durul cu faţa ascuţită din fotografiile apărute în ziarele din ’39 era acum dărâmat, cu trupul umflat şi cu barba încărunţită, iar tunsoarea lui *pachuco* era la fel de demodată ca şi costumul luat de la Armata Salvării.

Am intrat împreună cu Fritzie. Salutul lui De Witt a fost unul uşor impertinent, cu o undă de servilism bine dozat.

— Poliţai, nu-i aşa? Ei bine, măcar sunteţi americani. Nu mi-am închipuit niciodată c-o să mă bucur să vă văd, băieţi.

— De ce-ai începe tocmai acum? îl întrebă Fritzie şi-i trase una în boaşe.

Tipul se chirci de durere. Fritzie îl apucă de ciuful de la ceafă şi-l plesni cu putere. De Witt începu să facă spume la gură. Fritzie îi dădu drumul şi-şi şterse pomada de pe mână de mâneca lui. De Witt se prăbuşi la pământ, apoi se târî până la closet şi vomită. Când încercă să se ridice, Fritzie îi împinse capul înapoi în closet şi-l ţintui acolo cu ciocatele lui masive, lustruite cu scuipat. Fostul proxenet şi spărgător de bănci înghiţi apă cu pişat şi vomă.

— Lee Blanchard e în TJ, iar tu ai venit aici glonţ, direct de la Marele Q. Asta-i o coincidenţă a naibii de ciudată şi nu-mi place. Nu-mi place de tine, nu-mi place de târfa sifilitică care te-a fătat, nu-mi place că-s aici, într-o ţară străină, plină de şobolani, când aş putea fi acasă, alături de familia mea. Îmi place însă să-i fac pe infractori să sufere, aşa c-ai face mai bine să-mi răspunzi sincer la întrebări, altfel te rup în bătaie.

Fritzie ridică piciorul. De Witt se îndreptă şi încercă să-şi tragă răsuflarea. Eu am ridicat de jos o cămaşă jegoasă şi uzată şi eram pe cale să i-o întind lui De Witt, când mi-am amintit de cicatricele lăsate de loviturile de bici pe picioarele lui Kay. Imaginea lor m-a făcut să-i arunc cămaşa în faţă. Apoi am luat un scaun de pe coridor şi mi-am scos cătuşele. Fritzie i-a şters obrajii fostului puşcăriaş, iar eu l-am trântit pe scaun şi i-am prins mâinile de spătar.

De Witt se uită la noi. Vezica îl lăsase, iar cracii pantalonilor săi luară o culoare întunecată.

— Ştiai că sergentul Blanchard e aici, în Tijuana?

De Witt clătină din cap, împrăştiind în stânga şi-n dreapta rămăşiţele scufundării în closet.

— Nu l-am mai văzut pe Blanchard de la căcatul ăla de proces!

Fritzie îi trase un dos de palmă şi inelul lui masonic îi tăie lui De Witt o venă de pe obraz.

— Să nu foloseşti cuvinte murdare în prezenţa mea! Şi adresează-mi-te cu „domnule“! Repet, ştiai că sergentul Blanchard e aici, în Tijuana?

— Nu, bolborosi De Witt.

— Nu, domnule! îl corectă Fritzie şi-l plesni.

Capul lui De Witt se bălăbăni şi bărbia i se sprijini în piept. Fritzie i-o împinse în sus cu un deget.

— Nu, cum?

— Nu, *domnule*! ţipă îngrozit De Witt.

Deşi mintea îmi era înceţoşată de ură, mi-am dat seama că spune adevărul.

— Lui Blanchard îi e frică de tine. De ce?

De Witt, cu moţul unsuros pleoştit pe frunte, se răsuci pe scaun şi începu să râdă. Era un râs sălbatic, care răzbeşte prin durere, după care o amplifică. Livid, Fritzie îşi făcu mâna pumn, gata să-l pedepsească.

— Lasă-l, i-am spus.

Vogel se retrase. Hohotele nebuneşti ale lui De Witt se potoliră încetul cu încetul. Trase aer în piept şi spuse:

— Al naibii să fiu, ce-am mai râs! Probabil că frumuşelului de Lee îi e teamă de mine pentru felul cum am dat din clanţă la proces, dar nu ştiu decât ce-am citit în ziare şi trebuie să vă mărturisesc că arestarea aia micuţă pentru posesie de droguri a băgat frica lui Dumnezeu în mine. Să moară mama dacă vă mint. Poate că mi-au trecut prin cap gânduri de răzbunare, poate că am vorbit tâmpenii cu colegii de celulă, dar de când frumuşelul de Lee i-a mătrăşit pe negroteii ăia...

Vogel îi trase un croşeu de dreapta de-l dădu peste cap cu scaun cu tot. Scuipând sânge şi dinţi sfărâmaţi, filfizonul îmbătrânit gemu şi râse în acelaşi timp. Fritzie îngenunche lângă el şi-i presă artera carotidă, tăindu-i astfel fluxul sanguin către creier.

— Bobby, băiete, nu mă prea omor eu după sergentul Blanchard, dar e colegul meu şi n-o să las un gunoi sifilitic ca tine să-l defăimeze. Ei bine, ai încălcat condiţiile eliberării condiţionate şi ai riscat o călătorie înapoi la Q pentru excursia asta de-aici. Când o să-ţi dau drumul la gât, o să-mi spui de ce. Dacă nu, îţi presez gâtul din nou până-ţi plesnesc neuronii ca orezul expandat de la Kellogg’s.

Fritzie îl eliberă din strânsoare. Faţa lui De Witt trecu de la vânăt la roşu închis. Folosind o singură mână, Vogel îl ridică pe suspect cu tot cu scaun. Bobby filfizonul începu să

râdă din nou, apoi împroşcă sânge şi se opri. Privirea cu care se uită la Fritzie îmi aminti de cea a unui câine care-şi iubeşte stăpânul hain, fiindcă n-are altul. Vocea lui chiar aducea cu schelălăitul unui câine bătut.

— Am venit să fac rost de nişte cal alb[37] şi să mă-ntorc la L.A. Înainte să mă prezint la poliţaiul de la Eliberări Condiţionate. Tipul pe care mi l-au desemnat se pare că-i un pampalache. Îi zici „Ăăă, domnule, am fost opt ani la mititica şi a trebuit să stau şi io călare pe o femeie“, iar el nu te raportează c-ai întârziat.

De Witt trase adânc aer în piept.

— Dă pe goarnă tot! îl somă Fritzie.

Potaia de Bobby chelălăi rapid restul confesiunii:

— Legătura mea de-aici e un amărât de mexican pe nume Felix Chasco. Trebuia să mă-ntâlnesc cu el diseară la motelul Calexico Gardens. Omul din L.A. este fratele unui tip pe care l-am cunoscut la Quentin. Nu m-am întâlnit cu el şi, vă rog, nu mă mai loviţi.

Fritzie scoase un strigăt de victorie şi ieşi valvârtej din celulă, ca să raporteze pontul. De Witt îşi linse sângele de pe buze şi se uită la mine: acum, că Vogel plecase, eram noul lui stăpân.

— Termină ce-ai început cu Lee Blanchard. Şi de data asta să nu-mi vii cu istericale!

— Domnule, tot ce-avem în comun eu şi cu Blanchard este c-am futut-o amândoi pe curva aia de Kay Lake.

Îmi amintesc că m-am îndreptat spre el şi l-am apucat cu ambele mâini de gât, întrebându-mă cât de tare trebuie să strângi aşa un câine ca să-i iasă ochii din cap. Îmi mai amintesc şi faptul că şi-a schimbat culoarea şi c-am auzit nişte cuvinte în spaniolă şi pe Fritzie strigând „Povestea lui se confirmă!“ Apoi îmi amintesc c-am fost azvârlit pe spate şi mi-a trecut prin cap „Deci asta simţi când te loveşti de nişte gratii“. După care nu-mi mai amintesc nimic.

●●●

[37] Expresie argotică intrată şi în argoul toxicomanilor români, ce desemnează heroina.

M-am trezit gândindu-mă c-am fost făcut knockout în al treilea meci Bleichert-Blanchard şi m-am întrebat cât de tare îmi rănisem partenerul. Am bolborosit:

— Lee? Lee? Ai păţit ceva?

Apoi în raza vizuală mi-au intrat doi poliţai slinoşi, cu insigne ridicole, luate de la talcioc şi prinse de cămăşile lor negre. Fritzie Vogel se iţi deasupra lor şi mă anunţă:

— L-am lăsat pe amicul Bobby să plece, ca să ne conducă la prietenul lui. Dar a scăpat de filaj în timp ce tu-ţi făceai somnul de frumuseţe, chestie care a avut consecinţe grave în ceea ce-l priveşte.

Cineva cu o forţă fizică impresionantă mă ridică de pe podeaua celulei. Când mi-am venit în fire, mi-am dat seama că trebuie să fie Marele Bill Koenig. Buimac şi cu picioarele moi, i-am lăsat pe Fritzie şi pe poliţaii mexicani să mă ducă prin secţie şi să mă scoată afară. Era în amurg, iar cerul Tijuanei era deja luminat de neoane. O maşină de patrulă Studebaker trase la scară. Fritzie şi Bill mă împinseră pe bancheta din spate. Şoferul porni cea mai gălăgioasă sirenă din lume, apoi îi dădu blană.

Am luat-o spre vest, am ieşit din oraş şi ne-am oprit în mijlocul unei parcări cu pietriş, în formă de potcoavă. Nişte poliţişti din TJ, în cămăşi kaki şi pantaloni de călărie, stăteau de gardă cu carabinele în mâini în faţa unei clădiri. Fritzie îmi făcu cu ochiul şi-mi întinse braţul, ca să mă sprijin de el. L-am împins şi am ieşit din maşină pe picioarele mele. Fritzie o luă înainte. Poliţaii ne salutară cu ţevile carabinelor, apoi deschiseră uşa.

Camera era un abator care duhnea a praf de puşcă. Bobby De Witt şi un mexican zăceau pe podea, morţi, ciuruiţi de gloanţe. Pe un perete întreg erau împroşcate fragmente de creier. Gâtul lui De Witt era vânăt acolo unde-l strangulasem eu. Primul gând coerent care mi-a trecut prin minte a fost că îi omorâsem eu cât am fost inconştient, că îi executasem fără judecată, ca să-i protejez pe singurii doi oameni pe care-i iubeam. Fritzie trebuie să-mi fi citit gândurile, deoarece râse şi-mi spuse:

— N-ai fost tu, băiete. Mexicanul e Felix Chasco, un cunoscut traficant de droguri. Poate că a fost un alt nenorocit de traficant, poate a fost Lee, poate Dumnezeu. Eu zic să-i lăsăm pe colegii noştri mexicani să-şi vadă de rufele lor murdare, iar noi hai să ne-ntoarcem în L.A. şi să punem mâna pe ticălosul care a tranşat-o pe Dalia.

Capitolul şaisprezece

Uciderea lui Bobby De Witt obţinu o jumătate de coloană în *L.A. Mirror*, eu o zi liberă de la un Ellis Loew neobişnuit de grijuliu, iar dispariţia lui Lee o întreagă echipă de poliţişti de la Divizia Metropolitană.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei mele libere în biroul căpitanului Jack, unde am fost interogat. Mi-au pus sute de întrebări despre Lee – de la motivele ieşirii lui nervoase la vizionarea filmului porno şi de la taverna La Verne's Hideaway până la obsesia lui în legătură cu cazul Short, raportul despre Nash şi concubinajul lui cu Kay. Le-am răspuns într-o doară şi am minţit prin omisiune – n-am suflat o vorbă despre faptul că Lee se droghează cu benzedrină, despre camera de hotel de la El Nido şi despre concubinajul lui cast. Poliţiştii de la Metropolitană m-au întrebat de mai multe ori dacă sunt de părere că Lee i-a ucis pe Bobby De Witt şi pe Felix Chasco, iar eu le-am răspuns în mod repetat că nu-i capabil de crimă. Mi s-a cerut un motiv pentru fuga colegului meu şi le-am povestit că l-am stâlcit în bătaie din pricina lui Nash, apoi am adăugat că-i un fost boxer, poate în curând şi fost poliţist, prea bătrân ca să revină la meciurile de box şi prea nestatornic ca să ducă o viaţă banală, iar pentru o astfel de persoană peisajul mexican probabil că era la fel de bun ca oricare altul. Pe măsură ce interogatoriul avansa, mi-am dat seama că poliţiştii nu erau deloc preocupaţi să-i asigure protecţia lui Lee, ci adunau informaţii ca să-l dea afară din Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Mi s-a spus de

mai multe ori să nu-mi bag nasul în investigaţia lor şi de fiecare dată când aprobam, îmi înfigeam unghiile-n palme, ca să nu le trântesc în faţă insulte sau chiar mai rău de-atât.

De la Primărie am plecat s-o caut pe Kay. Doi poliţişti de la Metropolitană o vizitaseră deja, o luaseră la întrebări în legătură cu relaţia ei cu Lee şi aduseseră iar pe tapet viaţa ei de altădată cu Bobby De Witt. Privirea glacială pe care mi-a aruncat-o mi-a transmis că-s şi eu un gunoi, fiindcă fac parte din acelaşi departament de poliţie. Când am încercat s-o consolez şi s-o încurajez cu privire la întoarcerea lui Lee, mi-a replicat „Bla, bla, bla…“ şi m-a împins cât colo.

Atunci am scotocit camera 204 a hotelului El Nido, sperând să găsesc un soi de mesaj, un indiciu care să-mi spună „O să mă întorc şi vom fi din nou toţi trei împreună“. N-am găsit decât un altar închinat lui Elizabeth Short.

Camera arăta ca hogeacul obişnuit al unui burlac din Hollywood. Era mobilată cu un pat rabatabil, o chiuvetă şi un şifonier. Pereţii erau însă ornaţi cu fotografiile lui Betty Short, poze din ziare şi reviste, prim-planuri oribile de pe 39th, colţ cu Norton, multe dintre ele mărite, pentru a scoate în evidenţă fiecare detaliu sinistru. Patul era ticsit cu cutii de carton ce conţineau un întreg dosar de caz, cu copii la indigo după diverse rapoarte, liste de ponturi, indici de dovezi, rapoarte ale poliţiştilor din teren şi transcrieri ale interogatoriilor, toate înregistrate în ordine alfabetică.

Neavând nimic de făcut şi pe nimeni cu care să fac ceva, am început să răsfoiesc mapele. Cantitatea de informaţie era copleşitoare, mâna de lucru din spatele ei şi mai copleşitoare, dar cel mai copleşitor era faptul că toate astea se întâmplau doar din cauza unei tinere prostuţe. Nu ştiam dacă să închin în cinstea lui Betty Short sau s-o smulg de pe pereţi, aşa că, în drum spre ieşire, m-am prezentat la recepţioner, i-am plătit chiria în avans pe o lună şi am păstrat camera, aşa cum le-am promis lui Millard şi Sears, deşi în realitate o reţinusem pentru sergentul Leland C. Blanchard.

Care era undeva în Marele Niciunde.

Am sunat la birourile de mică publicitate ale cotidienelor *Times*, *Mirror*, *Herald* şi *Daily News* şi am plasat un anunţ care să fie publicat o perioadă nedeterminată: „Foc, camera Florii întunecate va rămâne intactă. Trimite-mi un mesaj. Gheaţă“. Odată rezolvată chestiunea asta, m-am dus în singurul loc de unde puteam să-i trimit un mesaj în eter.

În acest moment 39th, colţ cu Norton, nu era decât un cvartal de terenuri virane. Nu tu reflectoare, nu tu maşini de poliţie, nu tu gură-cască nocturni. Cât am stat acolo, începu să bată Santa Ana[38]. Cu cât mă rugam mai mult ca Lee să se-ntoarcă, cu atât mai clar îmi era că viaţa mea de poliţist mare şi tare e terminată şi îngropată, la fel ca şi tânăra aia moartă care devenise obsesia tuturor.

[38] Vânt cald şi uscat care suflă în sudul Californiei toamna şi la începutul iernii.

Capitolul şaptesprezece

Dis-de-dimineaţă le-am trimis barosanilor un mesaj.

M-am ascuns într-o debara de pe acelaşi coridor cu birouaşul meu şi am dactilografiat cererea mea de transfer în trei exemplare, câte unul pentru Loew, Russ Millard şi căpitanul Jack. Cererea suna după cum urmează:

> Prin prezenta vă rog să-mi aprobaţi de urgenţă detaşarea de la ancheta în cazul Elizabeth Short şi revenirea la îndatoririle mele de la Departamentul Central de Arestări.
> Consider că de cazul Short se ocupă suficienţi oameni, poliţişti mult mai experimentaţi decât mine, şi că activitatea mea ar fi mult mai eficientă la Arestări. Mai mult decât atât, în absenţa partenerului meu, sergentul L.C. Blanchard, voi avea atribuţiile unui gradat şi va trebui să instruiesc un înlocuitor într-o perioadă când probabil că s-au adunat mai multe mandate prioritare. Deoarece mă pregătesc să preiau atribuţiile unui gradat în cadrul Departamentului Arestări, am studiat pentru examenul de sergent, pe care sper să-l trec la următoarea comisie de promovare din primăvară. Consider că astfel voi acumula cunoştinţele necesare pentru o funcţie de conducere şi voi compensa lipsa mea de experienţă ca poliţist de teren în civil.
>
> Cu respect,
> Dwight W. Bleichert, număr legitimaţie 1611,
> Divizia Centrală, Biroul Detectivi I

După ce-am terminat scrisoarea, am mai citit-o o dată. Conţinea un amestec perfect de respect şi exasperare, iar jumătatea de adevăr privitoare la examenul de sergent era o frază de final reuşită. Tocmai semnam cele trei exemplare, când am auzit o hărmălaie teribilă în biroul

detectivilor.

Am împăturit paginile, le-am băgat în buzunarul sacoului şi m-am dus să văd despre ce-i vorba. Mai mulţi poliţişti şi tehnicieni în halate albe de la laboratorul criminalistic erau strânşi în jurul unei mese şi se uitau concentraţi la ceva, vorbind repezit şi agitându-şi braţele. M-am alăturat îmbulzelii şi când am dat cu ochii de lucrul care-i pusese pe jar, mi-a scăpat un „Futu-i!“

Pe o tăviţă metalică pentru probe stătea un plic. Era timbrat, ştampilat şi francat şi emana un miros slab de benzină. Partea din faţă era acoperită cu litere tăiate din ziare şi reviste, lipite pe suprafaţa sa complet albă. Iată ce scria acolo:

CĂTRE *HERALD* ŞI ALTE COTIDIENE DIN L.A.
IATĂ BUNURILE DALIEI.
URMEAZĂ O SCRISOARE.

Un băiat de la laborator îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc, deschise plicul şi scoase afară conţinutul – un carneţel negru, un card de asigurări sociale plastifiat şi un teanc subţire de fotografii. Mi-am mijit ochii, am citit numele de pe card – Elizabeth Ann Short – şi mi-am dat seama că dosarul Dalia tocmai primise un nou impuls. Un tip de lângă mine povestea cu lux de amănunte cum apăruse plicul: l-a găsit un poştaş într-o cutie poştală de lângă biblioteca centrală şi era cât pe ce să facă infarct. Apoi a oprit o maşină a poliţiei, iar băieţii au anunţat captura prin staţie.

Ellis Loew îşi făcu loc printre tehnicienii de la laborator, cu Fritzie Vogel pe urmele lui. Tehnicianul-şef se luă cu mâinile de cap de supărare. Un val cacofonic de speculaţii umplu biroul. Apoi se auzi un fluierat strident, iar Russ Millard strigă:

— La naiba, daţi-vă la o parte şi lăsaţi-i să-şi facă treaba! Şi păstraţi liniştea.

Ne-am executat.

Tehnicienii se aplecară asupra plicului, îl presărară cu praf de amprente, răsfoiră carneţelul cu adrese, examinară

fotografiile şi anunţară cu voce tare fiecare nouă descoperire, ca nişte chirurgi aplecaţi deasupra mesei de operaţie:

— Două amprente parţiale, neclare, pe interiorul clapetei, nu mai mult de unul sau două puncte de comparaţie, insuficiente pentru o identificare clară, totuşi poate îndeajuns pentru a le compara cu suspecţii potenţiali...

— Nici o amprentă pe cardul de asigurări sociale...

— Paginile carneţelului sunt lizibile, dar sunt îmbibate cu benzină. Nici o şansă să prelevăm amprente. Conţine nume şi numere de telefon, majoritatea bărbaţi. Nu sunt în ordine alfabetică, câteva pagini sunt smulse...

— În fotografii apare Short cu diverşi bărbaţi în uniformă. Feţele bărbaţilor sunt scrijelite...

Mă întrebam uimit: Oare *o să urmeze* şi o scrisoare? Se duce naibii teoria mea cu crima accidentală? De vreme ce plicul fusese trimis în mod evident de ucigaş, era el unul din soldaţii din fotografii? Plicul acesta lansa un joc de-a şoarecele şi pisica sau, dimpotrivă, vinovatul anunţa astfel că o să se predea şi o să mărturisească? În jurul meu ceilalţi poliţişti disecau aceleaşi informaţii, puneau aceleaşi întrebări, discutau în grupuri de câte doi-trei sau păreau transportaţi, de parcă ar fi vorbit cu ei înşişi. Băieţii de la laborator plecară cu sumedenia de indicii noi, manevrându-le cu mănuşi de cauciuc. Apoi singurul bărbat calm din încăpere fluieră din nou.

Şi, din nou, hărmălaia se domoli. Impasibil, Russ Millard numără persoanele prezente şi ne făcu semn spre avizierul din spate. Ne-am strâns acolo, iar el ne spuse:

— Nu ştiu exact despre ce-i vorba, dar sunt destul de sigur că plicul a fost trimis de ucigaş. Băieţii de la laborator vor avea nevoie de mai mult timp ca să-l analizeze. După aceea vor fotografia paginile şi ne vor pune la dispoziţie o listă cu persoanele pe care va trebui să le interogăm.

— Russ, tipul se joacă cu noi, interveni Dick Cavanaugh. Câteva pagini au fost smulse din carneţel şi fac pariu cu tine că numele lui era pe una dintre ele.

Millard zâmbi.

— Poate că da, poate că nu. Poate că e nebun şi vrea să fie prins. Poate că unele persoane din agendă îl cunosc. Poate că tehnicienii vor preleva amprente de pe fotografii sau vor reuşi să-i identifice pe unii din bărbaţi după însemnele militare de pe uniformă. Poate că ticălosul chiar *o să trimită* o scrisoare. Cam multe incertitudini, aşa c-o să vă spun ce ştim sigur: toţi unsprezece veţi lăsa orice faceţi în momentul ăsta şi veţi merge să cercetaţi zona din jurul cutiei poştale unde a fost găsit plicul. Harry şi cu mine o să trecem în revistă dosarul cazului, ca să vedem dacă vreunul dintre suspecţi lucrează sau locuieşte în zona aia. Apoi, când vom avea lista de nume din agendă, o să ne ocupăm de ea *cu discreţie*. Betty era destul de nepretenţioasă la bărbaţi, iar distrugerea căsniciilor nu-i stilul meu. Harry?

Sears stătea lângă harta de pe perete a L.A.-ului, ţinând în mână un stilou şi o mapă.

— O s-să f-f-facem ce-ce-cercetări la f-f-faţa locului, se bâlbâi el.

Mi-am văzut cu ochii minţii cererea de transfer cu rezoluţia „Se respinge“. Apoi am auzit o discuţie aprinsă în partea opusă a sălii de şedinţe.

Arţăgoşii erau Ellis Loew şi Jack Tierney. Amândoi încercau să se convingă unul pe altul de ceva fără să atragă atenţia. Se pitiseră după un panou, ca să aibă un pic de intimitate, iar eu m-am strecurat într-o cabină telefonică alăturată şi am tras cu urechea, sperând să aflu ceva noutăţi despre Lee.

Dar nu discutau despre Lee, ci despre *Ea*.

— ...Jack, uite care-i treaba. Horrall vrea să retragă trei sferturi din oamenii care se ocupă de anchetă. Cu sau fără adoptarea propunerii ăleia, el consideră c-a oferit alegătorilor destulă distracţie. Putem să trecem peste capul lui şi să ne concentrăm asupra numelor din agendă cu tot efectivul. Cu cât mai multă publicitate i se face cazului, cu atât îi închidem gura mai bine lui Horrall...

— La naiba, Ellis...

— Nu! Ascultă-mă puţin. Înainte voiam să ascund faptul

că tipa-i cam uşuratică. Acum îmi dau seama că lucrurile au ajuns în punctul în care nu mai putem muşamaliza treaba asta. Ştim ce hram purta şi vom primi confirmări din partea tuturor bărbaţilor din agenda aia. Oamenii noştri or să-i interogheze pe toţi, eu o să le transmit contactelor mele de la ziare numele celor din agendă şi-i dăm bice până prindem criminalul.

— Ne joacă pe degete, Ellis. Numele ucigaşului probabil că nu-i în agendă. E un psihopat. Râde de noi şi cu curu' şi ne spune „Să văd ce faceţi mai departe“. Fata-i o mină de aur, Ellis. Am ştiut-o de la bun început, la fel ca şi tine. Dar situaţia ne scapă din mâini. Lucrez cu efective insuficiente la alte şase cazuri de crimă, iar dacă dăm publicităţii numele bărbaţilor însuraţi, vieţile lor or să se ducă naibii doar fiindcă au agăţat-o pe Betty Short pentru una mică.

Urmă o lungă tăcere, după care Loew spuse:

— Jack, ştii că mai devreme sau mai târziu o să ajung procuror districtual. Dacă nu anul viitor, atunci în '52. Ştii că peste câţiva ani Green o să iasă la pensie şi ştii şi cu cine vreau să-l înlocuiesc. Jack, am treizeci şi şase de ani, iar tu ai patruzeci şi nouă. Poate că eu o să mai prind un caz la fel de important. Tu însă nu! Pentru numele lui Dumnezeu, priveşte lucrurile în perspectivă!

Urmă un nou răstimp de tăcere. Parcă-l vedeam pe căpitanul Jack Tierney cântărind argumentele pro şi contra ideii de a-şi vinde sufletul lui Satana cu breloc Phi Beta Kappa, căruia i se năzărise să ajungă şef în Los Angeles. Când a spus „OK, Ellis“, am rupt cererea de transfer şi m-am întors să mă alătur circului.

Capitolul optsprezece

În următoarele zece zile circul se transformă în ditamai farsa, cu câte o tragedie apărută ocazional ici şi colo. „Scrisoarea morţii“ nu oferi nici o pistă nouă, iar cele 243 de nume din agendă au fost împărţite între patru echipe de poliţişti. Numărul mic de poliţişti era şiretlicul folosit de Jack Tierney pentru a lungi la nesfârşit această parte a investigaţiei, obţinând astfel cât mai multă publicitate în ziare şi la radio. Russ Millard ceru douăzeci de echipe şi o investigaţie rapidă şi curată. Căpitanul Jack, susţinut de procurorul Satana, îl refuză. Când s-a considerat că Marele Bill Koenig ar fi prea inflamabil ca să mai conducă interogatorii şi i s-au atribuit sarcini de birou, m-am trezit în echipă cu Fritz Vogel. Am interogat împreună vreo cincizeci de persoane, majoritatea bărbaţi, în legătură cu relaţia pe care au avut-o cu Elizabeth Short. Am ascultat mărturii previzibile: au întâlnit-o pe Betty într-un bar, i-au cumpărat mâncare şi băutură, au ascultat fanteziile ei cum c-ar fi mireasa sau văduva unor eroi de război şi s-au culcat sau nu cu ea. Câţiva nici măcar n-o întâlniseră pe vestita Dalia: erau „prieteni de-ai prietenilor“, iar numele lor apăreau în agendă din motive de camaraderie, ca vânători de fofoloance cunoscuţi.

Din lotul nostru de nume şaisprezece tipi erau ceea ce Fritzie numea „corditorii autorizaţi ai Daliei“. Majoritatea făceau parte din eşalonul de trepăduşi din lumea filmului: agenţi, descoperitori de talente şi regizori de probe care-şi făceau veacul la Schwab’s Drugstore, unde vânau naive

starlete potenţiale, pe care le amăgeau cu promisiuni pe buze şi prezervative în buzunare. Ei ne-au povestit – mândri sau ruşinaţi – nişte istorii de alcov la fel de jalnice ca şi poveştile lui Betty despre fericirea din clipele petrecute cu armăsarii în uniformă. Până la urmă bărbaţii din carneţelul negru al lui Elizabeth Short aveau două lucruri în comun – s-au văzut cu numele publicat în cotidienele din L.A. şi ne-au oferit alibiuri care-i eliminau de pe lista suspecţilor. Prin secţie se zvonea că publicitatea i-a eliminat pe mulţi dintre ei din categoria bărbaţilor căsătoriţi.

Femeile erau o amestecătură eterogenă. Cele mai multe erau doar amice – cunoştinţe întâmplătoare, amatoare de trataţii gratuite la restaurant şi actriţe aspirante fără nici un viitor. Vreo douăsprezece erau prostituate şi animatoare semiprofesioniste, suflete pereche pe care Betty le întâlnea prin baruri. Ne-au oferit piste care dispăreau la o investigaţie mai aprofundată, ideea fiind, în esenţă, că Betty se prostitua pe cont propriu cu participanţii la diverse conferinţe în câteva hoteluri prăpădite din centru. Susţineau şovăitoare că Dalia făcea doar rareori trotuarul şi nu ştiau nici un nume al vreunui fost client. Investigaţia lui Fritzie prin hoteluri nu i-a adus decât răspunsuri negative, iar faptul că alte femei – confirmate la Moravuri drept prostituate – n-au putut fi localizate l-a opărit rău de tot.

Numele lui Madeleine Sprague nu apărea în carneţel şi nici nu s-a ivit în discuţie cu ocazia interogatoriilor. După investigarea celor 243 de nume, n-a apărut nicăieri nici o limbistă şi nici o pistă spre vreun local pentru lesbiene, iar eu verificam în fiecare seară avizierele de la secţia University, ca să văd dacă nu cumva vreuna din celelalte echipe s-a prins de existenţa sosiei Daliei. Dar nu, nici una nu aflase nimic, aşa că am început să mă simt în siguranţă în ceea ce priveşte angaraua mea cu suprimarea dovezilor.

În timp ce interogatoriile celor din carneţel ţineau prima pagină a ziarelor, restul circului mergea înainte: ponturi, ponturi şi iar ponturi care iroseau mii de ore de lucru ale poliţiştilor. Telefoanele acuzatoare şi plângerile ranchiunoase i-au determinat pe poliţaii locali să-i salte pe

diverşi nebuni răzbunători, care îşi dădeau în gât inamicii pentru sute de delicte închipuite, mai mult sau mai puţin importante. Tot felul de haine de damă aruncate te miri unde au fost analizate minuţios la laboratorul criminalistic de la Centrală şi fiecare piesă de îmbrăcăminte neagră, numărul 42, care a fost găsită a declanşat alte cercetări de anvergură în zonă.

Cea mai mare surpriză a tevaturii cu agenda neagră a fost Fritz Vogel. Eliberat de Bill Koenig, el a dat dovadă de o isteţime surprinzătoare şi, în stilul lui de dur, s-a dovedit la fel de expert în interogatorii ca şi Russ Millard. Ştia când trebuie să trosnească ca să scoată o informaţie, lovea iute şi tare, alimentat de o ranchiună înnăscută, dar era capabil să se abţină când cel anchetat dădea pe goarnă ce ne interesa. Uneori aveam impresia că se înfrânează din respect pentru stilul meu de băiat bun din interogatorii, căci pragmaticul din el ştia că asta-i cea mai bună cale de-a obţine rezultate. Am devenit un duo eficient pe stilul poliţistul bun / poliţistul rău şi mi-am dat seama că-l înfrânez pe Fritzie, că sunt un factor de echilibru care-i atenuează înclinaţia mărturisită de a-i răni pe infractori. El mă respecta, cu o oarecare circumspecţie, din pricina felului în care îl rănisem pe Bobby De Witt şi, după câteva zile de parteneriat temporar, ne distram vorbind amândoi stricat în germană, ca să ne omorâm timpul între două interogatorii. Pe mine Fritzie mă săpunea mai puţin şi se purta ca un camarad – unul cu răutatea-n sânge. Vorbea mult despre Dalia şi râvnita lui avansare la gradul de locotenent, dar nu pomenea nimic despre înscenări şi, de vreme ce n-a încercat niciodată să mă atragă într-o acţiune ilegală, iar rapoartele lui de teren erau în conformitate cu realitatea, mi-am spus că Loew fie a renunţat cu totul la idee, fie aşteaptă momentul potrivit. Eram conştient şi de faptul că Fritzie mă cântăreşte fără încetare, că îşi dă seama că Koenig nu i-ar fi un partener pe măsură dacă ar ajunge ofiţer la Divizia Detectivi, iar acum, de vreme ce Lee a dispărut, eu aş fi bun într-o asemenea postură. Procesul de evaluare mă flata şi aveam grijă să fiu brici în timpul

interogatoriilor. La Arestări, cu Lee, fusesem vioara a doua, dar dacă Fritzie şi cu mine deveneam parteneri, voiam să ştie că n-o să fac pe marioneta sau pe lacheul, ca Harry Sears pe lângă Russ Millard.

Millard, antiteza poliţistă a lui Fritzie, trăgea şi el de mine. Transformase camera 204 de la El Nido în biroul lui de pe teren şi se ducea acolo la sfârşitul turei ca să citească din colecţia de hârţoage frumos îndosariată de Lee. Acum, că Lee nu mai era prin preajmă, timpul trecea greu, aşa că îmi petreceam majoritatea serilor cu Millard. Când se uita la fotografiile oribile ale Daliei, îşi făcea întotdeauna cruce şi murmura cu respect „Elizabeth“, iar când ieşea, îi promitea: „O să pun mâna pe el, draga mea“. Pleca întotdeauna la opt fix acasă, la soţie şi copii. Mă uimea faptul că unui om poate să-i pese atât de mult de Betty şi totuşi să se detaşeze cu uşurinţă de ea. L-am întrebat cum reuşeşte şi mi-a răspuns:

— N-o să permit brutalităţii să-mi acapareze viaţa.

După ora opt viaţa mea era dominată de două femei şi stăteam sub focul încrucişat al voinţei lor ciudate şi puternice.

De la El Nido mă duceam s-o văd pe Kay. Fără Lee, nu mai avea cine să achite facturile, aşa că a trebuit să-şi caute un serviciu cu normă întreagă şi a reuşit: preda la clasa a şasea a unei şcoli elementare situate la câteva străzi de Strip. O găseam corectând cu stoicism lucrările prichindeilor şi cercetând cu atenţie desenele copiilor, bucuroasă să mă vadă, dar cu un substrat caustic, de parcă menţinerea unor aparenţe de „totul e-n regulă“ i-ar fi alungat tristeţea provocată de absenţa lui Lee şi dispreţul pentru şovăiala mea. Încercam să fac o breşă în acest zid, spunându-i că o doresc, dar că n-o să fac nici o mişcare până n-o să ştiu sigur ce-i cu Lee. Ea îmi răspundea cu o mistificatoare psihologie pretenţioasă despre absenţa celui de-al treilea, scoţând la bătaie educaţia pe care el i-o plătise şi folosind-o ca armă împotriva lui. Mă aprindeam la sintagme gen „tendinţe paranoice“ şi „egoism patologic“, răspunzându-i cu „el *te-a salvat*, el *te-a făcut cine eşti*“. Ea

îmi replica „El *doar m-a ajutat*”. Nu aveam nici o replică la adevărul din spatele jargonului ei psihologic şi recunoşteam că, fără Lee ca factor de echilibru, noi doi nu eram decât piesele disparate ale unui angrenaj, o familie fără patriarh. Situaţia asta stagnantă m-a scos afară pe uşă zece nopţi la rând şi m-a trimis direct la motelul Red Arrow.

Aşa că o duceam pe Kay după mine la Madeleine.

Întâi ne-o puneam, iar pe urmă stăteam de vorbă. Discuţia se învârtea întotdeauna în jurul familiei lui Madeleine, apoi continua cu fanteziile cu care veneam eu, ca să nu mă simt prost că nu spun nimic. Fetiţa de bani gata îi avea pe tati baronul hoţ, *acel* Emmett Sprague, partenerul lui Mack Sennett din perioada de început a Hollywoodului; pe mămica ei, care se dădea mare cunoscătoare într-ale artei şi se îndopa cu antidepresive, descendentă directă a faimoşilor moşieri californieni Cathcart; pe surioara cea genială, Martha, marea artistă din domeniul publicităţii, o stea în devenire la Ad Agency Row din centru. Ca personaje secundare îi avea pe primarul Fletcher Bowron, pe gangsterul priceput la P.R. Mickey Cohen şi pe visătorul de Georgie Tilden, fosta marionetă a lui Emmett, fiul unui anatomist scoţian celebru şi artist de cinema ratat. Familiile Doheny[39], Sepulveda[40] şi Mulholland[41] făceau şi ele parte din cercul lor de apropiaţi, ca şi guvernatorul Earl Warren şi procurorul districtual Buron Fitts. Cum eu îi aveam doar pe senilul Dolph Bleichert, pe răposata Greta Heilbrunner Bleichert, pe japonezii pe care-i dădusem în gât şi pe cunoscuţii mei din lumea boxului, brodam pe marginea premiilor şcolare pe care le câştigasem, a balurilor la care participasem ca licean şi a faptului că fusesem garda de corp a lui FDR în ’43. Băteam câmpii până când venea timpul să facem iar

[39] Edward Laurence Doheny (1856-1935), unul din magnaţii industriei petroliere americane.

[40] Familia Sepulveda a jucat un rol important în istoria timpurie a Los Angelesului şi a districtului Orange.

[41] William Mulholland (1855-1935) s-a distins prin rolul jucat în construirea sistemului de furnizare a apei potabile şi menajere din California.

sex, mulţumit că ţineam întotdeauna lumina stinsă între partide, iar Madeleine nu putea să-mi vadă faţa şi să-şi dea seama că poveştile mele se trag din foamete.

Sau de la Dalia.

Prima dată s-a întâmplat accidental. Făceam dragoste şi eram amândoi pe punctul de a ajunge la orgasm. Mâna mea a alunecat de pe tăblia patului şi a atins întrerupătorul din perete, scăldând-o în lumină pe Betty Short cea de sub mine. Câteva secunde chiar am crezut că-i ea şi i-am strigat pe Lee şi Kay să-mi vină în ajutor. Când amanta mea a devenit din nou Madeleine, m-am întins spre întrerupător, dar ea m-a prins de încheietura mâinii. M-am împins în ea violent. Arcurile scârţâiau, lumina strălucea, iar eu am transformat-o pe Madeleine în Betty – i-am transformat ochii ei căprui în ochi albaştri, corpul ei în cel al lui Betty din filmul porno, şi am făcut-o să mimeze „Nu, te rog“. În timp ce ejaculam, mi-am dat seama că n-o să fiu niciodată la fel de bun doar cu Madeleine. Când fata de bani gata îmi şopti „Ştiam eu c-o să-ţi intre sub piele mai devreme sau mai târziu“, i-am mărturisit, hohotind fără lacrimi, că toate poveştile mele de alcov fuseseră numai minciuni şi i-am turuit povestea adevărată a lui Lee, Kay şi Bucky, fără să ocolesc fixaţia domnului Foc pentru moartă şi dispariţia lui de pe faţa pământului. Când am terminat, Madeleine îmi spuse:

— N-o să fiu niciodată o învăţătoare din Sioux Falls, South Dakota, dar voi fi Betty sau oricine vrei tu să fiu.

Am lăsat-o să mă mângâie pe cap, recunoscător că nu mai trebuie să mint, dar trist pentru că ea – şi nu Kay – mi-a fost duhovnic.

Aşa se face că eu şi Elizabeth Short ne-am unit în chip oficial.

Capitolul nouăsprezece

Lee continua să fie plecat, Madeleine continua să fie Betty şi eu nu puteam face nimic ca să împiedic aceste schimbări din viaţa mea. Am ţinut cont de avertismentul mahărilor de la Metropolitană şi nu mi-am băgat nasul în investigaţia lor, dar mă întrebam tot timpul dacă domnul Foc şi-a luat tălpăşiţa premeditat sau accidental. I-am verificat contul bancar, am găsit un sold de opt sute de dolari, fără retrageri recente, iar când am aflat că mandatul de urmărire generală pe tot teritoriul Statelor Unite şi al Mexicului, emis pentru Lee şi pentru Fordul lui din ’40, nu a dat nici un rezultat, instinctul mi-a spus că s-a ascuns undeva departe, la sud de frontieră, acolo unde jandarmii mexicani folosesc comunicatele poliţiei americane drept hârtie igienică. Russ Millard mi-a spus că doi mexicani, cunoscuţi traficanţi de droguri, fuseseră arestaţi la Juarez pentru uciderea lui Bobby De Witt şi a lui Felix Chasco, ceea ce însemna că tipii de la Metropolitană nu aveau cum să-i pună în cârcă lui Lee treaba asta. Dar apoi am auzit nişte zvonuri de sus, sus de tot. Comandantul Horrall anulase mandatul de urmărire generală şi ordonase „să nu se mai tulbure apele“. Secretara lui Thad Green i-a spus lui Harry Sears că auzise cum că Lee va fi dat afară din Departamentul de Poliţie din Los Angeles dacă nu apare în termen de treizeci de zile de la data dispariţiei sale.

Luna ianuarie trecu pe nesimţite – un şir de zile ploioase, cu o singură întâmplare demnă de menţionat: Biroul a primit un plic prin poştă. Adresa era compusă din litere

decupate, iar scrisoarea dinăuntru era scrisă pe o foaie obişnuită, tot cu litere decupate din ziar:

M-AM RĂZGÂNDIT
NU AŢI ACCEPTA UN TÂRG CORECT.
UCIDEREA DALIEI A FOST JUSTIFICATĂ.
– RĂZBUNĂTORUL DALIEI NEGRE.

Pe foaie era lipită fotografia unui bărbat scund, corpolent, îmbrăcat în costum, dar cu faţa scrijelită. În urma analizei celor de la laborator, fotografia şi plicul n-au scos la iveală nici o amprentă şi nici alte informaţii. De vreme ce fotografiile soldaţilor din prima scrisoare nu ajunseseră în mâinile presei, ci rămăseseră confidenţiale, fiind un bun instrument de eliminare a suspecţilor, ştiam că a doua scrisoare era pe bune. Părerea generală a tuturor celor din Birou era că fotografia îl înfăţişează pe criminal, care astfel se elimină simbolic din „peisaj“.

Cum pistele oferite de scrisoarea morţii şi de filmul porno erau acum făcute praf, toată lumea a fost de acord că ticălosul nu va fi prins niciodată. La pariurile din vestiar cota pe „Nerezolvat“ ajunsese la paritate: 1 la 1. Thad Green le-a spus lui Russ şi căpitanului Jack Tierney că pe data de 5 februarie Horrall are de gând să pună capăt haosului creat de Dalia şi, prin urmare, un număr mare de poliţişti se vor întoarce la îndatoririle lor obişnuite. Se zvonea că eu voi fi unul dintre cei transferaţi şi-l voi avea ca partener pe Johnny Vogel. Johnny Răsuflare Puturoasă mă oftica, dar întoarcerea la Arestări îmi părea Paradisul regăsit. Betty Short avea să devină ceea ce şi doream – un punct luminos în imaginaţia mea.

Capitolul douăzeci

„Începând de mâine, 6 februarie 1947, următorii poliţişti de la Divizia Centrală şi Biroul Detectivi, transferaţi temporar la anchetarea cazului E. Short, se vor întoarce la îndatoririle lor obişnuite:

Serg. T. Anders – rev. la Divizia Centrală, Fraude şi Înşelătorii.
Det. J. Arcola – rev. la Divizia Centrală, Spargeri.
Serg. R. Cavanaugh – rev. la Divizia Centrală, Jafuri. Det. G. Ellison – rev. la Divizia Centrală, Detectivi.
Det. A. Grimes – rev. la Divizia Centrală, Detectivi.
Det. C. Ligget – rev. la Divizia Centrală, Minori.
Det. R. Navarette – rev. la Divizia Centrală, Jafuri şi Înşelătorii.
Serg. J. Pratt – rev. la Divizia Centrală, Omucideri (se prezintă la lt. Ruley pentru un nou caz).
Det. J. Smith – rev. la Divizia Centrală, Omucideri (se prezintă la lt. Ruley pentru un nou caz).
Det. W. Smith – rev. la Divizia Centrală, Detectivi.
Comandantul Horrall şi comandantul adjunct Green doresc să vă mulţumească pentru ajutorul acordat la desfăşurarea acestei anchete, în special pentru orele suplimentare pe care le-aţi făcut. Veţi primi cu toţii scrisori de mulţumire.
De asemenea, doresc să mulţumesc şi eu personal,

Căpitan J. V. Tierney, comandant la Divizia Centrală, Detectivi.“

Distanţa dintre avizier şi biroul lui Millard era de aproximativ zece metri. I-am străbătut în mai puţin de-o secundă. Russ ridică privirea şi mă salută:

— Bună, Bucky! Care-i treaba?

— De ce nu sunt şi eu pe lista de transferuri?

— L-am rugat pe Jack să te lase la cazul Short.

— De ce?

— Pentru că eşti pe cale să devii un detectiv al naibii de bun, iar Harry iese la pensie în ’50. Mai vrei şi alte explicaţii?

Tocmai mă întrebam ce să-i răspund, când sună telefonul. Russ ridică receptorul şi se prezentă:

— Centrala, Omucideri, Millard.

Ascultă câteva momente, apoi îmi făcu semn spre extensia telefonică din partea cealaltă a biroului. Am pus mâna pe receptor şi am auzit o voce joasă, bărbătească, în mijlocul unei fraze:

— ...de pe lângă Divizia de Cercetări Penale de la Fort Dix. Ştiu că aţi avut de-a face cu o grămadă de mărturisiri, dar asta mi se pare veridică.

— Continuaţi, domnule maior, spuse Russ.

— Numele soldatului este Joseph Dulange. E în Poliţia Militară şi face parte din efectivul de la comandamentul din Fort Dix. I-a mărturisit totul comandantului său după o beţie. Amicii lui spun că are întotdeauna la el un cuţit şi că a fost în permisie la Los Angeles în data de 8 ianuarie. Mai mult decât atât, am găsit nişte pete de sânge pe o pereche de pantaloni de-ai lui – însă prea puţin pentru o analiză. Personal, cred că-i o poamă rea. S-a băgat într-o grămadă de scandaluri prin străinătate, iar comandantul lui zice că-şi bate nevasta.

— Domnule maior, Dulange se află în clipa asta lângă dumneavoastră?

— Da. E-ntr-o celulă de vizavi.

— Vă rog să-mi faceţi o favoare. Rugaţi-l să vă descrie semnele din naştere ale lui Elizabeth Short. Dacă le descrie cu acurateţe, eu şi cu partenerul meu o să luăm primul avion spre Camp MacArthur.

— Bine, domnule, răspunse maiorul.

Conversaţia cu Fort Dix se întrerupse. Russ îmi spuse:

— Harry are gripă. Ce-ai zice de-o călătorie la New Jersey, isteţule?

— Vorbeşti serios?

— Dacă soldatul ăla o să pomenească de aluniţele de pe

fundul lui Elizabeth, da.

— Întreabă-l despre crestături. Chestiile care n-au apărut în ziare.

Russ clătină din cap.

— Nu. I-ar putea înfierbânta imaginaţia. Dacă-i pe bune, ne ducem acolo pe şest şi ne întoarcem din Jersey cu raportul gata întocmit. Dacă Jack sau Ellis or să afle de chestia asta, îl vor trimite pe Fritzie, iar până mâine-dimineaţă Fritzie îl aduce pe soldatul ăla pe scaunul electric, indiferent dacă-i vinovat sau nu.

Remarca legată de Fritzie mă irită.

— Nu-i aşa de rău. Şi cred că Loew a renunţat la ideea înscenării.

— Atunci se cheamă că eşti un isteţ impresionabil. Fritzie e cât se poate de rău, iar Ellis...

Dar maiorul revenise la telefon:

— Domnule, Dulange spune că fata avea trei aluniţe închise la culoare pe buca stângă a... ăăă... posteriorului.

— Puteaţi să-i spuneţi cur, domnule maior. Pornim imediat spre dumneavoastră.

●●●

Caporalul Joseph Dulange era un bărbat de douăzeci şi nouă de ani, înalt, musculos, brunet, cu faţă prelungă şi o mustaţă subţire. Era îmbrăcat în haine milităreşti largi, de culoare măslinie, şi stătea aşezat vizavi de noi, la o masă din biroul şefului Poliţiei Militare din Fort Dix. Părea să fie un individ al naibii de rău. Un căpitan avocat stătea lângă el – probabil ca să se asigure că Russ şi cu mine nu o să recurgem la manevre civile de intimidare. Zborul de opt ore cu avionul fusese destul de agitat. Era patru dimineaţa şi eu încă funcţionam după ora din L.A. Eram epuizat, dar entuziasmat. În timpul călătoriei cu maşina care ne-a luat de la pista de aterizare maiorul de la Divizia de Cercetări Penale cu care vorbiserăm la telefon ne-a oferit mai multe informaţii despre Dulange. Era veteran de război, însurat de două ori, beţivan şi scandalagiu notoriu. Declaraţia lui era

incompletă, dar susţinută de două circumstanţe beton armat: a zburat la L.A. pe 8 ianuarie şi a fost arestat în stare de ebrietate în gara Pennsylvania din New York pe 17 ianuarie.

Russ intră direct în subiect.

— Domnule caporal, mă numesc Millard, iar acesta este detectivul Bleichert. Suntem de la LAPD şi dacă ne convingi c-ai ucis-o pe Elizabeth Short, te arestăm şi te luăm cu noi.

Dulange se foi în scaun şi declară:

— Am tăiat-o în bucăţi.

Avea vocea subţire şi vorbea pe nas. Russ oftă.

— O mulţime de oameni ne-au spus acelaşi lucru.

— Am şi futut-o.

— Serios? Îţi înşeli soţia?

— Sunt francez.

Am trecut la rolul meu de băiat rău:

— Eu sunt neamţ, aşa că mi se rupe-n paişpe. Ce-are a face cu faptul c-o înşeli pe nevastă-ta?

Dulange scoase limba şi o flutură ca o reptilă.

— O fac în stil franţuzesc. Lu’ nevastă-mea nu-i place aşa.

Russ mă înghionti.

— Domnule caporal, de ce ai mers în permisie în Los Angeles? Ce anume căutai?

— Pizdă. O sticlă de Johnnie Walker Red Label. Distracţie.

— Ai fi putut să găseşti toate astea dincolo de râu, în Manhattan.

— Soare. Vedete de cinema. Palmieri.

Russ râse.

— Ei da, L.A.-ul e plin de aşa ceva. Se pare că soţia ta nu te ţine sub papuc, Joe. Ştii, doar pleci în permisie de capul tău…

— Ştie că sunt francez. Când sunt acasă, i-o trag la meserie. Poziţia misionarului şi douăş’cinci de centimetri. N-are de ce să se plângă.

— Şi dacă s-ar plânge, Joe? Ce-ai face?

Dulange răspunse cu o mutră impasibilă:

— La prima plângere o iau la pumni. La a doua o tai în două.

— Vrei să zici c-ai zburat cinci mii de kilometri ca să pui botul la savarină? am intervenit eu.

— Sunt francez.

— Eu zic că eşti poponar. Limbiştii sunt cu toţii nişte frustraţi. E-o chestie dovedită. Ei, acum ce mai zici, căcatule?

Avocatul militar se ridică şi-i şopti ceva lui Russ. Russ mă împunse cu genunchiul pe sub masă. Dulange renunţă la mutra lui impasibilă şi afişă un rânjet larg.

— Răspunsul meu este un portdrapel de douăş'cinci de centimetri, caraliule!

— Te rog să-l scuzi pe detectivul Bleichert, Joe. E iute la mânie.

— Ba are o pulică bleagă. Toţi nemţălăii sunt aşa. Eu sunt francez şi ştiu cum stă treaba.

Russ râse cu poftă, de parcă tocmai ar fi auzit un banc bun la Elks Club.

— Joe, eşti dat naibii!

Dulange făcu un gest obscen cu limba.

— Sunt francez.

— Joe, eşti temperamental, iar domnul maior Carroll mi-a spus că îţi baţi soţia. E adevărat?

— Calule, mănânci ovăz?

— Fără îndoială. Îţi place să loveşti femeile, Joe?

— Când o cer.

— Cât de des o cere soţia ta?

— Îmi cere salamul în fiecare noapte.

— Vreau să zic cât de des cere să fie lovită.

— O cere de fiecare dată când stau mai mult cu amicul Johnnie Roşcovanul şi ea face pe deşteapta.

— Tu şi cu Johnnie sunteţi prieteni vechi?

— Johnnie Roşcovanul e cel mai bun prieten al meu.

— A fost şi Johnnie cu tine în L.A.?

— Da, în buzunar.

Discuţia cu un beţiv nebun mă dărâma. Îl preferam pe Fritzie, cu abordarea lui directă.

— Eşti bolnav de *delirium tremens*, căcatule? Vrei nişte pumni în bostan, ca să-ţi limpezeşti gândurile?

— Destul, Bleichert!

Am tăcut. Avocatul se uită urât la mine. Russ îşi îndreptă nodul de la cravată – semn că acum trebuia să-mi ţin gura. Dulange îşi trosni degetele de la mâna stângă, unul câte unul. Russ aruncă un pachet de ţigări pe masă. Vechiul truc de manual: „Sunt prietenul tău“.

— Lui Johnnie Roşcovanul nu-i place să fumez decât în compania lui, mărturisi francezul. Dacă mi-l aduci pe Johnnie, fumez. Mărturisesc mai bine în compania lui Johnnie. Întrebaţi-l pe preotul catolic de la North Post. Mi-a zis că l-a mirosit pe Johnnie de fiecare dată când am fost la spovedanie.

Începeam să miros în caporalul Joseph Dulange un vânător de senzaţii tari.

— Mărturiile depuse în stare de ebrietate nu sunt valabile la tribunal, Joe, spuse Russ. Dar uite cum facem. Tu mă convingi c-ai omorât-o pe Betty Short şi eu mă asigur că Johnnie vine cu noi la L.A. Un zbor plăcut de opt ore o să-ţi dea destul timp să reînnoieşti prietenia cu el. Ce zici?

— Zic c-am ciopârţit-o pe Dalia.

— Eu zic că n-ai ciopârţit-o. Zic că tu şi cu Johnnie o să staţi o perioadă departe unul de celălalt.

— Ba am ciopârţit-o.

— Cum?

— I-am tăiat ţâţele, gura de la o ureche la alta şi trupul în două. Harşt. Harşt. Harşt.

Russ oftă.

— Hai s-o luăm de la început, Joe. Ai plecat de la Fort Dix miercuri, pe 8 ianuarie, şi ai aterizat la Camp MacArthur în aceeaşi seară. Tu şi cu Johnnie sunteţi în L.A., dornici de-o tăvăleală. Unde te-ai dus mai întâi? Pe Hollywood Boulevard? Pe Sunset Strip? Pe plajă? Unde?

Dulange îşi trosni degetele.

— La salonul de tatuaj Nathan din North Alvarado, numărul 463.

— Ce-ai făcut acolo?

Nebunul Joe îşi suflecă mâneca dreaptă, dezvăluind un şarpe cu limba despicată, sub care scria „Franţ“. Îşi flexă bicepsul, iar tatuajul se lungi, dezvelind tot textul – „Sunt Franţuz“.

— Sunt franţuz, se lăudă Dulange.

Millard întoarse foaia.

— Iar eu sunt poliţist şi începi să mă plictiseşti. Când mă plictisesc, preia discuţia detectivul Bleichert. Detectivul Bleichert a fost cândva pe locul zece în lume la categoria semigrea şi nu-i deloc blând. Nu-i aşa, colega?

Mi-am strâns pumnii.

— Sunt neamţ.

— Nu beau, nu fac pipi. Nu tu Johnnie, nu tu poveste.

Aproape că i-am sărit în gât. Russ mă apucă de cot şi mă ţinu ca într-o menghină, în timp ce se târguia:

— Joe, îţi propun un târg. Întâi ne convingi că ai întâlnit-o pe Betty Short. Dă-ne nişte detalii. Nume, date, descrieri. Dacă faci asta, când luăm o pauză, tu şi cu Johnnie mergeţi împreună în celulă şi reînnodaţi prietenia. Ce zici?

— Johnnie la jumătate?

— Nu, fratele lui mai mare, Johnnie la trei sferturi.

Francezul apucă pachetul de ţigări şi scoase una. Russ îi întinse bricheta aprinsă. Dulange inhală adânc, apoi expiră un puhoi de cuvinte împreună cu fumul.

— După ce mi-am tras tatuajul, eu şi cu Johnnie am mers cu un taxi în centru şi ne-am luat o cameră la hotelul Havana, de pe 9th, colţ cu Olive, cu doi parai pe noapte şi gândaci cât pumnul. Au început să facă tărăboi, aşa că am scos capcanele pentru şobolani. Astea i-au terminat. Eu şi cu Johnnie ne-am odihnit, iar a doua zi am pornit la vânătoare de fofoloance. Fără rezultat. A treia zi am agăţat o ştoarfă filipineză într-o staţie de autobuz. Cică avea nevoie de bani pentru autobuzul de Frisco, aşa că-i propun cinci marafeţi ca să ne facă pe mine şi pe Johnnie. Ea zice nu, minimum zece marafeţi pentru doi tipi. Eu îi zic că Johnnie are o sculă de toată frumuseţea şi că ea ar trebui să mă plătească pe mine. Ne ducem la hotel şi acolo toţi gândacii scăpaseră din capcană. I-am făcut cunoştinţă cu

Johnnie şi i-am zis să şi-o pună întâi cu el. Ea se sperie şi zice „Te crezi Fatty Arbuckle?“ Eu îi răspund că-s franţuz, dar ea cin’ se crede? Îşi închipuie că-i mai tare decât Johnnie Roşcovanul? Gândacii încep să urle ca negroteii. Filipineza zice nu, domnu’, că Johnnie are dinţii ascuţiţi. Fuge ca din puşcă, iar eu şi cu Johnnie stăm la adăpost până sâmbătă seara. Ne crapă buza după o păsărică. Ne ducem la dugheana asta de pe Broadway şi-mi iau nişte decoraţii pentru geaca de aviator. Decoraţii cu frunze de stejar, steaua de argint, steaua de bronz, medalii pentru toate campaniile din Japonia... Arătam ca George S. Patton, doar că eram mai bine dotat. Apoi eu şi cu Johnnie ne-am dus la un bar, la Night Owl. Dalia intră şi ea, iar Johnnie începe să cânte „Da, domnule, asta-i puicuţa mea, nu, domnule, nu, poate, da, domnule, sigur, acum ea-i puicuţa mea“.

Dulange îşi stinse ţigara şi se întinse după pachet. Russ lua notiţe. Mi-am făcut în minte un calcul cu locurile şi timpul de deplasare şi mi-am amintit barul Night Owl de pe vremea când lucram pe maşina de patrulare. Era la intersecţia dintre 6th şi Hill, la două cvartale de hotelul Biltmore, unde o lăsase Roşcatul Manley pe Betty Short vineri, în 10 ianuarie. Francezul, în ciuda amintirilor lui înecate în *delirium tremens*, câştigase la capitolul credibilitate.

— Joe, întrebă Russ, este vorba despre noaptea de sâmbătă, 11, spre duminică, 12 ianuarie?

Dulange îşi aprinse altă ţigară.

— Sunt francez, nu calendar. După sâmbătă vine duminică. Fă tu calculul!

— Continuă.

— În fine, Dalia, Johnnie şi cu mine stăm de vorbă puţin, după care eu o invit la hotel. Ajungem acolo şi gândacii sunt liberi, cântă şi muşcă din lemnărie. Dalia zice că nu-şi desface picioarele decât dacă-i ucid. Pun mâna pe Johnnie şi încep să le dau la cap cu el, iar Johnnie zice că nu-l doare. Dar pizda de Dalia nu vrea să-şi desfacă picioarele până când gândacii nu-s eliminaţi ştiinţific. Cobor pe stradă şi vin

cu un doctor. Pentru cinci parai, gagiul le face injecţii cu otravă. Eu şi cu Dalia ne-o tragem ca iepurii. Johnnie Roşcovanul stă şi priveşte. E ofticat că Dalia-i o bucăţică aşa de bună şi că nu vreau să i-o dau şi lui.

I-am aruncat o întrebare, ca să-i mai tai din iordane.

— Descrie-i trupul. Să n-o dai în bară, că nu-l mai vezi pe Johnnie Roşcovanul până ieşi de la pârnaie.

Lui Dulange îi căzu faţa. Arăta ca un puşti ameninţat că i se ia ursuleţul.

— Răspunde la întrebare, Joe, interveni Russ.

Dulange rânji.

— Pân' să le tai, avea ţâţuci obraznice, cu sfârcuri roz. Picioarele le avea niţeluş cam groase, iar tufişul de sus era fain. Avea aluniţele alea despre care i-am povestit maiorului Carroll şi mai avea nişte zgârieturi pe spate, destul de proaspete, de parcă ar fi fost biciuită.

M-a luat cu furnicături, fiindcă mi-am amintit de „urmele uşoare de bici" pe care legistul le menţionase la autopsie.

— Continuă, Joe, îl îndemnă Russ.

Dulange rânji satisfăcut.

— Apoi Dalia începe să facă pe nebuna. Mă întreabă „Cum de eşti numai caporal dacă ai atâtea medalii?" începe să îmi zică Matt şi Gordon şi începe să vorbească de copilaşul nostru, deşi nu ne-am pus-o decât o dată, iar eu am făcut-o cu prezervativ. Johnnie se sperie ca naiba şi începe să cânte împreună cu gândacii „Nu, domnule, fata asta *nu-i* a mea". Mai vreau fofoloancă, aşa că o duc pe Dalia să-l vadă pe doctorul de gândaci. Îi strecor zece parai şi el se face c-o examinează şi-i zice: „Copilul va fi sănătos şi va veni pe lume peste şase luni".

Încă un amănunt important trântit în mijlocul aiurelilor lui de beţiv: Matt şi Gordon erau în mod clar Matt Gordon şi Joseph Gordon Fickling, doi dintre soţii din fanteziile lui Betty Short. Mi-am zis că şansele sunt jumate-jumate, aşa că hai să tragem o încheiere pentru Marele Lee Blanchard. Russ întrebă:

— Apoi ce s-a mai întâmplat, Joe?

Dulange părea sincer dezorientat – dincolo de bravadă,

de amintirile extrase din creierul lui înecat în băutură şi de dorinţa de a fi din nou împreună cu Johnnie Roşcovanul.

— Apoi am ciopârţit-o.

— Unde?

— În două.

— Nu, Joe. Unde ai comis crima?

— Aha! La hotel.

— Ce număr avea camera?

— 116.

— Cum ai transportat cadavrul la intersecţia străzilor 39 şi Norton?

— Am furat o maşină.

— Ce fel de maşină?

— Un Chevy.

— Marca şi modelul?

— Sedan din ’43.

— În timpul războiului nu s-au fabricat maşini americane, Joe. Mai încearcă o dată.

— Sedan din ’47.

— Vrei să zici că a lăsat cineva cheile într-o maşină atât de nouă şi de frumoasă? Chiar în centrul L.A.-ului?

— Am scurtcircuitat-o.

— Cum scurtcircuitezi o maşină, Joe?

— Poftim?

— Explică-mi cum se procedează.

— Am uitat cum am făcut. Eram beat.

— Unde se află intersecţia străzilor 39 cu Norton? am intervenit eu.

Dulange învârtea între degete pachetul de ţigări.

— Aproape de Crenshaw Boulevard şi Coliseum Street.

— Zi-mi ceva ce nu ai citit în ziare.

— Am tăiat-o de la o ureche la alta.

— Toată lumea ştie asta.

— Am violat-o şi eu, şi Johnnie.

— N-a fost violată, iar Johnnie ar fi lăsat urme. N-au existat urme. De ce-ai omorât-o?

— Habar n-avea să şi-o tragă.

— Pe dracu’! Spuneai că Betty se futea ca o iepuroaică.

— Da, ca o iepuroaică proastă.

— Noaptea toate pisicile sunt negre, dobitocule. De ce-ai omorât-o?

— N-a vrut să mi-o sugă.

— Ăsta nu-i un motiv. Orice târfă ţi-o suge pentru cinci dolari. Un franţuz ca tine ar trebui să ştie asta.

— Mi-a supt-o nasol.

— Nu există aşa ceva, dobitocule!

— Am ciopârţit-o!

Am dat cu pumnul în masă în stilul lui Harry Sears.

— Eşti un mincinos nenorocit!

Avocatul militar se ridică în picioare. Dulange începu să se vaite:

— Îl vreau pe Johnnie!

Russ îi spuse căpitanului:

— Să-l aduci înapoi peste şase ore.

Apoi mi-a zâmbit. Era cel mai blând zâmbet al lui pe care îl văzusem vreodată.

●●●

Aşa că am plecat cu şanse jumate-jumate, înclinând spre 75 cu 25 la sută. Russ s-a dus să predea raportul şi să trimită o echipă de criminalişti care să caute urme de sânge în camera 116 de la hotelul Havana. Eu m-am dus să mă culc în camera ofiţerilor pe care ne-o alocase maiorul Carroll. Am avut un vis în alb şi negru cu Betty Short şi Fatty Arbuckle. Apoi a sunat ceasul, iar eu am întins braţele s-o cuprind pe Madeleine.

Când am deschis ochii, l-am văzut pe Russ îmbrăcat într-un costum curat. Îmi dădu un ziar şi îmi spuse:

— Să nu-l subestimezi niciodată pe Ellis Loew.

Era un articol dintr-un ziar de scandal, cu titlul „Un soldat din Fort Dix implicat într-o crimă senzaţională la Los Angeles!“ Sub titlu, una lângă alta, erau fotografiile francezului Joe Dulange şi a lui Loew, aşezat la birou într-o manieră teatrală. Textul articolului suna aşa:

Într-un interviu în exclusivitate acordat publicaţiei soră *Los Angeles Mirror*, adjunctul procurorului districtual din Los Angeles, Ellis Loew, magistrat însărcinat cu instrumentarea misteriosului caz de crimă „Dalia Neagră“, a dat publicităţii aseară o descoperire senzaţională. „Tocmai am fost anunţat de către doi dintre colegii mei cei mai apropiaţi, locotenentul Russell Millard şi poliţistul Dwight Bleichert, că Joseph Dulange, caporal la Fort Dix, New Jersey, a recunoscut că a ucis-o pe Elizabeth Short, iar mărturia a fost validată de anumite fapte pe care doar criminalul le-ar putea cunoaşte. Caporalul Dulange este cunoscut drept un individ degenerat. Voi oferi presei mai multe detalii cu privire la mărturie de îndată ce oamenii mei îl vor aduce pe Dulange la Los Angeles, pentru a-l pune sub acuzare.“

Cazul Elizabeth Short a dat multe bătăi de cap autorităţilor încă din dimineaţa de 15 ianuarie, când cadavrul nud, mutilat şi tăiat în două de la brâu a fost găsit pe un teren viran din Los Angeles. Adjunctul procurorului districtual, domnul Loew, nu a dorit să dezvăluie detaliile legate de mărturia caporalului Dulange, dar a precizat că acesta făcea parte din cercul prietenilor intimi ai domnişoarei Short. „Vor urma şi alte detalii“, a promis el. „Lucrul cel mai important este că acest om diabolic este reţinut de poliţie şi nu va mai ucide niciodată.“

Am izbucnit în râs.

— Ce i-ai spus de fapt lui Loew?

— Nimic. Când am vorbit prima oară cu căpitanul Jack, i-am spus că Dulange este un suspect foarte probabil. A ţipat la mine fiindcă n-am raportat înainte să plecăm şi asta a fost tot. Când am sunat a doua oară, i-am zis că Dulange începe să semene din ce în ce mai mult cu nebunii dinainte. S-a supărat rău de tot şi acum ştiu de ce.

M-am ridicat şi m-am întins.

— Hai să sperăm că el a omorât-o de-adevăratelea.

Russ clătină din cap.

— Criminaliştii spun că nu există nici o urmă de sânge în camera de la hotel şi acolo nu-i nici apă curentă, ca să fi putut spăla cadavrul. Iar Carroll s-a interesat în trei state pe unde a umblat Dulange între 10 şi 17 ianuarie – bodegi, spitale, jocuri de noroc. Tocmai am luat-o-n barbă: franţuzul a fost la spitalul-închisoare St. Patrick din Brooklyn între 14 şi 17 ianuarie. Diagnosticat cu o formă gravă de *delirium tremens*. A fost externat în dimineaţa aia şi peste două ore

a fost arestat în gara Pennsylvania. *Omul e curat.*

Nu ştiam pe cine să fiu supărat. Loew şi compania vor să câştige alegerile prin orice mijloace, Millard vrea să se facă dreptate, iar eu mă întorc acasă după ce ziarele m-au făcut să par un fraier.

— Cum rămâne cu Dulange? Vrei să-l mai interoghezi?

— Şi s-aud iarăşi poveşti cu gândaci cântăreţi? Nu. Carroll l-a confruntat cu rezultatele cercetărilor lui. A răspuns că a inventat istoria cu omuciderea pentru puţină publicitate. Vrea să se împace cu prima nevastă şi s-a gândit că reclama asta o s-o mai îmbuneze. Am discutat din nou cu el şi n-a îndrugat decât bâlbe de beţivan. Nu cred că putem scoate mai mult de la el.

— Iisuse!

— Că bine zici! Joe s-a ales cu o lăsare rapidă la vatră, iar noi avem un avion spre L.A. peste patruzeci şi cinci de minute. Aşa că dă-i bătaie şi îmbracă-te, partenere!

Mi-am pus hainele transpirate, apoi Russ şi cu mine ne-am îndreptat spre ieşirea din cazarmă, ca să aşteptăm jeepul care urma să ne ducă la pistă. În depărtare am zărit o siluetă înaltă, în uniformă, ce se apropia de noi. M-a trecut un fior de gheaţă pe şira spinării. Individul cel înalt s-a apropiat şi mai mult. Mi-am dat seama că nu-i nimeni altul decât caporalul Joseph Dulange.

Când a ajuns în dreptul nostru, a despăturit un ziar de scandal de dimineaţă şi mi-a arătat fotografia lui de pe prima pagină.

— Eu mă bucur de toată atenţia. Numele tău e scris cu litere mărunte, aşa cum merită nemţălăii.

Răsuflarea lui duhnea a Johnnie Roşcovanul. I-am ars una peste bot. Dulange s-a prăbuşit ca un sac de cartofi. Mâna dreaptă îmi zvâcnea de durere. Privirea lui Russ Millard îmi aminti de Iisus gata să-i dojenească pe păcătoşi.

— Nu mai fi atât de al naibii de corect, i-am spus eu atunci. Nu mai face atâta pe sfântul.

Capitolul douăzeci şi unu

— Am convocat această mică şedinţă din mai multe motive, Bucky, spuse Ellis Loew. În primul rând îmi cer scuze că m-am pripit în legătură cu Dulange. M-am grăbit să dau declaraţii în presă şi tu ai avut de suferit. Îmi pare rău.

M-am uitat la Loew şi la Fritz Vogel, care stătea lângă el. Această „mică şedinţă“ avea loc în camera de zi a lui Fritzie, la două zile după ce Dulange ţinuse capul de afiş în ziare, iar eu fusesem etichetat drept nici mai mult, nici mai puţin decât un poliţist exagerat de zelos, care aleargă după cai verzi pe pereţi.

— Ce doriţi, domnule Loew?

Fritzie râse.

— Spune-mi Ellis, zise Loew.

Întrunirea de taină intră într-o fază total lipsită de rafinament – cu mult sub whisky-ul şi covrigeii pe care soţia lui Fritzie, plină de amabilitate, ni-i oferise. Trebuia să mă întâlnesc cu Madeleine într-o oră, iar fraternizarea cu şeful meu în afara programului era ultimul lucru pe care mi-l doream.

— OK, Ellis.

Loew se zbârli la auzul tonului meu.

— Bucky, noi doi ne-am contrat de mai multe ori în trecut. Poate că o să ne contrazicem chiar şi azi. Dar cred că suntem totuşi de acord în anumite privinţe. Amândoi am dori să vedem rezolvat cazul Short şi să ne întoarcem la problemele noastre obişnuite. Tu vrei să revii la Arestări şi,

oricât de mult mi-aş dori să-l aduc în faţa legii pe criminal, partea de investigaţie ce-mi revenea a cam scăpat de sub control şi a venit timpul să mă întorc la vechile cazuri de pe agenda mea.

M-am simţit ca un trişor într-o ligă de amatori, cu o cvintă royală în mână.

— Ce doreşti, Ellis?

— Vreau să revii la Arestări începând cu ziua de mâine şi mai vreau să fac o ultimă încercare cu acest caz Short înainte să mă întorc la oile mele. Suntem amândoi nou-veniţi, Bucky. Fritzie vrea să fii partenerul lui când o să ajungă locotenent, iar...

— O să fiu partenerul lui Russ Millard când o să iasă la pensie Harry Sears.

Fritzie trase o duşcă de whisky.

— Eşti cam necizelat pentru el, băieţaş. A dus vorba că eşti prea iute la mânie. Bătrânul Russ e un plângăcios. Eu mă potrivesc mai bine cu tine.

Iată o informaţie interesantă. Mi-am amintit de privirea dezgustată pe care mi-a aruncat-o Russ după ce l-am făcut K.O. pe Joe Dulange.

— Ce vrei, *Ellis*?

— Foarte bine, *Dwight*, o să-ţi spun ce vreau. La închisoare mai sunt patru indivizi care au mărturisit. N-au alibi pentru zilele în care nu ştim unde a fost Betty Short, iar la primul interogatoriu n-au fost deloc coerenţi. Toţi sunt violenţi şi nebuni de legat. Vreau să fie interogaţi din nou, cu ceea ce voi numiţi „mijloacele adevărate“. Chestie de muşchi. Fritzie îl voia pe Bill Koenig, dar el este cam prea înclinat spre violenţă, aşa că te-am ales pe tine. Deci, *Dwight*, da sau nu? Te întorci la Arestări sau faci treaba de rahat de la Omucideri până când se satură Russ Millard de tine? Millard e un tip răbdător, care înghite multe, *Dwight*, aşa că s-ar putea să dureze ceva timp.

Cvinta mea royală s-a năruit.

— Accept.

Loew jubila.

— Te duci la închisoare chiar acum. Gardianul din tura

de noapte a eliberat foile de ieşire ale celor patru. În parcare este o dubă. Cheile sunt sub covoraş. Du-i pe suspecţi pe South Alameda, la numărul 1701. Acolo îl întâlneşti pe Fritzie. Bine-ai venit înapoi la Arestări, *Dwight*.

M-am ridicat. Loew luă un covrigel din castron şi începu să-l ronţăie meticulos. Fritzie îşi dădu paharul pe gât, cu mâinile cuprinse de un tremur.

●●●

Cei patru ţicniţi mă aşteptau într-o celulă, îmbrăcaţi în uniforme de închisoare, prinşi cu lanţuri unul de celălalt şi cu cătuşe la glezne. Foile de ieşire pe care mi le dăduse gardianul aveau ataşate fotografiile lor şi copii ale cazierelor. Când uşa celulei se deschise, declanşată de la distanţă, am reuşit să le asociez fotografiile cu feţele.

Paul David Orchard era scund şi solid, cu un nas turtit ce-i acoperea jumătate din faţă şi cu părul blond, lung, dat din belşug cu pomadă. Cecil Thomas Durkin era un mulatru de vreo cincizeci de ani, chel, pistruiat şi înalt de aproape un metru nouăzeci şi cinci. Charles Michael Issler avea nişte ochi imenşi, adânciţi în orbite, iar Loren Bidwell era un bătrânel plăpând, damblagit, cu pielea acoperită de pete hepatice. Arăta atât de jalnic, încât am mai verificat o dată lista, ca să mă asigur că e omul meu. M-am lămurit repede că nu se făcuse nici o greşeală: avea antecedente penale, de molestare de minori, hăt din 1911.

— Ieşiţi pe interval, le-am ordonat. Mişcaţi-vă!

Cei patru ieşiră, târându-şi picioarele, împleticindu-se, cu lanţurile zăngănind pe podea. Le-am indicat o ieşire laterală din apropierea coridorului. Gardianul le deschise uşa din exterior. Şirul ţicniţilor traversă parcarea. Gardianul îi ţinu la respect, cu arma aţintită spre ei, până când am găsit duba şi am venit spre ei în marşarier.

Gardianul deschise uşa din spate a dubei. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi am urmărit cum se îmbarcă încărcătura. Şuşoteau între ei, sorbind cu nesaţ aerul rece al nopţii în timp ce urcau cu greu în vehicul. Gardianul

zăvorî uşa în urma lor şi-mi făcu semn cu ţeava puştii că pot să plec. Am demarat.

South Alameda, numărul 1701, se afla în zona industrială din estul L.A.-ului, la vreo doi kilometri distanţă de închisoare. Cinci minute mai târziu am găsit adresa – un depozit enorm, înconjurat de alte depozite la fel de mari, dar singurul cu faţada luminată: CARMANGERIA KOUNTY KING – ÎN SERVICIUL COMUNITĂŢII DIN L.A. ÎNCĂ DIN 1923. În timp ce parcam, am claxonat. O uşă de sub firma luminoasă se deschise. Am stins farurile şi l-am văzut pe Fritzie Vogel cu degetele mari vârâte sub curea.

M-am dat jos din dubă şi am descuiat uşa din spate. Ţăcăniţii coborâră, împleticindu-se.

— Pe aici, domnilor! le strigă Fritzie.

Cei patru înaintară, târâindu-şi picioarele, în direcţia de unde venea vocea. În spatele lui Fritzie se aprinse o lumină. Am încuiat duba şi m-am îndreptat spre intrare.

Fritzie aşteptă să intre şi ultimul deţinut şi mă salută din pragul uşii:

— Ce ţi-e şi cu relaţiile astea, băiete! Patronul de aici îi e dator şerifului Biscailuz, iar ăsta are un locotenent în civil care are un frate doctor care mi-e dator mie. O să vezi imediat despre ce-i vorba.

Am închis uşa şi am pus zăvorul. Fritzie ne conduse pe un coridor ce duhnea a carne, la capătul căruia se afla o hală imensă. Podeaua de ciment era acoperită cu rumeguş, iar în tavan erau fixate şiruri de cârlige ruginite pentru carne. De aproape jumătate din ele atârnau carcase de vită la temperatura camerei, un adevărat festin pentru muşte. Simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos. Deodată am zărit la capătul halei patru scaune poziţionate chiar sub patru cârlige libere şi am înţeles ce urma să se întâmple.

Fritzie le desfăcea ţicniţilor cătuşele de la spate şi le prindea mâinile în faţă. Eu am stat deoparte, observându-le reacţiile. Tremuratul bătrânului Bidwell devenea din ce în ce mai pronunţat. Durkin bolborosea ceva în barbă. Orchard rânjea dispreţuitor, cu capul aplecat într-o parte, ca şi cum coafura lui pomădată ar fi atârnat prea greu.

Doar Charles Issler părea suficient de lucid ca să poată înţelege situaţia în care se afla. Îşi frământa neliniştit mâinile şi ne săgeta cu privirea când pe Fritzie, când pe mine.

Fritzie scoase din buzunar o rolă de bandă adezivă şi mi-o aruncă.

— Prinde cazierele pe perete, lângă cârlige. În ordine alfabetică, dintr-un cap într-altul.

M-am executat, observând între timp o masă acoperită cu un cearşaf şi pusă de-a curmezişul unei uşi de legătură, la numai câţiva metri distanţă de ea. Fritzie îi conduse pe deţinuţi la scaune şi-i făcu să se urce pe ele, apoi le agăţă cătuşele de cârlige. Am aruncat o privire pe cazierele lor, sperând să găsesc fapte care să mă facă să-i urăsc pe toţi patru îndeajuns de mult ca să trec cu bine peste noaptea asta şi, astfel, să mă întorc la Departamentul Arestări.

Loren Bidwell mai ispăşise trei condamnări anterioare la Atascadero, sub acuzaţia de agresiune sexuală deosebit de gravă cu victime minore. Între două condamnări mărturisea comiterea tuturor infracţiunilor majore de natură sexuală de care auzea, iar în anii ’20 fusese unul dintre principalii suspecţi în cazul Hickman, legat de răpirea şi uciderea cu bestialitate a unei fetiţe. Cecil Durkin era un drogat, un cuţitar şi un violator de pârnăiaşi. Fost baterist în câteva trupe bunicele de jazz, se făcuse cu două sejururi la Quentin pentru incendii provocate cu premeditare. A fost prins masturbându-se la locul ultimului incendiu pe care-l stârnise – locuinţa unui şef de formaţie, care se spune că l-ar fi tras în piept cu nişte bani după o reprezentaţie într-un club. Fapta i-a adus doisprezece ani la răcoare. De când fusese eliberat, muncea ca spălător de vase şi locuia în adăposturile Armatei Salvării.

Charles Issler era peşte şi avea obiceiul să mărturisească urgent că el le-a făcut felul tuturor prostituatelor ucise. Cele trei capete de acuzare îl trimiseseră un an la închisoarea comitatului, iar mărturiile nefondate două sejururi de câte nouăzeci de zile la spitalul de nebuni din Camarillo. Paul Orchard, fost ajutor de şerif în

districtul San Bernardino, era actualmente şuţ şi cocotă masculină. În fruntea listei de acuzaţii de la Moravuri se găseau două condamnări pentru atac deosebit de grav.

M-am simţit cuprins de un val de ură împotriva lor. Era un sentiment greu de definit, de parcă m-aş fi pregătit să lupt în ring împotriva unui boxer pe care nu eram sigur că-l pot învinge.

— Un cvartet încântător, nu, băiete? spuse Fritzie.

— Nişte adevăraţi îngeraşi.

Fritzie îmi făcu semn cu degetul să mă apropii. M-am dus lângă el şi m-am aşezat cu faţa la cei patru suspecţi. Ura mea nu s-a diminuat cât le-a vorbit el.

— Voi toţi aţi mărturisit că aţi ucis-o pe Dalia. N-avem cum să dovedim asta, aşa că depinde de voi să ne convingeţi. Bucky, întreabă-i tu despre perioada în care a dispărut fata. Eu o să stau cuminte şi-o să ascult până când aud o minciună sfruntată.

L-am încolţit mai întâi pe Bidwell. Tremuratul său făcea ca scaunul să i se clatine sub picioare. M-am întins şi am apucat cârligul, ca să-l ţin nemişcat.

— Povesteşte-mi despre Betty Short, tataie. De ce-ai omorât-o?

Privirile bătrânului implorau milă şi am evitat să mă uit la el. Fritzie, care examina cazierele de pe perete, rupse tăcerea:

— Nu fi timid, băiete. Păsăroiul ăsta îi obliga pe băieţei să-i sugă pixul.

Am zgâlţâit şi am smucit de cârlig.

— Hai, tataie, spune adevărul! De ce i-ai făcut felul?

Bidwell răspunse cu voce stinsă, bătrânească:

— N-am omorât-o eu, domnule. Voiam doar să ajung într-o închisoare de minimă securitate. Nu voiam decât trei mese pe zi şi un pat în care să dorm. Vă rog, domnule!

Boşorogul nu părea în stare *să ridice* un cuţit, darămite să imobilizeze o femeie şi să-i care cadavrul tăiat în două până la maşină. Am trecut la Cecil Durkin.

— Ia spune-mi tu care-i treaba, Cecil.

Virtuozul mă persifla.

— Care-i treaba? Replica asta ai luat-o din *Dick Tracy* sau din *Gangbusters*?

L-am zărit cu coada ochiului pe Fritzie cântărindu-mă din priviri.

— Te mai întreb o dată, jigodie. Povesteşte-mi despre legătura ta cu Betty Short.

Durkin chicoti.

— I-am tras-o lui Betty Short şi i-am tras-o şi lu' mă-ta! Sunt tăticuţul tău.

I-am expediat câteva lovituri scurte în plex. Picioarele lui Durkin se înmuiară, dar reuşi să rămână pe scaun. I se tăie răsuflarea. Trase adânc aer în piept şi îşi reluă băşcălia:

— Vă credeţi deştepţi, nu-i aşa? Tu eşti ăla rău şi prietenul tău e ăla bun. Tu mă loveşti, el mă salvează. Băi, caraghioşilor, nu ştiţi că poanta asta e fumată de când eram la grădiniţă?

Mi-am masat mâna dreaptă. Mă durea încă după loviturile pe care i le dădusem lui Lee Blanchard şi lui Joe Dulange.

— Eu sunt tipul de treabă, Cecil. Bagă la cap chestia asta.

A fost o replică reuşită. Durkin îşi stoarse creierii, încercând să riposteze pe măsură. Mi-am îndreptat atenţia spre Charles Michael Issler, care se uită la mine şi-mi spuse:

— N-am omorât-o eu pe Liz. Nu ştiu de ce fac lucruri din astea şi îmi cer scuze. Te rog, nu-l lăsa pe omul ăla să-mi facă rău!

Exprimarea lui părea sinceră, dar avea ceva care-mi trezea neîncrederea.

— Convinge-mă, i-am cerut.

— Eu... nu pot. Pur şi simplu n-am omorât-o eu.

Mi-a trecut prin minte că Issler e peşte, iar Betty Short era un fel de prostituată liber profesionistă, şi m-am întrebat dacă nu cumva o fi vreo legătură între ei. Apoi mi-am amintit că la interogatoriu fufele din carneţelul negru au spus că Dalia n-avea peşte. L-am întrebat:

— Ai cunoscut-o pe Betty Short?

— Nu.

— Ai auzit de ea?

— Nu.

— De ce-ai mărturisit c-ai omorât-o?

— Ea... părea atât de dulce şi de drăgălaşă şi-am fost atât de trist când i-am văzut poza în ziar! Eu... eu mărturisesc întotdeauna o crimă când e vorba de o femeie frumoasă.

— Din cazierul tău reiese că mărturiseşti doar crimele violente, cu victime prostituate. De ce?

— Păi, eu...

— Le baţi pe fetele tale, Charlie? Le droghezi? Le pui să-şi ofere serviciile amicilor tăi...?

M-am oprit, amintindu-mi de Kay şi Bobby De Witt. Issler dădu din cap a încuviinţare, la început încet, apoi din ce în ce mai tare. Nu după mult timp plângea în hohote.

— Da, fac lucruri aşa de rele! Lucruri îngrozitoare. Îngrozitoare, îngrozitoare, îngrozitoare...

Fritzie se apropie şi se opri lângă mine. Avea boxuri trase pe degetele ambelor mâini.

— Dacă ne purtăm cu mănuşi, nu ajungem nicăieri, spuse el şi trase un şut scaunului de sub Issler.

Proxenetul ţipă şi începu să se zbată ca un peşte pe uscat, în momentul în care întreaga lui greutate rămase suspendată în cătuşe, se auzi un trosnet de oase.

— Fii atent la mine, băiete! exclamă el, apoi urlă: Găinarule! Cioroiule! Pedofilule!

Şi trânti pe jos şi celelalte scaune.

Cei patru rămaseră atârnaţi unul lângă altul, ţipând şi încolăcindu-şi picioarele unul în jurul celuilalt, asemeni unei caracatiţe în zeghe. Zbieretele lor păreau o singură voce – până când Fritzie se năpusti asupra lui Charles Michael Issler.

Îi aplică nişte croşee zdravene în stomac cu boxurile: stânga-dreapta, stânga-dreapta, stânga-dreapta. Issler ţipa şi bolborosea. Fritzie urlă:

— Spune-mi ce ştii despre zilele lipsă ale Daliei, negustor de târfe sifilitic ce eşti!

Simţeam că am mâncărici la tălpi. Issler ţipă strident:

— Nu... ştiu... nimic!

Fritzie îi aplică un upercut în boaşe.

— Zi-mi ce ştii!

— Te ştiu pe tine! De la Moravuri!

Fritzie îi trase câţiva pumni după ceafă.

— Zi-mi ce ştii! Zi-mi ce ţi-au spus fetele tale, negustor de târfe sifilitic!

Issler vomită. Fritzie se apropie şi-l lovi în tot corpul. I-am auzit coastele trosnind, apoi am întors capul la stânga şi m-am uitat fix la mânerul alarmei pentru hoţi de lângă uşă. M-am holbat la ea la nesfârşit. Fritzie intră în câmpul meu vizual şi se apropie, împingând masa pe rotile, acoperită cu cearşaf, pe care o observasem ceva mai devreme.

Cei patru nebuni se bălăngăneau în cârligele lor, gemând uşor. Fritzie se apropie de mine, îmi râse-n nas, apoi smulse cearşaful care acoperea masa.

Pe masă se afla cadavrul unei femei goale, tăiată în jumătate de la brâu – o fată plinuţă, coafată şi machiată astfel încât să semene cu Elizabeth Short. Fritzie îl apucă pe Issler de ceafă şi-i spuse cu un şuierat:

— Pentru a-ţi satisface plăcerea de a tăia, ţi-o prezint pe necunoscuta cu numărul patruzeci şi trei. Cu toţii o s-o tăiaţi, iar cel care o tranşează cel mai bine va fi declarat câştigător!

Issler închise ochii şi îşi muşcă buza de jos. Bătrânul Bidwell se învineţi la faţă şi începu să facă spume la gură. Durkin mirosea de parcă ar fi făcut pe el şi am văzut că Orchard are încheieturile rupte, răsucite în unghi drept, cu oasele şi tendoanele la vedere. Fritzie scoase un şiş mexican şi, apăsând pe un buton, îi deschise lama.

— Arătaţi-mi cum aţi făcut-o, scârnăviilor! Arătaţi-mi ce n-a apărut în ziare! Arătaţi-mi şi-o să mă port frumos cu voi şi tot chinul o să înceteze. Bucky, scoate-le cătuşele!

Am luat-o la fugă. M-am împiedicat de Fritzie, l-am doborât la pământ, m-am repezit la alarmă şi am tras de mâner. Răspunsul – o sirenă de cod trei – se auzi atât de frumos, atât de tare şi atât de puternic, încât mi s-a părut că reverberaţiile ei au fost cele care m-au propulsat din

depozit în dubă şi apoi până acasă la Kay, fără scuze sau jurăminte de loialitate faţă de Lee.

Aşa se face că eu şi Kay ne-am unit în chip oficial.

Capitolul douăzeci şi doi

Declanşarea alarmei a fost gestul care m-a costat cel mai mult la viaţa mea.

Loew şi Vogel au reuşit să muşamalizeze totul. Am fost şutuit de la Arestări, mi-am reluat uniforma şi m-am întors la Patrulă, la Secţia Centrală, acolo unde îmi începusem cariera. Locotenentul Jastrow, barosanul de-acolo, era pe felie cu diavolul de procuror. Îmi dădeam seama că-mi urmăreşte fiecare mişcare, aşteptând să torn pe cineva, să spun ceva nepotrivit sau să mai adaug o boacănă la greşeala pe care fusesem nevoit s-o comit.

N-am ripostat. Cuvântul unui poliţist cu o vechime de cinci ani nu atârna la cântar cât cuvântul unuia cu o vechime de douăzeci şi doi de ani şi cel al viitorului procuror districtual, care mai aveau de partea lor şi un as din mânecă: poliţiştii de pe maşina de patrulă care au răspuns la alarmă au devenit noua echipă de la Arestări a Diviziei Centrale – o întâmplare fericită, care în mod cert îi făcea să-şi ţină gura. Doar două lucruri mă mai consolau, făcându-mă să nu-mi pierd minţile: Fritzie nu omorâse pe nimeni, iar când am verificat registrul de eliberări al închisorii, am aflat că cei patru primiseră îngrijiri medicale pentru „răni suferite într-un accident rutier“ la spitalul Queen of Angels şi fuseseră apoi trimişi în diferite spitale de nebuni, pentru a fi ţinuţi „sub observaţie“. Iar groaza m-a împins spre persoana pe care o evitasem atât de mult timp din cauza fricii şi a prostiei mele.

Spre Kay.

În prima noapte ea mi-a fost şi confesor, şi iubită. Mă temeam de zgomote şi de mişcări prea bruşte, aşa că ea m-a dezbrăcat şi m-a alinat, murmurând „Şi toate alea...“ ori de câte ori încercam să aduc vorba despre Fritzie sau Dalia. Atingerea ei delicată era aproape imperceptibilă. I-am mângâiat pe îndelete fiecare parte a trupului până ce corpul mi s-a eliberat de tensiunea acumulată în pumnii şi muşchii mei de poliţai. Ne-am mângâiat cu blândeţe şi am făcut dragoste, uitând de Betty Short.

Peste o săptămână am rupt-o cu Madeleine, „fata din vecini“, a cărei identitate o ţinusem ascunsă faţă de Lee şi Kay. Nu i-am spus care era motivul, iar târâtura aia bogată mi-a servit-o exact în momentul în care voiam să închid:

— Ai găsit pe cineva cu care te simţi în siguranţă? O să te întorci. Semăn cu ea.

Cu ea!

Trecu o lună. Lee nu s-a mai întors, cei doi traficanţi de droguri au fost condamnaţi la spânzurătoare pentru crimele De Witt-Chasco, iar anunţul meu continua să apară în toate cele patru cotidiene din L.A. Cazul Short nu mai ocupa primele pagini ale ziarelor, nu mai primeam ponturi aproape deloc şi toată lumea, cu excepţia lui Russ Millard şi a lui Harry Sears, s-a întors la vechile îndatoriri. Deoarece se ocupau în continuare de cazul *Ei*, Russ şi Harry trudeau câte opt ore la Birou sau pe teren, iar serile şi le petreceau la El Nido, cercetând dosarul principal. La ora nouă, când ieşeam de la serviciu, îi vizitam în drum spre Kay şi mă minunam în sinea mea ce obsedat devenea domnul Omucideri: îşi neglija familia şi răsfoia hârţoage până la miezul nopţii. Omul invita la mărturisiri. Când i-am povestit despre Fritzie şi depozit, m-a iertat cu o îmbrăţişare părintească şi o mustrare:

— Tu să-ţi iei examenul de sergent. Peste vreun an o să mă duc la Thad Green. Îmi e dator, iar când Harry iese la pensie, o să fii colegul meu de echipă.

Era o promisiune pe care te puteai baza şi care m-a ţinut aproape de dosar. Cum ziua eram liber, iar Kay era la muncă, nu aveam nimic mai bun de făcut decât să-l

recitesc la nesfârşit. Mapele de la literele R, S şi T lipseau, chestie care mă irita, dar, în afară de asta, totul era perfect. Femeia reală din viaţa mea o împinsese pe Betty Short dincolo de un fel de Linie Maginot, transformând-o într-o curiozitate profesională, iar eu citeam şi mă gândeam şi formulam ipoteze din punctul de vedere al cuiva dornic să devină un detectiv bun – calea pe care o şi urmasem până să pornesc alarma aia. Uneori aveam senzaţia că indiciile mă imploră să fac legături între ele, alteori mă blestemam că n-am un pic mai multă materie cenuşie, iar alteori copiile după rapoarte îmi aminteau pur şi simplu de Lee.

Am continuat relaţia cu femeia pe care el o salvase dintr-un coşmar. Kay şi cu mine ne jucam de-a cuplul de trei-patru ori pe săptămână, la ore târzii, fiindcă acum eu lucram în ture. Făceam dragoste în stilul nostru tandru şi discutam, având grijă să evităm lucrurile rele din ultimele luni, dar oricât de tandru şi de drăguţ mă arătam, în sinea mea tot mă frământam şi speram într-un final neaşteptat – să se întoarcă Lee, să fie prins ucigaşul Daliei, eu să am parte de încă o partidă de sex cu Madeleine la Red Arrow sau Ellis Loew şi Fritzie Vogel să fie puşi la zid. Îmi tot revenea în minte amintirea oribilă a loviturii pe care i-o aplicasem lui Cecil Durkin, urmată de o întrebare: Oare până unde aş fi mers în seara aia?

Patrularea era treaba care mă deprima cel mai tare. Băteam East 5th Street între Main şi Stanford, zona cea mai săracă a oraşului. Era plină de beţivani. Bănci de sânge, magazine de băuturi care vindeau bere doar la sticle de trei sute de mililitri şi alte poşirci ieftine, moteluri de cincizeci de cenţi pe noapte şi biserici părăginite. Legea nescrisă cerea ca poliţiştii care patrulau să fie trosnitori. Împrăştiau găştile de beţivani, ciomăgindu-i pe pilangii cu bulanul de cauciuc, ori interveneau şi-i alungau pe cioroi din speluncile unde se făceau angajări de zilieri atunci când insistau prea mult să fie angajaţi. Adunau beţivanii şi boschetarii deopotrivă, ca să-şi facă norma zilnică, şi-i trosneau de nu se vedeau pe cei care încercau să fugă din dubă. Era o muncă de uzură şi singurii poliţişti care se descurcau de

minune erau ţărănoii veniţi din Oklahoma, care fuseseră angajaţi în timpul războiului, din lipsă de mână de lucru. Eu patrulam fără tragere de inimă. Îi plesneam din când în când pe unii cu bastonul, le dădeam pilangiilor ceva mărunţiş, ca să plece de pe stradă şi să intre în baruri, de unde să nu mai trebuiască să-i adun, şi nu-mi făceam niciodată norma la beţivi. La Centrală mi-am dobândit reputaţia de „tată al răniţilor“. Johnny Vogel m-a văzut de vreo două ori împărţind mărunţiş şi a urlat la mine ca nebunul. Locotenentul Jastrow mi-a dat un calificativ slab în evaluarea mea pe prima lună ca poliţist în uniformă, iar un tip de la birouri mi-a spus că ar fi menţionat „refuzul meu de a face uz de suficientă forţă în faţa infractorilor recalcitranţi“. Pe Kay a distrat-o teribil, dar mie-mi apărea dinaintea ochilor un teanc de rapoarte negative, care creştea tot mai mult, de nici toate intervenţiile lui Russ Millard nu m-ar mai fi putut ajuta să mă întorc în Birou.

Am revenit, aşadar, în punctul în care mă aflam înainte de meci şi de Propunerea B, doar că ceva mai la est şi pe jos. Înainte circulau o mulţime de zvonuri cu privire la avansarea mea la Arestări, iar acum se făceau speculaţii despre căderea mea în dizgraţie. Unii susţineau că am luat un şut în fund pentru că îl bătusem pe Lee, alţii că am aterizat pe teritoriul Diviziei din East Valley pentru că refuzasem un meci cu proaspătul angajat de pe 77th Street, care câştigase Mănuşile de Aur în 1946, sau pentru că atrăsesem asupra mea furia lui Ellis Loew, oferind informaţii despre cazul Dalia unui post de radio care se opunea candidaturii sale la funcţia de procuror districtual. Fiecare zvon mă înfăţişa ca pe un nenorocit care te înjunghie pe la spate, un bolşevic, un laş şi un tâmpit. Când evaluarea activităţii mele pe a doua lună s-a încheiat cu fraza „Maniera pasivă de patrulare a acestui poliţist i-a atras duşmănia tuturor colegilor din schimbul său“, mi-a trecut prin cap să le dau câte cinci dolari pilangiilor şi câte o bătaie soră cu moartea tuturor caraliilor care se uită ciudat la mine.

Apoi *ea* s-a întors.

Nu mă gândeam niciodată la ea când îmi făceam rondul, iar când studiam dosarul, nu făceam decât o muncă monotonă, de detectiv, cu fapte şi teorii despre un caz de crimă obişnuit. Atunci când puneam prea multă afecţiune în relaţia mea intimă cu Kay, îmi sărea în ajutor, îşi atingea scopul şi dispărea de îndată ce terminam. Ea prindea viaţă în visele mele şi atunci când eram neajutorat.

Aveam mereu acelaşi vis. Eram în depozit cu Fritz Vogel, iar Fritz îl snopea în bătaie pe Cecil Durkin. Ea privea şi striga că n-a omorât-o nici unul dintre fraierii ăia şi-mi promitea c-o să mă iubească dacă-l împiedic pe Fritzie să dea în Charlie Issler. Mă opream, dornic de sex. Fritzie continua măcelul, iar Betty îi plângea de milă lui Charlie în timp ce eu o posedam.

Întotdeauna mă trezeam bucuros de lumina zilei, mai ales când o găseam pe Kay lângă mine.

Pe 4 aprilie, la aproape două luni şi jumătate de la dispariţia lui Lee, Kay a primit o scrisoare cu antetul Departamentului de Poliţie din Los Angeles:

03.04.1947

Stimată domnişoară Lake,

Vă informăm prin prezenta că în data de 15.03.1947 Leland C. Blanchard a fost demis oficial din cadrul Departamentului de Poliţie din Los Angeles, pe motiv de imoralitate. Dumneavoastră sunteţi beneficiarul contului său de la banca Los Angeles City Credit Union şi, întrucât domnul Blanchard nu poate fi contactat, am găsit de cuviinţă să vă remitem soldul existent.

Cu cele mai bune urări,
Sergent Leonard V. Strock,
Direcţia Personal

În plic era inclus şi un cec de 14,11 dolari. Am simţit că înnebunesc de furie şi m-am năpustit asupra dosarului principal, ca să nu dau atacul împotriva noului meu duşman – birocraţia al cărei sclav eram.

Capitolul douăzeci şi trei

Peste două zile legătura pe care o căutam m-a izbit direct în boaşe.

Era propriul meu raport de teren, întocmit pe data de 17.01.1947. Sub „Marjorie Graham“ scrisesem: „M.G. a declarat că E. Short folosea diferite variante ale numelui Elizabeth, în funcţie de persoana în compania căreia se afla“.

Evrika!

Auzisem oameni care-i spuneau lui Elizabeth Short „Betty“, „Beth“ şi, o dată sau de două ori, „Betsy“, dar *numai* Charles Michael Issler, *un proxenet*, i-a spus „Liz“. La depozit negase că ar fi cunoscut-o. Îmi aminteam că nu-mi dăduse impresia că ar fi un ucigaş, dar mi se păruse totuşi suspect. De fiecare dată când mă gândisem la episodul de la depozit, cel mai adesea îmi veneau în minte Durkin şi cadavrul. Acum am derulat filmul întâmplărilor exclusiv pentru fapte.

Fritzie aproape că îl omorâse în bătaie pe Issler, ignorându-i pe ceilalţi nebuni. Insistase pe nişte chestiuni secundare, zbierând: „Spune-mi ce ştii despre zilele lipsă ale Daliei“, „Zi-mi ce ştii“, „Zi-mi ce ţi-au spus fetele tale“.

Iar Issler îi răspunsese: „Te ştiu pe tine. De la Moravuri“.

Mi-am amintit de tremurul mâinilor lui Fritzie din seara aia, un pic mai devreme. Mi-am amintit cum se răstise la Lorna Martilkova: „Te prostituai împreună cu Dalia, nu-i aşa, fetiţo? *Ia zi tu, când ai văzut-o ultima oară?*“ Şi apoi lovitura de graţie – Fritzie şi Johnny Vogel şuşotind în drum

spre Valley:

„Ţi-am demonstrat că nu-s fătălău. Poponarii nu-s în stare să facă ce-am făcut eu.“

„Taci naibii din gură!“

Am ieşit în goană pe hol, am băgat o fisă în telefonul public şi am format numărul lui Russ Millard de la Birou.

— Centrala Omucideri, locotenentul Millard.

— Russ, sunt Bucky.

— S-a-ntâmplat ceva, isteţule? Pari cam agitat.

— Cred c-am descoperit ceva, Russ. Nu pot să-ţi spun acum, dar trebuie să mă ajuţi cu două chestii.

— E cumva vorba despre Elizabeth?

— Da. La naiba, Russ...

— Linişteşte-te şi spune-mi.

— Am nevoie de dosarul de la Moravuri al lui Charles Michael Issler. Ştiu că a mai fost ridicat de trei ori pentru proxenetism şi trebuie să aibă un dosar.

— Şi?

Am înghiţit în sec.

— Vreau să verifici pe unde au umblat Fritz Vogel şi John Vogel între 10 şi 15 ianuarie.

— Vrei să spui că...?

— Vreau să spun că-i posibil, că-i foarte posibil.

A urmat un lung moment de tăcere. Apoi Russ mă întrebă:

— Unde eşti?

— La El Nido.

— Rămâi acolo. Te sun într-o jumătate de oră.

Am închis şi am aşteptat. Mi-am rulat prin minte o grămadă de gânduri plăcute, de glorie şi răzbunare. După şaptesprezece minute telefonul sună. M-am repezit să răspund.

— Russ, ce ai...?

— Dosarul a dispărut. M-am uitat eu însumi la litera I. Erau toate în dezordine. Bănuiesc că a fost şutit de curând. Pe de altă parte, Fritzie a fost de serviciu la Birou chiar în zilele alea. Făcea ore suplimentare şi se ocupa de nişte cazuri mai vechi. Iar Johnny era în permisie, nu ştiu pe

unde. Acum vrei să-mi explici despre ce-i vorba?

Mă fulgeră o idee.

— Nu chiar acum. Ne vedem aici diseară. *Târziu*. Dacă nu mă găseşti aici, aşteaptă-mă.

— Bucky...

— Pe curând, *padre*.

●●●

În după-amiaza respectivă am anunţat că sunt bolnav şi nu mă prezint la serviciu. Seara am comis două pătrunderi prin efracţie.

Prima mea victimă lucra la serviciul de patrulă. Am sunat la Direcţia Personal, dându-mă drept funcţionar la contabilitate, ca să-i aflu adresa şi numărul de telefon. Mi-a ieşit. Pe înserat am parcat vizavi şi am cercetat blocul pe care John Vogel îl numea „acasă“.

Era un bloc de patru etaje, tencuit, plasat pe Mentone, aproape de graniţa dintre L.A. şi Culver City – o clădire de un portocaliu deschis, flancată de clădiri identice, vopsite în verde deschis şi auriu. La colţ era un telefon public. L-am folosit să formez numărul lui Johnny Răsuflare Puturoasă – o măsură suplimentară de precauţie, ca să mă asigur că ticălosul nu-i acasă. Douăzeci de ţârâituri rămaseră fără răspuns. M-am îndreptat agale spre clădire, am găsit la parter o uşă pe a cărei fantă pentru scrisori scria „Vogel“, m-am aplecat şi am învârtit o agrafă în gaura cheii, apoi am intrat.

Odată ajuns înăuntru, mi-am ţinut răsuflarea, aşteptându-mă cumva să mă trezesc cu un câine de luptă care să-mi sară la beregată. M-am uitat la cadranul fosforescent al ceasului de la mână, mi-am zis că zece minute îmi sunt de ajuns şi am mijit ochii, în căutarea unei surse de lumină.

Am zărit o lampă mare, cu picior. M-am îndreptat către ea, am aprins-o şi am luminat o cameră de zi ordonată. Am văzut o sofa curăţică, cu fotolii asortate, cumpărate de la solduri, o imitaţie de şemineu, iar pe pereţi, lipite cu scotch,

afişe cu actriţe îmbrăcate sumar – Rita Hayworth, Betty Grable şi Ann Sheridan. Măsuţa de cafea era acoperită cu ceea ce părea a fi un steag japonez autentic, captură de război. Telefonul stătea pe podea, lângă sofa, iar alături era o agendă telefonică. Am alocat cinci din cele zece minute studierii agendei.

M-am uitat cu atenţie la fiecare pagină. Nu exista nici o menţiune referitoare la Betty Short sau Charles Issler şi nici unul dintre numele scrise nu se regăsea în dosarul principal al cazului sau în mica agendă neagră a lui Betty. Trecuseră cinci minute şi mai aveam încă cinci.

Camera de zi se învecina cu o bucătărie, o nişă pe post de sufragerie şi un dormitor. Am stins lampa, am mers pe întuneric spre uşa pe jumătate deschisă a dormitorului şi am pipăit peretele, căutând un întrerupător. Am găsit unul şi l-am apăsat.

Am luminat un pat nefăcut, patru pereţi decoraţi cu steaguri japoneze şi un scrin mare, ponosit. Am deschis sertarul de sus şi am dat cu ochii de trei pistoale nemţeşti Luger, încărcătoare de rezervă şi o grămadă de gloanţe împrăştiate. M-am amuzat copios de gusturile lui Johnny Axă[42]. Apoi l-am deschis pe cel din mijloc şi m-a luat cu furnicături.

Harnaşamente de piele neagră, lanţuri, bice, zgărzi bătute în ţinte, prezervative Tijuana, care lungesc toroipanul cu doişpe centimetri... Reviste porno cu fotografii de femei goale, biciuite de alte femei în timp ce sug mătărângile unor bărbaţi echipaţi cu harnaşamente. Prim-planuri care imortalizau braţe cu urme de înţepături adânci, unghii cu oja decojită şi ochi ameţiţi de droguri. Nu tu Betty Short, nu tu Lorna Martilkova, nu tu fundal egiptean gen *Sclavele din infern* sau vreo legătură cu Duke Wellington şi totuşi o mină de aur – inclusiv bice ca în remarca legistului „urme uşoare de bici“, ceea ce era îndeajuns ca să-l salt pe Johnny Vogel drept suspectul numărul unu în cazul Dalia.

Am închis sertarele, am stins lumina, m-am dus înfiorat

[42] Aluzie la Axă, alianţa militară dintre Germania, Italia şi Japonia, care a declanşat cel de-al Doilea Război Mondial.

în camera de zi şi am aprins lampa, după care am deschis agenda telefonică. Numărul lui „Tati şi mami“ era GRanite-9401. Dacă nu-mi răspundea nimeni, a doua intrare prin efracţie urma să aibă loc după numai zece minute de mers cu maşina.

Am format numărul. Telefonul lui Fritz Vogel a sunat de douăzeci şi cinci de ori. Am închis lumina şi mi-am luat tălpăşiţa.

Căsuţa de lemn a lui Vogel senior era cufundată în întuneric. Am oprit maşina vizavi de ea. Am rămas o vreme la volan şi am refăcut în memorie planul casei, cunoscut de la vizita mea precedentă. Mi-am amintit de două dormitoare care dădeau într-un hol lung, o bucătărie, o verandă de serviciu în spate şi o uşă încuiată pe hol, vizavi de baie. Dacă Fritzie avea un bârlog al lui, acolo trebuia să fie.

Am mers pe alee până în spatele casei. Uşa de plasă de la veranda de serviciu era deschisă. M-am strecurat în vârful picioarelor pe lângă o maşină de spălat spre adevăratul obstacol ce-mi bloca intrarea în casă. Uşa aia era din lemn masiv, dar i-am pipăit tocul şi am constatat că-i prinsă de perete cu un simplu cârlig. Am zgâlţâit clanţa şi am văzut că uşa se crapă puţin. Dacă reuşeam să salt cârligul, eram ca şi intrat.

M-am lăsat în genunchi, am pipăit podeaua şi m-am oprit când am nimerit peste o bucată subţire de metal. Am palpat-o ca un orb şi mi-am dat seama că găsisem o tijă de verificat uleiul la maşină. Am zâmbit, bucurându-mă de norocul meu chior, apoi m-am ridicat şi am deschis uşa.

Mi-am acordat maximum cincisprezece minute. Am trecut prin bucătărie şi am străbătut holul, pipăind cu mâinile după eventualele obstacole. O lumină de veghe strălucea în pragul uşii de la baie, călăuzindu-mă exact spre ceea ce speram să fie bârlogul lui Fritzie. Am încercat clanţa şi uşa s-a deschis.

În cămăruţă era beznă. Am înaintat, pipăind pereţii, lovindu-mă de rame de tablouri şi simţindu-mă sinistru de înfrigurat, până când mi-am julit piciorul într-un obiect înalt şi instabil. Era cât pe ce să-l răstorn şi mi-am dat seama că-

i o lampă cu picior reglabil. Am găsit întrerupătorul şi am aprins-o.

Lumină.

Tablourile erau fotografii înrămate ce-l înfăţişau pe Fritzie în uniformă, în haine civile şi în poziţie de drepţi, împreună cu restul promoţiei din 1925 a Academiei. În dreptul peretelui din fund era un birou cu faţa la o fereastră acoperită cu draperii de catifea, un scaun pivotant şi un fişet.

Am deschis sertarul de sus al fişetului şi am dat de biblioraftуri inscripţionate „Raport de informaţii – Fraude şi înşelătorii“, „Raport de informaţii – Jafuri“, „Raport de informaţii – Spargeri“, toate având dactilografiate pe cotor nume de persoane. Vrând să le găsesc un numitor comun, am verificat primele pagini ale următoarelor dosare care mi-au căzut în mână – şi am găsit în fiecare doar câte o singură coală de hârtie, în copie.

Aceste foi de hârtie erau însă suficiente.

Erau rapoarte financiare, liste cu solduri de la bănci şi alte bunuri – evidenţa infractorilor cunoscuţi de care Departamentul nu se putea atinge în mod oficial. Proveniența banilor trecută în capul fiecărei file era limpede ca bună ziua – Departamentul de Poliţie din L.A. le vindea federalilor ponturi fierbinţi, pentru ca ei să poată iniţia anchete legate de evaziuni fiscale. Însemnări scrise de mână – numere de telefon, nume şi adrese – umpleau marginile foilor şi am recunoscut scrisul lui Fritzie.

Am început să respir sacadat şi m-a fulgerat un gând: şantaj. Fie îi strânge cu uşa pe gangsteri pe baza informaţiilor din restul dosarelor, fie le vinde ponturi despre vizita iminentă a federalilor.

Escrocherie. Caz de înşelăciune deosebit de gravă.

Furt şi deţinere ilegală de documente oficiale ale Departamentului.

Zădărnicirea anchetelor federale.

Dar nimic despre Johnny Vogel, Charlie Issler sau Betty Short.

Am răsfoit alte paisprezece dosare şi am găsit în fiecare

dintre ele aceleaşi rapoarte financiare mâzgălite pe margini. Am memorat numele de pe cotorul fiecărui biblioraft, apoi am trecut la sertarul de jos. Pe ultima filă din dosar era scris „Rap. contravenient cunoscut – Departamentul Moravuri“ şi am înţeles că am dat lovitura.

Prima pagină descria în detaliu arestarea, *modus operandi* şi cariera de mărturisitor a lui Charles Michael Issler, bărbat alb, născut la Joplin, Missouri, în 1911. Pagina a doua conţinea „Anturajul“. O verificare a „condicuţei cu târfe“, făcută de poliţistul de la Eliberări Condiţionate în iunie 1946, scosese la iveală numele a şase fete, urmate de numerele lor de telefon, data arestării şi enumerarea condamnărilor pentru prostituţie. Sub antet erau încă patru nume de femei: „? – fără antecedente de prostituţie“. Al treilea nume era „Liz Short – ocazională?“

Am trecut la pagina a treia şi am citit numele din coloana numită „Anturaj, cont.“ Îmi sări în ochi un nume, „Sally Stinson“, care era în agenda neagră a lui Betty Short, dar nici una din cele patru echipe de anchetă nu izbutise să-i dea de urmă. Sub numele ei, între paranteze, un poliţist de la Moravuri scrisese cu creionul „Lucrează în zona barului Biltmore – agaţă participanţii la convenţii“. Fritzie înconjurase informaţia cu pixul.

Mi-am impus să raţionez ca un detectiv, nu ca un puştan fericit la gândul răzbunării. Lăsând la o parte bucata cu şantajul, era clar că Charlie Issler o ştia pe Betty Short. Betty o cunoştea pe Sally Stinson, care făcea trotuarul în faţă la Biltmore. Fritz Vogel nu voia ca cineva să afle chestia asta. Probabil că a aranjat şmecheria cu depozitul ca să afle cât de multe îi spuseseră Sally şi / sau celelalte fete lui Issler despre Betty şi bărbaţii cu care se întâlnise ea recent.

„Ţi-am demonstrat că nu-s fătălău. Poponarii nu-s în stare să facă ce-am făcut eu. *Mi-am rupt aţa*, aşa că nu-mi mai spune fătălău.“

Am pus dosarele la loc în ordine, am închis fişetul, am stins lumina şi am pus cârligul la uşa din spate, după care am ieşit prin faţă, de parcă aş fi fost stăpânul casei. Mă

întrebam în treacăt dacă există vreo legătură între Sally Stinson şi mapa „S“ lipsă din dosarul cazului. În drum spre maşină, mi-am dat seama că n-are cum să existe – Fritzie nu ştia de camera de lucru de la El Nido. Apoi mă fulgeră un alt gând: dacă Issler ar fi ciripit despre „Liz“ şi obiceiurile ei, aş fi auzit şi eu. Fritzie era sigur că mă poate face să-mi ţin gura. Mă subestimase şi avea să mi-o plătească. Cu vârf şi îndesat.

●●●

Russ Millard mă întâmpină cu trei vorbe:

— Raportează, domnule poliţist.

I-am povestit întreaga întâmplare cu lux de amănunte. Când am terminat, o salută pe Elizabeth Short de pe perete şi-i spuse:

— Facem progrese, draga mea.

Apoi îmi întinse mâna. Ne-am dat mâna în felul în care o fac un tătăl şi fiul lui după un meci important.

— Şi acum, *padre*?

— Tu te duci la serviciu, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Harry şi cu mine o să punem mâna pe Issler la casa de nebuni, iar eu voi trimite nişte băieţi care s-o caute pe şest pe Sally Stinson.

Am înghiţit în sec.

— Şi cu Fritzie cum rămâne?

— O să mă gândesc la asta.

— Îl vreau la popreală.

— Ştiu că îl vrei. Dar gândeşte-te la un lucru: oamenii pe care îi escrochează sunt cu toţii nişte infractori şi nu vor depune mărturie împotriva lui la tribunal. Iar dacă află ceva şi distruge copiile, atunci nici măcar nu mai putem să-l înhăţăm pentru comiterea unei infracţiuni inter-departamentale. *Toate* astea vor trebui coroborate cumva, aşa că, până una-alta, rămâne între noi. Iar *tu* ai face mai bine să te linişteşti şi să-ţi ţii nervii în frâu.

— Vreau să-l arestez chiar eu.

Russ încuviinţă.

— Nici nu m-am gândit altfel.

În drum spre uşă, îşi scoase pălăria în faţa lui Elizabeth.

●●●

Eu m-am întors la Patrulare şi m-am făcut că plouă. Russ şi-a trimis oamenii pe urmele lui Sally Stinson. Peste o zi m-a sunat acasă cu o veste proastă şi una bună.

Charles Issler îşi găsise un avocat care să-i introducă un dosar de *habeas corpus*[43]. Fusese eliberat de la casa de nebuni Mira Loma cu trei săptămâni în urmă. Apartamentul lui din L.A. fusese golit, iar el era de negăsit. Am dat chix, dar confirmarea de pe frontul escrocheriilor lui Vogel mi-a readus zâmbetul pe buze.

Harry Sears a verificat dosarele arestărilor lui Fritzie pentru infracţiuni grave – de la Fraude şi înşelătorii, în 1934, până la actualul lui post de la Detectivi. Undeva, cândva, Vogel îi arestase pe fiecare dintre cei care figurau în copiile rapoartelor financiare de la LAPD-FBI. Iar federalii nu l-au inculpat pe nici unul dintre ei.

A doua zi mi-am luat liber şi am petrecut în compania dosarului principal, având în minte un singur gând: *coroborare*. Russ sună să-mi spună că nu a mai aflat nimic despre Issler, care se pare că spălase putina. Harry îl supraveghea de la distanţă pe Johnny Vogel în timpul şi în afara serviciului. Un amic de la Moravuri din LASD, West Hollywood, îmi făcuse rost de nişte adrese ale persoanelor din anturajul lui Sally Stinson. Russ mi-a spus de vreo şase ori s-o las mai moale şi să nu fac tărăboi. Ştia al naibii de bine că deja îl văd pe Fritzie priponit la Folsom, iar pe Johnny în cămăruţa verde a condamnaţilor.

Eram programat să intru în tură joi, aşa că am făcut ochi devreme, vrând să petrec o dimineaţă lungă împreună cu dosarul principal. Tocmai îmi pregăteam o cafea, când sună telefonul. Am răspuns:

— Da?

---

[43] Lege care prevede faptul că o persoană nu poate fi privată de libertate decât pe baza unei hotărâri judecătoreşti.

— Sunt Russ. Am găsit-o pe Sally Stinson. Ne vedem într-o jumătate de oră pe North Havenhurst, la numărul 1546.

— Alerg!

●●●

Adresa pomenită era un bloc în stil spaniol: pereţii din ciment văruit erau în formă de turnuleţe ornamentale, iar balcoanele erau acoperite cu pânză decolorată de soare. Câte o alee ducea la fiecare uşă de apartament. Russ aştepta lângă una de la capătul din dreapta.

Am lăsat maşina într-un loc interzis şi m-am grăbit să ajung la el. Un individ într-un costum şifonat şi cu un coif de hârtie pe cap mergea ţanţoş pe alee, cu un zâmbet de beţivan pe mutră. Ne bălăcări:

— Tura următoare, nu? Doi pe una, măiculiţă!

Russ mă conduse pe scări. Am bătut la uşă. Ne deschise o blondă nu tocmai tânără, ciufulită şi cu machiajul întins, care ne luă în şuturi:

— De data asta ce-ai mai uitat?

După care scăpă:

— Căca-m-aş!

Russ îi arătă insigna.

— LAPD. Sunteţi Sally Stinson?

— Nu, sunt Eleanor Roosevelt. Uite ce e, în ultimul timp i-am tot plătit şerifului, aşa că sunt cam pe geantă. Vreţi să vă plătesc în natură?

Am dat să-mi croiesc drum înăuntru. Russ mă apucă de braţ.

— Domnişoară Stinson, este vorba despre Liz Short şi Charlie Issler. Aveţi de ales: discutăm aici sau la închisoarea femeilor.

Sally Stinson îşi strânse partea din faţă a halatului şi o apăsă de corsaj.

— Uitaţi ce e, i-am spus deja celuilalt tip... Începu ea, apoi se opri şi îşi strânse braţele în jurul corpului.

Arăta ca o paraşută, victima unui monstru dintr-un film

de groază vechi, şi am înţeles pe dată cine-i monstrul *ei*.

— Noi nu lucrăm cu el. Vrem doar să stăm de vorbă despre Betty Short.

Sally ne cântări din priviri.

— Şi el n-o să afle nimic?

Russ îşi afişă zâmbetul lui de preot confesor şi minţi:

— Nu, totul va rămâne strict confidenţial.

Sally se dădu la o parte. Russ şi cu mine am intrat în camera din faţă a unui hogeac clasic – mobilă veche, pereţi goi, valize aliniate într-un colţ, pentru cărăbăneală în caz de urgenţă. Sally zăvorî uşa.

— Cine-i tipul de care ne-ai pomenit, domnişoară Stinson? am întrebat eu.

Russ îşi aranjă nodul de la cravată, iar eu am făcut ciocul mic. Sally ne făcu semn spre canapea.

— Haideţi s-o rezolvăm rapid. Zgândărirea vechilor răni este împotriva religiei mele.

M-am aşezat. Umplutura canapelei şi vârful unui arc ieşiră brusc la câţiva centimetri de piciorul meu. Russ luă loc pe un fotoliu şi îşi scoase carneţelul de notiţe. Sally se cocoţă pe maldărul de valize, cu spatele la perete şi ochii la uşă, ca o specialistă a evadărilor unsă cu toate alifiile. Începu cu cea mai des auzită replică introductivă la cazul Short:

— Nu ştiu cine a omorât-o.

— Mi se pare normal, dar hai s-o luăm de la început. Când ai făcut cunoştinţă cu Liz Short?

Sally îşi scărpină o vânătaie lăsată pe gât de un amant înfocat.

— Vara trecută. Cam prin iunie.

— Unde?

— La un bar din centru, Yorkshire House Grill. Eu eram cam pilită şi îl aşteptam pe... Îl aşteptam pe Charlie I. Liz încerca să agaţe un moşulică prosper, dar s-a dat prea tare la el şi l-a speriat. Apoi am început să stăm de vorbă şi la un moment dat a venit şi Charlie.

— Apoi ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o.

— Apoi am descoperit că aveam o grămadă de chestii în

comun. Liz ne-a zis că era pe geantă. Charlie întreabă „Ce zici de una mică la dublu?“ Liz acceptă, iar Charlie ne trimite în tandem la întrunirea textiliştilor de la Mayflower.

— Şi?

— Şi Liz a fost buuuunăăă rău! Vreţi detalii? Aşteptaţi până-mi public memoriile. Vă dau doar un amănunt. Eu mă prefac destul de bine că-mi place, dar Liz mima plăcerea de nota zece. Avea ea o nebunealã, nu-şi scotea niciodată ciorapii. Dar era o mare artistă. Oscar scria pe ea.

Mi-am amintit de filmul porno şi de tăietura ciudată de pe coapsa stângă a lui Betty.

— Ştii cumva dacă Liz a jucat vreodată într-un film porno?

Sally clătină din cap.

— Nu, dar dacă ar fi făcut-o, ar fi fost buuunăăă...

— Ai auzit vreodată de un anume Walter „Duke“ Wellington?

— Nu.

— Dar de Linda Martin?

— Nexam.

Russ preluă discuţia.

— Ai mai făcut şi alte numere împreună cu Liz?

— Vreo patru-cinci. Vara trecută. Numai la hoteluri, cu participanţii la conferinţe.

— Îţi aminteşti vreun nume? Vreo organizaţie? Vreo persoană?

Sally izbucni în râs şi se scărpină în decolteu.

— Domnule poliţist, prima poruncă din decalogul meu este să ţin ochii închişi şi să încerc să uit. Mă pricep bine la chestia asta.

— Ai lucrat vreodată la hotelul Biltmore?

— Nu. Doar la Mayflower şi la Hacienda House. Uneori la Rexford.

— S-a purtat vreunul dintre bărbaţi ciudat cu Liz? A devenit violent?

Sally hohoti.

— Majoritatea erau fericiţi că ea se prefăcea atât de bine.

Nerăbdător să ajung la Vogel, am schimbat subiectul.

— Povesteşte-mi despre legătura ta cu Charlie Issler. Ştiai c-a mărturisit cum că ar fi ucis-o pe Dalia?

— Nu, iniţial n-am ştiut, răspunse Sally. Apoi... ăăă, oricum, n-am fost surprinsă când am aflat. Charlie are ceea ce voi aţi numi impulsul nestăpânit de a mărturisi. Cum să vă spun...? Dacă o târfă este omorâtă şi ajunge în ziare, adio, Charlie – pregăteşte-i tinctura de iod pentru întoarcere, fiindcă de fiecare dată are grijă să fie bine cocoşat de bastoanele de cauciuc ale băieţilor.

— De ce crezi că face asta? se interesă Russ.

— Îl apasă conştiinţa... Cum vă sună?

— Ţie cum îţi sună chestia următoare? am intervenit eu. Ne spui unde ai fost între 10 şi 15 ianuarie, apoi ne povesteşti despre tipul acesta, care ne e drag tuturor ca sarea-n ochi.

— Sună de parcă aş avea cumva de ales.

— Ai de ales. Discuţi cu noi aici sau cu o matahală de gardiană din centru.

Russ îşi aranjă cu un gest nervos nodul de la cravată.

— Îţi aminteşti unde ai fost în perioada aceea, domnişoară Stinson?

Sally îşi scoase din buzunar pachetul de ţigări şi cutia de chibrituri şi îşi aprinse o ţigară.

— Toată lumea care a cunoscut-o pe Liz îşi aminteşte ce-a făcut în perioada aia. Ştiţi, e ca atunci când a murit FDR. Îţi doreşti să dai timpul înapoi şi să schimbi totul.

Am dat să-mi cer scuze pentru stilul meu de interogatoriu, dar Russ mi-o luă înainte:

— Partenerul meu n-a vrut să pară al dracului, domnişoară Stinson. Cazul ăsta îl înrăieşte.

Era abordarea perfectă. Sally Stinson îşi aruncă ţigara pe podea, o stinse cu piciorul gol, după care bătu uşurel cu palma valiza pe care stătea.

— De-ndată ce ieşiţi pe uşă, adio şi-un praz verde! O să vă povestesc vouă, dar n-o s-o repet în faţa nici unui procuror, în instanţă sau la vreun alt poliţai. Vorbesc serios! Cum ieşiţi pe uşă, pa şi puşi, Sally!

— S-a făcut, promise Russ.

Obrajii lui Sally se îmbujorară. Treaba asta şi licărul mânios al ochilor ei o făcură să pară cu cel puţin zece ani mai tânără.

— Vineri, pe 10 ianuarie, am primit un telefon la hotelul unde locuiam. Un tip ’cea că-i prieten de-al lui Charlie şi vrea să mă plătească pentru un tinerel neînceput, să-i rup eu aţa. Un sejur de două zile la Biltmore pentru o sută jumate. Eu îl întreb „Nu l-am mai văzut pe Charlie de ceva timp. De unde ai numărul meu?“, la care tipul îmi zice „Lasă asta, ne vedem în faţă la Biltmore mâine la prânz“. Cum eram lefteră, i-am zis că-i OK şi m-am întâlnit cu cei doi tipi. Doi malaci care semănau ca două picături de apă. Mi-am dat seama imediat că-i vorba de nişte poliţişti, tată şi fiu. Îmi dau banii, tinerelul suferă de halitoză, dar mi s-au întâmplat chestii şi mai nasoale. Îmi spune cum îl cheamă pe tăticu’ şi mă sperii un pic, dar tăticu’ se făcuse nevăzut, iar puştiul e atât de jalnic, că m-am gândit că pot să am grijă de el.

Sally îşi aprinse o altă ţigară. Russ mi-a întins fotografiile de la Personal ale celor doi Vogel. Eu i le-am arătat tipei.

— La marele fix, comentă ea şi le arse feţele cu vârful Chesterfieldului, apoi continuă: Vogel închiriase un apartament. Îi fac safteaua lu’ ăla micu’, iar el îmi propune să ne jucăm cu nişte jucării odioase de la sex-shop, pe care le adusese cu el. Eu îl refuz, la care el îmi zice că-mi dă încă douăzeci de verzişori dacă-l las să mă biciuiască uşor, aşa, doar de-o distracţie. I-am răspuns „Când o zbura porcu’“ şi-atunci el...

— A pomenit ceva de nişte filme porno? am întrerupt-o. Filme cu lesbiene?

Sally pufni:

— Vorbea numai de baseball şi de daravela lui. Îi spunea Şniţelul Baban... şi ştiţi ceva? Nu era deloc baban.

— Continuă, domnişoară Stinson, o îndemnă Russ.

— Păi, ne-am tras-o toată după-amiaza şi am ascultat balivernele puştanului despre Brooklyn Dodgers şi Şniţelul Baban până mi s-a acrit. Apoi eu zic „Hai să luăm cina şi o

gură de aer curat“. Coborâm în hol şi acolo dăm de Liz, singură-singurică. Îmi spune că are nevoie de bani şi, cum am băgat de seamă că lu’ ăla micu’ îi place de ea, aranjez o şuşanea în şuşanea. Urcăm înapoi în apartament, eu iau o mică pauză şi ei se pun pe treabă în dormitor. Liz se strecoară afară pe la doişpe jumate, îmi şopteşte „Şniţel Pricăjit“ şi de-atunci nici c-am mai văzut-o până nu i-a apărut fotografia în toate ziarele.

M-am uitat la Russ. El mi-a şoptit „Dulange“. Am dat din cap aprobator şi mi-am închipuit-o pe Betty Short mergând aiurea în dimineaţa zilei de 12, până ce-a dat de francezul Joe. Zilele lipsă ale Daliei începeau să se adune una câte una.

— Şi-atunci tu şi John Vogel v-aţi întors la treburile voastre? întrebă Russ.

Sally aruncă pozele de la Personal pe jos.

— Da.

— Ţi-a povestit cum a fost cu Liz Short?

— Mi-a spus că ei i-a plăcut de Şniţelul Baban.

— A zis cumva dacă-şi făcuseră planuri să se mai întâlnească?

— Nu.

— A adus cumva vorba despre tatăl lui şi Liz?

— Nu.

— Dar ce ţi-a spus despre Liz?

Sally îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Mi-a spus că ei i-au plăcut micile lui jocuri. L-am întrebat „Ce fel de jocuri?“, iar ăla micu’ îmi răspunde „«Stăpânul şi sclavul» şi «Gaborul şi paraşuta»“.

— Te rog să închei, am spus eu.

Sally aruncă o privire spre uşă.

— La două zile după ce Liz a apărut în toate ziarele, Fritz Vogel a trecut pe la hotelul unde locuiam şi mi-a spus că fiu-său i-a spus că fusese cu Liz. Mi-a mai zis că luase numele meu din nişte dosare de la poliţie şi a-nceput să mă interogheze în legătură cu... herghelegiii mei. L-am menţionat pe Charlie I., iar Vogel şi-a amintit de el de pe vremea când lucra la Moravuri. Apoi s-a speriat, fiindcă şi-a

adus aminte şi că Charlie avea problema aia cu mărturisirile. L-a sunat de la telefonul meu pe unul din partenerii lui şi i-a spus să mătrăşească dosarul lui Charlie de la Moravuri. După care a mai dat un telefon şi i-a sărit muştarul, din cauză că tipul de la capătul firului l-a anunţat că Charlie e deja în arest şi a mărturisit că el a tăiat-o pe Liz. Atunci a început să mă trosnească. Mi-a pus tot felul de întrebări, cum ar fi dacă Liz i-ar spune lui Charlie că şi-a tras-o cu fiul unui poliţist. I-am spus că Charlie cu Liz abia se cunoşteau, că el doar îi făcuse rost de nişte şmenuri de câteva ori şi asta cu foarte multe luni în urmă, însă el a continuat să mă lovească şi m-a ameninţat că o să mă omoare dacă suflu ceva la poliţie despre fiu-său şi Dalia.

M-am ridicat şi-am dat să plec, dar Russ rămase nemişcat.

— Domnişoară Stinson, ai spus că atunci când John Vogel ţi-a pomenit numele tatălui său, te-ai speriat. Din ce cauză?

— Din cauza unei poveşti pe care am auzit-o cândva, şopti Sally.

Brusc arăta mai mult decât trecută – bătrână de-a binelea.

— Ce poveste?

Femeia spuse, cu vocea încărcată de emoţie:

— Cum a primit un şut în fund de la slujba lui mare şi tare de la Moravuri.

Mi-am amintit de remarca lui Bill Koenig – că Fritzie a luat sifilis de la curve pe vremea când lucra la Moravuri şi că a fost pus pe liber şi trimis să se trateze cu mercur.

— A dat de naiba, nu-i aşa?

Sally îşi drese vocea:

— Am auzit că s-a îmbolnăvit de sifilis şi a înnebunit. A crezut că i l-a dat o colorată, aşa că s-a dus la un cuplărai de pe Watts şi le-a pus pe toate fetele să i-o ia în gură înainte să înceapă tratamentul. Le-a pus să-şi frece ochii de sula lui şi două din fete au orbit.

Mi s-au înmuiat picioarele mai ceva ca în noaptea de la depozit.

— Mulţumesc, Sally, zise Russ.

— Hai să punem mâna pe Johnny, am spus eu.

●●●

Am pornit spre centru cu maşina mea. Johnny lucra la patrulă în tura de zi şi făcea ore suplimentare de bunăvoie, aşa că la 11 dimineaţa ştiam că avem şanse mari să-l prindem singur.

Conduceam încet, uitându-mă după silueta lui familiară, în seij albastru. Russ avea pe bordul maşinii o seringă şi o fiolă cu scopolamină pe care o păstrase de la interogatoriul lui Manley Roşcatul. Până şi el ştia că va fi o acţiune în forţă. Mergeam pe aleea din spatele clădirii Jesus Saves Mission, când l-am zărit: era singur şi intrase tare într-o pereche de boschetari care scotoceau într-o pubelă.

Am ieşit din maşină şi am strigat:

— Hei, Johnny!

Vogel junior îi atenţionă cu degetul pe pilangii şi se apropie agale, cu degetele mari vârâte sub cureaua lui lată.

— Ce-i cu tine în ţinută civilă, Bleichert? mă întrebă el.

La care eu i-am tras un pumn în plex. El s-a ghemuit. L-am prins de cap şi l-am izbit cu el de capotă. Johnny se împletici. În jurul lui totul se înceţoşa încetul cu încetul. L-am sprijinit. Russ i-a suflecat mâneca stângă şi i-a injectat cocteilul cel năucitor în venă, la încheietura cotului.

De-acum era leşinat de-a binelea. I-am luat pistolul calibrul 38 din toc, l-am azvârlit pe scaunul din faţă şi l-am îndesat pe Johnny pe bancheta din spate. M-am strecurat lângă el, iar Russ a urcat la volan. Am pornit în trombă de pe alee. Boschetarii ridicară degetul mare: „Bravo, băieţi!“

Drumul până la El Nido ne-a luat o jumătate de oră. Johnny mai scotea câte un chicotit în somnul lui de drogat şi de vreo câteva ori era gata să se trezească. Russ conducea în tăcere. Când am ajuns la hotel, Russ verifică holul, văzu că nu era nimeni şi-mi făcu semn din prag că totul e în regulă. L-am luat pe Johnny pe umăr şi l-am cărat până în camera 204 – cele mai grele clipe de muncă din

viaţa mea.

Urcatul scărilor aproape că-l trezi. Când l-am trântit într-un fotoliu şi i-am încătuşat mâna stângă de calorifer, a clipit de câteva ori.

— Scopolamina îşi menţine efectul încă vreo câteva ore. Nici o şansă să ne mintă, spuse Russ.

Am udat un prosop în chiuvetă şi i l-am trântit lui Johnny pe faţă. El a început să tuşească şi am îndepărtat prosopul. Johnny a chicotit.

— Elizabeth Short, i-am spus şi i-am făcut semn spre fotografiile lucioase de pe perete.

— Ce-i cu ea? bolborosi Johnny, cu o faţă parcă de cauciuc. I-am administrat o nouă doză de prosop ud pe post de tonic.

Johnny pufni. Am lăsat prosopul tampon să-i cadă în poală.

— Dar Liz Short? Numele ăsta îţi spune ceva?

Johnny izbucni în râs. Russ îmi făcu semn să mă aşez lângă el, pe marginea patului.

— Chestia asta se face după un anumit tipic. Lasă-mă pe mine să pun întrebările, iar tu încearcă să-ţi păstrezi calmul.

Am dat din cap aprobator. Johnny ne avea acum înaintea ochilor pe amândoi, însă privirea îi era tulbure, faţa fleşcăită şi avea un aer tâmp.

— Cum te numeşti, fiule? întrebă Russ.

— Doar mă cunoşti, ’tenente, articulă cu dificultate Johnny.

— Răspunde-mi totuşi.

— Vogel, John Charles.

— Când te-ai născut?

— Pe 6 mai 1922.

— Cât fac şaisprezece plus cincizeci şi şase?

Johnny se gândi o clipă şi răspunse:

— Şaptezeci şi doi.

Se uită apoi fix la mine şi mă întrebă:

— De ce m-ai lovit, Bleichert? Nu ţi-am făcut niciodată mizerii.

Grăsanul părea sincer uimit. Nu i-am răspuns. Russ continuă cu întrebările:

— Cum îl cheamă pe taică-tău, fiule?

— Doar îl cunoşti, 'tenente. Aha... Friedrich Vogel. Fritzie, mai pe scurt.

— Mai pe scurt, ca Liz Short?

— Ăă, desigur... ca Liz, Betty, Beth, Dalia... o mulţime de nume de alint.

— Aminteşte-ţi de luna ianuarie, Johnny. Taică-tău a vrut să-ţi pierzi virginitatea, nu-i aşa?

— Ăăă... mdaaa.

— A plătit o femeie pentru două zile, corect?

— Nu o femeie. Adică nu una *adevărată*. O currrvă! O currrrrvă....

Prelungirea cuvântului se transformă în râs. Johnny încercă să bată din palme. O mână îi lovi pieptul, iar cealaltă smuci cătuşa ce-l ţinea legat.

— Asta nu-i frumos. O să-i spun lui tati.

— Nu durează mult, îi zise calm Russ. Te-ai cazat cu prostituata la Biltmore, corect?

— Corect. Tata a obţinut o reducere, pentru că-l cunoştea pe detectivul hotelului.

— Şi la Biltmore te-ai întâlnit şi cu Liz Short, corect?

Chipul lui Johnny se schimonosi. Clipi nervos. Buzele îi tresăriră, iar venele de pe frunte erau gata să-i pocnească, îmi amintea de un boxer groggy, care încearcă să se ridice de la pământ.

— Ăăă... da, corect.

— Cine v-a făcut cunoştinţă?

— Cum o cheamă...? Currrva.

— Şi ce-aţi făcut tu şi cu Liz după aceea, Johnny? Hai, povesteşte-mi.

— Ăăă... ne-am tras-o trei ore pentru zece parai şi am jucat diverse jocuri. I-am dat Şniţelul Baban. Ne-am jucat de-a calul şi călăreţul. Mi-a plăcut de Liz, aşa c-am biciuit-o cu blândeţe. Era mai drăguţă decât curvuliţa blondă. Nu şi-a dat jos ciorapii. Mi-a zis că are un semn din naştere pe care nu trebuie să i-l vadă nimeni. I-a plăcut de Şniţel şi m-

a lăsat s-o sărut fără să fac gargară cu Listerine, aşa cum mă punea să fac blondina.

Mi-am amintit de scobitura de pe coapsa lui Betty şi mi s-a tăiat răsuflarea.

— Johnny, tu ai ucis-o pe Liz? întrebă Russ.

Grăsanul începu să se agite în scaun:

— Nu! Nu, nu, nu, nu, nu, nu! Nu!

— Şşşşşşt! Uşurel, fiule, uşurel. Când a plecat Liz?

— N-am ciopârţit-o eu!

— Te credem, fiule. Acum spune-mi, când a plecat Liz?

— Târziu. Sâmbătă, târziu. Pe la doisprezece sau unu.

— Vrei să spui duminică dimineaţă devreme?

— Mda.

— Ţi-a spus unde se duce?

— Nu.

— A pomenit de vreun bărbat? Vreun prieten? Vreun bărbat cu care urma să se întâlnească?

— Ăăă... un aviator cu care, cică, era măritată.

— Şi asta-i tot?

— Da.

— Ai mai văzut-o de atunci?

— Nu.

— Taică-tău o cunoştea pe Liz?

— Nu.

— L-a obligat pe detectivul hotelului să modifice numele din registru după ce a fost găsit trupul lui Liz?

— Ăăă... da.

— Ştii cine a ucis-o pe Liz Short?

— Nu! Nu!

Johnny începea să transpire abundent. La fel păţeam şi eu, aprins de pofta de a afla fapte cu care să-l înfund, acum, când se părea că el şi cu Dalia avuseseră doar o aventură de-o noapte. L-am întrebat:

— I-ai spus lui taică-tău de Liz când a ajuns pe prima pagină a ziarelor. Nu-i aşa?

— Ăăă... da.

— Iar *el* ţi-a spus *ţie* de un tip pe nume Charlie Issler? Un tip care a fost peştele lui Liz Short?

— Da.

— Şi ţi-a mai spus că Issler era în arest fiindcă îşi mărturisise crima?

— Ăăă.... da.

— Acum să-mi spui ce avea de gând să facă pentru ca să rezolve problema, căcatule. Să-mi spui tot, pe îndelete.

Bătăile de inimă ale grăsanului atinseră un ritm alarmant.

— Tati a încercat să-l facă pe Ellis Jidanu' să-i dea drumul lui Issler, dar el n-a vrut. Tati cunoaşte un asistent de la morgă care îi e dator şi a făcut rost de o târfă omorâtă şi l-a convins pe Jidan să meargă pe mâna lui. Tati îl voia pe unchiu' Bill pentru treaba asta, dar Jidanu' a zis că nu, să te ia pe tine. Tati a zis că o să fii de acord, că fără Blanchard, care să-ţi spună ce ai de făcut, eşti o cârpă. Tati a mai zis că eşti un fătălău, o muiere slabă cu dinţi de iepuroi...

Johnny începu să râdă isteric, clătinând din cap, împroşcând cu sudoare şi zăngănind cătuşele ca un animal de la grădina zoologică care şi-a găsit o jucărie nouă. Russ se puse în faţa mea.

— O să-l fac să semneze o declaraţie. Tu plimbă-te vreo jumătate de oră, până te calmezi. O să-l îndop cu cafea şi când te-ntorci, o să vedem ce-i de făcut.

Am ieşit pe scara de incendiu. M-am aşezat acolo şi mi-am bălăngănit picioarele pe marginea ei. Am urmărit maşinile de pe Wilcox care se îndreptau spre Hollywood şi mi-am făcut socotelile: cât o să mă coste povestea asta şi tot restul. Apoi am jucat *blackjack* cu plăcuţele de înmatriculare, maşinile care o luau spre sud contra celor în drum spre nord, cu cele din afara statului pe post de atu. Cele în drum spre sud eram eu, casa, iar cele ce mergeau spre nord Lee şi Kay. Sudul nu a depăşit un rahat de şapteşpe, iar nordul a primit un as şi o regină, ca pentru un pocher adevărat. Am dedicat toată tărăşenia trioului nostru şi m-am întors în cameră.

Johnny Vogel, roşu la faţă, lac de sudoare şi tremurând din toate încheieturile, semna declaraţia lui Russ. Am citit-o peste umărul lui: conţinea referiri la Biltmore, la Betty şi la

bătaia luată de Sally Stinson de la Fritzie, adică nici mai mult, nici mai puţin de patru infracţiuni şi două delicte grave.

— Deocamdată vreau să rămână totul între noi şi mai vreau să vorbesc şi cu un avocat, spuse Russ.

— Nu, *padre*, i-am replicat eu şi m-am întors către Johnny: Eşti arestat pentru coruperea unei prostituate, tăinuire de probe, obstrucţionarea justiţiei şi complicitate la molestare de gradul întâi şi ultraj.

Johnny izbucni:

— Tati!

Şi se uită la Russ.

Russ se uită la mine şi-mi întinse declaraţia. Am băgat-o în buzunar şi i-am încătuşat mâinile la spate juniorului, în timp ce el hohotea uşurel.

Padre oftă:

— O să ai o viaţă de iad până când ieşi la pensie.

— Ştiu.

— N-o să te mai întorci niciodată la Birou.

— Deja m-am obişnuit cu rahatul, *padre*. Nu cred c-o să fie chiar atât de rău.

●●●

L-am condus pe Johnny la maşină şi am mers cale de patru cvartale, până la secţia Hollywood. Pe treptele de la intrare îşi făceau veacul reporteri şi fotografi. A dat strechea-n ei când au observat civilul care-l aducea încătuşat pe poliţistul în uniformă. Bliţurile sclipiră. Ştiriştii m-au recunoscut şi au început să mă cheme pe nume. Le-am strigat:

— Fără comentarii!

Înăuntru colegii mei poliţişti au făcut ochii cât cepele când ne-au văzut. L-am împins pe Johnny spre biroul din faţă şi i-am şoptit la ureche:

— Să-i spui lui tati că ştiu despre manevra cu şantajul legat de rapoartele federalilor şi despre sifilis şi bordelul din Watts. Spune-i că mâine mă duc cu toată povestea la ziare.

Johnny îşi reluă smiorcăiala. Un locotenent în uniformă se apropie şi se stropşi:

— Ce mama naibii se întâmplă aici?

Bliţul unui aparat de fotografiat îmi arse ochii. Era Bevo Means, cu carneţelul pregătit, gata să ia notiţe.

— Sunt poliţistul Dwight Bleichert, am răspuns, iar acesta e poliţistul John Charles Vogel.

I-am întins locotenentului declaraţia şi i-am făcut cu ochiul.

— Arestaţi-l!

●●●

La prânz am mâncat pe îndelete o friptură imensă, după care m-am dus la Secţia Centrală şi la tura mea de patrulă obişnuită. Pe când mă îndreptam spre vestiare, am auzit un ordin prin interfon:

— Domnul poliţist Bleichert să se prezinte imediat la biroul comandantului.

Am făcut stânga împrejur şi am bătut la uşa locotenentului Jastrow. El îmi strigă:

— E deschis.

Am intrat şi l-am salutat ca un recrut idealist. Jastrow se ridică, îmi ignoră salutul şi-şi aranjă ochelarii cu ramă de baga, de parcă atunci m-ar fi văzut pentru prima oară.

— Ai două săptămâni de permisie începând din clipa asta, Bleichert. Când te întorci la datorie, prezintă-te la comandantul Green. O să te repartizeze la altă divizie.

Am vrut să scot tot ce se putea scoate de la el, aşa că am întrebat:

— De ce?

— Fritz Vogel tocmai şi-a zburat creierii. De-aia!

Salutul meu de rămas-bun a fost de două ori mai regulamentar decât primul. Jastrow îl ignoră şi pe acesta. Am străbătut holul, gândindu-mă la cele două curve oarbe şi întrebându-mă dacă ele or să afle şi dacă o să le pese. Sala de şedinţe era plină de poliţişti care aşteptau apelul – un ultim obstacol înainte de parcare şi casă. Am luat-o la trap

mărunt, cu spatele drept, înfruntând privirile care le căutau pe ale mele şi făcându-le să se plece. În spatele meu auzeam şuierături: „Trădător!“, „Bolşevic!“ Aproape că ieşisem din încăpere, când am auzit aplauze, iar când m-am întors, i-am văzut pe Russ Millard şi Thad Green aplaudându-mă în semn de rămas-bun.

Capitolul douăzeci şi patru

Eram exilat în iad şi mă mândream cu asta. Aveam la dispoziţie două săptămâni de frecat menta până să-mi încep executarea pedepsei într-o secţie de tot rahatul a Departamentului de Poliţie din Los Angeles. Arestarea şi sinuciderea din familia Vogel au fost muşamalizate – şi infracţiunea interdepartamentală, şi ruşinea tatălui umilit în public. Am pus capăt zilelor mele de glorie în singurul mod care părea decent – pornind pe urmele prietenului meu dispărut.

Am început din L.A., locul de unde se evaporase.

Din citirea asiduă a condicii de arestări a lui Lee n-am aflat nimic. Am stat de vorbă cu lesbienele de la La Verne's Hideaway, întrebând dacă domnul Foc s-a întors să le mai deranjeze, iar drept răspuns am primit numai „Nu"-uri şi glume răutăcioase. *Padre* mi-a făcut rost de o copie după dosarul complet de arestări deosebit de periculoase făcute de Blanchard, dar n-am avut nici o revelaţie. Kay, mulţumită de monogamia noastră, mi-a spus că sunt mai rău decât un nătărău când fac ceea ce fac – şi am înţeles că-i speriată.

Scoaterea la lumină a legăturii Issler / Stinson / Vogel mă convinsese de un singur lucru – că sunt un detectiv bun. Să gândesc ca un detectiv în ceea ce-l privea pe Lee era o cu totul altă mâncare de peşte, dar m-am străduit să procedez întocmai. Cruzimea pe care am văzut-o la el – şi pe care, în secret, am admirat-o – a ieşit mai abitir la iveală, determinându-mă să ţin la el şi mai sincer. La fel se

întâmpla cu faptele la care reveneam mereu:

Lee a dispărut când Dalia, benzedrina şi eliberarea iminentă a lui Bobby De Witt s-au spart toate în capul lui.

Ultima oară a fost văzut la Tijuana, în momentul când De Witt se îndrepta într-acolo, iar cazul Short se concentrase pe graniţa S.U.A. –Mexic.

De Witt şi partenerul lui, traficantul de droguri Felix Chasco, au fost ucişi tot atunci şi, deşi doi cetăţeni mexicani au fost învinuiţi de crimă, putea fi vorba şi de-o muşamalizare – jandarmii mexicani au şters din catastifele lor un caz de crimă nedorit.

În concluzie: Lee Blanchard ar fi putut să-i ucidă pe De Witt şi Chasco, din dorinţa de a se proteja pe sine de o tentativă de răzbunare şi pe Kay de posibilul abuz al filfizonului de Bobby. Concluzia la concluzie: nu-mi păsa.

Următorul pas a fost să studiez stenograma procesului lui De Witt. La arhiva tribunalului am descoperit şi alte fapte:

Lee i-a numit pe informatorii care i-au dat pontul cu De Witt, „creierul“ afacerii Boulevard-Citizens, apoi a spus că aceştia au părăsit oraşul, ca să scape de răzbunarea prietenilor filfizonului. Telefonul pe care l-am dat mai apoi la Cazier m-a neliniştit – informatorii nu erau înregistraţi nicăieri. De Witt susţinea că-i o înscenare a poliţiei, din cauza arestărilor sale anterioare pentru trafic de droguri, iar acuzarea îşi bazase pledoaria pe banii marcaţi de la jaf, găsiţi la De Witt acasă, şi pe faptul că individul nu avea nici un alibi pentru momentul în care a fost comis jaful. Doi dintre cei patru gangsteri au fost ucişi la faţa locului, De Witt a fost prins şi al patrulea om a rămas liber. De Witt a susţinut că habar n-are cine era, deşi dacă-l dădea în gât, ar fi obţinut o reducere de sentinţă.

Concluzia: poate chiar a fost o înscenare a LAPD. Poate că Lee a fost băgat în chestia asta şi poate chiar el a iniţiat-o, ca să se dea bine pe lângă Benny Siegel, ai cărui bani au fost furaţi de adevăraţii spărgători şi de care Lee se temea dintr-un motiv bine întemeiat – îi dăduse cu tifla mafiotului încălcând înţelegerea aia pe când era boxer. Apoi Lee a

întâlnit-o pe Kay la procesul lui De Witt, s-a îndrăgostit de ea în stilul lui cast-vinovat şi a început să-l urască de-adevăratelea pe Bobby. Concluzia la concluzie: Kay n-avea cum să ştie. De Witt era un gunoi care a primit ce merita.

Şi concluzia finală: trebuia să-l aud pe Lee însuşi confirmând sau infirmând totul.

La patru zile după începutul „permisiei“ am plecat spre Mexic. La Tijuana am împărţit în stânga şi-n dreapta pesos mexicani şi centi americani şi am tot arătat lumii fotografia lui Lee, păstrând monedele de 25 de centi pentru *„informacion importante”*. M-am ales cu un anturaj, dar fără nici o pistă, şi cu certitudinea că voi fi belit dacă mai vântur bani. Din clipa aceea m-am limitat la tradiţionalul schimb de informaţii confidenţiale dintre poliţaii *gringo* şi poliţaii mexicani, la preţul de un dolar.

Poliţaii din TJ erau nişte hoitari în cămăşi negre care vorbeau o engleză stricată, dar înţelegeau foarte bine limbajul internaţional. Am oprit un grup de indivizi aflaţi în „patrulare“, le-am fluturat pe la nas insigna mea, le-am îndesat nişte bancnote în mână şi le-am pus întrebări în cea mai bună englezo-spaniolă de care am fost în stare. Biştarii şi-au făcut efectul imediat. Am primit clătinări de cap, vrăjeli bilingve şi o serie de poveşti care păreau adevărate.

Unul ştia de *„el blanco explosivo“* care a dat apă la şoareci în timpul vizionării unui film porno dat la Chicago Club pe la sfârşitul lui ianuarie. Altul mi-a povestit despre un blond masiv care a cardit trei ciorditori de le-au sărit capacele, iar apoi i-a uns pe poliţai cu bancnote de douăzeci de dolari scoase dintr-un sul gros. Povestea care a pus capac la toate a fost aceea în care Lee i-a donat două sute de parai unui preot de leproşi pe care l-a întâlnit într-un bar, apoi le-a făcut cinste tuturor şi a plecat la Ensenada. Informaţia aia însemna cinci parai şi o cerere de lămuriri suplimentare. Poliţaiul mi-a spus:

— Preotul, frate meu. S-a hirotonisit singur. *Vaya con Dios.* Păstrează-ţi banii.

Am pornit-o pe coastă, mergând vreo sută douăzeci de kilometri spre sud, spre Ensenada, şi întrebându-mă de

unde avea Lee atâţia bani de aruncat în stânga şi-n dreapta. Călătoria era plăcută: în dreapta mea se căscau râpe abrupte, acoperite de lăstăriş, care se pierdeau în ocean, iar în stânga dealuri şi văi acoperite cu foioase. Traficul era lejer. Nu prea erau maşini, ci doar o coloană constantă de inşi ce înaintau spre nord, familii întregi târând valize, oameni ce păreau în acelaşi timp şi speriaţi, şi fericiţi, de parcă n-ar fi ştiut ce urma să le aducă trecerea hotarului. Dar trebuie să fi fost ceva mai bine decât să înghiţi praf mexican şi să cerşeşti mărunţiş de la turişti.

Pe înserat, când m-am apropiat de Ensenada, coloana s-a transformat într-un şuvoi migrator. Un lung şir indian ocupa latura de nord a şoselei. Erau oameni cu catrafusele înfăşurate în pături şi aruncate pe umeri. Fiecare al cincilea sau al şaselea emigrant avea o lampă sau o lanternă şi toţi copiii mici erau înfăşuraţi şi căraţi în cârcă de mamele lor. Când am trecut de ultimul deal din afara oraşului, la poalele lui am zărit Ensenada, scăldată într-o pată de neon care, încetul cu încetul, înghiţea toate luminiţele ce străluceau în întuneric.

Am coborât, am intrat în oraş şi l-am catalogat rapid drept o variantă estivală a Tijuanei, destinată însă turiştilor mai înstăriţi. Americanii se purtau frumos, pe străzi nu vedeai copii ieşiţi la cerşit şi nici animatori insistenţi nu-şi făceau numărul în faţa numeroaselor spelunci. Potopul de emigranţi pornea din câmpia plină de ciulini şi trecea prin Ensenada, de unde ajungea la drumul de coastă şi plătea peşcheşul de liberă trecere la jandarmii mexicani.

Nici că am văzut vreodată un şantaj mai ordinar. Jandarmii în cămăşi maronii, pantaloni mulaţi pe gambe şi cizme milităreşti mergeau la fiecare ţăran în parte, îi luau banii şi îi prindeau pe umăr, cu ajutorul unui capsator, nişte ecusoane. Poliţaii în civil vindeau bucăţi de carne de vită şi fructe uscate, apoi puneau monedele primite în casete agăţate de cureaua puştii. Alţi jandarmi erau arondaţi câte unul la fiecare grup de ţărani, ca să le verifice ecusoanele. Am virat din strada principală pe o străduţă plină cu bordeluri şi am zărit doi copoi care băteau cu cruzime un om cu patul

armei. Aveau puşti automate cu ţeava tăiată.

Mi-am zis că ar fi mai bine să mă prezint la poliţie înainte să-i iau la întrebări pe cetăţenii din Ensenada. În plus, Lee fusese văzut vorbind lângă graniţă cu un grup de jandarmi mexicani la scurt timp după plecarea lui din L.A. şi tipii ăia şi-ar fi putut aminti de el.

M-am luat după o caravană de maşini de poliţie fabricate prin anii ’30, care trecea pe străduţa cu bordeluri, apoi am intrat pe o stradă paralelă cu plaja şi iată-mă în faţa secţiei de poliţie. Cândva fusese biserică. Ferestrele aveau gratii, iar pe faţada albă din chirpici, împodobită cu scene religioase, scria cu vopsea neagră POLICIA. Pe gazonul din faţă era instalat un reflector. Când am coborât din maşină, cu insigna la vedere şi un zâmbet american pe faţă, cineva a îndreptat reflectorul spre mine.

Am păşit în conul de lumină, cu mâna streaşină la ochi, şi un val de căldură m-a izbit în faţă. Un individ cârâi:

— Poliţai yankeu, J. Edgar, Texas Rangers.

Mi-a întins mâna şi când am trecut pe lângă el, i-am dat o bancnotă de un dolar, apoi am intrat în secţie.

Interiorul aducea şi mai mult cu o biserică: holul de la intrare era împodobit cu draperii de catifea pe care erau reprezentate scene din viaţa lui Iisus, iar băncile, pline de indivizi în cămăşi maronii, semănau cu nişte strane. Biroul din faţă, un bloc masiv din lemn negru, cu o imagine sculptată cu Iisus răstignit pe cruce, fusese pe vremuri, cel mai probabil, altarul. Când m-a văzut apropiindu-mă, jandarmul grăsan care stătea de strajă şi-a lins buzele. Mi-a amintit de un pedofil care nu se dă bătut niciodată.

Aveam deja pregătit obişnuitul verzişor, dar nu i l-am dat.

— Poliţia din Los Angeles. Vreau să vorbesc cu şeful vostru.

Maroniul îşi frecă degetul mare de arătător, apoi arătă spre legitimaţia mea. I-am întins-o, împreună cu dolarul. M-a condus pe coridorul plin de fresce religioase până la o uşă pe care scria CAPITAN. M-am oprit locului, iar el a intrat şi a început să turuie în spaniolă. Când a ieşit, m-a gratificat cu

un pocnet din călcâie şi un salut întârziat.

— Domnule poliţist Bleichert, poftiţi, vă rog!

Cuvintele rostite fără accent m-au surprins. Am dat curs invitaţiei şi am fost întâmpinat de un mexican înalt, în costum gri, cu mâna întinsă – pentru a da noroc, nu pentru a primi un dolar.

Ne-am strâns mâinile. Individul se aşeză la un birou mare şi bătu uşor cu degetele într-o plăcuţă pe care scria CAPITAN VASQUEZ.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule poliţist?

Dintr-o mişcare, mi-am luat insigna de pe birou şi am pus în loc o fotografie de-a lui Lee.

— Bărbatul ăsta este poliţist în Los Angeles. E dat dispărut de la sfârşitul lunii ianuarie şi ultima oară când a fost văzut, se îndrepta încoace.

Vasquez examină fotografia. Colţurile gurii îi tresăriră. Încercă imediat să-şi mascheze reacţia involuntară, clătinând din cap.

— Nu, nu l-am văzut pe omul ăsta. O să-i anunţ pe oamenii mei şi o să-i trimit să facă investigaţii în comunitatea americană de aici.

— E greu de trecut cu vederea, domnule căpitan, am răspuns eu minciunii lui. Blond, un metru optzeci şi cinci, solid ca un tanc.

— Ensenada atrage oamenii duri, domnule poliţist. De aceea poliţia noastră e atât de bine înarmată şi atât de vigilentă. Mai rămâneţi pe-aici?

— Cel puţin noaptea asta. Poate că le-a scăpat băieţilor dumneavoastră şi reuşesc să dau de vreo pistă.

Vasquez zâmbi.

— Mă îndoiesc. Sunteţi singur?

— Mă aşteaptă doi colegi în Tijuana.

— Şi din ce divizie faceţi parte?

Am umflat-o la greu:

— Din Poliţia Metropolitană.

— Sunteţi foarte tânăr pentru un post atât de remarcabil.

Am luat fotografia.

— Chestie de nepotism, domnule căpitan. Tata este comandant adjunct, iar fratele meu lucrează la consulatul din Mexico City. Noapte bună.

— Şi... noroc, Bleichert.

●●●

Am închiriat o cameră la un hotel situat la doi paşi de strada cu bordeluri / cluburi de noapte. Am dat doi dolari pe o cămăruţă amărâtă de la parter, cu vedere spre ocean, un pat cu o saltea subţire ca foaia de hârtie, o chiuvetă şi o cheie de la W.C.-ul public pentru bărbaţi de afară. Mi-am pus valiza pe scrin şi, înainte să ies, ca măsură de precauţie, mi-am smuls două fire de păr şi le-am lipit cu scuipat de tocul uşii. Dacă duşmanii or să se furişeze în cameră, o s-o ştiu şi eu.

M-am îndreptat spre centrul plin de neoane al oraşului.

Străzile erau înţesate cu oameni în uniformă: cămăşi maro, soldaţi şi mateloţi americani. Nu se zărea nici picior de mexican şi toată lumea era disciplinată – chiar şi grupurile de răcani ce se bălăngăneau ameţiţi. Am ajuns la concluzia că patrulele de jandarmi sunt cele ce ţin lucrurile sub control. Cei mai mulţi dintre maronii erau nişte prizăriţi de categoria muscă, dar erau înarmaţi până-n dinţi: puşti cu ţeava retezată, revolvere semiautomate de calibrul 45, boxuri care le atârnau la bandulieră.

Firmele fluorescente se aprindeau intermitent: Flame Klub, Arturo’s Oven, Club Boxeo, Falcon’s Lair, Chico’s Klub Imperial. În spaniolă boxeo înseamnă „box“, aşa că m-am dus mai întâi la crâşma aia.

Mă aşteptam să fie întuneric, dar am pătruns într-o încăpere strălucitoare, plină de marinari. Mexicance pe jumătate goale dansau pe bar, cu bancnote prinse în aţa chiloţilor tanga. Muzica de *marimba* de la tonomate şi fluierăturile publicului umpleau maghernița de o hărmălaie asurzitoare. M-am ridicat pe vârfuri, uitându-mă după cineva care să pară a fi patronul bombei. În spate am văzut un perete acoperit cu afişe de box. M-a atras ca un magnet

şi mi-am croit cu greu drum printre dansatoarele din schimbul următor, care unduiau spre bar, ca să ajung la el.

Şi iată-mă într-o companie aleasă de semigrei, înghesuit între Gus Lesnevich şi Billy Conn.

Şi iată-l şi pe Lee alături de Joe Louis, cu care ar fi putut lupta dacă ar fi muşcat momeala lui Benny Siegel.

Bleichert şi Blanchard. Două speranţe albe spulberate.

M-am uitat fix la afişe multă vreme, până când zarva din jurul meu a încetat şi am evadat din cocioaba capitonată înapoi în timp, în anii ’40 şi ’41, când câştigam meci după meci şi eram combinat cu admiratoare care semănau cu Betty Short, iar Lee obţinea victorii prin K.O. şi trăia cu Kay – şi, ciudat, eram din nou o familie.

— Mai întâi Blanchard, iar acum tu. Cine urmează? Willie Pep?

Am revenit imediat cu picioarele pe pământ şi am îngăimat:

— Când? Când l-ai văzut?

Am căutat cu privirea în jur şi am dat de o namilă de bătrân. Chipul lui era numai piele tăbăcită şi oase sfărâmate. Un sac de box. Dar vocea nu era a unui pugilist de doi bani.

— Acum câteva luni. În februarie, când ploua cu găleata. Cred că am vorbit despre meciuri zece ore la rând.

— Unde-i acum?

— Nu l-am mai văzut de atunci şi poate că nici el nu vrea să te vadă. Am încercat să aduc vorba despre lupta aia dintre voi, dar Marele Lee nici n-a vrut s-audă. Mi-a tăiat-o scurt: „Nu mai suntem parteneri“. Apoi a început să-mi spună că ăi mai buni din ramură sunt cei de la categoria pană. L-am contrazis. „Niciodată şi nicicând“, zic eu. „Cei din categoria mijlocie. Zale, Graziano, La Motta, Cerdan. Ce, mă iei de fraier?“

— Mai e în oraş?

— N-aş crede. Localul ăsta-i al meu şi n-a mai dat pe-aici. Vrei să-ţi iei revanşa? Să pui de-un meci?

— Vreau să-l scot din rahatul în care s-a băgat singur.

Bătrânul pugilist mi-a cântărit cuvintele, apoi mi-a

răspuns:

— Am o slăbiciune pentru pugiliştii tehnici ca tine, aşa că o să-ţi dau singurul pont pe care-l am. Am auzit că Blanchard a provocat un tărăboi mare la Club Satan şi a trebuit să-l ungă bine de tot pe căpitanul Vasquez ca să scape. Dacă o iei spre plajă, la cinci străzi de aici dai de Satan. Caută-l pe Ernie bucătarul. El mi-a povestit. Zi-i că i-am spus eu să fie sincer cu tine şi, înainte să intri, trage adânc aer în piept. Acolo de unde vii tu nu există un loc ca ăsta.

●●●

Club Satan era o căsuţă din chirpici acoperită cu ţiglă şi cu o firmă luminoasă originală: un drăcuşor roşu care împungea aerul cu un trident din penisuri erecte. Îşi avea propriul jandarm la uşă: un mexican scund care îi studia cu atenţie pe clienţii nou-veniţi în timp ce mângâia trăgaciul carabinei sale, aşezată pe un trepied. Avea epoleţii burduşiţi cu bancnote de un dolar. Mi-am luat inima în dinţi şi, în timp ce intram, i-am adăugat un verzişor la colecţie.

Din lac în puţ.

Barul era o budă infectă. Puşcaşii marini şi mateloţii se masturbau în timp ce lingeau păsăricile fetelor goale, lăsate pe vine deasupra lor. Sub mesele din faţa sălii, ce dădeau spre podiumul imens al orchestrei, erau gagici care o luau la cioc. Un tip costumat în Satana îi dădea la buci unei umflate întinse pe o saltea. Alături stătea un măgăruş cu coarne de drac din catifea roşie, prinse de urechi, care mânca fân dintr-un castron aşezat pe podea. În dreapta scenei un gringo în frac fredona la microfon:

— Roseanne, bogata mea iubită, are-n loc de diafragmă o lipie turtită. Hei! Hei! Am o iubită, Sue pe ea o cheamă şi de i-o tragi sub coadă, te stoarce rău de zeamă. Hei! Hei! Am o iubită, Corrine pe ea o cheamă şi ştie cel mai bine să-mi ia banana-n vamă! Hei! Hei!...

Vacarmul stârnit de clienţii aşezaţi la mese acoperea „muzica“.

— Măgarul! Măgarul!

Am rămas locului, înghesuit din toate părţile de cheflii, când deodată m-a izbit în nări o duhoare grea de usturoi.

— Vrrrei să bem ceva la bar, frumosule? Micul dejun al campionilor face un dolar. Mă vrrrei?

Mi-am luat inima-n dinţi şi m-am uitat la ea. Era o balabustă bătrână, cu buzele uscate şi cu pustule sifilitice. Am scos din buzunar câteva bancnote şi i le-am întins fără să mă uit la valoarea lor. Fleorţotina a îngenuncheat înaintea mântuitorului ei, pogorât într-un club de noapte, iar eu i-am strigat:

— Ernie! Trebuie să stau de vorbă cu el! M-a trimis tipul de la Club Boxeo.

Mamacita exclamă *„Vamanos!“* şi o luă înainte, făcându-mi loc printre marinarii beţi clampă, aşezaţi la coadă în aşteptarea unui loc liber la bar. Mă conduse spre un coridor de lângă scenă, acoperit cu draperii, care ducea la bucătărie. Aroma condimentată îmi excită papilele gustative – dar asta numai până când am zărit ieşind dintr-un cazan partea din spate a unui hoit de câine. Femeia i se adresă în spaniolă bucătarului-şef, un individ dubios, cu o mutră de corcitură mexicano-chineză. Acesta dădu din cap a încuviinţare şi se apropie de mine. Ţineam în mână fotografia lui Lee.

— Am auzit că tipul ăsta ţi-a dat ceva bătaie de cap acum câtva timp.

Individul aruncă o privire grăbită, după care întrebă:

— Cine vrea să ştie treaba asta?

I-am arătat legitimaţia, lăsându-l să-mi zărească o fracţiune de secundă şi pistolul. Mă întrebă:

— Prieten la tine?

— Prietenul meu cel mai bun.

Corcitul îşi vârî mâinile sub şorţ. Mi-era clar că are acolo un cuţit.

— Prieten la tine băut paişpe pahare din cel mai bun *mescal* al meu. Nou record. Asta plăcut la mine. Ţinut multe toasturi pentru femei moarte. Asta nu supărat la mine. Dar el încercat futut spectacolul meu cu măgăruş, iar eu nu

înghiţit.

— Ce s-a întâmplat?

— Caftit patru din haidamacii mei, pe al cincilea nu. Jandarmii săltat la el, dus la trezire.

— Asta-i tot?

Corcitul scoase la vedere un stilet, apăsă pe buton, lama sări afară, iar tipul se scărpină pe gât cu partea ei boantă.

— *Finito!*

Am ieşit pe uşa din dos, nimerind pe o alee. Mă temeam pentru soarta lui Lee. Doi bărbaţi în costume sclipitoare frecau menta sub un felinar. De cum m-au zărit, au început să-şi târâie picioarele, cu privirile pironite în pământ, de parcă murdăria de pe jos ar fi devenit dintr-odată fascinantă. Am rupt-o la fugă. Scrâşnetul pietrişului din urma mea îmi spunea că ăia doi alergau mâncând pământul după mine.

Aleea dădea în intersecţia dintre strada ce ducea în cartierul felinarelor roşii şi un drum de ţară ca vai de el, ce dădea spre plajă. Alergam de-mi sfârâiau călcâiele, umerii mi se frecau de gardurile ogrăzilor cu orătănii, iar câinii se smuceau în lanţ, vrând să mă muşte. Hămăitul lor acoperea toate zgomotele străzii, aşa că habar n-aveam dacă ăia doi mai sunt sau nu pe urmele mele. În faţa mea apăru bulevardul de pe faleză. Mi-am dat seama unde mă aflu, mi-am zis că hotelul trebuie să fie pe prima stradă la dreapta şi am încetinit pasul.

Eram la distanţă de o jumătate de stradă. Cu atât mai bine pentru mine.

Magherniţa mea era la nici o sută de metri. Mi-am tras sufletul şi m-am apropiat agale, făcând pe americanul onest, ce se coboară mult sub nivelul lui. Curtea era pustie. Mi-am luat cheia de la panou. Apoi o lumină de la etajul întâi mătură uşa camerei mele, de pe care lipseau firele de păr lipite cu scuipat.

Mi-am scos revolverul şi am lovit uşa cu piciorul. Un alb aşezat pe scaunul de lângă pat avea deja mâinile ridicate şi o propunere pe vârful limbii.

— Uşurel, băiete! Sunt prieten. Nu-s înarmat şi dacă nu

mă crezi, poţi să mă percheziţionezi pe loc.

I-am făcut semn cu arma spre perete. Individul s-a ridicat şi şi-a pus palmele pe el, cu mâinile întinse deasupra capului şi picioarele depărtate. I-am vârât pistolul în ceafă şi l-am pipăit de sus până jos. Am găsit un portofel, nişte chei şi un pieptene unsuros. Împungându-l cu ţeava armei, i-am cercetat portofelul. Era burduşit cu bani americani şi mai era pe acolo o legitimaţie plastifiată, o autorizaţie de detectiv particular eliberată pe numele Milton Dolphine, cu adresa biroului pe Copa De Oro, numărul 986, în San Diego.

Am aruncat portofelul pe pat şi am mai redus din presiunea pistolului. Dolphine se răsuci.

— Banii ăia nu-s nimic în comparaţie cu ce avea Blanchard. Treci de partea mea şi totul va merge ca pe roate.

I-am tras un şut în ţurloaie de-a muşcat din covor.

— Spune-mi tot şi ai grijă ce vorbeşti despre partenerul meu sau te târăsc la secţie pentru intrare prin efracţie şi înfunzi puşcăria din Ensenada.

Dolphine se ridică în genunchi şi gâfâi:

— Bleichert, cum mă-sa-n cur crezi că am ştiut să vin aici? Ţi-a bubuit prin cap că, poate, eram prin zonă când făceai pe poliţaiul *gringo* cu Vasquez?

L-am măsurat din cap până-n picioare. Era trecut de patruzeci de ani, gras şi chel, dar probabil dur – ca un fost sportiv de performanţă a cărui forţă se transformă în isteţime atunci când îl lasă balamalele. L-am întrebat:

— Se mai ţine cineva scai de mine. Cine anume?

Dolphine îşi drese glasul.

— Jandarmii. Vasquez are tot interesul să nu afli nimic despre Blanchard.

— Ştiu că stau aici?

— Nu. I-am spus căpitanului că încep urmărirea. Probabil că băieţii lui te-au reperat prin zonă. Ai reuşit să scapi de ei?

Am dat din cap că da şi l-am atins cu pistolul pe cravată.

— Cum se face că eşti aşa de cooperant?

Dolphine îmi dădu uşor la o parte ţeava pistolului.

— Am şi eu interesele mele şi mă pricep al dracului de bine să împac şi capra, şi varza. În plus, vorbesc mai bine când stau jos. Crezi că se poate?

Am înşfăcat scaunul şi i l-am pus în faţă. Dolphine se ridică, îşi scutură costumul şi se lăsă pe el. Mi-am băgat pistolul în toc.

— Rar şi de la început.

Dolphine îşi suflă peste unghii, apoi le frecă de cămaşă. Am apucat celălalt scaun din şandrama şi m-am aşezat cu speteaza în faţă, în caz că aveam nevoie să pun mâna pe ceva.

— Vorbeşte, fir-ai tu să fii!

Dolphine se conformă:

— Acu' vreo lună a intrat în biroul meu din Dago o mexicancă. Durdulie, boită cu zece tone de fard, dar înţolită la marele fix. Mi-a oferit cinci sute de parai ca să dau de urma lui Blanchard şi mi-a zis că are o bănuială c-ar fi pe undeva prin sud, pe la TJ sau Ensenada. Mi-a mai zis că e un poliţist din L.A., un soi de fugar. Ştiind că poliţaii din L.A. se dau în vânt după verzişori, am început imediat să mă gândesc la bani. I-am întrebat pe ciripitorii mei din Tijuana despre el şi le-am arătat poza din ziar pe care mi-o dăduse tipa. Am aflat că Blanchard a fost la TJ spre sfârşitul lui ianuarie. Se ţinea numai de cafteli şi beţii prin baruri şi cheltuia o groază de bişţari. Apoi un amic de la Patrula de Graniţă îmi zice că se ascunde în Ensenada, că le plăteşte jandarmilor şpagă pentru protecţie şi că ăia chiar îl lasă să se îmbete şi să se ia la bătaie în oraşul lor – o chestie pe care de regulă Vasquez n-o tolerează. Buuun! Aşa că am venit aici şi am început să-l urmăresc pe Blanchard, care se dădea cel mai tare din parcare. L-am văzut cum cotonogea doi mexicani care insultaseră o *señorita*, iar jandarmii stăteau cu braţele-n sân. Asta însemna că pontul cu protecţia era pe bune şi iar am început să mă gândesc la bani, bani, bani.

Dolphine trasă în aer semnul dolarului. Am strâns speteaza scaunului atât de tare, încât am crezut că o să cedeze.

— De aici treaba devine mai interesantă, continuă Dolphine. Jandarmul ăsta şucărit, care nu era pe statul de plată al lui Blanchard, îmi zice c-ar fi auzit cum că la sfârşitul lui ianuarie Blanchard ar fi angajat câţiva jandarmi în civil să omoare doi duşmani de-ai lui la Tijuana. Mă întorc la TJ, mituiesc nişte poliţai şi aflu că doi tipi pe nume Robert De Witt şi Felix Chasco au fost curăţaţi pe 23 ianuarie. Numele lui De Witt mi-a sunat cunoscut, aşa că am apelat la un prieten de la poliţia din San Diego. El s-a interesat în stânga şi-n dreapta şi m-a sunat. Să vezi tărăşenie – în caz că nu ştiai deja. În ’39 Blanchard l-a băgat la pârnaie pe De Witt, iar tipul a jurat că o să i-o plătească. Mi-am închipuit că De Witt a ieşit din închisoare mai devreme, pentru bună purtare, şi că Blanchard a aranjat să-i ia cineva maul, ca să-şi apere târtiţa. Mi-am sunat partenerul din Dago şi am lăsat un mesaj pentru mexicancă: Blanchard e la Ensenada, protejat de jandarmi, care probabil că i-au mătrăşit pe De Witt şi Chasco pentru el.

Am dat drumul la spetează. Aveam mâinile amorţite.

— Cum o cheamă pe femeie?

Dolphine ridică din umeri.

— Îşi zice Delores Garcia, dar e clar că-i la vrăjeală. După ce am aflat de treaba cu De Witt şi Chasco, am etichetat-o drept una din gagicuţele lui Chasco. Cică tipul era un gigolo cu o clientelă numeroasă printre fofoloancele mexicance bogate şi mi-am închipuit că dama voia să-i răzbune moartea. Mi-am făcut socoteala că ştie cumva că Blanchard se află în spatele crimelor şi are nevoie de mine doar ca să i-l găsesc.

— Ai auzit de povestea cu Dalia Neagră din L.A.? l-am întrebat.

— E Papa catolic?

— Lee lucra la cazul ăsta chiar înainte să vină aici, iar pe la sfârşitul lui ianuarie prinsese un fir la Tijuana. L-ai auzit punând întrebări despre cazul Dalia?

— *Nada*, mi-a răspuns Dolphine. Vrei să auzi şi restul?

— *Rapidamente.*

— Buuun. Deci m-am întors la Dago, iar partenerul meu

mi-a spus că i-a pasat mexicancei mesajul. Am pornit spre Reno într-o mică vacanţă şi am făcut praf la jocuri de noroc toţi banii pe care mi i-a dat gagica. Am început să mă gândesc la Blanchard şi la purcoiul de bani pe care-l avea, întrebându-mă ce punea la cale mexicanca în legătură cu el. Chiar mă sâcâia chestia asta. M-am întors la Dago, am rezolvat nişte cazuri de persoane dispărute, apoi, acu' vreo două săptămâni, am revenit la Ensenada. Şi ştii ceva? Nici urmă de nenorocitul de Blanchard. Numai un fraier i-ar fi întrebat despre el pe Vasquez sau pe jandarmi, aşa că m-am învârtit prin târg, ca să culeg informaţii. Am văzut un vagabond care purta geaca de piele a lui Blanchard şi un altul îmbrăcat cu tricoul ăla al lui cu Legion Stadium. Mi s-a mai spus că la Juarez au fost spânzuraţi doi tipi pentru uciderea lui De Witt şi Chasco şi mi-am zis „Mâna jandarmilor, cum mă vezi şi cum te văd". Am rămas în oraş şi am făcut frumos în faţa lui Vasquez, ba chiar am dat în gât nişte drogaţi, ca să mă pun bine cu el. În cele din urmă mi-am dat seama cum stă treaba cu Blanchard. Dacă ţi-a fost prieten, ţin-te tare.

Când l-am auzit spunând „a fost", m-am trezit sfărâmând spătarul scaunului.

— Uşurel, băiete! exclamă Dolphine.

— Continuă, am icnit.

Detectivul particular vorbi rar şi calm, de parcă s-ar fi adresat unei grenade:

— E mort. Ciopârţit cu toporul. L-au găsit nişte derbedei. Au spart casa în care stătea şi unul din ei a dat totul pe goarnă, ca să nu le fie pus în cârcă. Vasquez i-a cumpărat cu ceva pesos şi nişte lucruri personale de-ale lui Blanchard, iar jandarmii i-au îngropat trupul în afara oraşului. Am auzit zvonuri cum că n-au găsit la el nici un ban, iar eu am rămas în zonă, fiindcă mi-am dat seama că Blanchard a fost o poamă rea şi, mai devreme sau mai târziu, vreun poliţai american tot o să vină să-l caute. Când ai apărut la secţie cu cioacele alea despre slujba la Metropolitană, mi-am dat seama că eşti omul meu.

Am încercat să spun nu, dar buzele mele refuzau să se

mişte. Dolphine îşi turui în grabă restul pledoariei:

— Poate că au făcut-o jandarmii sau poate că a fost femeia aia ori nişte prieteni de-ai ei. Poate că unul dintre ei a găbjit banii sau poate că nu şi atunci i-am putea găbji *noi*. Tu *l-ai cunoscut* pe Blanchard. Poate că ai vrea să...

Am sărit în picioare şi l-am pocnit cu spătarul scaunului. A primit lovitura în gât, a căzut la podea şi a lins din nou covorul. I-am proptit ţeava pistolului în ceafă. Căcănarul de detectiv particular scânci, apoi mă imploră rapid:

— Uite ce e, n-am ştiut că eraţi aşa de apropiaţi! Nu eu l-am ucis şi dacă nu vrei decât să-l prinzi pe făptaş, ies din peisaj. Te rog, Bleichert, fir-ar să fie!

Am scâncit la rându-mi:

— De unde ştiu că nu mă minţi?

— Pe plajă e o groapă de nisip. Jandarmii aruncă leşuri acolo. Un puşti mi-a zis că a văzut mai mulţi tablagii îngropând un alb solid în jurul datei când a păţit-o Blanchard. La dracu', îţi spun adevărul!

Am lăsat pistolul în jos.

— Atunci arată-mi.

●●●

Groapa comună era situată la cinşpe kilometri de Ensenada, la sud, chiar lângă drumul de coastă, într-o râpă abruptă deasupra oceanului. Locul era marcat de o cruce mare în flăcări. Dolphine trase pe dreapta lângă ea şi opri motorul.

— Să nu-ţi închipui cine ştie ce. Localnicii păstrează nenorocita aia de cruce aprinsă tot timpul, fiindcă nu ştiu cine-i îngropat acolo şi mulţi dintre ei au în familie dispăruţi fără urmă. E un soi de ritual. Dau foc la cruci, iar jandarmii tolerează situaţia. O consideră un soi de panaceu, care ţine mulţimea nespălată în pace şi linişte. Apropo, n-ai vrea să renunţi la chestia aia?

Revolverul meu de serviciu era îndreptat spre plexul lui Dolphine. M-am întrebat cât timp îl ţinusem aţintit într-acolo.

— Nu. Ai unelte la tine?

Dolphine înghiţi în sec.

— Doar nişte chestii de grădinărit. Uite ce e...

— Nu. Du-mă la locul despre care ţi-a povestit puştiul şi săpăm.

Dolphine coborî, ocoli maşina şi deschise portbagajul. L-am urmat şi l-am văzut scoţând o cazma mare. Flăcările luminau vechiul Dodge al detectivului particular. Lângă roata de rezervă am observat mai mulţi ţăruşi de gard şi nişte cârpe. Mi-am pus revolverul la brâu şi am confecţionat din ele două torţe, înfăşurând cârpele la capătul ţăruşilor, apoi aprinzându-le de la cruce. I-am dat una lui Dolphine şi i-am spus:

— Ia-o înainte.

Mergeam prin groapa de nisip cu paşi mari, ca nişte nelegiuiţi, cu beţele aprinse în mână. Terenul nisipos ne îngreuna înaintarea. La lumina torţelor am zărit ofrandele de pe morminte – buchete pricăjite de flori şi statuete religioase plasate ici şi colo pe mici ridicături de nisip. Dolphine mormăia nemulţumit că pe *gringos* îi îngropau în marginea îndepărtată, iar eu simţeam cum pârâie oasele morţilor sub picioarele noastre. Am ajuns la o colină deosebit de înaltă. Dolphine îmi făcu semn cu torţa spre un steag american zdrenţuit, întins pe nisip.

— Aici. Puşlamaua mi-a zis că lângă *el bannero*[44].

Am tras un şut în drapel. Un roi de insecte îşi luă zborul, bâzâind. Dolphine scrâşni:

— Scârbelor!

Şi le vântură cu torţa.

Din groapa de la picioarele noastre se ridică un miros fetid.

— Sapă, i-am spus.

Dolphine se apucă de treabă. Eu am trecut în revistă fantomele – Betty Short şi Laurie Blanchard – şi am aşteptat să aud lopata lovindu-se de oase. Când am auzit prima oară zgomotul, recitam un psalm pe care bătrânul m-a pus să-l învăţ cu de-a sila. A doua oară eram la „Părinţii noştri“, pe

[44] Drapel (în span. în original).

care Danny Boylan îl cânta înainte de antrenamentul de box.

— Am dat de un marinar! Îi văd tricoul, mă anunţă Dolphine.

În momentul ăla n-am mai ştiut dacă-l vreau pe Lee viu şi îndurerat sau mort şi nicăieri, aşa că l-am împins pe Dolphine la o parte şi am început să sap eu însumi.

Prima lovitură de lopată i-a retezat marinarului craniul, iar a doua a pătruns în tunica lui, îndepărtându-i toracele de restul scheletului. Picioarele îi erau sfărâmate în bucăţi. Am săpat în continuare în nisipul ce scânteia de la grăunţele de mică. Apoi am dat de larve, măruntaie şi o rochie cu crinolină pătată cu sânge şi nisip şi oase vechi şi nimic altceva, după care am descoperit un ten rozaliu, ars de soare, şi nişte sprâncene blonde, pline de cicatrice cusute, care mi-au părut familiare. Apoi Lee îmi zâmbi ca Dalia, cu viermi colcăindu-i în gură şi-n găurile unde odinioară îi fuseseră ochii.

Am scăpat cazmaua şi am luat-o la fugă. Dolphine strigă în urma mea:

— Banii!

Am rupt-o la fugă spre crucea în flăcări, gândindu-mă că eu i-am lăsat cicatricele alea, eu i-am făcut-o... Am ajuns la maşină, m-am urcat, am băgat în marşarier, am intrat în cruce şi-am dărâmat-o în nisip, apoi am forţat vitezele, prima, a doua, a treia, şi-am ţâşnit înainte. În timp ce patinam pe drumul de coastă ce ducea spre nord, am mai apucat să aud:

— Maşina mea! Banii!

M-am întins după butonul sirenei, dar când mi-am dat seama că vehiculele civile n-au în dotare aşa ceva, am tras un pumn în bord.

Am ajuns la Ensenada gonind cu dublul vitezei legale. M-am descotorosit de Dodge pe o străduţă de lângă hotel, apoi am luat-o la picior după maşina *mea*. Am încetinit pasul doar când am dat cu ochii de trei bărbaţi care se apropiau de mine printr-o manevră de învăluire, cu mâinile vârâte în tunici.

Chevy-ul meu era la vreo zece metri de mine când bărbatul din mijloc mi-a ajuns în raza vizuală. L-am recunoscut pe căpitanul Vasquez. Ceilalţi doi s-au tras înspre margini, ca să mă prindă la mijloc. Singurul adăpost – o cabină telefonică de lângă prima uşă din stânga curţii în formă de U. Bucky Bleichert era pe cale să devină un cadavru într-o groapă de nisip din Mexic, alături de cel mai bun prieten al său. M-am hotărât să-l las pe Vasquez să ajungă în dreptul meu şi să-i zbor creierii fără prea multe discuţii. Apoi pe uşa din stânga ieşi o femeie albă şi am întrezărit o cale de scăpare.

Am alergat şi am prins-o de gât. Ea începu să ţipe. I-am înăbuşit strigătele, astupându-i gura cu palma stângă. Femeia dădu disperată din mâini, apoi deveni rigidă. Mi-am scos revolverul şi i l-am lipit de tâmplă.

Jandarmii avansau prudenţi, cu armele lipite de picior. Am împins-o pe femeie în cabina telefonică şi i-am şoptit în ureche:

— Ţipi şi eşti moartă! Ţipi şi eşti moartă!

Înăuntru am ţintuit-o cu genunchii de un perete şi mi-am îndepărtat mâna. Ţipetele pe care le scoase rămaseră mute. Mi-am îndreptat arma spre gura ei, ca să i le menţin tot aşa, am apucat receptorul, am băgat o fisă şi am format „0“. Vasquez stătea în faţa cabinei, palid şi duhnind a colonie americană ieftină. Centralista îmi răspunse cu:

— Que?

Eu am izbucnit:

— Habla inglés?

— Da, domnule.

Am strâns receptorul între bărbie şi umăr şi am băgat în telefon, cu o mână tremurătoare, toate monedele din buzunar. Mi-am ţinut revolverul lipit de faţa femeii. Când telefonul mi-a înghiţit purcoiul de monede, am cerut:

— Biroul Federal de Investigaţii, sediul din San Diego. E o urgenţă.

Centralista murmură:

— Da, domnule.

Am auzit cum făcea legătura. Dinţii femeii clănţăneau,

lipiţi de ţeava armei. Vasquez încercă să mă mituiască:

— Blanchard a fost foarte bogat, prietene. Am putea să dăm de banii lui. Ai putea să trăieşti pe picior mare aici. Tu...

— FBI, agentul special Rice.

M-am uitat cu o privire ucigătoare la Vasquez.

— Sunt poliţistul Dwight Bleichert de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Sunt la Ensenada şi am dat-o-n bară cu nişte jandarmi. Sunt pe cale să mă ucidă, deşi-s nevinovat, şi m-am gândit că l-aţi putea face pe căpitanul Vasquez, aici de faţă, să se răzgândească.

— Ce mama...

— Domnule, sunt un poliţist cu acte-n regulă din L.A. şi aţi face mai bine să vă grăbiţi.

— Mă iei drept prost, fiule?

— La naiba, vreţi dovezi? Am lucrat la Omucideri împreună cu Russ Millard şi Harry Sears. Am lucrat la Arestări. Am lucrat la...

— Dă-mi-l pe mexican, fiule.

I-am înmânat receptorul lui Vasquez. L-a luat şi şi-a îndreptat automatul spre mine. Eu am ţinut arma îndreptată spre femeie. Secundele se scurgeau una câte una. Încordarea atinse paroxismul, iar şeful jandarmilor asculta ce-i spunea federalul, devenind din ce în ce mai palid. În cele din urmă lăsă receptorul să cadă şi îşi plecă arma.

— Du-te acasă, ticălosule! Afară din oraşul meu! Afară din ţara mea!

Mi-am băgat arma în toc şi m-am strecurat afară din cabină. Femeia ţipă. Vasquez se retrase şi le făcu semn oamenilor lui să se îndepărteze. M-am urcat în maşină şi, mânat de frică, am ieşit în cea mai mare viteză din Ensenada. Doar când am ajuns în America, am început să respect viteza legală. Şi tot atunci m-a ajuns şi jalea pentru moartea lui Lee.

●●●

Când am bătut la uşa lui Kay, peste dealurile din

Hollywood se iveau zorile. Stăteam pe verandă, tremuram, iar norii de furtună şi fâşiile de cer senin îmi păreau nişte chestii ciudate, pe care nu voiam să le văd. Am auzit dinăuntru „Dwight?“, urmat de sunetul zăvoarelor trase. Apoi celălalt partener în viaţă al trioului Blanchard / Bleichert / Lake apăru în faţa mea şi spuse:

— Ce să mai.

Era un epitaf pe care nu voiam să-l aud.

Am intrat şi am rămas uimit de cât de ciudată şi de drăgălaşă era camera de zi.

— Lee a murit? mă întrebă Kay.

M-am aşezat pentru prima oară în fotoliul lui preferat.

— L-au ucis jandarmii sau o mexicancă sau complicii ei. Ah, iubi, eu...

Vorba de alint a lui Lee mi-a sunat discordant. M-am uitat la Kay cum stă în pragul uşii, luminată din spate de razele ciudate de soare.

— A angajat nişte jandarmi să-l ucidă pe De Witt, dar asta nu înseamnă nimic. Trebuie să-l rugăm pe Russ Millard şi pe nişte poliţişti mexicani decenţi să se...

Privirea mi-a căzut pe telefonul de pe măsuţa de cafea şi m-am oprit. Am început să formez numărul de-acasă al lui *padre*. Kay mă opri cu un gest.

— Nu. Mai întâi vreau să stăm de vorbă.

M-am mutat din fotoliu pe canapea. Kay se aşează lângă mine.

— O să-i faci rău lui Lee dacă insişti cu treaba asta, mă atenţionă ea.

În momentul ăla am înţeles că se aşteptase la aşa ceva. În momentul ăla am înţeles că ştia mai multe decât mine.

— Nu poţi să-i faci rău unui mort.

— Ah, ba da, poţi, iubi!

— Nu-mi spune aşa! Aşa vorbea el!

Kay se mută mai aproape şi-mi atinse obrazul.

— Poţi să-i faci rău şi lui şi poţi să ne faci rău şi nouă.

M-am ferit de mângâiere.

— Îmi spui de ce, *iubi*?

Kay îşi legă mai strâns cordonul halatului şi se uită la

mine cu o privire glacială.

— Nu l-am întâlnit pe Lee la procesul lui Bobby, povesti ea. L-am întâlnit mai înainte. Ne-am împrietenit şi nu i-am spus unde locuiesc, pentru ca Lee să nu afle de Bobby. Dar el a aflat singur şi atunci i-am povestit cât de rău îmi era. El mi-a povestit despre o afacere la care se tot gândea. N-a vrut să-mi dea detalii. Apoi Bobby a fost arestat pentru spargerea unei bănci şi totul s-a transformat în haos. Lee a plănuit jaful şi a angajat trei oameni să-l ajute. Şi-a răscumpărat contractul de la Ben Siegel şi asta l-a costat şi ultimul bănuţ pe care l-a câştigat ca boxer. Doi dintre jefuitori au fost ucişi în timpul jafului, unul a fugit în Canada, iar Lee era al patrulea. Lee i-a înscenat totul lui Bobby fiindcă îl ura pentru ce-mi făcea mie. Bobby nu ştia că noi doi ne întâlnim şi am făcut în aşa fel încât să reiasă că ne-am cunoscut la proces, iar Bobby ştia că i s-a înscenat totul, dar nu l-a bănuit pe Lee, ci pe poliţişti în general. Lee a vrut să-mi ofere un cămin şi a reuşit. A fost foarte socotit cu partea sa de bani din jaf şi aducea mereu vorba despre banii pe care i-a pus deoparte din meciurile jucate şi din pariurile pe care le câştiga, astfel încât şefii să nu-şi dea seama că trăieşte pe picior mare. Şi-a periclitat cariera trăind cu o femeie – deşi nu la modul ăla, ştii... A fost ca-n poveşti până toamna trecută, imediat după ce tu şi cu Lee aţi devenit parteneri.

M-am apropiat de Kay, intimidat de Lee, cel mai îndrăzneţ şi mai răzvrătit poliţist din istorie.

— Ştiam că-i dat dracu’.

Kay se trase la o parte.

— Lasă-mă să termin şi pe urmă poţi să devii sentimental. Când Lee a auzit că Bobby iese mai devreme din închisoare, s-a dus la Ben Siegel, ca să încerce să-l facă dispărut. I-a fost teamă că Bobby o să-nceapă să vorbească în stânga şi-n dreapta despre *mine*, că o să distrugă basmul nostru cu zâne înşirând toate lucrurile urâte pe care le ştie. Siegel l-a refuzat şi i-a spus că n-are nici o importanţă, că acum suntem trei şi că adevărul nu ne poate face rău. Apoi, imediat după Anul Nou, şi-a făcut apariţia cel de-al treilea

om din bandă. Ştia că Bobby De Witt o să fie eliberat condiţionat şi l-a şantajat pe Lee: ori îi dă zece mii de dolari, ori îi spune lui Bobby că Lee a fost creierul jafului şi că el i-a pus în cârcă totul. Individul i-a spus lui Lee că are termen până când iese Bobby din închisoare. Lee i-a cerut un răgaz, apoi s-a dus la Ben Siegel şi a încercat să facă rost de bani de la el. Siegel n-a vrut să-l împrumute şi atunci Lee l-a implorat să pună pe cineva să-l ucidă pe Bobby. Siegel n-a vrut nici asta. Lee a aflat că individul e-n cârdăşie cu nişte negri care fac trafic cu marijuana şi...

Adevărul m-a izbit în faţă, imens şi negru ca titlurile din ziare, iar cuvintele lui Kay erau noile subtitluri:

— Pe tip îl chema Baxter Fitch. Siegel n-a vrut să-l ajute pe Lee, aşa că Lee te-a implicat pe tine. Indivizii erau înarmaţi, aşa că îmi închipui că, din punct de vedere legal, aveaţi tot dreptul să acţionaţi şi cred că aţi fost al naibii de norocoşi că n-a săpat nimeni mai adânc în toată afacerea. E singurul lucru pe care nu pot să i-l iert, singurul lucru pe care mă detest că l-am tolerat. Ei, mai eşti sentimental, pistolarule?

N-am putut să-i răspund. A răspuns Kay pentru mine:

— Mi-am închipuit eu. Acum o să termin şi după aia să-mi spui dacă mai ai chef de răzbunare. A venit apoi şi chestia cu Short, iar Lee s-a ataşat de caz din cauza surioarei lui şi Dumnezeu mai ştie pentru ce. Era îngrozit la gândul că Fitch a vorbit deja cu Bobby şi că Bobby ştie de înscenare. Voia să-l ucidă sau să pună pe cineva să-l ucidă, dar eu l-am implorat şi am încercat să-l conving s-o lase baltă, deoarece nimeni nu l-ar crede pe Bobby, aşadar ce sens ar avea să mai facă rău şi altcuiva? Dacă nu era nenorocita aia de moartă, poate că l-aş fi convins. Dar ancheta s-a mutat în Mexic şi tot acolo v-aţi dus şi Bobby, şi Lee, şi tu. Am înţeles că basmul cel minunat s-a terminat. Şi chiar aşa a şi fost.

POLIŢIŞTII FOC ŞI GHEAŢĂ FAC K.O.
NIŞTE GANGSTERI NEGRI
SCHIMB DE FOCURI ÎN SOUTHSIDE.
POLIŢIŞTII – BANDIŢII 4-0

Am dat să mă ridic, vlăguit. Kay mă prinse cu ambele mâini de curea şi mă trase înapoi.

— Nu! De data asta n-o să pui în aplicare celebra retragere Bucky Bleichert! Bobby mă fotografia punându-mi-o cu animale şi Lee a pus capăt acestui lucru. Mă obliga să mă prostituez cu prietenii lui şi mă lovea cu cureaua de ascuţit briciul, iar Lee a pus capăt şi acestui lucru. El voia să mă iubească, nu să mi-o tragă. Şi a mai vrut ca tu şi cu mine să fim împreună. Dacă n-ai fi fost atât de intimidat de el, ţi-ai fi dat seama. Nu putem să-i terfelim numele. Trebuie să renunţăm la tot, să-l iertăm şi să continuăm doar noi doi...

M-am retras exact în clipa aceea, înainte ca ea să distrugă ce mai rămăsese din trio.

●●●

Pistolar.

Fraier.

Detectiv fără secţie, prea orb ca să soluţioneze cazul în care era complice la crimă.

Veriga slabă a unui trio ca-n poveşti.

Cel mai bun prieten al unui poliţist jefuitor de bănci, iar acum păstrătorul secretelor sale.

„Renunţă la tot.“

În săptămâna care a urmat m-am închis în apartamentul meu şi mi-am omorât timpul ce-mi mai rămăsese din „permisie“. M-am antrenat la sacul de box, am sărit coarda şi am ascultat muzică. Am stat pe scările din spate şi m-am făcut că împuşc cu degetul gaiţele cocoţate pe frânghia de rufe a proprietăresei. L-am condamnat pe Lee pentru patru omucideri legate de jaful de la banca Boulevard-Citizens şi l-am graţiat pe baza omuciderii numărul cinci – a lui însuşi. M-am gândit la Betty Short şi la Kay până când ele două s-au contopit. Am reconstituit parteneriatul nostru drept un act de seducţie reciprocă şi mi-am dat seama că tânjeam

după Dalia fiindcă o citisem şi că o iubeam pe Kay fiindcă ea mă citise pe mine.

Şi am trecut iar în revistă ultimele şase luni. Totul era limpede:

Banii pe care Lee îi cheltuia în Mexic erau, probabil, o parte din banii furaţi.

În ajunul Anului Nou îl auzisem plângând. Cu câteva zile mai devreme Baxter Fitch îl şantajase.

În toamna aia Lee căutase să stea de vorbă – în particular – cu Benny Siegel de fiecare dată când mergeam la meciurile de box de la Olympic. Voia să-l convingă să-l ucidă pe Bobby De Witt.

Chiar înainte de schimbul de focuri Lee vorbise la telefon cu un informator – chipurile despre Junior Nash. „Informatorul“ l-a îndreptat de fapt spre Fitch şi spre cioroi, iar Lee se întorsese la maşină cu groaza în ochi. Peste zece minute cei patru erau morţi.

În noaptea în care am întâlnit-o pe Madeleine Sprague Kay i-a strigat lui Lee: „*După toate câte s-ar mai putea întâmpla!*“ – o replică rău prevestitoare. Probabil că presimţise dezastrul cu Bobby De Witt. În timpul investigaţiilor la cazul Dalia ea fusese nervoasă, morocănoasă, preocupată de sănătatea lui Lee – şi totuşi, în chip cu totul bizar, acceptase purtarea lui nebunească. Eu credeam că o necăjea obsesia lui Lee legată de uciderea lui Betty Short. În realitate ea fugea spre şi de finalul poveştii cu zâne.

Totul era limpede.

„Renunţă la tot.“

Când mi s-a golit frigiderul, am pus în aplicare celebra retragere a lui Bucky Bleichert – spre piaţă, ca să-mi fac aprovizionarea. Ajuns înăuntru, am văzut un băiat care citea ediţia locală a lui *Herald*. În josul paginii era fotografia lui Johnny Vogel. M-am uitat peste umărul puştiului şi am citit că fusese dat afară din LAPD pentru trafic de influenţă. Pe o coloană alăturată mi-a atras atenţia numele lui Ellis Loew. Bevo Means îi cita declaraţia: „Cazul Elizabeth Short nu mai este o prioritate pentru mine. Am lucruri mult mai importante de rezolvat“. Am uitat cu totul de mâncare şi

am pornit-o spre West Hollywood.

Era pauză. Kay era în mijlocul curţii de la şcoală şi îi supraveghea pe copiii care se jucau la o groapă cu nisip. Am urmărit-o un timp cu privirea din maşină, apoi m-am apropiat.

Mai întâi m-au observat copiii. Le-am zâmbit, dezvelindu-mi dinţii, până când au început să râdă. Atunci Kay se întoarse cu faţa spre mine. I-am spus:

— Este vorba despre celebra manevră de înaintare a lui Bucky Bleichert.

— Dwight! exclamă Kay.

Copiii se uitau la noi de parcă ar fi ştiut că asistă la un moment crucial. După o clipă Kay îşi dădu seama de chestia asta.

— Ai venit aici ca să-mi spui ceva anume?

Am râs. Puştii chicotiră la vederea incisivilor mei.

— Da. Am hotărât să renunţ la tot. Vrei să te măriţi cu mine?

Cu o figură imobilă, Kay mă întrebă:

— Şi o să îngropăm totul? Inclusiv pe răposata aia a drac...?

— Da. Şi pe ea.

Kay îmi sări în braţe.

— Atunci da!

Ne-am îmbrăţişat. Copiii au început să strige:

— Don’şoara Lake are un prieten! Don’şoara Lake are un prieten!

●●●

Ne-am căsătorit peste trei zile, pe 2 mai 1947. A fost o treabă făcută pe fugă. Preotul protestant al Departamentului de Poliţie din Los Angeles ne-a dat binecuvântarea, iar slujba s-a ţinut în curtea din spate a casei lui Lee Blanchard. Kay a purtat o rochie roz, ca să ironizeze faptul că nu mai era virgină. Eu m-am îmbrăcat în uniforma albastră. Russ Millard mi-a fost cavaler de onoare, iar Harry Sears a fost prezent în calitate de invitat. La început s-a

bâlbâit şi, pentru prima dată, am remarcat că exact la al patrulea pahar a scăpat de bâlbâială. L-am scos şi pe bătrân de la azil. Habar n-avea cine naiba sunt, dar oricum s-a distrat de minune: a tras la măsea din sticluţa lui Harry, a ciupit-o de fund pe Kay, a ţopăit în ritmul muzicii de la radio. Am întins o masă cu sendvişuri şi punci cu sau fără alcool. Toţi cei şase am mâncat şi am băut, iar necunoscuţii care treceau spre Strip au auzit muzică şi râsete şi s-au alăturat petrecerii. Către amurg curtea era plină cu oameni pe care nu-i cunoşteam, iar Harry a dat o fugă până la Hollywood Ranch Market, ca să mai cumpere mâncare şi băutură. Mi-am descărcat revolverul de serviciu şi i-am lăsat pe civilii necunoscuţi să se joace cu el, iar Kay a dansat polca cu preotul. Când s-a lăsat întunericul, fiindcă nu voiam să se mai termine, am împrumutat de la vecini şiruri de beculeţe de Crăciun şi le-am întins deasupra uşii din spate, de-a lungul frânghiei de rufe şi printre crengile arborelui de yucca, favoritul lui Lee. Am mâncat, am băut şi am dansat sub o constelaţie artificială cu steluţe roşii, albastre şi galbene. Pe la două dimineaţa cluburile de pe Strip s-au închis şi au intrat în scenă petrecăreţii veniţi de la Trocadero şi Mocambo. Errol Flynn a stat şi el puţin cu noi şi am făcut schimb de haine: el mi-a dat smochingul lui, iar eu lui tunica mea plină de insigne şi medalii. Dacă nu începea furtuna, am fi continuat la nesfârşit – şi exact asta mi-aş fi dorit. Dar alaiul se împrăştie în mijlocul pupăturilor şi îmbrăţişărilor înfocate. Russ l-a dus pe bătrân înapoi la azil. Eu m-am retras împreună cu Kay Lake Bleichert în dormitor, ca să facem dragoste. Am lăsat radioul deschis, ca să-mi distragă atenţia de la Betty Short. Dar n-a fost nevoie – nu m-am gândit nici o clipă la ea.

III

Kay şi Madeleine

Capitolul douăzeci şi cinci

Trecu ceva timp. Kay şi cu mine mergeam la serviciu şi ne jucam de-a cuplul de tineri căsătoriţi.

După scurta lună de miere petrecută la San Francisco, m-am întors la ce mai rămăsese din cariera mea de poliţist. Thad Green mi-a spus-o verde-n faţă: admiră felul cum am procedat cu cei doi Vogel, dar mă consideră inutil ca poliţist de patrulă. Îmi meritam duşmănia poliţiştilor, indiferent de gradul lor, iar prezenţa mea într-o divizie de poliţişti în uniformă n-ar face decât să creeze neplăceri. Aşadar, cum în liceu avusesem numai note maxime la chimie şi matematică, m-a repartizat tehnician de probe la Divizia de Investigaţii şi Analize Criminalistice.

Postul era unul cvasi-civil – presupunea să port halat în laborator şi costum gri pe teren. Stabileam grupa sangvină, căutam amprente şi scriam rapoarte balistice, răzuiam sângele prelins pe pereţi la locul unei crimei şi-l examinam la microscop, iar apoi îi lăsam pe băieţii de la Omucideri să se ocupe de rest. Manevram eprubete, pahare Berzelius şi sânge închegat – o intimitate cu moartea cu care n-am reuşit să mă familiarizez niciodată, lucru care îmi amintea permanent că nu sunt bun de detectiv, că nu sunt demn să mi se încredinţeze misiunea de a merge pe firul propriilor descoperiri.

Îi urmăream mai mult sau mai puţin de-aproape pe prietenii şi duşmanii pe care mi-i făcusem în urma cazului Dalia.

Russ şi Harry au păstrat intactă camera cu dosarul de la El Nido şi au continuat să lucreze ore suplimentare la cazul Short. Aveam şi eu cheia, dar nu am folosit-o, pentru că-i promisesem lui Kay c-o să îngrop cazul cu „răposata aia a drac…“ Mă mai întâlneam uneori cu *padre* şi luam prânzul împreună. Întrebam cum merg lucrurile şi el îmi răspundea mereu „Încet“. Ştiam că nu-l va găsi niciodată pe criminal, dar şi că nu se va da niciodată bătut.

În iunie ’47 Ben Siegel a fost împuşcat mortal în camera de zi a iubitei lui din Beverly Hills. La începutul lui ’48 Bill Koenig, repartizat după sinuciderea lui Fritz Vogel la secţia de pe 77th Street, a primit un glonţ în mutră la un colţ de stradă din cartierul Watts. Ambele crime au rămas nerezolvate. Ellis Loew a fost complet desfiinţat la alegerile preliminare ale Partidului Republican din ’48, iar eu am sărbătorit evenimentul încingând pahare Berzelius pline cu matrafox pe arzătorul meu Bunsen. I-am abţiguit pe toţi băieţii din laborator.

Alegerile generale din ’48 mi-au adus veşti despre familia Sprague. O listă provizorie de democraţi reformişti candidau pentru locuri în Consiliul Local şi în Comisia de Cenzori din Los Angeles, iar tema campaniei lor electorale era „Sistematizarea oraşului“. Susţineau că peste tot în Los Angeles există locuinţe proiectate greşit şi nesigure şi cereau ca Marele Juriu să iniţieze o anchetă asupra antreprenorilor care au construit locuinţele respective în anii ’20, când afacerile imobiliare au luat un avânt extraordinar. Tabloidele au preluat protestul şi au scris nenumărate articole despre „baronii avântului economic“ – printre care Mack Sennett şi Emmett Sprague – şi despre „legăturile lor cu mafia“. Revista *Confidential* a tipărit o serie de articole despre proprietatea lui Sennett, Hollywoodland, şi despre felul în care Camera de Comerţ din Hollywood a vrut să dea jos literele L-A-N-D din uriaşul panou „Hollywoodland“ de pe muntele Lee. Articolul era însoţit de fotografii cu regizorul seriei Keystone Kops stând lângă un bărbat îndesat, care ţinea de mână o fetiţă drăguţă. Nu mi-am dat seama dacă sunt Emmett şi

Madeleine, dar, oricum, am decupat pozele.

Duşmanii mei.

Prietenii mei.

Soţia mea.

Eu prelucram dovezi, iar Kay preda la şcoală şi o vreme ne-am bucurat de noutatea unei vieţi conformiste. Cu ratele casei achitate şi cu două salarii, aveam destui bani de cheltuială, bani pe care îi foloseam ca să ne răsfăţăm departe de Lee Blanchard şi iarna lui ’47. În weekend făceam excursii în deşert şi la munte şi mâncam la restaurant trei-patru seri pe săptămână. Ne cazam la hoteluri, prefăcându-ne că suntem amanţi, şi mi-a luat mai bine de un an până să-mi dau seama că făceam toate astea ca să stăm departe de casa plătită din banii furaţi de la banca Boulevard-Citizens. Şi eram aşa de nesăbuit în nevoia mea de răsfăţ, încât am avut nevoie de un şoc electric ca să mă trezesc la realitate.

O dală din pardoseala din hol se slăbise şi am scos-o, cu gândul s-o lipesc la loc. M-am uitat în gaură şi am găsit un sul de bani: două mii de dolari în bancnote de o sută, legate cu un elastic. N-am fost nici bucuros, nici şocat. Gândurile mi s-au învălmăşit şi am scos la iveală întrebări pe care dorinţa mea nebună de a duce o viaţă normală le înăbuşise:

Dacă Lee avea banii ăştia, plus paraii pe care-i cheltuia în Mexic, de ce nu i-a plătit lui Baxter Fitch?

Dacă avea banii, de ce a mai încercat să împrumute zece miare de la Ben Siegel ca să-l plătească pe Fitch, care îl şantaja?

Cum de-a fost Lee în stare să cumpere şi să mobileze casa asta, s-o ţină pe Kay la colegiu şi să-i mai rămână şi o sumă substanţială de bani, când partea lui din jaful ratat nu se putea ridica la mai mult de cincizeci de mii de parai sau cam pe-acolo?

Fireşte că i-am spus lui Kay totul, fireşte că nu mi-a putut răspunde la întrebări, fireşte că i-a displăcut faptul că răscolesc trecutul. I-am spus că am putea vinde casa şi ne-am putea lua un apartament, ca toţi oamenii obişnuiţi, şi, bineînţeles, n-a acceptat nici în ruptul capului. Era vorba de

confort, stil – şi de o legătură cu viaţa ei dinainte, la care nu voia să renunţe.

Am ars banii în şemineul Art Deco al lui Lee Blanchard, iar Kay nu m-a întrebat niciodată ce am făcut cu ei. Acel gest simplu mi-a redat latura întru câtva înăbuşită a eului meu, m-a costat cam tot ce aveam în comun cu soţia mea şi m-a făcut să revin la fantomele mele.

Kay şi cu mine făceam dragoste din ce în ce mai rar. Când o făceam, pentru ea actul nu însemna decât o confirmare automată, în timp ce pentru mine era o eliberare anostă. Ajunsesem să văd în Kay Lake Bleichert o fiinţă pustiită de obscenitatea din viaţa ei anterioară, la un pas de treizeci de ani şi îndreptându-se deja spre o viaţă fără sex. Atunci am adus depravarea la noi în pat. Ataşam chipul curvelor pe care le vedeam în centru la corpul în penumbră al lui Kay. Figura a ţinut de câteva ori, până ce mi-am dat seama unde voiam de fapt să ajung. Când, în sfârşit, m-am încumetat şi am ejaculat, gâfâind, Kay m-a mângâiat matern şi am simţit că şi-a dat seama că mi-am călcat legămintele matrimoniale – chiar atunci şi acolo, cu ea.

1948 lăsă locul lui 1949. Am transformat garajul în sală de sport cu pară de box, sac de antrenament, corzi şi haltere. Am revenit la forma fizică de altădată şi am decorat pereţii garajului cu afişe ale tânărului Bucky Bleichert din perioada ’40-’41. Propria imagine, întrezărită prin ochii împăienjeniţi de sudoare, m-a adus mai aproape de ea şi m-am apucat să răscolesc anticariatele, în căutare de suplimente duminicale şi reviste cu ştiri. Am găsit instantanee sepia în *Colliers* şi portrete de grup în nişte numere mai vechi din *Boston Globe*. Le-am ţinut ascunse în garaj şi teancul continuă să crească până într-o după-amiază, când a dispărut. În seara aia am auzit-o pe Kay umflându-se de plâns în casă, dar când m-am dus să stau de vorbă cu ea, am găsit uşa de la dormitor încuiată.

Capitolul douăzeci şi şase

Telefonul sună. M-am întins spre noptieră, apoi mi-am dat seama că de o lună de zile dormeam pe canapea, aşa că am orbecăit după el pe măsuţa de cafea.

— Mda.

— Tot mai dormi?

Era vocea lui Ray Pinker, superiorul meu de la Criminalistică.

— Dormeam.

— Bine spus – dormeai. Mă asculţi?

— Spune.

— Avem un caz de sinucidere prin împuşcare. Ieri, în South June Street, la numărul 514, în Hancock Park. Corpul a fost ridicat şi nu par să existe dubii. Fă o analiză completă şi lasă raportul la locotenentul Reddin de la secţia Wilshire. Ai înţeles?

Am căscat.

— Mda. Locul a fost sigilat?

— Soţia mortului o să-ţi arate totul. Fii politicos. Avem de-a face cu nişte oameni putred de bogaţi.

Am pus receptorul în furcă şi am gemut. Apoi am avut o revelaţie: vila familiei Sprague era la o aruncătură de băţ de June Street. Dintr-odată misiunea deveni fascinantă.

●●●

Peste o oră sunam la uşa vilei în stil colonial. Mi-a deschis o femeie căruntă, frumoasă, la vreo cincizeci de

ani, îmbrăcată în haine de lucru prăfuite. Am spus:

— Sunt poliţistul Bleichert de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Daţi-mi voie să vă transmit condoleanţele mele, doamnă...

Ray Pinker nu-mi dăduse şi un nume.

— Mulţumesc, spuse femeia. Eu sunt Jane Chambers. Dumneata eşti omul trimis de laborator?

Tremura toată, în ciuda durităţii afişate. Am îndrăgit-o imediat.

— Da. Dacă-mi arătaţi locul, o să-mi fac treaba şi-o să vă las în pace.

Jane Chambers mă conduse într-un foaier lambrisat şi plăcut.

— Biroul din capătul sufrageriei. O să vezi banda galbenă. Acum te rog să mă scuzi, vreau să mă ocup un pic de grădină.

A plecat, tamponându-şi ochii. Am găsit camera, am trecut peste bandă şi m-am întrebat de ce nenorocitul s-a sinucis într-un loc unde cei dragi vor vedea sângele împroşcat.

Părea un caz clasic de sinucidere prin împuşcare: fotoliul de piele răsturnat şi, alături, conturul cadavrului trasat cu cretă. Arma, o puşcă cu două ţevi de calibru 12, era exact acolo unde trebuia – la un metru în faţa cadavrului, cu ţeava acoperită cu sânge şi bucăţi de ţesut. Pereţii vopsiţi într-o culoare pastel şi tavanul erau plini de sânge şi creier împrăştiat, iar fragmentele de dinţi şi alice dovedeau că victima îşi vârâse ambele ţevi în gură.

Timp de o oră am tot măsurat traiectorii şi am însemnat urme, am răzuit materie în eprubete şi am căutat amprente pe armă. Când am terminat, am luat o pungă din trusa pentru probe şi am pus puşca în ea, fiind pe deplin conştient că va ajunge în posesia vreunui vânător din LAPD. Apoi am ieşit pe holul de la intrare. M-am oprit când am văzut un tablou înrămat, atârnat undeva la nivelul ochilor.

Era portretul unui clovn: un tânăr îmbrăcat în haine de bufon de odinioară. Avea trupul noduros şi era cocoşat. Afişa un zâmbet tâmp, de la o ureche la alta, ce arăta ca o

cicatrice continuă, adâncă.

Mă holbam încremenit, cu gândul la Elizabeth Short, găsită moartă la intersecţia dintre 39th şi Norton. Cu cât mă holbam mai tare, cu atât mai mult se suprapuneau cele două imagini. Într-un târziu mi-am mutat privirea de la tablou şi ochii mi-au poposit pe o fotografie cu două tinere care se ţineau de braţ şi care semănau cu Jane Chambers.

— Celelalte supravieţuitoare. Drăguţe, nu-i aşa?

Am întors capul. Văduva era de două ori mai prăfuită ca înainte şi mirosea a insecticid şi pământ.

— La fel ca mama lor. Ce vârstă au?

— Linda are douăzeci şi trei de ani, iar Carol douăzeci. Ai terminat treaba în birou?

Mi-am dat seama că cele două fiice sunt de aceeaşi vârstă cu fetele familiei Sprague.

— Da. Spuneţi-i celui care face curat să folosească amoniac pur, doamnă Chambers.

— Spune-mi Jane.

— Jane, le ştii pe Madeleine şi Martha Sprague?

— Fetele alea şi familia aia! pufni Jane. De unde le cunoşti?

— I-am ajutat cândva într-o problemă.

— Consideră-te norocos c-a fost doar o întâlnire scurtă.

— Ce vrei să spui?

Telefonul din hol sună, iar Jane Chambers zise:

— Trebuie să mă-ntorc la mesajele de condoleanţe. Mulţumesc că ai fost atât de amabil, domnule...

— Spune-mi Bucky. La revedere, Jane.

— La revedere.

●●●

Mi-am scris raportul la secţia Wilshire, apoi am verificat raportul sinuciderii clasice a lui Chambers, Eldridge Thomas, mort în 02.04.1949. N-am aflat mare lucru: Jane Chambers a auzit împuşcătura, a descoperit cadavrul şi a sunat imediat la poliţie. Le-a spus detectivilor că soţul ei era deprimat din cauza sănătăţii lui şubrede şi din cauza

mariajului nereuşit al fiicei lor mai mari. Sinucidere şi caz clasat, în funcţie de analiza probelor de la locul faptei.

Analiza făcută de mine confirma verdictul: limpede ca lumina zilei. Dar parcă nu era de ajuns. Văduva mi-a plăcut, familia Sprague locuia la o aruncătură de băţ, iar eu încă eram curios. Am pus mâna pe un telefon, i-am sunat pe ziariştii din lista de contacte a lui Russ Millard şi le-am dat două nume: Eldridge Chambers şi Emmett Sprague. La rândul lor, ei au sunat în stânga şi-n dreapta şi au revenit cu un telefon la numărul de interior al secţiei, pe care îl foloseam în mod abuziv. Patru ore mai târziu, ştiam următoarele lucruri:

La moartea sa Eldridge Chambers era putred de bogat.

Din 1930 până în 1934 a fost preşedintele Consiliului de Administrare al Firmelor Imobiliare din California de Sud.

L-a propus pe Sprague ca membru în Wilshire Country Club în 1929, dar scoţianul a fost respins din cauza „asociaţilor evrei“, adică mafioţii de pe Coasta de Est.

Şi apoi a urmat bomba: prin diverşi intermediari, Chambers a făcut ca Sprague să fie dat afară din Consiliul Firmelor Imobiliare după ce mai multe dintre clădirile construite de el s-au prăbuşit la cutremurul din ’33.

Era îndeajuns pentru un necrolog suculent, dar nu îndeajuns pentru un poliţist-laborant cu un mariaj pe cale să se ducă de râpă şi cu mult timp liber. Am aşteptat patru zile. Apoi, când am aflat din ziare că Eldridge Chambers a fost înmormântat, m-am întors să stau de vorbă cu văduva lui.

Mi-a răspuns la uşă îmbrăcată în haine de grădinărit, cu nişte foarfece de grădină în mână.

— Ai uitat ceva sau eşti doar curios, aşa cum mi-am închipuit?

— Cea de-a doua variantă.

Jane râse şi îşi şterse praful de pe faţă.

— După ce-ai plecat, mi-am dat seama că numele tău îmi sună cunoscut. N-ai fost cumva sportiv?

— Am fost boxer, i-am răspuns râzând. Fiicele îţi sunt acasă? Stă cineva cu tine?

Jane clătină din cap.

— Nu şi situaţia îmi convine. Bem un ceai în curtea din spate?

Am încuviinţat. Jane mă conduse prin casă până pe o verandă umbroasă, cu vedere spre o fâşie întinsă de gazon, care era plină de brazde pe mai bine de jumătate din suprafaţă. M-am aşezat într-un şezlong, iar ea a turnat în pahare ceai cu gheaţă.

— De duminică până acum am făcut tot ce vezi în grădină. Cred că m-a ajutat mai mult decât toate telefoanele de condoleanţe pe care le-am primit.

— Te-ai împăcat cu gândul.

Jane se aşează lângă mine.

— Eldridge avea cancer, aşa că mă aşteptam cumva. Totuşi nu m-am aşteptat să-şi zboare creierii în propria noastră casă.

— Eraţi apropiaţi?

— Nu, nu mai eram. Acum, după ce fetele au crescut, am fi divorţat – mai devreme sau mai târziu. Eşti căsătorit?

— Da, de aproape doi ani.

Jane sorbi din ceai.

— Dumnezeule, un proaspăt însurăţel! Nu-i nimic mai plăcut, nu-i aşa?

Mutra mea trebuie să mă fi trădat.

— Îmi pare rău, spuse Jane, apoi schimbă subiectul: Cum ai cunoscut familia Sprague?

— Am avut o legătură cu Madeleine înainte s-o cunosc pe soţia mea. Cât de bine îi cunoşti?

Jane se uită la grădina desţelenită, cântărindu-mi întrebarea.

— Eldridge şi Emmett se cunosc de mult, răspunse ea în cele din urmă. Amândoi s-au îmbogăţit de pe urma afacerilor imobiliare şi amândoi au făcut parte din Consiliul Californiei de Sud. Poate că n-ar trebui să-ţi spun asta, având în vedere faptul că eşti poliţist, dar Emmett era cam escroc. O mulţime din casele lui s-au dărâmat la cutremurul din ’33, iar Eldridge susţinea că mai are destule proprietăţi care or să cedeze mai devreme sau mai târziu – case

construite cu *cel mai prost* material posibil. Eldridge i-a făcut vânt lui Emmett din consiliu atunci când a aflat că închirierile şi vânzările individului erau controlate de corporaţii fictive. Era indignat că Emmett nu va fi tras niciodată la răspundere dacă aveau să urmeze şi alte pierderi de vieţi omeneşti.

Mi-am amintit că discutasem problema şi cu Madeleine.

— Se pare că soţul tău a fost un om cumsecade.

Buzele lui Jane schiţară un zâmbet, parcă împotriva voinţei ei.

— Avea şi el momentele lui.

— Nu s-a adresat niciodată poliţiei în legătură cu Emmett?

— Nu. Îi era teamă de prietenii lui gangsteri. A făcut doar ce a putut. I-a provocat o pagubă neînsemnată. Probabil că Emmett a ratat nişte afaceri fiindcă a fost îndepărtat din consiliu.

— „A făcut ce a putut“ nu-i un epitaf chiar de lepădat.

Jane zâmbi sarcastic.

— L-au năpădit remuşcările. Eldridge era proprietarul unor clădiri din mahalalele din San Pedro. Când a aflat că are cancer, a început să se simtă vinovat. Anul trecut a votat cu democraţii, iar când aceştia au câştigat alegerile, s-a întâlnit cu unii din noii membri ai Consiliului Local. Sunt sigură că le-a povestit unele porcării despre Emmett.

Mi-a venit în minte investigaţia Marelui Juriu prevăzută de ziarele de scandal.

— Poate că Emmett chiar e în cădere liberă. Soţul tău ar fi putut...

Jane bătu cu inelarul în tăblia mesei.

— Soţul meu a fost bogat şi chipeş şi dansa nebuneşte charleston. L-am iubit până când am aflat că mă înşală, iar acum încep să-l iubesc din nou. E atât de ciudat...

— Nu-i ciudat, am contrazis-o.

Jane îmi zâmbi cu blândeţe.

— Câţi ani ai, Bucky?

— Treizeci şi doi.

— Ei bine, eu am cincizeci şi unu şi dacă spun că-i

ciudat, chiar e ciudat. La vârsta ta n-ar trebui să fii chiar atât de înţelegător cu natura omenească. Ar trebui să ai iluzii.

— Mă tachinezi, Jane. Sunt poliţist. Poliţiştii nu-şi fac iluzii.

Jane râse din toată inima.

— *Touché*. M-ai făcut curioasă. Cum a ajuns un poliţist şi fost boxer să aibă o legătură cu Madeleine Sprague?

— A trecut pe roşu şi-am amendat-o, am minţit eu. Apoi, dintr-una într-alta, am ajuns unde-am ajuns.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, am întrebat, încercând să par indiferent:

— Ce ştii tu despre ea?

Jane goni cu piciorul o cioară care pusese ochii pe o tufă de trandafiri din faţa verandei.

— Ce ştiu despre femeile din familia Sprague are o vechime de cel puţin zece ani şi e cam ciudat... Aproape grotesc.

— Sunt numai urechi.

— Aş fi zis că eşti numai dinţi, replică Jane.

Când a văzut că nu râd, şi-a aruncat privirea dincolo de grădina săpată, spre Muirfield Road şi proprietatea înfloritoare a antreprenorului parvenit.

— Când fiicele mele şi Maddy cu Martha erau mici, Ramona punea în scenă tot felul de parade şi ceremonii pe gazonul acela imens al lor. Erau nişte mici spectacole, cu fetele îmbrăcate în salopete şi costume de animale. Le lăsam pe Linda şi Carol să participe, deşi ştiam că Ramona e uşor dezechilibrată psihic. Când fetele au crescut – adică în adolescenţa lor –, spectacolele au devenit stranii. Ramona şi Maddy se pricepeau la machiaj, iar Ramona punea în scenă nişte... piese care reconstituiau aventurile lui Emmett şi ale prietenului său, Georgie Tilden, în timpul Primului Război Mondial. Aşa că-i punea pe copii să poarte kilturi ostăşeşti, le pudra feţele şi le dădea muschete de jucărie. Uneori le mânjea trupurile cu o vopsea ce imita sângele, iar din când în când Georgie filma totul. Jocul a devenit atât de bizar şi le-a scăpat aşa de tare de sub

control, încât le-am interzis Lindei şi lui Carol să se mai joace cu fetele Sprague. Într-o zi Carol a venit acasă cu nişte fotografii pe care i le făcuse Georgie. Făcea pe moarta şi era toată mânjită cu vopsea roşie. Asta a fost picătura care a umplut paharul. Am dat buzna în casa Sprague şi l-am făcut pe Georgie cu ou şi cu oţet, ştiind că Ramona nu-i chiar în toate minţile. Bietul om mi-a înghiţit bruftuluiala fără să crâcnească. După aceea m-am simţit groaznic – Georgie a fost desfigurat într-un accident de maşină şi a devenit boschetar. Era administratorul unor clădiri de-ale lui Emmett, iar acum lucrează cu ziua prin curţile oamenilor şi îngrijeşte spaţiul verde pentru primărie.

— Şi cu Madeleine şi Martha ce s-a întâmplat?

Jane ridică din umeri.

— Martha a devenit un soi de copil minune al artelor plastice, iar Madeleine o paraşută, ceea ce bănuiesc că ştii şi tu.

— Nu fi răutăcioasă, Jane! am dojenit-o.

Jane ciocăni uşurel cu inelul în masă şi spuse:

— Îmi cer scuze. Poate că îmi doresc să fiu şi eu aşa. E clar că nu-mi pot petrece restul vieţii cu grădinăritul şi sunt prea mândră ca să umblu cu un gigolo. Ce zici?

— O să-ţi găseşti vreun alt milionar.

— Puţin probabil. În plus, unul mi-a ajuns pentru toată viaţa. Ştii la ce mă gândesc tot timpul? Că suntem aproape în 1950, iar eu m-am născut în 1898. Asta mă dărâmă.

I-am mărturisit la ce-mi stătea mintea mie de o jumătate de oră:

— Mă faci să-mi doresc ca lucrurile să fi stat altfel. Să fi fost într-un alt moment.

Jane zâmbi şi oftă.

— Bucky, asta-i tot ce-mi poţi oferi?

Am oftat şi eu.

— Cred că asta-i ceea ce ţi-ar putea oferi oricine.

— Ştii, eşti niţel cam voyeur.

— Iar tu un pic clevetitoare.

— *Touché*. Haide, te conduc.

În drum spre uşă ne-am ţinut de mână. În holul de la

intrare clovnul cu gura crestată îmi atrase din nou atenţia. I-am făcut semn spre el şi am comentat:

— Dumnezeule, e înfiorător!

— Şi valoros. Eldridge mi l-a făcut cadou când am împlinit patruzeci şi nouă de ani. Dar nu-mi place. Îl vrei tu?

— Nu, mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc. Eşti persoana care m-a consolat cel mai mult.

— Şi tu ai făcut acelaşi lucru pentru mine.

Ne-am îmbrăţişat o clipă, după care eu am plecat.

Capitolul douăzeci şi şapte

Frecangiu.

Condamnat să dorm pe canapea.

Detectiv fără nici un caz.

Cam asta a însemnat viaţa mea în primăvara lui ’49. În fiecare dimineaţă Kay se ducea la şcoală devreme. Eu mă prefăceam că dorm până pleca. Rămânând singur în căsuţa ca-n poveşti, mângâiam lucrurile soţiei mele – puloverele de caşmir pe care i le cumpărase Lee, lucrările pe care trebuia să le corecteze, teancul de cărţi pe care urma să le citească. Mă tot uitam după un jurnal, dar n-am găsit nimic de genul ăsta. Când eram în laborator, mi-o imaginam pe Kay cotrobăindu-mi prin lucruri. Am cochetat cu ideea de a începe un jurnal pe care să i-l las la îndemână şi în care să descriu cu lux de amănunte gimnastica mea de dormitor cu Madeleine Sprague – să-i amintesc de ea fie ca să obţin iertarea pentru dependenţa mea de Dalia, fie ca să scot cumva căsnicia noastră din impas. Am mâzgălit vreo cinci pagini în biroul meu, dar m-am oprit când am simţit parfumul lui Madeleine amestecându-se cu duhoarea de dezinfectant de la motelul Red Arrow. Iar când am mototolit paginile şi le-am azvârlit la coşul de gunoi, n-am făcut decât să arunc paie pe foc.

Am supravegheat vila din Muirfield Road patru nopţi la rând. Stând în maşina parcată peste drum, am urmărit cum luminile se aprind, apoi se sting rând pe rând, şi am văzut umbre strecurându-se printre vitralii. Mi-au trecut prin gând tot felul de idei, cum ar fi să-i distrug pe cei din familia

Sprague, să mă îmbogăţesc făcând pe durul cu Emmett, să mă tăvălesc cu Madeleine în toate motelurile cu ora. În cele patru nopţi nici un membru al familiei n-a părăsit vila. Toate cele patru maşini au rămas parcate pe aleea circulară. Mă tot întrebam ce-or fi făcând, ce amintiri or depăna, care sunt şansele ca vreunul să pomenească de un poliţist care a luat cina cu ei în urmă cu doi ani.

În seara a cincia Madeleine, îmbrăcată în pantaloni de casă şi jerseu roz, s-a dus la colţul străzii ca să pună o scrisoare la cutie. Când s-a întors, am remarcat că mi-a văzut maşina, iar farurile autovehiculelor care treceau pe acolo i-au luminat faţa surprinsă. Am aşteptat până a intrat grăbită în fortăreaţa în stil Tudor, apoi am pornit spre casă, cu vocea ironică a lui Jane Chambers răsunându-mi în urechi: „Voyeurule! Voyeurule!“

Ajuns acasă, am auzit duşul curgând în baie. Uşa de la dormitor era deschisă. La gramofon răsuna cvintetul de Brahms care-i plăcea lui Kay. Mi-am amintit de prima oară când am văzut-o goală pe soţia mea, m-am dezbrăcat şi m-am întins în pat.

Duşul se opri, aşa că Brahms răsună şi mai tare. Kay apăru în prag, înfăşurată într-un prosop.

— Iubi, am murmurat.

— Vai, Dwight! îmi răspunse ea şi lăsă prosopul să cadă.

Am început să vorbim amândoi în acelaşi timp şi să ne cerem reciproc iertare. N-am auzit toate cuvintele ei şi ştiam că nici ea nu le înţelege pe-ale mele. Am dat să mă ridic şi să opresc patefonul, dar Kay o porni spre pat.

Ne-am sărutat cu stângăcie. Mi-am întredeschis buzele prea repede, uitând că lui Kay îi place să fie luată încet. I-am simţit limba şi m-am retras, ştiind cât de mult urăşte asta. Am închis ochii şi i-am acoperit gâtul cu sărutări. Ea a gemut şi mi-am dat seama că se preface. Sunetele de iubire se auzeau din ce în ce mai neplăcut – ca gemetele pe care te aştepţi să le auzi de la o actriţă porno. Sânii lui Kay atârnau flasci în mâinile mele. Îşi ţinea picioarele strânse, dar lipite de mine. Mi-am băgat genunchiul între ele şi mi-a răspuns cu o mişcare bruscă, spasmodică. Deja excitat, i-

am umezit sexul cu limba, apoi am intrat în ea.

Am ţinut ochii deschişi, privind-o direct, ca să ştie că nu suntem decât noi doi. Kay îşi feri privirea şi mi-am dat seama că a văzut dincolo de ei. Am vrut să încetinesc puţin ritmul şi să continui mai blând, mai tandru, dar imaginea unei vene care pulsa cu putere pe gâtul lui Kay m-a făcut să o pătrund cât de tare am putut. Am terminat mormăind:

— Îmi pare rău! La naiba, îmi pare rău!

Oricare va fi fost replica lui Kay, ea a rămas înăbuşită în perna în care îşi îngropase capul.

Capitolul douăzeci şi opt

În seara următoare am parcat vizavi de vila familiei Sprague. De data asta eram cu Fordul fără însemnele poliţiei pe care-l foloseam când mă deplasam pe teren în calitatea mea de tehnician criminalist. Pierdusem noţiunea timpului, dar ştiam că, cu fiecare secundă care trece, sunt tot mai ispitit să bat la uşă sau să dau buzna drept înăuntru.

Imaginaţia mea mi-o înfăţişa pe Madeleine în pielea goală, iar pe mine dându-i gata pe ceilalţi membri ai familiei Sprague cu nişte poante spirituale. Apoi aleea se lumină. Am auzit uşa de la intrare trântindu-se, iar farurile Packardului se aprinseră. Maşina ieşi pe Muirfield, viră scurt la stânga, pe 6th Street, şi se îndreptă spre est. Am aşteptat prudent vreo trei secunde, apoi am pornit pe urmele ei.

Packardul s-a menţinut pe banda din mijloc. Eu îl urmă-ream de pe banda din dreapta, la o distanţă de patru maşini. Am ieşit din Hancock Park, am intrat în districtul Wilshire, apoi am luat-o spre sud pe Normandie şi spre est pe 8th Street. Am văzut firmele de neon ale barurilor întinzându-se cale de doi kilometri şi mi-am dat seama că într-acolo se îndreaptă Madeleine.

Packardul opri în faţă la Zimba Room, o cârciumă cu două suliţe de neon încrucişate deasupra uşii de la intrare. Singurul loc de parcare era în spatele lui, aşa că m-am strecurat cât mai discret. Farurile mele au surprins şoferiţa în timp ce încuia portiera şi am avut un şoc când am văzut

cine e şi cine *nu e*.

Elizabeth Short.

Betty Short.

Liz Short.

Dalia Neagră.

Genunchii mi-au tresărit, lovind involuntar volanul. Mâinile, cuprinse de tremurături, au atins claxonul. Fantoma îşi duse mâna streaşină la ochi şi îşi miji privirea înspre farurile mele, apoi ridică din umeri. Am remarcat o strâmbătură familiară şi mi-am revenit.

Era Madeleine Sprague, deghizată în Dalia. Pusese pe ea o rochie neagră, mulată pe corp, şi se machiase şi se coafase la fel ca Betty Short în cea mai reuşită fotografie a sa. Am urmărit-o cum intră graţios în bar, am remarcat un punct galben în buclele ei negre, pieptănate în sus, şi mi-am dat seama că a împins metamorfoza până într-acolo încât purta un ac de păr ca Betty. Detaliul m-a izbit ca un un-doi à la Lee Blanchard. Am pornit cu paşi împleticiţi pe urmele fantomei.

Înăuntru, în Zimba Room, erau un fum gros să-l tai cu cuţitul, soldaţi şi jazz de la tonomat. Madeleine stătea la bar şi sorbea dintr-o băutură. M-am uitat înjur şi am văzut că-i singura femeie din local şi că deja se află în centrul atenţiei – soldaţii şi marinarii se înghionteau şi îşi transmiteau unul altuia vestea cea bună, făcând semne spre silueta îmbrăcată în negru şi şuşotind pe seama ei.

În fundul sălii am găsit un separeu vărgat, plin cu marinari adunaţi în jurul unei carafe. A fost de ajuns să mă uit o dată la feţele lor pufoase ca să mă lămuresc că sunt minori. Mi-am scos insigna şi le-am zis:

— Roiu’, dacă nu vreţi să chem într-un minut paza de coastă.

Cei trei tinerei au şters-o ca din puşcă, lăsând în urmă carafa. M-am aşezat şi m-am uitat la Madeleine cum se joacă de-a Betty.

Am înghiţit pe nerăsuflate un pahar de bourbon şi m-am calmat. O vedeam pe Madeleine în diagonală, la bar, înconjurată de potenţiali amanţi, care-i sorbeau de pe buze

fiecare cuvinţel. Eram prea departe ca să aud ceva, dar fiecare gest pe care-l făcea nu era *al ei*, ci al unei alte femei. Şi de fiecare dată când atingea un bărbat din jurul ei, duceam involuntar mâna la revolver.

Timpul se scurgea încetişor, într-o pâclă bleumarin şi kaki, cu un strop de negru la mijloc.

Madeleine bea, sporovăia şi respingea avansuri, concentrându-şi atenţia asupra unui marinar îndesat. La privirile ameninţătoare ale individului, clica din jurul ei se risipi încetul cu încetul. Am terminat carafa. Holbatul la bar mă împiedica să gândesc, jazzul bubuind la maximum mă făcea să-mi ţin urechile pâlnie, ca să prind vocile pe care le acoperea muzica, iar băutura mă împiedica să nu-l umflu pe grăsan pentru nişte acuzaţii născocite. Apoi femeia în negru şi marinarul în bleumarin ieşiră pe uşă braţ la braţ. Madeleine, pe tocuri, era cu un cap mai înaltă decât el.

Le-am dat un avans de cinci secunde, în care am încercat să mă calmez cu o duşcă de bourbon, apoi m-am repezit pe urmele lor. Când am urcat la volan, Packardul lua colţul la dreapta. Am luat-o şi eu la dreapta în viteză şi am apucat să-i văd luminile de poziţie din spate hăt, în capătul străzii. I-am dat blană în spatele lor, de era cât pe ce să le buşesc bara de protecţie. Madeleine îmi arătă degetul mijlociu şi vră într-o parcare bine luminată.

Am frânat brusc, m-am retras strategic şi am stins farurile. Din stradă l-am zărit pe marinar sprijinit de Packard şi fumând o ţigară, în timp ce Madeleine intra la recepţia motelului, ca să ia cheia de la cameră. Peste câteva momente ieşi cu ea, exact ca pe vremuri, când era cu mine. Îi făcu semn marinarului s-o ia înainte, exact aşa cum proceda şi cu mine. În cameră luminile s-au aprins şi s-au stins, iar când am tras cu urechea de afară, cineva a tras draperiile şi dinăuntru s-a auzit postul de radio pe care îl ascultam şi noi.

●●●

La pândă.

Interogatorii pe teren.

Frecangiul era acum un detectiv care avea un caz de anchetat.

Am urmărit-o pe Madeleine jucând rolul Daliei încă patru nopţi la rând. De fiecare dată recurgea la acelaşi *modus operandi*: bodega de pe 8th Street, un tip dur, cu chef de distracţie, hogeacul de la intersecţia dintre 9th şi Irolo. Când cei doi se tăvăleau pe-acolo, eu mă întorceam şi-i luam la întrebări pe barmani şi pe soldaţii pe care-i respinsese.

Cum s-a prezentat femeia în negru?

În nici un fel.

Despre ce a vorbit?

Despre război şi despre dorinţa de a intra în lumea filmului.

Aţi observat că seamănă cu Dalia Neagră, femeia ucisă acum doi ani? Şi dacă da, ce credeţi că încerca să demonstreze?

Întrebări la care primeam răspunsuri negative şi teorii care mai de care mai ciudate: e o nebună care-şi închipuie că-i Dalia Neagră, e o prostituată care profită de pe urma asemănării cu Dalia, e o poliţistă sub acoperire, care vrea să-l descopere pe ucigaşul Daliei, e o aiurită bolnavă de cancer, care încearcă să-l atragă pe asasinul Daliei şi să-i dea cu tifla bolii ei incurabile.

Am înţeles că următorul pas era acela de a-i sălta pe amanţii lui Madeleine, dar mă temeam c-o să-mi pierd cumpătul. Dacă ar spune ce nu trebuie sau exact ce trebuie, dacă m-ar pune pe o pistă greşită sau pe cea bună, nu cred c-aş mai fi răspunzător de faptele mele.

Cele patru nopţi de pileală, picoteli în maşină şi moţăieli pe canapeaua de acasă, cu Kay refugiată în dormitor, şi-au spus imediat cuvântul. La serviciu scăpam lamelele pe jos, etichetam greşit mostrele de sânge, scriam rapoarte cu mâzgăleli de om adormit şi, de două ori, am adormit aplecat deasupra microscopului din laboratorul balistic şi m-am trezit speriat la amintirea imaginii lui Madeleine îmbrăcată în negru. Mi-era clar că nu puteam face faţă unei

a cincia nopţi, dar nici nu puteam să renunţ, aşa că am furat nişte benzedrină care aştepta să fie procesată pentru cei de la Narcotice. Pastilele m-au ajutat să-mi depăşesc starea de epuizare şi mi-au dat o senzaţie oribilă, de scârbă faţă de ceea ce-mi făceam cu mâna mea, dar mi-au şi pus mintea la contribuţie în căutarea unei soluţii: cum să scap de Madeleine / Dalia şi să redevin un poliţist adevărat.

Thad Green dădu aprobator din cap în timp ce-mi pledam cauza: sunt de şapte ani în LAPD, tevatura cu cei doi Vogel a avut loc în urmă cu mai bine de doi ani şi e aproape uitată, detest munca pe care o fac în laboratorul criminalistic şi vreau să mă întorc la uniformă – preferabil în tura de noapte, învăţam pentru examenul de sergent, iar Divizia Criminalistică mi-a prins bine ca domeniu de instruire pentru ţelul meu – Biroul de Detectivi. Am început o tiradă despre mariajul meu de tot rahatul, despre felul cum tura de noapte m-ar ţine departe de soţie, bâlbâindu-mă când înaintea ochilor îmi apăreau imagini ale femeii în negru, şi mi-am dat seama că mai am puţin şi o să ajung să-l implor. Într-un târziu comandantul detectivilor mă reduse la tăcere cu o privire lungă. Mă întrebam dacă nu cumva mă dă de gol drogul. Mi-a spus doar „OK, Bucky!“ şi mi-a făcut semn spre uşă. Am aşteptat în anticameră un timp ce mi-a părut o eternitate benzedrinică, iar când Green a apărut din birou cu zâmbetul pe buze, am tresărit puternic.

— Secţia din Newton Street, tura de noapte, începând de mâine, mă anunţă el. Şi încearcă să te porţi frumos cu fârtaţii de culoare de acolo. Ai antecedente în privinţa drogaţilor şi n-aş vrea să-i molipseşti şi pe ei.

●●●

Secţia din Newton Street era la sud de centrul L.A.-ului. Avea 95% mahalale, 95% negri şi 100% probleme. Întâlneai bande de beţivi şi jocuri de noroc la fiecare colţ de stradă, magazine de băuturi alcoolice, saloane de întins părul şi săli de biliard în fiecare cvartal, iar la secţie se primeau apeluri

de urgenţă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Poliţiştii de la Patrulă aveau în dotare bastoane cu ţinte de metal, iar cei de la Intervenţii aveau în tocuri automate de calibrul 45, încărcate cu gloanţe dum-dum neregulamentare. Băutura preferată a pilangiilor locali era „şopârla verde“ – alcool etilic de 95 de grade, îndoit cu vin de Porto alb, marca Old Monterey –, iar preţul standard pentru o prostituată era de un dolar sau un dolar şi un sfert dacă mergeai „la ea“, adică în automobilele abandonate în cimitirul de maşini de la intersecţia dintre 56th şi Central. Copiii de pe străzi erau costelivi şi puhavi, câinii vagabonzi erau plini de râie şi mârâiau întruna, iar comercianţii ţineau puşti de vânătoare sub tejghea. Secţia de poliţie din Newton Street era într-o zonă de război.

M-am prezentat la datorie după douăzeci şi două de ore de somn, iar băutura a înlăturat efectul benzedrinei. Comandantul secţiei, un locotenent în vârstă pe nume Getchell, m-a întâmpinat călduros, spunându-mi că Thad Green m-a recomandat ca pe un tip OK şi că mă acceptă atâta timp cât nu dau cu mucii-n fasole şi-i dovedesc contrariul. Personal, urăşte boxerii şi pârâcioşii, dar este de acord să dea uitării trecutul. Totuşi colegii mei poliţişti vor trebui să fie convinşi că-s OK. Îi urăsc din suflet pe poliţiştii cu pile, pe boxeri şi pe bolşevici, iar de Fritzie Vogel îşi aminteau cu toţii cu drag de când făcuse parte din patrula de pe Newton Street. Amabilul comandant m-a repartizat să patrulez singur şi am plecat de la raport hotărât să mă remarc în faţa lui Dumnezeu însuşi.

Primul apel a fost mai rău.

Am fost prezentat colegilor de schimb de către sergent şi, în loc de aplauze, m-am ales cu un larg sortiment de priviri circumspecte, uitături urâte şi căutături chiorâşe. După citirea rezumatului infracţiunilor, doar şapte oameni din cei aproximativ cincizeci şi cinci s-au oprit să-mi strângă mâna şi să-mi ureze noroc. Sergentul îmi făcu un tur tăcut al secţiei, după care mă lăsă în plata Domnului, cu o hartă a străzilor din marginea estică pe care trebuia să patrulez. În loc de „La revedere“, îmi spuse:

— Să nu-i laşi pe cioroi să-ţi facă mizerii.

Când i-am mulţumit, mi-a replicat:

— Fritz Vogel mi-a fost prieten bun.

Apoi s-a îndepărtat cu paşi grăbiţi.

Am decis să mă remarc cât mai repede.

Prima săptămână la Newton a constat în arestări în forţă şi colectare de informaţii despre cine erau cu adevărat băieţii răi. Am spart cu bastonul petreceri la care se consuma şopârlă verde şi le-am promis beţivanilor că nu-i arestez dacă-mi dau nişte nume. Dacă nu se conformau, îi arestam. Dacă dădeau pe goarnă, tot îi arestam. Am simţit miros de iarbă pe trotuarul din faţa unei spelunci de la intersecţia dintre 68th şi Beach, am scos uşa din ţâţâni cu un şut şi am dat peste trei drogaţi care aveau asupra lor o cantitate ilegală de Marie-Jeanne. Şi-au dat în gât furnizorul şi mi-au băgat nişte poveşti despre o înfruntare iminentă între bandele Slauson şi Chopper în schimbul promisiunii mele de a fi îngăduitor. Am transmis informaţia la secţie şi am oprit o maşină a poliţiei, ca să-i ducă pe drogaţi în arest. Cu o raită la cimitirul de maşini unde-şi duceau târfele clienţii, mi-am făcut norma la arestări de prostituate, iar când i-am ameninţat pe muşterii că le dau telefon nevestelor, am obţinut şi mai multe nume. La sfârşitul săptămânii mă puteam lăuda cu douăzeci şi două de arestări pe cont propriu – dintre care nouă pentru delicte deosebit de grave. Şi am obţinut tot felul de nume. Nume cu care să-mi testez curajul. Nume cu care să mă evidenţiez, pentru a mă putea fofila ulterior de la evenimente importante. Nume care să bage frica în poliţiştii care mă urau.

L-am prins pe Willy Brown tocmai când ieşea din barul Lucky Time Wine.

— Mă-ta suge o pulă naşpa, cioroiule, l-am abordat eu.

Willy mi-a sărit la beregată. Am încasat trei, dar i-am cârmit şase. Când am terminat cu el, lui Brown îi zburau dinţii pe nas. Doi poliţişti care ardeau gazul pe trotuarul celălalt au asistat la toată scena.

Roosevelt Williams, un violator eliberat condiţionat, pro-

xenet şi escroc patentat, a fost mai dur. Răspunsul lui la „Bună, căcatule!“ a fost „Eşti un labagiu alb“. El a lovit primul. Am făcut schimb de pumni aproape un minut, sub privirile unor membri ai găştii Chopper, care leneveau pe verandă. Era pe cale să mă învingă şi aproape că am recurs la baston – treabă cu care nu devii legendar. În final am făcut o manevră a la Lee Blanchard, i-am ars nişte lovituri succesive la mansardă şi la parter, buf-trosc-buf-trosc, şi ultimul pumn l-a expediat pe Williams în lumea viselor, iar pe mine la infirmeria secţiei, unde mi-au pus două degete în ghips.

Caftelile cu mâna goală erau acum excluse. Ultimele două personaje de pe listă, Crawford Johnson şi fratele lui, Willis, aveau o sală de pocher cu cărţi măsluite pe lângă sala de recreere a Bisericii Baptiste a Atotputernicului Mântuitor de pe 61st, colţ cu Enterprise, vizavi de birtul unde mâncau la preţ redus poliţiştii de la Newton. Când am apărut, Willis tocmai împărţea cărţile. Ridică privirea şi se miră:

— Ce...?

Bastonul meu îi făcu praf mâinile şi masa de joc. Crawford duse mâna la brâu. A doua lovitură de baston îi azvârli cât colo pistolul cu amortizor de calibrul 45. Fraţii o zbughiră pe uşă, urlând de durere. Am ridicat de jos noua mea armă neoficială şi le-am spus celorlalţi cartofori să-şi ia banii şi să plece acasă. Când am ieşit, se adunase public ca la urs: poliţişti în uniformă care molfăiau sendvişuri pe trotuar şi-i urmăreau pe fraţii Johnson cum o iau la sănătoasa, ţinându-se de braţele rupte.

— Pe unii nu poţi să-i iei cu frumosul! am strigat.

Un sergent în vârstă, despre care auzisem că mă urăşte de moarte, mi-a replicat:

— Bleichert, eşti un alb de treabă.

Mi-am dat seama că tocmai mă impusesem.

●●●

Arestarea fraţilor Johnson m-a transformat într-o mică

legendă. Încetul cu încetul, colegii mei, poliţiştii, au ajuns să mă îndrăgească – aşa cum îi îndrăgeşti pe indivizii smintiţi în îndrăzneala lor, cei cărora li s-a urât cu binele, genul de tipi în pielea cărora n-ai vrea să fii niciodată. Eram din nou o celebritate locală.

Raportul meu de activitate din prima lună a fost de nota zece, iar locotenentul Getchell m-a răsplătit cu o maşină de teren cu staţie de emisie-recepţie. Era un fel de promovare, la fel ca şi zona pe care trebuia s-o patrulez.

Se zvonea că găştile Slauson şi Chopper au de gând să-mi facă de petrecanie şi că dacă dau greş, Crawford şi Willis Johnson vor încerca ei să-mi facă felul. Getchell voia să mă ţină departe de răzbunarea lor până se mai calmează spiritele, aşa că mi-a repartizat un sector la graniţa de vest a secţiei.

Noul traseu era o invitaţie la plictiseală. O zonă amestecată, albi şi negri, fabrici mici şi case îngrijite. Cea mai palpitantă acţiune la care te puteai aştepta ţi-o ofereau şoferii beţi şi traseistele care îi agăţau, încercând să-şi rotunjească veniturile în drum spre hogeacurile pline de drogaţi din cartierul negrilor. Îi arestam pe şoferii beţi, dejucam întâlnirile lor amoroase aprinzând luminile roşii ale girofarului, dădeam amenzi cu carul şi, în general, eram pe fază la orice chestie suspectă. Pe Hoover şi Vermont răsăreau ca ciupercile după ploaie o mulţime de localuri *drive-in*, restaurante curăţele unde puteai să mănânci în maşină şi să asculţi muzică la boxele agăţate lângă ghişeu. Petreceam ore întregi în parcarea lor, ascultând *be-bop* pe postul de radio KGFJ, cu staţia de emisie-recepţie dată la minimum, în caz că apare ceva fierbinte pe calea undelor. Cât stăteam acolo, cercetam strada în căutare de târfe albe, spunându-mi în sinea mea că dacă dau de vreuna care seamănă cu Betty Short, am s-o previn că intersecţia 39th cu Norton e la numai câţiva kilometri şi am s-o îndemn la prudenţă.

Dar cele mai multe târfe erau cioroaice şi blonde vopsite, care nu meritau osteneala să le previn. Nu meritau decât să fie arestate atunci când nu-mi făceam norma. Erau

totuşi femei, ceea ce făcea ca mintea să-mi zboare aiurea cu uşurinţă. Mă gândeam că ar fi nişte înlocuitoare facile ale soţiei mele, ce stătea singură acasă, şi ale lui Madeleine, care se tăvălea prin hogeacurile de pe 8th Street. Am cochetat cu ideea de a agăţa o individă care să semene cu Dalia / Madeleine, dar de fiecare dată mi-am înăbuşit-o. Ar fi fost prea în stilul lui Johnny Vogel cu Betty la Biltmore.

Ieşeam din tură la miezul nopţii şi de fiecare dată eram iritat şi agitat. N-aveam chef să mă duc acasă şi să dorm. Uneori mergeam la cinematografele non-stop din centru, alteori la cluburile de jazz din South Central. *Bop*-ul era în perioada lui de glorie, iar o cură de noapte cu o halbă de cocteil în faţă era, în general, de ajuns ca să-mi netezească drumul spre casă şi spre un somn fără vise la scurt timp după plecarea lui Kay la serviciu.

Când însă nu ţinea figura, mă zvârcoleam în somn şi transpiram. Visam clovnul zâmbitor al lui Jane Chambers, pe francezul Joe Dulange strivind gândaci, pe Johnny Vogel cu biciul lui şi pe Betty, care mă implora s-o fut sau să-i omor ucigaşul – ori una, ori alta, nu conta. Dar cel mai insuportabil era să mă trezesc singur-singurel în casa noastră din poveşti.

Veni şi vara, cu zilele fierbinţi în care dormeam pe canapea şi nopţile fierbinţi când patrulam prin cartierul negrilor din vest – whisky, cluburile Royal Flush şi Bido Lito's, Hampton Hawes[45], Dizzy Gillespie[46], Wardell Gray[47] şi Dexter Gordon[48]. Din când în când încercam fără succes să studiez pentru examenul de sergent şi mă încerca dorinţa abia stăpânită de a o părăsi pe Kay, cu tot cu casa din poveşti, şi de a-mi lua o magherniţă ieftină pe undeva prin zona mea de patrulare. Dacă nu-mi ieşea în cale pilangiul ăla fantomatic, aş fi putut s-o ţin aşa la nesfârşit.

[45] Hampton Hawes (1928-1977), pianist de culoare, reprezentant de seamă al genului *bop*.

[46] John Birks Dizzy Gillespie (1917-1993), celebru trompetist, compozitor şi dirijor de jazz.

[47] Wardell Gray (1921-1955), saxofonist tenor american.

[48] Dexter Gordon (1923-1990), saxofonist tenor celebru în genul *be-bop*.

Eram în parcarea de la Duke’s Drive-in, cu ochii pe un grup de paraşute gălăgioase care stăteau în staţia de autobuz, la nici zece metri de mine. Staţia radio era oprită, iar din difuzoarele restaurantului răsunau acordurile orchestrei lui Kenton. Umiditatea din atmosferă îmi lipise cămaşa de trup. Nu mai arestasem pe nimeni de o săptămână. Fetele le făceau semne cu mâna maşinilor care treceau pe acolo, iar una dintre ele, o blondă oxigenată, îşi unduia şoldurile spre ele. Am început să-i sincronizez mişcările corpului cu muzica, cochetând cu ideea de a pune la cale un mic şantaj după ce verific la secţie dacă nu există vreun mandat de arestare emis pe numele lor. Apoi intră în scenă un pilangiu bătrân şi costeliv, care ţinea într-o mână o sticlă şi cu cealaltă cerşea mărunţiş.

Blonda înfiptă se opri din dans ca să vorbească cu el. Fără acompaniamentul ei, muzica îmi zgâria urechile. Am aprins intermitent farurile. Pilangiul îşi puse mâna la ochi, apoi îmi arătă degetul mijlociu. Într-o secundă am ieşit din maşina poliţiei şi m-am aruncat asupra lui, cu orchestra lui Stan Kenton drept întăriri.

Croşee de stânga şi de dreapta. Lovituri după ceafă. Ţipetele fetei îl acopereau pe Marele Stan Kenton. Pilangiul mă înjura şi de mamă, şi de tată. Mi s-a părut că aud şuierul sirenelor şi că simt în nări mirosul de carne vie din depozit, deşi ştiam că nu poate fi adevărat. Boschetarul bătrân bolborosi „Te roooog!“

M-am împleticit până la telefonul public din colţ. Am băgat o fisă şi am format numărul de acasă. Zece apeluri, nici un răspuns de la Kay. Fără să mă gândesc, am format WE-4391. Îmi răspunse ea:

— Alo. Casa Sprague.

M-am bâlbâit. Apoi am auzit:

— Bucky? Bucky, tu eşti?

Pilangiul venea spre mine, clătinându-se şi ducând sticla la buzele însângerate. Am băgat mâna în buzunar şi am scos nişte bancnote, pe care i le-am aruncat pe trotuar.

— Vino la mine, dulceaţă. Ceilalţi sunt la Laguna. Ar putea fi ca în vremurile...

Am lăsat receptorul să se bălăngăne şi pe beţiv să adune cea mai mare parte din ultima mea chenzină. În drum spre Hancock Park, îmi tot spuneam: doar de data asta, doar ca să intru din nou înăuntru. În timp ce băteam la uşă, chiar mă convinsesem. Apoi Madeleine apăru în prag, îmbrăcată în rochia neagră de mătase şi cu părul pieptănat în sus, prins cu agrafa galbenă. Am întins mâna spre ea. S-a tras înapoi, şi-a desfăcut părul şi l-a lăsat să-i cadă pe umeri.

— Nu, nu încă. Doar aşa te mai pot ţine lângă mine.

IV

Elizabeth

Capitolul douăzeci şi nouă

Timp de o lună m-a ţinut ca într-o colivie de aur.

Emmett, Ramona şi Martha îşi petreceau luna iunie la casa lor de vacanţă din ţinutul Orange şi au lăsat proprietatea din Muirfield Road în grija lui Madeleine. Aveam douăzeci şi două de camere în care să ne facem de cap – o casă de vis construită dintr-o ambiţie de imigrant. Era un mare pas înainte faţă de motelul Red Arrow şi de monumentul ridicat de Lee Blanchard în cinstea jafurilor bancare şi a crimei.

Am făcut dragoste cu Madeleine în fiecare dormitor. Am mototolit fiecare cearşaf de mătase şi fiecare cuvertură de brocart, înconjuraţi de Picasso-uri, maeştri olandezi şi vaze din dinastia Ming, care valorau sute de mii de parai. Dormeam până dimineaţa târziu şi după-amiaza devreme, apoi mă îndreptam spre mahalaua negrilor. Privirile pe care mi le aruncau vecinii ei când mă duceam spre maşină îmbrăcat în uniformă erau de milioane.

Era cuplarea a doi deşănţaţi recunoscuţi, futangii conştienţi că nu le va fi niciodată mai bine cu altcineva. Madeleine îmi spuse că joaca ei de-a Dalia fusese o strategie menită să mă prindă în mreje. În noaptea aceea mă văzuse în maşina parcată şi a înţeles că o seducţie gen Betty Short mă va aduce în braţele ei. Dorinţa din spatele acestei înscenări m-a mişcat, deşi minuţiozitatea şiretlicului îmi provoca silă.

În acea primă zi Madeleine şi-a schimbat înfăţişarea de îndată ce a închis uşa. O clătire rapidă i-a readus culoarea

părului la castaniul ei închis şi la tunsoarea paj, iar rochia neagră, mulată, s-a făcut nevăzută. Am încercat aproape tot, în afară de ameninţarea că o să plec şi de implorări. Madeleine mă tot reducea la tăcere cu „Poate altă dată“. Compromisul nostru tacit erau discuţiile despre Betty.

Îi puneam întrebări, iar ea făcea comentarii. Am epuizat rapid faptele concrete. Mai departe totul devenea pură speculaţie.

Madeleine îmi povesti despre maleabilitatea ei extraordinară, despre cameleonul Betty, care intra în pielea oricărui personaj, ca să mulţumească pe toată lumea. Eu am descris-o ca pe subiectul celui mai derutant caz pe care l-a avut vreodată LAPD, drept persoana care a distrus vieţile tuturor apropiaţilor mei, o enigmă umană despre care trebuia să ştiu *totul*. Asta era punctul meu de vedere şi se părea că n-am nici o şansă.

După ce am epuizat subiectul Betty, am dirijat conversaţia către familia Sprague. Nu i-am povestit lui Madeleine că o cunosc pe Jane Chambers, ci am abordat pe ocolite chestiile pe care mi le spusese Jane. Madeleine mi-a spus că Emmett era uşor îngrijorat de viitoarele demolări ale clădirilor din jurul panoului publicitar Hollywoodland şi că piesele pe care le punea mama ei în scenă şi dragostea pentru cărţile bizare şi înţelepciunea medievală nu ar fi decât nişte „aiureli de drogată – mami cea cu o grămadă de timp liber şi ameţită de medicamentele luate fără reţete“. După o vreme au început să-i displacă întrebările mele şi mi-a cerut reciprocitate. I-am spus minciuni şi am început să mă întreb încotro aş putea s-o mai apuc dacă tot ce mi-a rămas e doar trecutul meu.

Capitolul treizeci

Am intrat pe aleea din faţa casei şi am văzut un camion pentru mobilă şi Plymouth-ul lui Kay încărcat cu cutii, întoarcerea acasă, după o uniformă curată, se transforma în cu totul altceva.

Am parcat lângă maşina lui Kay şi m-am repezit pe scări, mirosind a parfumul lui Madeleine. Camionul începuse să dea cu spatele, ca să iasă de pe alee. Am strigat:

— Hei! La naiba, întoarce-te!

Şoferul m-a ignorat. O voce dinspre verandă m-a oprit să alerg după el.

— Nu m-am atins de lucrurile tale. Şi poţi să păstrezi mobila.

Kay purta jacheta ei sport şi o fustă pepit, exact ca atunci când am cunoscut-o.

— Iubi! am zis.

Apoi am întrebat imediat:

— De ce?

Soţia mea îmi replică:

— Credeai că o să-i permit soţului meu să dispară trei săptămâni fără să fac nimic? Am pus nişte detectivi să te urmărească, Dwight. Seamănă cu nenorocita aia de moartă, aşa că n-ai decât să rămâi cu ea, nu cu mine!

Ochii ei uscaţi şi vocea calmă erau mai insuportabile decât ceea ce-mi spunea. Am simţit că încep să tremur tot, că mă lasă picioarele.

— Iubi, la naiba...

Kay se trase înapoi, ca să n-o ating.

— Curvarule! Laşule! *Necrofilule!*

Tremuratul mi s-a accentuat. Kay îmi întoarse spatele şi se îndreptă spre maşină: o mică piruetă abilă şi gata, dispăru din viaţa mea. Am tras în piept încă o doză din parfumul lui Madeleine şi am intrat în casă.

Mobila din lemn curbat arăta la fel, dar pe măsuţa de cafea nu mai zăcea nici una din revistele ei trimestriale de literatură, iar în comoda din sufragerie nu mai era nici un pulover de caşmir împăturit. Perniţele de pe canapeaua folosită de mine în ultimul timp pe post de pat erau aranjate frumos, de parcă n-aş fi dormit niciodată acolo. Patefonul meu era încă lângă şemineu, dar toate discurile lui Kay dispăruseră.

Am pus mâna pe scaunul preferat al lui Lee şi am dat cu el de perete. Am aruncat cu balansoarul lui Kay în comodă şi l-am făcut fărâme. Am răsturnat măsuţa de cafea cu picioarele în sus şi am folosit-o drept berbec, spărgând fereastra din faţă, după care am trântit-o pe verandă. Am adunat în şuturi covoarele în grămezi dezordonate, am tras afară sertarele, am dărâmat frigiderul şi m-am năpustit cu un ciocan asupra chiuvetei din baie. Am dat în ea până când s-a desprins de ţevi. Mă simţeam ca după un meci de zece runde desfăşurat în forţă. Când mi-am simţit braţele prea vlăguite ca să mai pot distruge ceva, am pus mâna pe uniforme şi pe pistolul de calibrul 45 cu amortizor şi am plecat, lăsând uşa deschisă, să vină boschetarii şi să cureţe tot ce rămăsese în urma mea.

În condiţiile în care ceilalţi membri ai familiei Sprague trebuiau să se întoarcă dintr-un moment în altul în L.A., nu puteam să mă duc decât într-un singur loc. Am ajuns cu maşina la El Nido, i-am arătat recepţionerului insigna şi l-am anunţat că are un nou chiriaş. Mi-a făcut rost de o cheie de rezervă şi peste câteva secunde inhalam aerul stătut, plin de mirosul ţigărilor lui Russ Millard şi de secărica vărsată pe jos de Harry Sears. Şi am dat cu ochii de Elizabeth Short pe toţi cei patru pereţi: vie, zâmbitoare, imortalizată parcă într-un vis ieftin şi eviscerată pe un teren viran, plin de buruieni.

Am ştiut imediat ce am de făcut.

Am dat jos de pe pat cutiile cu dosare, le-am depozitat în debara şi am desfăţat patul. Fotografiile Daliei erau bătute în cuie pe pereţi, aşa că nu mi-a fost greu să pun lenjeria de pat deasupra lor şi să le acopăr complet. De îndată ce mi-am aranjat hogeacul, m-am dus să caut nişte articole de recuzită.

La Western Costume am găsit o perucă ciufulită, neagră ca pana corbului, iar într-un magazin second-hand de pe Boulevard o agrafă galbenă. M-a apucat din nou un tremur nervos – mai rău decât înainte. M-am dus la Firefly Lounge, cu speranţa că încă mai funcţionează cu aprobarea celor de la Moravuri, de la secţia Hollywood.

O privire rapidă aruncată înăuntru m-a lămurit că nu se schimbase nimic. M-am aşezat la bar, am comandat un Old Forester dublu şi m-am zgâit la fetele adunate pe estrada cât o cutie de chibrituri. Beculeţele instalate în podea le luminau de jos. Ele erau singurele făpturi învăluite în lumină din tot stabilimentul.

Am dat pe gât băutura. Tipele arătau toate la fel – nişte ştoarfe drogate, în chimonouri decoltate. Le-am numărat. Erau cinci, fumau ca şerpoaicele şi îşi ajustau crăpătura de la chimonou, ca să-şi dezgolească picioarele cât mai mult. Nu era nici una potrivită.

Apoi pe estradă păşi o brunetă slăbănoagă, într-o rochie cu volănaşe. Clipi din cauza luminii orbitoare, îşi frecă nasul micuţ şi obraznic şi începu să deseneze opturi cu piciorul pe podea.

I-am făcut semn barmanului. Se apropie de mine cu o sticlă, dar mi-am acoperit paharul cu palma.

— Fata în roz. Cât mă costă s-o iau la mine acasă vreo oră?

Barmanul oftă.

— Domnule, avem trei camere aici. Fetelor nu le place...

I-am închis gura cu o bancnotă nou-nouţă de cincizeci.

— Faci o excepţie pentru mine. Fă-ţi un bine şi ţie.

Bancnota dispăru. La fel şi individul. Mi-am umplut paharul şi l-am dat pe gât. Am rămas cu privirea aţintită

asupra tejghelei până când am simţit o mână pe umăr.

— Bună, eu sunt Lorraine.

M-am întors. De aproape arăta ca o brunetă oarecare – o bucată de lut numai bună de modelat.

— Bună, Lorraine. Eu sunt... ăăă... Bill.

Fata chicoti.

— Bună, *Bill*. Vrei să plecăm acum?

Am dat din cap aprobator. Lorraine ieşi înaintea mea. Lumina zilei i-a scos la iveală firele duse de la ciorapul de nailon şi urmele de ac de seringă de pe braţe. Când a urcat în maşină, am remarcat că are ochii căprui, spălăciţi, iar când a început să bată darabana pe torpedou, am văzut că trăsătura comună cea mai apropiată dintre ea şi Betty e oja cojită de pe unghii.

Era de-ajuns.

Am mers spre El Nido şi am urcat în cameră fără să schimbăm un singur cuvânt. Am deschis uşa şi m-am dat la o parte, lăsând-o pe Lorraine să intre prima. Ca răspuns la gestul meu, ea îşi roti ochii în cap, apoi scoase un fluierat uşor, dându-mi de înţeles că locul i se pare o cocină. Am încuiat uşa, am despachetat peruca şi i-am dat-o.

— Poftim. Dezbracă-te şi pune-ţi chestia asta.

Lorraine îmi oferi un număr de striptease stupid. Îşi trânti cu zgomot pantofii, apoi îşi agăţă şi mai rău ciorapii în timp ce şi-i scoase. Am dat să-i desfac fermoarul de la rochie, dar a prins mişcarea, s-a tras la o parte şi l-a desfăcut singură, întoarsă cu spatele la mine, şi-a scos sutienul, şi-a dat jos chiloţii, apoi s-a chinuit să-şi pună peruca. S-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Asta-i ideea ta de senzaţii tari?

Peruca îi stătea strâmb. Ziceai că-i o meşă pusă aiurea pe capul unui comic de vodevil. Doar sânii se potriveau cât de cât cu ce-mi doream. Mi-am scos sacoul şi am vrut să-mi desfac cureaua, dar ceva în ochii lui Lorraine m-a oprit. Mi-am închipuit că-i e frică de revolverul şi cătuşele mele.

Am simţit un imbold s-o liniştesc, să-i zic că sunt poliţist – dar privirea aceea o făcea să semene şi mai mult cu Betty, aşa că nu i-am mai spus nimic.

— N-o să mă loveşti... a zis ea.

— Nu vorbi, am întrerupt-o eu.

I-am îndreptat peruca, îndesându-i părul castaniu, lung şi moale sub ea. Improvizaţia nu era deloc reuşită: Lorraine arăta ca o prostituată ciufulită. Când i-am înfipt agrafa în coafură, ca să i-o mai aranjez puţin, fata începu să tremure din cap până-n picioare. N-am reuşit decât să smulg nişte şuviţe negre şi uscate ca paiele, care acum atârnau într-o parte, de parcă tipa asta ar fi fost clovnul cu gura crestată, iar nu Betty a mea.

— Întinde-te pe pat, i-am spus.

Fata se supuse. Îşi ţinea picioarele înţepenite şi strâns lipite unul de celălalt, iar mâinile şi le pusese sub ea, ca o scândură cuprinsă de ticuri nervoase şi spasme. În poziţia aia peruca era jumătate pe capul ei, jumătate pe pernă. Ştiind că fotografiile de pe pereţi îmi vor aduce perfecţiunea dorită, am tras cearşafurile ce le acopereau.

Am rămas cu privirea fixată pe portretul perfect al lui Betty/Beth/Liz. Fata începu să urle:

— Nu! Ucigaşul! Poliţia!

Am întors privirea şi am văzut o impostoare goală, paralizată de imaginile de la intersecţia lui 39th cu Norton. M-am aruncat pe pat, i-am astupat gura şi am ţintuit-o acolo, spunându-i între timp rar şi limpede:

— Problema-i că ea foloseşte toate numele astea, iar femeia asta nu vrea să pretindă că-i ea, iar eu nu pot fi oricine, ca ea, şi de fiecare dată când încerc, o dau în bară, iar prietenul meu a luat-o razna, fiindcă surioara lui ar fi putut fi chiar ea dacă n-o omora cineva...

— UCIGA...

Peruca era vraişte pe pat.

Mâinile mele erau încleştate pe gâtul fetei.

Am eliberat-o şi m-am ridicat încetişor, cu palmele în faţă, ca să-i arăt că nu vreau să-i fac rău. Corzile vocale ale fetei se încordară, dar ea nu reuşi să scoată nici un sunet, îşi masă gâtul acolo unde mâinile mele o strânseseră şi lăsaseră nişte amprente roşii. M-am retras către peretele cel mai îndepărtat, incapabil să vorbesc.

Eram în impas.

Fata îşi masă gâtul. Privirea îi deveni ca de gheaţă. Se ridică din pat şi începu să se îmbrace, stând cu ochii pe mine, iar privirea i se transformă într-un sloi şi mai rece, şi mai pătrunzător. Era o căutătură pe care ştiam că n-aş fi în stare s-o egalez, aşa că mi-am scos insigna LAPD – numărul 1611 – şi i-am arătat-o. Îmi zâmbi. Am încercat s-o imit. Se îndreptă spre mine şi scuipă pe bucata de metal. Apoi trânti uşa în urma ei, iar fotografiile de pe pereţi fâlfâiră. Vocea îmi reveni în hohote dureroase:

— O să-l prind, n-o să-ţi mai facă niciodată rău, o să mă revanşez faţă de tine, Betty, futu-i cristelniţa mă-sii de viaţă, zău c-o să mă revanşez....

Capitolul treizeci şi unu

Avionul zbura spre est, croindu-şi drum printre mase de nori şi fâşii de cer senin. Buzunarele îmi erau doldora de bani – din conturile mele bancare, lichidate în întregime. Locotenentul Getchell înghiţise gogoaşa cu fostul coleg de liceu grav bolnav, care locuia la Boston, şi mi-a semnat cererea de permisie pentru o săptămână. Pe genunchi aveam un teanc de notiţe de la poliţia din Boston, care investigase trecutul Daliei. Le copiasem cu grijă din dosarul de la El Nido. Îmi stabilisem deja itinerarul de interogatorii cu ajutorul unui ghid al străzilor din Boston, pe care-l cumpărasem de la aeroportul din L.A. După aterizare urmau Medford/ Cambridge / Stoneham şi trecutul lui Elizabeth Short – partea care nu fusese mânjită pe pagina întâi a ziarelor.

Ieri după-amiază, imediat ce mă lăsase tremuratul, luasem din nou la mână dosarul principal şi îmi dădusem seama că am ajuns în pragul nebuniei. Răsfoind rapid dosarul, am înţeles că partea din L.A. a investigaţiei e moartă. Alte două lecturi rapide mi-au întărit convingerea, iar la a patra încercare mi-am zis că dacă mai rămân în oraş, o să le iau la pocealã pe Madeleine şi Kay. Trebuia s-o întind şi dacă legământul făcut în faţa lui Elizabeth Short avea vreo bază, trebuia să fug spre ea. Chiar dacă se va dovedi o pierdere de vreme, cel puţin voi face o călătorie spre un teritoriu sigur, unde insigna mea şi femeile vii nu mă vor băga în bucluc.

Repulsia de pe faţa prostituatei nu-mi dădea pace. Încă

simţeam în nări mirosul parfumului ei ieftin şi mi-o imaginam proferând acuzaţii, cu aceleaşi cuvinte pe care le rostise şi Kay în acea zi, ceva mai devreme, dar pe un ton mai violent, fiindcă ea ştia ce sunt: o curvă cu insignă. Să mă gândesc la ea era ca şi cum mi-aş fi răzuit fundul vieţii stând în genunchi – iar singura mea consolare era că nu puteam să mă cobor mai jos de-atât, că mai curând mi-aş băga în gură ţeava pistolului meu de calibrul 38.

Avionul ateriză la 7.35. Am fost primul la debarcare, cu carneţelul şi servieta în mână. În aerogară era un centru pentru închirieri de maşini. Am luat un Chevy decapotabil şi m-am îndreptat spre metropola Boston, nerăbdător să profit de ora de lumină a zilei care mai rămăsese.

Itinerarul includea opriri la mama lui Elizabeth, la două dintre surorile ei, la liceul ei, la un birt din Harvard Square, unde fusese picoliţă în ’42, şi la cinematograful unde lucrase ca vânzătoare de dulciuri în ’39 şi ’40. Am hotărât să fac un ocol prin Boston în drum spre Cambridge, iar apoi să merg la Medford – locul favorit al lui Betty.

Bostonul, pitoresc şi desuet, m-a lăsat vag în ceaţă. Am urmat indicatoarele spre podul de pe Charles River şi am trecut în Cambridge-ul cu clădiri elegante, în stil georgian, şi străzi pline de studenţi. Alte indicatoare m-au dus la Harvard Square. Acolo era prima mea oprire – Otto’s Hofbrau, o clădire făcută parcă din turtă dulce, care răspândea miros de varză şi bere.

Am tras în parcarea cu platâ şi am intrat. Motivul lui Hänsel şi Gretel se făcea simţit şi în interior – separeuri din lemn sculptat, halbe frumos ornamentate agăţate pe pereţi, chelneriţe în fustiţe tiroleze. M-am uitat în jur după şef şi privirea mi-a poposit asupra unui bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci largi, care stătea lângă casa de marcat.

M-am apropiat şi ceva m-a împiedicat să-i arăt insigna.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Sunt reporter şi scriu un articol despre Elizabeth Short. Am înţeles că a lucrat aici în ’42 şi m-am gândit că mi-aţi putea spune câte ceva despre ea – cea de atunci.

— Elizabeth şi mai cum? întrebă individul. E cumva vreo actriţă?

— A fost ucisă în Los Angeles acum câţiva ani. E un caz celebru. Ştiţi...

— Am cumpărat locul ăsta în ’46 şi singura angajată care mi-a mai rămas din anii războiului e Roz. Rozzie, vino-ncoa’! Cineva vrea să stea de vorbă cu tine.

Îşi făcu apariţia o chelneriţă impunătoare, întruchiparea tuturor chelneriţelor – un pui de elefant într-o fustă scurtă şi strâmtă. Şeful mă prezentă:

— Tipul ăsta-i reporter. Vrea să vorbească cu tine despre Elizabeth Short. Ţi-o aminteşti?

Rozzie sparse un balon de gumă de mestecat în nasul meu.

— Le-am zis totul celor de la *Globe* şi *Sentine*l şi poliţiştilor care au venit atunci şi nu-mi schimb declaraţia. Betsy Short era o neîndemânatică şi o visătoare şi dacă nu senghesuiau la ea toţi studenţii ăia de la Harvard, n-ar fi rezistat aici nici măcar o zi. Am auzit c-a contribuit la efortul de război, dar nu l-am cunoscut pe nici unul dintre iubiţii ei. Şi cu asta, basta. Iar tu nu eşti reporter, eşti poliţai.

— Mulţumesc pentru comentariul perspicace, i-am replicat şi am plecat.

Conform hărţii mele, Medfordul era la vreo douăzeci de kilometri în linie dreaptă, pornind de pe Massachusetts Avenue. Am ajuns acolo chiar când se lăsa înserarea. Mai întâi l-am mirosit şi numai după aceea l-am văzut.

Medford era un orăşel industrial, cu perimetrul delimitat de coşurile fumegânde ale turnătoriei. Am închis geamul de la portieră, ca să nu las mirosul puturos de sulf să-mi pătrundă în maşină. Apoi zona industrială cedă locul unor cvartale pline de căsuţe înguste, din cărămidă roşie, înghesuite una într-alta la o distanţă de mai puţin de treizeci de centimetri una de alta. Fiecare cvartal avea cel puţin două cârciumi. Când am văzut Swasey Boulevard – strada pe care era cinematograful –, am coborât geamul, să văd dacă duhoarea de turnătorie se mai risipise. Nici gând. Iar parbrizul era deja acoperit cu o peliculă de funingine

unsuroasă.

Am găsit Majesticul câteva străzi mai încolo. Era o clădire din cărămidă roşie à la Medford. Afişul de pe cinematograf făcea reclamă la *Criss Cross*, cu Burt Lancaster, şi la *Duel sub soare* – „distribuţie de cinci stele“. Casa de bilete era pustie, aşa că am intrat direct în cinematograf şi m-am îndreptat spre bufet. Individul din spatele tejghelei m-a abordat:

— S-a-ntâmplat ceva, domnule poliţist?

Am mormăit, nemulţumit că localnicii m-au ghicit – la cinci mii de kilometri de casă.

— Nu, nu s-a-ntâmplat nimic. Dumneavoastră sunteţi directorul?

— Nu, patronul. Ted Carmody, se prezentă el. Sunteţi de la poliţia din Boston?

I-am arătat în silă insigna.

— LAPD. Este vorba de Beth Short.

Ted Carmody îşi făcu cruce.

— Sărmana Lizzie! Aţi prins un fir? De-asta vă aflaţi aici?

Am pus o monedă pe tejghea, m-am servit cu un baton de Snickers şi l-am desfăcut.

— Hai să zicem că-i sunt dator lui Betty. Am câteva întrebări.

— Daţi-i drumul.

— În primul rând am văzut raportul poliţiei din Boston despre trecutul lui Betty, iar numele dumneavoastră nu era printre cei interogaţi. N-au discutat cu dumneavoastră?

Carmody îmi dădu înapoi moneda.

— Fac cinste. N-am discutat cu poliţaii din Boston fiindcă vorbeau despre Lizzie de parcă ar fi fost o curvişteină. Nu cooperez cu cei cu gura spurcată.

— Asta-i de admirat, domnule Carmody. Dar ce le-aţi fi povestit?

— Nimic urât, asta-i al naibii de sigur! Din punctul meu de vedere, Lizzie era o fată de nota zece. Dacă poliţaii ar fi avut cât de cât respect pentru cei morţi, asta le-aş fi spus.

Tipul mă istovea.

— Eu sunt un individ respectuos. Să ne închipuim că

suntem cu doi ani în urmă. Povestiţi-mi mie.

Carmody nu prea se prinsese care-i treaba cu mine, aşa că am muşcat din batonul de ciocolată, ca să-i uşurez sarcina.

— Le-aş fi spus că Lizzie nu era o angajată model, zise el în cele din urmă. Şi le-aş mai fi spus că nu-mi păsa. Atrăgea băieţii ca un magnet. Şi ce dacă se tot strecura în sală să vadă filmul? Pentru cei cincizeci de cenţi pe care-i primea pe oră, nu era să m-aştept să dea în brânci.

— Ce-mi puteţi spune despre iubiţii ei? am întrebat eu.

Carmody izbi în tejghea. Batoanele de Jujubee şi Milk Dud se răsturnară.

— Lizzie nu era o stricată! Singurul prieten al ei de care ştiam era un băiat orb şi mai ştiu şi că n-a fost vorba decât de prietenie. Uitaţi, vreţi să ştiţi ce fel de persoană era Lizzie? Vă lămuresc eu. Îl lăsam pe tipul ăsta orb să intre pe gratis, ca să asculte filmul, iar Lizzie se strecura lângă el şi-i povestea ce se petrece pe ecran. Ştiţi la ce mă refer: îi descria acţiunea. Vi se pare că ăsta ar fi un comportament de curviştină?

Parcă mi-a înfipt un pumnal în inimă.

— Nu, într-adevăr. Vă amintiţi numele tipului?

— Tommy nu-ştiu-cum. Are o cameră la Căminul Veteranilor de Război, ceva mai în josul străzii, iar dacă ăsta-i vreun criminal, eu o să dau din mâini şi o să zbor până la Nantucket.

I-am întins mâna.

— Mulţumesc pentru ciocolată, domnule Carmody.

Ne-am strâns mâinile. Carmody îmi spuse:

— Puneţi mâna pe individul care a ucis-o pe Lizzie şi vă cumpăr fabrica de ciocolată care face nenorocitele astea de batoane!

Când i-am răspuns, am simţit că mă aflu într-unul din momentele cele mai deosebite din viaţa mea.

— O să-l prind.

Căminul Veteranilor de Război, o altă clădire din cărămidă roşie acoperită cu funingine, era peste drum, ceva mai jos de Majestic. Am mers până acolo, închipuindu-mi-l

pe orbul Tommy drept un ratat, unul cu care trebuie să stau de vorbă ca s-o mai îmbunez pe Betty, să mă mai împac cu ea.

Am trecut pe lângă o cutie de scrisori pe care scria T. GILFOYLE, apoi am urcat la etaj. Am sunat la uşă. Dinăuntru se auzea muzică. M-am uitat pe singura fereastră a faţadei: întuneric beznă. Apoi de dincolo de uşă se auzi o voce bărbătească şi blândă:

— Da? Cine e?

— Poliţia din Los Angeles, domnule Gilfoyle. În legătură cu Elizabeth Short.

Fereastra se lumină, iar muzica amuţi. Îmi deschise un bărbat înalt şi durduliu, cu ochelari fumurii, care mă invită înăuntru. Tipul era imaculat. Purta o cămaşă sport vărgată şi pantaloni. Camera însă arăta ca o cocină: peste tot era praf şi murdărie, iar o armată de gândaci fugeau care încotro, speriaţi de neaşteptata explozie de lumină.

Tommy Gilfoyle spuse:

— Profesorul meu de Braille mi-a citit ziarele din L.A. De ce-or fi scris nişte lucruri aşa de murdare despre Beth?

I-am răspuns cu diplomaţie:

— Deoarece n-o cunoşteau ca tine.

Tommy zâmbi şi se trânti cu zgomot într-un fotoliu jerpelit.

— Apartamentul chiar e într-un hal fără de hal?

Canapeaua era plină cu discuri de patefon. Am dat la o parte un teanc şi m-am aşezat.

— I-ar prinde bine o mătură şi-un mop.

— Uneori mă las cuprins de lene. Investigaţia în cazul lui Beth e din nou pe rol? E un caz prioritar?

— Nu, sunt aici pe cont propriu. De unde-ai prins jargonul poliţienesc?

— Am un prieten poliţist.

Am măturat un gândac gras de pe mânecă.

— Tommy, povesteşte-mi despre tine şi Beth. Spune-mi ceva ce nu s-a scris în ziare. Ceva important.

— Pentru tine e ceva personal? Ca o vendeta?

— E mai mult decât atât.

— Prietenul meu are o vorbă: cică poliţiştii care îşi pun munca la suflet dau de bucluc.

Am strivit un gândac care mi se urcase pe pantof.

— Nu vreau decât să-l prind pe ticălos.

— Nu-i nevoie să ţipi. Sunt orb, nu surd. Şi n-am fost orb la micile defecte ale lui Beth.

— Ce vrei să spui?

Tommy pipăi bastonul de lângă fotoliu.

— Păi, n-o să insist asupra acestui detaliu, dar Beth era într-adevăr uşuratică, aşa cum au insinuat ziarele. Ştiam din ce cauză, dar n-am spus nimic, fiindcă nu voiam să-i pătez memoria şi fiindcă ştiam şi că asta n-ar fi ajutat poliţia la prinderea criminalului.

Tipul mă ducea cu zăhărelul, prins între dorinţa de a da tot pe goarnă şi cea de a păstra secretul.

— Lasă-mă *pe mine* să hotărăsc treaba asta. Sunt un detectiv cu experienţă.

— La vârsta ta? Îmi dau seama după voce că eşti tânăr. Prietenul meu zicea că trebuie să faci parte din poliţie vreo zece ani până să devii detectiv.

— La naiba, nu mă mai duce cu preşul! Am venit aici din proprie iniţiativă şi nu ca să...

Când am văzut că omul s-a speriat şi a întins o mână după telefon, m-am oprit.

— Uite ce e, îmi cer scuze. Am avut o zi lungă şi sunt departe de casă.

Tommy mă surprinse cu un zâmbet.

— Îmi cer şi eu scuze. Voiam să mai prelungesc întrevederea şi ştiu că-i nepoliticos din partea mea. O să-ţi povestesc despre Beth, despre micile ei cusururi... despre tot. Probabil ştii că visa să ajungă mare actriţă şi ăsta-i adevărul. Probabil ai ghicit că n-avea cine ştie ce talent, iar asta-i la fel de adevărat. Beth îmi citea piese de teatru. Juca toate rolurile şi era bâtă rău de tot. Era de-a dreptul îngrozitoare. Înţeleg limba vorbită, aşa că ai încredere în mine, ştiu ce zic. Beth era în schimb bună la scris. Intram la film la Majestic, iar Beth îmi descria scenele, ca să-mi fac o imagine care să se potrivească cu dialogurile. Era

formidabilă şi am încurajat-o să scrie scenarii, dar ea nu voia decât să fie actriţă, ca toate fetele prostuţe care vor să scape din Medford.

Aş fi fost în stare să comit un genocid, numai să pot pleca.

— Tommy, mi-ai spus că ştii motivul pentru care Beth era uşuratică.

Tommy oftă.

— Când Beth avea şaişpe sau şapteşpe ani, a fost atacată de doi gangsteri undeva în Boston. Unul din ei a apucat s-o violeze, iar celălalt urma la rând, dar s-a întâmplat să treacă pe-acolo un marinar şi un infanterist şi i-au gonit. Beth s-a temut că individul a lăsat-o gravidă, aşa că s-a dus la doctor. Doctorul i-a spus că are nişte chisturi ovariene şi că n-o să poată avea niciodată copii. La faza asta Beth a luat-o razna, pentru că îşi dorise dintotdeauna să aibă mulţi copii. I-a căutat pe marinarul şi infanteristul care au salvat-o şi i-a implorat să-i facă un copil. Infanteristul a refuzat-o, dar marinarul... a profitat de ea până ce a plecat pe mare.

Mi-am amintit imediat de francezul Joe Dulange – despre relatarea lui în legătură cu ideea fixă a fetei că ar fi însărcinată şi consultaţia falsă pe care i-a aranjat-o cu „amicul doctor“. Partea aia din povestea lui Dulange nu era chiar atât de aiurită pe cât am crezut la început Russ Millard şi cu mine. Acum era un fir important, legat de ultimele zile ale lui Betty, iar „amicul doctor“ devenise un martor principal sau poate chiar un suspect serios.

— Tommy, îţi aminteşti cumva numele marinarului şi al infanteristului? Al doctorului, poate?

Tommy clătină din cap.

— Nu. Dar de atunci a devenit Betty atât de libertină cu soldaţii. Credea că sunt salvatorii ei, că i-ar putea dărui un copil, o fetiţă care să devină mare actriţă în caz că ea n-ar fi reuşit. E de-a dreptul trist, dar am auzit că singurul loc în care Beth era o mare actriţă era patul.

M-am ridicat.

— Şi ce s-a întâmplat cu tine şi Beth?

— Am pierdut legătura. Ea a plecat din Medford.

— Mi-ai dat un pont bun, Tommy. Mulţumesc.

La sunetul vocii mele, orbul a ciocănit uşor în baston.

— Atunci prinde criminalul, dar nu-i mai lăsa să terfelească numele lui Beth.

— N-o să-i las.

Capitolul treizeci şi doi

Cazul Short era din nou pe rol... fie şi numai în mintea mea.

Orele petrecute în barurile din Medford mi-au dezvăluit o Betty promiscuă în stilul Coastei de Est – o mare dezamăgire după revelaţiile oferite de Tommy Gilfoyle. Am prins un zbor de noapte spre L.A. L-am sunat pe Russ Millard de la aeroport, iar el mi-a dat dreptate: „doctorul de gândaci“ din poveştile francezului Joe exista, probabil, cu adevărat, în ciuda aiurelilor de alcoolic cu *delirium tremens* ale lui Dulange. Russ a propus să sunăm la comandamentul de la Fort Dix, pentru a obţine mai multe detalii despre nebunul lăsat la vatră, iar apoi să cercetăm amănunţit, în trei, cabinetele medicale din centru, insistând asupra celor din jurul hotelului Havana, unde s-a culcat Dulange cu Betty. Am sugerat că „doctorul“ este, cel mai probabil, un obişnuit al barurilor, un medic care face avorturi ilegale sau un impostor. Russ a fost de acord. Mi-a promis c-o să stea de vorbă cu cei de la Cazier şi cu informatorii lui şi că va începe să bată la uşi împreună cu Harry Sears în mai puţin de-o oră. Ne-am împărţit zonele. De la Figueroa până-n Hill, între 6th Street şi 9th Street, era terenul meu. De la Figueroa până-n Hill, între 5th şi 1st Street, era zona lor. Am închis şi m-am îndreptat cu maşina direct spre centru.

Am furat un volum de *Pagini aurii* şi mi-am făcut o listă de medici cu patalama, chiropracticieni, vraci şi ghicitori – vampiri care vindeau sfaturi religioase şi ierburi, folosind titlul de „doctor“. Am găsit şi câţiva obstetricieni şi gine-

cologi, dar instinctul îmi spunea că şiretlicul lui Joe Dulange cu doctorul nu era rezultatul încercărilor lui conştiente de a găsi un specialist care s-o calmeze pe Betty, ci se datorase împrejurărilor. Am pus osul la treabă, inundat de adrenalină.

I-am prins pe cei mai mulţi medici chiar la începutul programului şi am primit cel mai larg sortiment de negaţii sincere din toată cariera mea de poliţist. Fiecare doctor – şi cetăţean de nădejde – cu care am discutat m-a convins şi mai mult că amicul franţuzului trebuie să fi fost măcar un pic escroc. După ce am înfulecat un sendviş pe post de prânz, m-am apucat de indivizii dubioşi.

Aiuriţii cu ierburile erau cu toţii chinezi. Ghicitorii erau jumătate femei, jumătate nişte amărăşteni la locul lor. Am luat de bune toate negaţiile lor pline de uimire şi mi-am închipuit că oricare dintre ei ar fi fost mult prea îngrozit de franţuz ca să-i ia în considerare propunerea. Era cât pe ce să încep să bat barurile, în căutare de bârfe despre doctori pilangii, când m-a doborât epuizarea. M-am dus „acasă“, la El Nido, şi am dormit – douăzeci de minute încheiate.

Eram prea surescitat ca să încerc să adorm la loc, aşa că m-am apucat să judec logic. Era ora şase după-amiaza, cabinetele medicilor se închideau, iar barurile nu aveau să fie bune de stors informaţii încă vreo trei ore. Dacă Russ şi Harry ar da de ceva fierbinte, m-ar suna sigur. Aşa că am luat dosarul principal şi m-am apucat să citesc.

Timpul zbura. Numele, datele şi locurile notate în jargonul poliţienesc m-au ţinut treaz. Apoi am dat peste ceva ce mai citisem cu atenţie de vreo zece ori, doar că de data asta mi s-a părut ciudat.

Erau două însemnări:

> 18.01.1947: Harry, sună-l pe Buzz Meeks la Hughes şi roagă-l să se intereseze de nişte posibile contacte ale lui E. Short în lumea filmului. Bleichert spune că fata voia să ajungă actriţă. Fă asta fără să-i raportezi lui Loew. Russ.
>
> 22.01.1947: Russ, Meeks n-a aflat nimic relevant. Păcat.

Era foarte dornic să ne ajute. Harry.

Cum obsesia lui Betty pentru filme era proaspătă în mintea mea, însemnările căpătară valenţe noi. Mi-am amintit că Russ mi-a spus că avea de gând să-l contacteze pe Meeks, şeful Serviciului de Pază şi Securitate de la Hughes Aircraft şi „legătura neoficială“ a Departamentului cu comunitatea hollywoodiană. Mi-am mai amintit şi că asta se întâmpla în perioada când Ellis Loew ascundea dovezi despre promiscuitatea lui Betty, ca să-şi asigure o publicitate sporită la proces. Mai mult decât atât, agenda neagră a lui Betty conţinea un număr de persoane neimportante din lumea filmului – nume care au fost verificate în timpul interogatoriilor din ’47.

Întrebarea cheie era:

Dacă Meeks a făcut cu adevărat cercetări, de ce nu a dat măcar peste câteva nume din agenda neagră, pe care apoi să i le dea lui Russ şi Harry?

Am ieşit pe hol, am luat numărul de la Hughes Aircraft din cartea de telefon şi l-am format. O voce de femeie îmi răspunse mecanic:

— Paza. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş dori să vorbesc cu Buzz Meeks, vă rog.

— Momentan domnul Meeks nu este la birou. Cine sunteţi?

— Detectivul Bleichert, LAPD. Când se întoarce?

— Când se termină şedinţa de buget. Pot să vă întreb pentru ce îl căutaţi?

— Treburi poliţieneşti. Spuneţi-i că voi fi la el la birou într-o jumătate de oră.

Am închis şi i-am dat blană până în Santa Monica. Am ajuns acolo în douăzeci şi cinci de minute. Paznicul de la poartă mi-a dat voie să trag în parcarea fabricii şi mi-a arătat unde-i biroul celor de la pază – o baracă din prefabricate, plasată la capătul unui şir lung de hangare. Am parcat şi am bătut la uşă. Îmi deschise femeia care îmi răspunsese mecanic la telefon.

— Domnul Meeks m-a rugat să vă invit în biroul dum-

nealui. Nu mai durează mult.

Am intrat. Femeia plecă. Părea uşurată că şi-a terminat ziua de lucru. Baraca era tapetată cu tablouri înfăţişând avioanele Hughes, artă cazonă situată la acelaşi nivel cu desenele de pe cutiile de cereale. Biroul lui Meeks era decorat mai cu gust: fotografii ale unui bărbat corpolent, tuns milităreşte, împreună cu diverse vedete de la Hollywood – actriţe cărora nu le ştiam numele, alături de George Raft[49] şi Mickey Rooney.

M-am aşezat. Individul corpolent apăru peste câteva minute şi îmi întinse mâna automat, ca o persoană a cărei meserie constă nouăzeci şi cinci la sută în relaţii cu publicul.

— Bună ziua. Detectivul Blyewell, dacă am reţinut bine...

M-am ridicat. Ne-am strâns mâinile. Eu mi-am dat seama că Meeks e uluit de hainele mele neschimbate de două zile şi de barba mea de trei zile.

— Mă numesc Bleichert.

— Fireşte. Cu ce vă pot ajuta?

— Am nişte întrebări legate de un caz mai vechi, la care aţi colaborat cu Omuciderile.

— Aha. Să-nţeleg că lucraţi la Biroul Omucideri?

— Nu, la Patrulă, la secţia Newton.

Meeks se aşeză la birou.

— Un pic cam departe de jurisdicţia ta, nu-i aşa? Iar secretara mi-a spus că eşti detectiv.

Am închis uşa şi m-am sprijinit de ea.

— Este o problemă personală.

— Atunci îi vei depăşi pe cei douăzeci de caralii negri şi căcăcioşi de la secţia ta. Sau nu ţi-a spus nimeni că poliţiştii care iau lucrurile personal ajung să moară de foame?

— Tot aud chestia asta şi le răspund că ăsta-i oraşul meu natal. Ţi-o tragi cu multe starlete, Meeks?

— I-am tras-o lui Carole Lombard[50]. Ţi-aş da numărul ei,

[49] George Raft (n. 1895), actor de film american, faimos în anii 1930-1940, specializat în roluri de gangster.

[50] Carole Lombard (1908-1942), celebră actriţă de comedie, măritată în 1939 cu Clark Gable. A murit într-un accident de avion, în timp ce se

dar e moartă.

— I-ai tras-o şi lui Elizabeth Short?

Punct ochit, punct lovit! Meeks se făcu roşu ca racul şi începu să-şi aranjeze hârtiile de pe birou. Îmi replică cu o voce şuierătoare:

— Ai încasat prea multe în fabrica de pumni a lui Blanchard? Târfa aia de Short a dat colţu'.

Mi-am ajustat geaca, vrând să-i arăt piesa de calibrul 45 pe care o aveam la mine.

— Să nu-i mai spui aşa.

— Bine, durule. Ce-ar fi să-mi zici ce vrei? Apoi rezolvăm problema şi încheiem povestea cu misterele până nu scăpăm lucrurile de sub control. *Comprende*?

— În '47 Harry Sears te-a rugat să stai de vorbă despre Betty Short cu contactele tale din lumea filmului. I-ai răspuns că n-ai aflat nimic. Ai minţit. De ce?

Meeks puse mâna pe un *coupe-papier* şi-şi plimbă un deget de-a lungul lamei. Îşi dădu seama ce face şi-l puse la loc pe birou.

— N-am omorât-o eu şi nu ştiu cine a făcut-o.

— Convinge-mă sau o sun pe Hedda Hopper[51] şi-i furnizez editorialul de mâine. Cum îţi sună asta: „Pupincurist hollywoodian ascunde dovezi în cazul Dalia pentru că puncte, puncte, puncte"? Completează tu punctele de suspensie pentru mine sau le completez eu pentru Hedda. *Comprende*?

Meeks mai încercă o dată să mă intimideze:

— Bleichert, te pui cu cine nu trebuie!

Mi-am scos revolverul, m-am asigurat că amortizorul e bine înşurubat şi l-am armat.

— Nu, tu te pui cu cine nu trebuie.

Meeks se întinse după un şip de pe măsuţa de lângă biroul lui, îşi turnă o tărie şi-o dădu pe gât.

— N-am dat decât de o pistă moartă, dar o să ţi-o dez-

---

deplasa la un miting pentru strângerea de fonduri pentru armata americană. A fost decorată post-mortem de preşedintele F.D. Roosevelt, care a considerat-o eroină căzută la datorie.

[51] Hedda Hopper (1885-1966), actriţă şi jurnalistă americană.

vălui, dacă ţii morţiş.

Am învârtit revolverul pe deget.

— Ard de nerăbdare, căcatule. Aşa că spune-mi!

Meeks deschise un seif încastrat în biroul lui şi scoase un teanc de hârtii. Le studie, apoi se roti cu scaunul şi vorbi cu faţa la perete:

— Am primit un pont despre Burt Lindscott, un producător de la Universal. L-am obţinut de la un tip care-l ura pe Scotty Bennett, amicul lui Lindscott. Scotty era peşte şi agent de pariuri şi le dădea cartea de vizită cu numărul de telefon de la casa din Malibu a lui Lindscott tuturor gagicuţelor arătoase care se înfiinţau la biroul de distribuţie de la Universal. Short a primit o carte de vizită de la Scotty şi l-a sunat pe Lindscott. Restul detaliilor – date şi aşa mai departe – le-am obţinut chiar de la Lindscott. În noaptea de 10 ianuarie fata l-a sunat din centru, de la hotelul Biltmore. Burty a pus-o să se descrie şi i-a plăcut ce-a auzit. I-a spus să vină să dea o probă a doua zi dimineaţă, când se întoarce şi el de la o partidă de pocher de la club. Fata i-a mărturisit că n-are unde să înnopteze, aşa că Lindscott i-a propus să stea peste noapte la locuinţa lui, iar valetul lui o să-i dea ceva de mâncare şi o să-i ţină companie. Betty a luat un autobuz spre Malibu, iar valetul – un poponar – chiar i-a ţinut companie. Apoi a doua zi, pe la amiază, Lindscott s-a întors acasă împreună cu trei amici, toţi beţi morţi. Tipii au vrut să se distreze, aşa că au pus-o să dea o probă: să citească dintr-un scenariu pe care îl avea Burt acolo. Tipa a fost lamentabilă şi ăia şi-au bătut joc de ea. Apoi Lindscott i-a făcut o propunere: să le-o ia în gură la toţi patru, iar el o să-i dea un rolişor în următorul lui film. Puştoaica încă era foc şi pară c-au râs de proba ei şi a făcut o criză de isterie. I-a făcut dezertori şi trădători şi le-a spus că nu sunt demni să fie soldaţi. Burt a dat-o afară chiar în după-amiaza aia, sâmbătă, 11 ianuarie, în jurul orei două şi jumătate. Valetul mi-a spus că era falită şi că i-a zis că o s-o ia pe jos spre centru.

Deci Betty a făcut autostopul sau a mers pe jos patruzeci de kilometri, până în centru, iar peste şase ore

avea să se întâlnească cu Sally Stinson şi Johnny Vogel în holul de la Biltmore.

— Meeks, de ce n-ai raportat toate chestiile astea? l-am întrebat. Şi uită-te la mine.

Meeks se roti cu scaunul spre mine. I se citea ruşinea pe faţă.

— Am încercat să dau de Russ şi Harry, dar erau pe teren, aşa că l-am sunat pe Ellis Loew. Mi-a zis să nu raportez ce aflasem şi m-a ameninţat că altminteri îmi retrage autorizaţia de agent de pază. Mai târziu am aflat că Lindscott era mare grangure republican şi că-i promisese lui Loew un sac cu voturi pentru candidatura lui la postul de procuror districtual, iar Loew n-a vrut să-l implice în cazul Dalia.

Am închis ochii, ca să nu-l mai văd pe individ. Meeks îşi recunoştea vinovăţia, iar în mintea mea se derulau imagini cu Betty luată în râs, nevoită să asculte propuneri indecente şi aruncată în stradă, ca apoi să moară.

— Bleichert, i-am verificat pe Lindscott, pe valet şi pe amicii lui. Am obţinut declaraţii pe bune... Tot tacâmul. Nici unul dintre ei n-ar fi putut s-o ucidă. Toţi au fost acasă şi la slujbele lor de pe 12 până vineri, pe 17 ianuarie. Nici unul dintre ei n-ar fi putut s-o omoare şi nici eu n-aş fi muşamalizat chestia dacă vreunul dintre ticăloşi ar fi măcelărit-o. Am declaraţiile lor aici şi o să ţi le arăt.

Am deschis ochii. Meeks învârtea încuietoarea unui seif din perete.

— Cu cât te-a plătit Loew ca să-ţi ţii gura? l-am întrebat.

— Un miar, scăpă el suma şi se trase înapoi, de teamă să nu-l lovesc.

Îl dispreţuiam prea mult ca să-i dau satisfacţia unei pe-depse, aşa că am plecat, în timp ce preţul lui plutea încă în aer.

●●●

Acum aveam zilele lipsă ale lui Elizabeth Short pe jumă-tate rezolvate.

Roşcatul Manley a lăsat-o în faţă la Biltmore vineri, 10 ianuarie, pe înserat. Ea l-a sunat de acolo pe Burt Lindscott, iar aventura ei din Malibu a durat până în ziua următoare, la două jumate. În seara aceea, sâmbătă, pe 11, s-a întors la Biltmore, i-a întâlnit pe Sally Stinson şi Johnny Vogel în hol, l-a fericit pe Johnny până după miezul nopţii, apoi a plecat. S-a întâlnit cu caporalul Joseph Dulange atunci sau de dimineaţă, ceva mai târziu, la barul Night Owl de la intersecţia dintre 6th şi Hill – la două străzi distanţă de Biltmore. A fost cu Dulange acolo şi la hotelul Havana până în după-amiaza sau seara zilei de duminică, 12 ianuarie, când individul a dus-o la consult la „amicul lui doctor“.

În maşină, în drum spre El Nido, deşi eram epuizat, nu-mi dădea pace o piesă lipsă din investigaţia asta colosală. Când am trecut pe lângă o cabină telefonică, mi-a picat fisa: dacă Betty l-a sunat pe Lindscott în Malibu – convorbire interurbană –, apelul trebuie să fi fost înregistrat la Pacific Coast Bell. Dacă a mai dat şi alte telefoane interurbane atunci sau pe data de 11 ianuarie, înainte sau după ciocăneala cu Johnny Vogel, P.C.B. ar avea informaţia în baza lor de date: compania înregistra toate apelurile interurbane pentru statisticile sale.

Oboseala mi se risipi ca prin minune. Restul drumului l-am parcurs pe străzi lăturalnice. Am trecut pe roşu, am ignorat semnele de circulaţie şi, odată ajuns, am parcat în faţa unui hidrant şi am alergat pe scări, ca să-mi iau agenda. Tocmai mă îndreptam spre telefonul din hol, când acesta mi-a luat-o înainte şi a început să sune.

— Alo?

— Bucky? Dulceaţă, tu eşti?

Era Madeleine.

— Scuză-mă, nu pot să vorbesc cu tine acum.

— Ieri trebuia să ne-ntâlnim. Ai uitat?

— A trebuit să plec din oraş. Chestiuni profesionale.

— Ai fi putut să mă suni. Dacă nu mi-ai fi spus despre ascunzătoarea asta a ta, aş fi crezut că ai murit.

— Madeleine, pentru numele lui Dumnezeu...

— Dulceaţă, trebuie să te văd. Mâine dau jos literele alea

din semnul cu Hollywoodland *şi* demolează nişte bungalow-uri pe care tati le deţine acolo sus. Bucky, treaba asta a scăpat până acum de ochii primăriei, dar tati a cumpărat pământul ăla şi a construit casele alea pe numele lui. A folosit cele mai proaste materiale posibile, iar un inspector din Consiliul Local şi-a băgat nasul în registrele jurisconsulţilor lui tati. Unul dintre ei i-a spus că un duşman mai vechi de-al lui, care s-a sinucis, i-a predat consiliului un dosar în legătură cu proprietăţile lui tati şi...

Vorbea aiurea – tăticuţu' duru' la ananghie, iar Bucky duru' venea al doilea la rând, ca să o consoleze.

— Uite ce e, nu pot vorbi acum, i-am tăiat-o eu şi am închis.

Acum mă aştepta cu adevărat o muncă grea, de poliţist. Mi-am aranjat carneţelul şi stiloul pe etajera de lângă telefon şi mi-am golit buzunarele de toate monedele adunate în ultimele patru zile: aproape doi dolari, suficient pentru patruzeci de apeluri. Mai întâi am sunat-o pe funcţionara de noapte de la Pacific Coast Bell, cerându-i lista cu toate apelurile interurbane şi cu taxă inversă de la telefoanele de la hotelul Biltmore din serile de 10, 11 şi 12 ianuarie 1947, împreună cu numele şi adresele celor care au fost sunaţi şi ora la care au fost apelaţi.

Am stat nerăbdător cu receptorul la ureche, timp în care femeia îşi făcea treaba, şi le-am aruncat priviri ucigătoare celorlalţi clienţi ai hotelului El Nido care doreau să folosească telefonul. Apoi, peste o jumătate de oră, funcţionara reveni la telefon şi începu să turuie.

Numărul şi adresa lui Lindscott apăreau printre apelurile din data de 10 ianuarie, dar în rest în acea noapte nu era înregistrat nimic ciudat. Mi-am notat însă toate informaţiile. Apoi, când femeia a ajuns la seara de 11 ianuarie, chiar în jurul orei la care Betty s-a întâlnit cu Sally Stinson şi Johnny Vogel în holul de la Biltmore, am dat lovitura.

Patru dintre apelurile interurbane erau către cabinete de obstetrică din Beverly Hills. Mi-am notat numele şi numerele, împreună cu numerele pentru serviciile de urgenţă ale medicilor şi următoarele apeluri interurbane. Nu-mi spu-

neau nimic, dar le-am notat oricum. Apoi m-am năpustit cu elan asupra numerelor din Beverly Hills.

Mi-a cheltuit tot mărunţişul ca să aflu ce doream.

Le-am spus telefonistelor de serviciu că-i o urgenţă a poliţiei, iar ele mi-au făcut legătura cu medicii la numerele lor de acasă. Medicii şi-au trimis secretarele la birouri să verifice registrele, urmând să mă sune ulterior la El Nido. Toată acţiunea a durat două ore. Iată ce am aflat până la urmă:

Pe data de 11 ianuarie 1947, după-amiază târziu, o anume „doamnă Fickling“ şi o anume „doamnă Gordon“ au sunat la patru cabinete diferite de obstetrică din Beverly Hills, solicitând o programare pentru un test de sarcină. Telefonistele care lucrau peste program au făcut programări pentru dimineţile de 14 şi 15 ianuarie. Locotenentul Joseph Fickling şi maiorul Matt Gordon erau doi dintre eroii de război cu care se întâlnise Betty şi cu care pretindea că s-ar fi căsătorit. Fata nu s-a prezentat însă la nici una dintre programări, fiindcă pe 14 ianuarie fusese torturată până murise, iar pe 15 ianuarie nu mai era decât un cadavru mutilat, aruncat la intersecţia dintre 39th şi Norton.

L-am sunat pe Russ Millard la Birou. Mi-a răspuns o voce vag familiară:

— Omuciderile.

— Cu locotenentul Millard, vă rog

— Este la Tucson. Extrădează un deţinut.

— E cu Harry Sears?

— Da. Ce mai faci, Bucky? Sunt Dick Cavanaugh.

— Sunt surprins că m-ai recunoscut.

— Mi-a zis Harry Sears că s-ar putea să suni. A lăsat o listă de doctori pentru tine, dar n-o găsesc. Asta voiai?

— Da, şi trebuie să vorbesc cu Russ. Când se-ntoarce?

— Mâine-seară, cred. Te pot suna undeva dacă găsesc lista?

— Sunt pe drumuri. Te sun eu.

Trebuiau verificate şi celelalte numere de telefon, dar firul legat de obstetricieni era prea important pentru a fi

neglijat. M-am întors în centru, ca să-l caut pe doctorul care era amic cu Dulange. Epuizarea mi s-a risipit din mers.

M-am ţinut de treaba asta până la miezul nopţii, concentrându-mă asupra barurilor din jurul intersecţiei dintre 6th şi Hill. Am stat de vorbă cu clienţii obişnuiţi ai barurilor, le-am făcut cinste şi am aflat o grămadă de aiureli îmbibate în alcool şi câteva ponturi despre cabinete ilegale de avorturi, care aproape că m-au convins.

O altă zi lipsită de somn luă sfârşit. Am continuat să merg cu maşina de la un bar la altul, cu radioul deschis, ca să nu aţipesc. Ştirile zumzăiau ceva despre „reînnoirea istorică“ a semnului Hollywoodland – prezentând îndepărtarea lui L-A-N-D drept cel mai important lucru de la Iisus încoace. Mack Sennett şi al său Hollywoodland ocupau mult din timpul de emisie, iar un cinematograf din Hollywood readucea în centrul atenţiei mai multe filme din seria Keystone Kops.

La ora de închidere a barurilor mă simţeam eu însumi ca un Keystone Kop şi arătam ca un vagabond – cu barba neîngrijită, cu hainele murdare, cu mintea plecată la plimbare. Când beţivii dornici de mai multă băutură şi prietenie au început să nu mă mai bage în seamă, am prins ideea. M-am dus cu maşina într-o parcare pustie, am tras pe dreapta şi-am adormit.

●●●

În zori m-am trezit din cauza cârceilor de la picioare. M-am dat jos din maşină cu paşi împleticiţi şi am căutat un telefon. O maşină de poliţie a trecut pe lângă mine, iar cel de la volan m-a privit suspicios. La colţul străzii am găsit o cabină telefonică şi am format numărul lui *padre*.

— Omuciderile. Sergentul Cavanaugh.

— Dick, sunt Bucky Bleichert.

— Chiar omul cu care doream să vorbesc. Am găsit lista. Ai ceva de scris?

Am scos carneţelul din buzunar.

— Dă-i drumul.

— OK. Am o listă cu doctori cărora li s-a retras dreptul de liberă practică. Harry mi-a spus că în ’47 îşi aveau cabinetele în centru. Unu: Gerald Constanzo, Breakwater, numărul 1841 bis, în Long Beach. Doi: Melvin Praeger, North Verdugo, numărul 9661, în Glendale. Trei: Willis Roach. Roach, scris ca numele insectei[52], se află în custodie la Wayside Honor Rancho, condamnat pentru că a vândut morfină...

Dulange.

Delirium tremens.

„... aşa că o duc pe Dalia să-l vadă pe *doctorul de gândaci*. Îi strecor zece parai şi el se face c-o examinează...“

Respirând abia perceptibil, l-am întrebat:

— Dick, ţi-a lăsat cumva Harry adresa cabinetului doctorului Roach?

— Da. South Olive, numărul 614.

Hotelul Havana era la două străzi mai încolo.

— Dick, sună la Wayside şi anunţă-l pe şeful închisorii că sunt în drum spre ei, pentru a-l interoga pe Roach în legătură cu uciderea lui Elizabeth Short.

— Pe naiba!

— Ba pe bune.

●●●

După ce am făcut duş, m-am bărbierit şi mi-am schimbat hainele la El Nido, arătam ca un detectiv de la Omucideri. Telefonul lui Dick Cavanaugh la Wayside avea să-mi netezească drumul. Am luat-o spre nord pe autostrada Angeles Crest şi mi-am făcut socoteala că sunt cincizeci la sută şanse ca doctorul Willis Roach să fie ucigaşul lui Elizabeth Short.

Drumul până acolo mi-a luat ceva mai mult de-o oră. Mi-a ţinut companie tevatura de la radio legată de semnul cu „Hollywoodland“. Ajutorul de şerif din ghereta de la poartă îmi examină insigna şi legitimaţia, apoi sună la direcţiune,

[52] În limba engleză *roach* sau *cockroach* înseamnă gândac de bucătărie.

ca să le ceară permisiunea să mă lase să intru. Nu ştiu ce i s-a spus, dar a luat poziţia de drepţi şi m-a salutat. Poarta de sârmă ghimpată culisă şi se deschise. Am trecut cu maşina dincolo de barăcile deţinuţilor, apropiindu-mă de o clădire mare, în stil spaniol, ce avea în faţă un portic acoperit cu ţiglă. Am parcat şi am fost întâmpinat de un căpitan în uniformă de la LASD, care mi-a întins mâna cu un zâmbet emoţionat.

— Domnule detectiv Bleichert, eu sunt directorul închisorii, Patchett.

Am coborât din maşină şi i-am strâns mâna cu putere, în stilul lui Lee Blanchard.

— Încântat, domnule director. Lui Roach i s-a spus ceva?

— Nu. Este în sala de interogatoriu şi vă aşteaptă. Credeţi că el a omorât-o pe Dalia?

Am pornit. Patchett mi-a arătat drumul.

— Încă nu ştiu sigur. Ce-mi puteţi spune despre el?

— Are patruzeci şi opt de ani, este anestezist şi a fost arestat în octombrie ’47 pentru că a vândut morfină furată din spital unui poliţist din LAPD, de la Narcotice. A încasat o pedeapsă de cinci până la zece ani şi a făcut un an la Quentin. Acum e aici deoarece am avut nevoie de ajutor la infirmerie, iar autorităţile au considerat că nu e periculos. Nu are antecedente penale şi e un deţinut model.

Am cotit către o clădire scundă din cărămidă, un fel de construcţie „utilitară“ tipică pentru LASD, cu coridoare foarte lungi şi uşi de oţel încastrate, pe care erau ştanţate doar numere, fără nume. Pe când treceam pe lângă un şir de camere cu geamuri-oglindă, Patchett mă apucă de braţ.

— Uitaţi, acela-i Roach.

M-am uitat cu atenţie înăuntru. Un bărbat ciolănos, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în zeghe, şedea la o masă scundă şi citea o revistă. Era un exemplar reuşit – frunte înaltă, acoperită cu şuviţe de păr cărunt şi rar, ochi inteligenţi şi mâini pline de vene, cu degete lungi, de genul celor pe care le asociezi de obicei cu meseria de medic.

— Vreţi să asistaţi, domnule director?

Patchett deschise uşa.

— N-aş pierde asta pentru nimic în lume.

Roach ridică privirea. Patchett făcu prezentările:

— Doctore, acesta este detectivul Bleichert de la LAPD. Ar vrea să-ţi pună câteva întrebări.

Roach lăsă deoparte revista – *American Anesthesiologist*. Patchett şi cu mine ne-am aşezat vizavi de el. Doctorul traficant de droguri spuse:

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Vorbea cu un accent estic, de om şcolit. Am trecut direct la miezul problemei:

— Doctore Roach, de ce ai ucis-o pe Elizabeth Short?

Roach zâmbi mânzeşte, apoi, încetul cu încetul, rânjetul i se lăţi de la o ureche la alta.

— Mă aşteptam să veniţi în ’47. După ce caporalul Dulange a făcut acea mărturisire jalnică, mă aşteptam să năvăliţi pe uşa cabinetului meu dintr-o secundă într-alta. Acum, la doi ani şi jumătate de la întâmplare, sunt totuşi uşor surprins.

Mă luă cu furnicături. Mă simţeam de parcă nişte insecte s-ar fi pregătit să mă mănânce la micul dejun.

— Nu există termen de prescriere când e vorba de crimă.

Zâmbetul lui Roach dispăru, înlocuit de o căutătură serioasă, semn că se pregăteşte să-mi dea veşti proaste.

— Domnilor, luni, pe 13 ianuarie 1947, am fost la San Francisco şi m-am cazat la hotelul Saint Francis. Era seara premergătoare prezentării comunicării mele în plen la conferinţa anuală a Academiei Americane de Anesteziologie. Mi-am prezentat comunicarea marţi seara şi am fost unul dintre vorbitorii de la micul dejun de rămas-bun de miercuri, 15 ianuarie. În după-amiaza de 15 ianuarie am stat tot timpul în compania colegilor mei şi am dormit cu fosta mea soţie la Saint Francis şi în noaptea de luni, şi în noaptea de marţi. Dacă vreţi să verificaţi aceste date, sunaţi Academia la sediul din Los Angeles şi sunaţi-o şi pe fosta mea soţie, Alice Carstairs Roach, la San Francisco, numărul CR-1786.

Cu ochii fixaţi pe Roach, am rugat:

— Puteţi verifica, vă rog, datele astea, domnule director?

Patchett ieşi. Roach spuse:

— Păreţi dezamăgit.

— Bravo, Willis! Acum povesteşte-mi despre tine, Dulange şi Elizabeth Short.

— Veţi informa Comisia pentru Eliberări Condiţionate că am cooperat cu dumneavoastră?

— Nu, dar dacă nu îmi spui, o să-l pun pe procurorul districtual din Los Angeles să te acuze că ai obstrucţionat justiţia.

Roach îmi aprecie replica cu o grimasă.

— Bravo, domnule detectiv Bleichert. Vă daţi seama, desigur, că motivul pentru care mi-am întipărit în memorie atât de bine aceste date este publicitatea legată de moartea domnişoarei Short. Aşadar, vă rog să aveţi încredere în memoria mea.

Mi-am scos stiloul şi carneţelul de notiţe.

— Dă-i drumul, Willis.

— În anul 1947, pe lângă activitatea mea de bază, aveam şi o mică afacere lucrativă: comercializarea unor produse farmaceutice. Le vindeam în special prin baruri şi mai ales soldaţilor care descoperiseră plăcerea drogurilor peste hotare, în timpul războiului. Aşa l-am întâlnit pe caporalul Dulange. L-am abordat, dar el mi-a spus că apreciază exclusiv plăcerile whisky-ului Johnnie Walker Red Labei.

— Unde v-aţi întâlnit?

— La barul Yorkshire House, la intersecţia dintre 6th şi Olive, adică în apropiere de cabinetul meu.

— Continuă.

— Ei bine, asta a fost joi sau vineri, înainte de decesul domnişoarei Short. I-am dat caporalului Dulange cartea mea de vizită – mare greşeală, după cum s-a dovedit ulterior – şi mi-am închipuit că nu-l voi mai vedea niciodată pe individ. Din păcate, m-am înşelat. Pe vremea aceea o duceam rău cu banii – din cauza curselor de cai – şi locuiam la cabinet. În seara de duminică, 12 ianuarie, caporalul Dulange a apărut la uşa mea cu o tânără încântătoare, pe

nume Beth. Era beat. M-a luat deoparte, mi-a vârât zece dolari în mână şi mi-a spus că drăguţa de Beth e obsedată de ideea de-a rămâne însărcinată. Voia s-o consult şi să-i confirm că este însărcinată... Ei bine, am fost de acord. Caporalul Dulange a aşteptat pe hol, iar eu i-am luat pulsul şi tensiunea drăguţei de Beth şi i-am spus că, într-adevăr, e însărcinată. Răspunsul ei a fost uşor straniu: părea în acelaşi timp tristă şi uşurată. După părerea mea, avea nevoie de un motiv ca să-şi justifice promiscuitatea evidentă, iar copilul exact asta-i oferea.

Am oftat.

— Iar când moartea ei a ajuns pe prima pagină a ziarelor, nu te-ai dus la poliţie, pentru că nu voiai să-şi bage nasul în afacerea ta cu stupefiante.

— Da, aşa-i. Dar s-a mai întâmplat şi altceva. Beth mi-a cerut voie să dea un telefon. Am acceptat şi ea a format un număr cu prefix de Webster şi a cerut să vorbească cu Marcy. S-a prezentat „Sunt Betty“, apoi a ascultat un timp, după care a exclamat „Serios? Un bărbat cu pregătire medicală?“ N-am mai auzit restul convorbirii. Beth a închis şi mi-a spus „Am o întâlnire“. S-a dus în sala de aşteptare, la caporalul Dulange, apoi au plecat. M-am uitat pe fereastră şi am văzut-o dându-i papucii tipului. Caporalul Dulange s-a îndepărtat furios, iar Beth a traversat spre 6th Street şi s-a aşezat să aştepte autobuzul spre vest în staţia de pe Wilshire Boulevard. Asta se-ntâmpla pe la şapte şi jumătate, duminică, pe 12 ianuarie. Atâta tot. Nu ştiaţi ultima parte, nu-i aşa?

Mi-am încheiat stenograma.

— Nu, nu o ştiam.

— Îi veţi spune Comisiei că v-am oferit un indiciu valoros?

Patchett deschise uşa.

— Este nevinovat, Bleichert.

— Nu zău? i-am replicat.

●●●

Fusese dezlegat misterul altei zile lipsă din ultimele trăite de Betty. Am făcut încă un drum la El Nido, de data asta ca să caut în dosarul principal numerele de telefon cu prefix de Webster. Pe când răsfoiam hârţoagele, mă tot gândeam că familia Sprague are un număr de Webster, autobuzul de Wilshire trece la câteva străzi de casa lor, iar „Marcy“ a lui Roach putea fi de fapt „Maddy“ sau „Martha“. Nu era logic. În săptămâna dispariţiei lui Betty toată familia Sprague se afla în casa de la Laguna Beach, Roach părea sigur de „Marcy“ şi storsesem de la Madeleine toate informaţiile despre Dalia.

Totuşi gândul nu-mi dădea pace, de parcă în sinea mea doream să-i fac rău familiei ei pentru felul în care mă tăvălisem în şanţ cu fiica lor şi-i pupasem în fund pentru bogăţia lor. M-am agăţat de un alt gând, ca să-mi duc mai departe deducţia, dar şi acesta se nărui în faţa logicii.

În ’47, când Lee Blanchard a dispărut, mapele cu literele „R“, „S“ şi „T“ lipseau. Poate că printre ele se aflau şi însemnări legate de familia Sprague.

Nu exista însă nici o menţiune despre familia Sprague. Lee habar n-avea de existenţa lor. Am ţinut orice informaţie legată de ei departe de Lee, din dorinţa de a muşamaliza pasiunea lui Madeleine pentru barurile de lesbiene.

Am continuat să studiez dosarul, transpirând în camera încinsă, lipsită de aer. N-a mai apărut nici un prefix de Webster, dar au început să mi se arate frânturi de coşmar: Betty stând în staţia de autobuz Wilshire în seara zilei de 12.01.1947, la şapte şi treizeci, şi făcându-mi cu mâna, „La revedere, Bucky!“, gata să sară în eternitate. Mi-a trecut prin cap să mă interesez la compania de autobuze, să aranjez interogarea tuturor şoferilor de pe acea rută. Apoi mi-am dat seama că-i prea târziu, fiindcă orice şofer care şi-ar fi amintit că a luat-o pe Betty din staţie ar fi depus mărturie atunci, după toată publicitatea din ’47. M-am gândit să sun şi la celelalte numere pe care le primisem de la Pacific Coast Bell, dar am renunţat, fiindcă din punct de vedere cronologic nu se prea potriveau cu noile informaţii privitoare la locul unde se afla Betty în acel moment. L-am

sunat pe Russ la Birou şi am aflat că e încă la Tucson, iar Harry se ocupă de dirijarea traficului din jurul panoului „Hollywoodland“. Am terminat verificarea documentelor şi n-am mai dat de nici un număr cu prefix de Webster. Am cochetat cu ideea de-a face rost de lista convorbirilor de la telefonul lui Roach, dar am alungat-o imediat. Apelurile din centrul L.A.-ului, din Madison, către Webster nu erau considerate convorbiri interurbane, deci nu erau înregistrate. La fel şi cele din Biltmore.

Atunci mi s-a aprins becul, uriaş şi hidos. Adio, Bleichert cel din staţia de autobuz, adio, căcatule, fostul care n-ai fost niciodată, ciripitorul, gaborul din mahalaua cioroilor! Ai dat o grădină de fată pentru o fofoloancă împuţită, ai transformat tot ce-ai atins în mocirlă, iar toate promisiunile tale nu fac nici cât opt runde la sala Academy, unde ai nimerit în croşeul de dreapta al lui Blanchard şi te-ai prăbuşit într-o altă grămadă de rahat, brânză bună în burduf de câine. Adio, Betty, Betsy, Liz! Suntem doi vagabonzi! Păcat că nu ne-am întâlnit înainte de intersecţia lui 39th cu Norton. Poate că ne-ar fi ieşit ceva. Poate că *legătura noastră* ar fi fost singura pe care să n-o pizdim definitiv, fără posibilitatea de a mai repara ceva...

M-am năpustit pe scări în jos, am luat maşina şi i-am dat blană, dorindu-mi să fi avut girofar şi sirenă, ca să gonesc mai repede. După intersecţia de pe Sunset cu Vine am intrat într-un ambuteiaj. O groază de maşini virau la nord, pe Gower şi Beachwood. Chiar şi de la o mulţime de kilometri distanţă tot se vedeau semnul cu „Hollywoodland“ înţesat cu schele şi zeci de oameni ce păreau nişte furnicuţe în urcuş pe muntele Lee. Mişcarea lor m-a calmat. Mi-a oferit o destinaţie.

Mi-am spus că nu s-a terminat, că mă voi duce la birou ca să-l aştept pe Russ, că amândoi vom pune totul cap la cap, că tot ce trebuie *eu* să fac este să ajung în centru.

Circulaţia se blocă şi mai rău – care de televiziune se îndreptau direct spre nord, în timp ce băieţii de la circulaţie, pe motociclete, ţineau în loc vehiculele ce voiau să meargă spre est şi vest. Pe trotuar treceau nişte puşti care

împărţeau suveniruri de plastic cu Hollywoodland şi fluturaşi. Am auzit reclama:

— Keystone Kops la Cinema Admiral! Aer condiţionat! Nu pierdeţi marea relansare!

Mi-a fost întinsă o bucată de hârtie pe care scria cu litere de-o şchioapă „Keystone Kops“, „Mack Sennett“ şi „Cinematograful de lux Admirai, dotat cu aer condiţionat“, iar sub ele o fotografie m-a izbit colosal, strident şi total aiurea, ca propriul meu ţipăt.

Trei poliţai Keystone stăteau între nişte stâlpi de forma unor şerpi care-şi muşcau unii altora cozile, pe un fundal egiptean cu hieroglife. În colţul din dreapta al imaginii, pe un divan matlasat, era tolănită o demimondenă. Era, fără nici o îndoială, fundalul care apărea în filmul porno cu Linda Martin şi Betty Short.

Mi-am poruncit să rămân calm. Mi-am zis că, doar fiindcă îl cunoştea pe Mack Sennett şi l-a ajutat în anii ’20 să-şi construiască decoruri în Edendale, nu înseamnă că Emmett Sprague a avut de-a face cu un film pentru adulţi din 1946. Linda Martin spusese că filmul a fost turnat în Tijuana. Duke Wellington, pe care încă nu pusesem mâna, recunoscuse că el este autorul. Când traficul s-a mai decongestionat, am luat un viraj scurt la stânga, pe Boulevard, şi mi-am lăsat acolo maşina. Când am cumpărat biletul de la casa cinemato-grafului Admiral, casiera s-a tras înapoi scârbită şi mi-am dat seama că gâfâi şi sunt teribil de transpirat.

Odată intrat, aerul condiţionat mi-a îngheţat sudoarea, astfel încât îmi simţeam hainele de pe mine ca un sloi. Pe ecran se derula genericul de final, urmat imediat de distri-buţia unui nou episod, pe un fundal de piramide făcute dintr-o combinaţie de hârtie, clei şi apă. Când am dat cu ochii de „Emmett Sprague, regizor secund“, mi-am încordat pumnii şi mi-am ţinut răsuflarea, nerăbdător să văd dacă o să scrie unde a fost turnat filmul. Apoi urmă prologul scris şi eu m-am aşezat într-un scaun de lângă culoar, ca să-l urmăresc.

Subiectul filmului era ceva cu Keystone Kops strămutaţi în perioada biblică. Acţiunea era plină de urmăriri, bătăi cu

plăcinte şi şuturi în fund. Decorul din filmul porno apăru de mai multe ori şi, la fiecare apariţie, era confirmat de noi şi noi detalii. Scenele de exterior semănau cu Hollywood Hills, dar nici o scenă de interior sau exterior nu mă ajuta să-mi dau seama dacă filmarea a avut loc într-un studio sau pe o proprietate privată. Ştiam ce urmează să fac, dar doream o probă de beton armat care să vină în sprijinul tuturor „şi dacă“-urilor logice care se adunau în mine.

Filmul parcă nu voia să se mai termine odată. Pe mine mă treceau sudori reci. Apoi apăru genericul de final, cu „Filmat în Hollywood, S.U.A.“, iar „şi dacă“-urile căzură ca popicele.

Am ieşit din cinematograf tremurând din cauza vipiei de afară. Am remarcat că plecasem de la El Nido fără revolverul din dotare şi fără cel de calibru 45, pe care-l păstram ilegal. Am făcut cale întoarsă pe străzi lăturalnice şi le-am luat cu mine. Apoi m-am auzit strigat:

— Hei, amice, tu eşti poliţistul Bleichert?

Era chiriaşul de alături, care stătea în mijlocul holului, cu firul de la telefon întins la maximum. M-am repezit după receptor şi-am strigat precipitat:

— Russ?

— Sunt Harry. Sunt sus, la capătul lui B-B-Beachwood Drive. Dărâmă ăştia n-n-nişte c-c-clădiri şi un poliţist de la Patrulă a g-g-găsit o m-m-magherniţă plină de s-s-sânge. Era un r-r-raport întocmit la faţa locului pe doişpe şi t-t-treişpe şi eu...

Iar Emmett Sprague avea nişte proprietăţi acolo sus. Şi era prima dată când îl auzeam pe Harry bâlbâindu-se după-amiaza.

— Sosesc cu trusa de criminalistică. În douăzeci de minute.

Am închis, am înşfăcat mostra cu amprentele lui Betty Short din dosar şi am alergat la maşină. Se circula greu. În depărtare se vedea semnul „Hollywoodland“, căruia îi lipseau ultimele două litere. M-am târât spre est, către Beachwood Drive, apoi spre nord. Când m-am apropiat de parcul din jurul muntelui Lee, mi-am dat seama că toată

agitaţia se petrece în spatele unor benzi de avertizare păzite de un cordon de uniforme albastre. Am parcat aiurea şi l-am zărit pe Harry Sears venind spre mine, cu insigna prinsă la rever.

Respiraţia îi duhnea a băutură, iar bâlbâiala îi dispăruse cu desăvârşire.

— Dumnezeule, ce noroc chior! L-au pus pe un tablagiu să-i uşchească pe toţi vagabonzii înainte de demolare. Ăla a dat peste magherniţă, a coborât şi m-a găsit pe mine. Se pare că boschetarii ăştia s-au tot fâţâit pe-aici încă din ’47, dar poate că reuşeşti să mai iei nişte probe.

Am pus mâna pe trusă şi am început să urc alături de Harry. Echipele de la demolări distrugeau nişte case pe strada paralelă cu Beachwood, iar muncitorii strigau ceva despre nişte scurgeri de gaze din conducte. Pompierii erau gata de acţiune, cu furtunurile îndreptate spre mormanele imense de moloz. Pe trotuare erau aliniate buldozere şi excavatoare, iar gardienii îi ţineau pe localnici la distanţă de un eventual pericol. Iar mai sus, deasupra capetelor noastre, vodevilul era la el acasă.

Pe coasta muntelui Lee era fixat un sistem de scripeţi, susţinut de schelării înalte, înfipte în pământul de la poale. „A“-ul din „Hollywoodland“, înalt de cincisprezece metri, aluneca în jos pe un cablu de sârmă groasă, în timp ce camerele de filmat filmau de zor, aparatele de fotografiat ţăcăneau, mulţimea de gură-cască se holba ca viţelul la poarta nouă, iar politicienii beau şampanie. Praful ridicat de tufişurile smulse din rădăcini ne intra în nări. Orchestra Liceului Hollywood, aşezată pe scaune pliante, stătea cocoţată pe o platformă fragilă, ridicată la numai câţiva paşi de capătul scripetelui. În momentul în care litera „A“ se prăbuşi la pământ, scoase un „Trăiască Hollywoodul!“

— Pe-aici, mă îndrumă Harry.

Am cotit-o pe o cărăruie plină de praf, ce făcea înconjurul muntelui. Frunzişul des ne îngreuna urcuşul, izbindu-ne în ambele părţi. Harry o luă înainte, păşind în lateral pe o potecă ce ducea drept spre vârf. L-am urmat printre tufişurile care-mi agăţau hainele şi-mi zgâriau faţa.

După vreo cincizeci de metri de urcuş poteca dădu într-un luminiş străbătut de un fir de apă. Am zărit o căsuţă cilindrică, din blocuri de zgură compactată, cu uşa larg deschisă.

Am intrat.

Pereţii laterali erau tapetaţi cu fotografii pornografice, cu femei schilodite şi desfigurate. Figuri mongoloide care lingeau penisuri artificiale, fete goale, cu picioare uscate şi prinse în scoabe, desfăcute larg, atrocităţi cu membrele smulse rânjind lasciv la aparatele de fotografiat. Pe jos era o saltea acoperită cu straturi succesive de sânge. O mulţime de gândaci şi muşte decorau crusta deasă şi multe gângănii rămăseseră prinse în capcana ospăţului împins până la moarte. Pe peretele din fund erau fixate în piuneze fotografii color, parcă smulse din cărţile de anatomie: prim-planuri cu organe bolnave, mustind de sânge şi puroi. Podeaua era plină de urme de pete de sânge împroşcat. Lângă saltea se găsea un mic reflector prins de un trepied şi fixat în aşa fel încât lumina să cadă în centrul saltelei. M-am întrebat de unde era alimentat, apoi am remarcat la baza trepiedului o legătură pentru baterii. Într-un colţ zăcea un teanc de cărţi stropite cu sânge. Majoritatea erau romane SF, dar printre ele săreau în ochi şi altele, de alt gen: *Anatomia* lui Gray şi *Omul care râde* al lui Victor Hugo.

— Bucky?

M-am întors:

— Încearcă să dai de Russ. Spune-i ce-am găsit. Eu mă apuc să iau probe.

— Russ vine abia mâine de la Tucson. Şi, puştiule, nu mi se pare că eşti prea sănătos...

— La naiba, ieşi afară şi lasă-mă să-mi fac treaba!

Harry se năpusti afară mormăind, cu orgoliul zdrobit. Mă gândeam la cât de aproape e proprietatea lui Sprague şi la lunaticul de Georgie Tilden, locatarul unei cocioabe mizere şi fiul unui celebru anatomist scoţian. „Serios? Un bărbat cu pregătire medicală?“ Am deschis trusa şi-am sfâşiat culcuşul de coşmar, căutând probe.

Am luat-o mai întâi de sus în jos. În afară de urmele

recente de noroi – boschetarii lui Harry, probabil –, am descoperit sub saltea bucăţi zdrenţuite de sfoară. Am răzuit uşor ceva ce semăna cu nişte particule de carne lipite de ele. O a doua eprubetă am umplut-o cu smocuri de păr închise la culoare şi pline de sânge închegat, culese de pe saltea. Am cercetat crusta de sânge, ca să văd dacă nu sunt nuanţe de culoare diferite, însă am văzut doar un maroniu uniform şi am mai prelevat vreo duzină de mostre. Am etichetat şi am împachetat funia, împreună cu paginile de anatomie şi pozele obscene. Am remarcat o urmă de bocanc bărbătesc impregnată în sânge, am măsurat-o şi am copiat urmele de pe talpă pe o hârtie transparentă.

Am trecut apoi la amprente.

Am dat cu praf pe fiecare suprafaţă din cameră şi pe câteva dintre cotoarele netede şi paginile lucioase ale cărţilor înşirate pe jos. Pe cărţi n-am găsit decât pete neclare, dar celelalte suprafeţe ale încăperii scoaseră la lumină pete, urme de mănuşi şi două tipuri distincte şi clare de amprente. La sfârşit am încercuit cu pixul amprentele mai mici de pe uşă, de pe toc şi de pe peretele igrasios de deasupra saltelei. Apoi am luat lupa şi mostra cu amprentele lui Betty Short şi le-am comparat.

Un punct identic.

Două.

Trei – suficiente pentru tribunal.

Patru, cinci, şase, iar mâinile îmi tremurau îngrozitor, fiindcă, fără nici o urmă de îndoială, ăsta era locul în care fusese măcelărită Dalia Neagră. Tremuram atât de tare, încât n-am mai fost în stare să potrivesc celelalte amprente pe plăcuţe. Aşa că am tăiat de pe uşă o bucată de lemn cu patru amprente şi am împachetat-o în tifon. Parcă aş fi concurat la seara criminaliştilor amatori. Am închis trusa, m-am împleticit, tremurând, spre ieşire, am dat cu ochii de firul de apă şi am înţeles că aici a spălat ucigaşul cadavrul. Apoi, lângă nişte pietre, mi-a sărit în ochi o pată de culoare ciudată.

Era o bâtă de baseball plină de pete maro-închis la unul din capete.

M-am îndreptat spre maşină, închipuindu-mi-o pe Betty încă în viaţă, fericită şi îndrăgostită de un bărbat care nu avea s-o înşele niciodată. Ajuns în parc, mi-am ridicat privirea spre muntele Lee. Din semn nu mai rămăsese decât *Hollywood*, iar formaţia cânta *There's No Business Like Show Business*[53].

●●●

Am ajuns în centru. Biroul Personal şi Serviciul de Imigraţie şi Naturalizări din Los Angeles erau deja închise. Am sunat la Cazier, dar n-am aflat o iotă despre George Tilden cel născut în Scoţia şi eram convins că o s-o iau razna dacă trebuie să aştept o noapte întreagă până să compar amprentele. Aşa că nu-mi rămânea decât să chem un superior, să intru prin efracţie ori să mituiesc pe cineva.

Mi-am adus aminte însă de tipul care făcea curat la Biroul Personal şi am încercat varianta a treia. Bătrânul a ascultat aiurelile pe care i le-am îndrugat, a primit cei douăzeci de parai, mi-a deschis uşa şi m-a condus la un fişet. Am deschis sertarul pe care scria MUNCA ÎN FOLOSUL COMUNITĂŢII – JUMĂTATE DE NORMĂ, am scos lupa şi bucata de lemn cu amprentele şi... mi-am ţinut respiraţia.

Tilden, George Redmond, născut la Aberdeen, în Scoţia, în data de 4.03.1896, 1,82 metri, 84 de kilograme, şaten, ochi verzi. Fără adresă, înregistrat ca fiind „în tranzit – persoană de contact E. Sprague, WE-4391". Permis de conducere eliberat de statul California, numărul LA 68224, camionetă Ford din 1939, număr de înmatriculare 6B119A, pentru transport de gunoi în zonele Manchester până la Jefferson şi La Brea până la Hoover... Intersecţia 39th cu Norton se afla exact la mijloc. Amprentele de la mâna stângă şi de la dreapta în josul paginii: una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă puncte perfect compatibile – trei pentru condamnare şi încă şase pentru un bilet către camera de gazare. Salutări, Elizabeth!

Am închis sertarul, l-am mai mituit pe bătrân cu încă

[53] Celebru cântec american compus de Irving Berlin.

zece parai, ca să-şi ţină gura, mi-am strâns trusa de probe şi am ieşit. Am marcat momentul: ora 8.10, în seara zilei de miercuri, 29 iunie 1949, seara în care un amărât de poliţist în uniformă a elucidat cea mai celebră crimă din istoria Californiei. Am pipăit iarba, să văd dacă o simt la fel, le-am făcut cu mâna funcţionarilor care treceau pe lângă mine şi mi-am imaginat cum o să fie când o să le dau vestea cea mare lui *padre*, lui Thad Green şi comandantului Horrall. Mă şi vedeam transferat la Birou, locotenent în mai puţin de un an – domnul Gheaţă depăşind şi cele mai mari aşteptări ale tandemului Gheaţă şi Foc. Îmi vedeam numele pe prima pagină a ziarelor. O vedeam pe Kay întorcându-se la mine. Familia Sprague la pământ, căzută în dizgraţie pentru complicitate la crimă, fără nici o putere, în ciuda bănetului lor. Exact imaginea asta m-a adus cu picioarele pe pământ: n-aveam cum să fac vreo arestare fără să recunosc că în ’47 am tăinuit probe legate de Madeleine şi de Linda Martin. Trebuia să aleg: gloria anonimă sau dezastrul public.

Sau justiţie pe uşa din dos.

M-am îndreptat spre Hancock Park. Cadillacul Ramonei şi Lincolnul Marthei nu erau pe aleea circulară. Acolo nu erau parcate decât Chryslerul lui Emmett şi Packardul lui Madeleine. Mi-am parcat Chevy-ul meu prăpădit într-o dungă, lângă maşinile lor, cu roţile din spate pe marginea rondului cu trandafiri. Uşa de la intrare părea de netrecut, dar o fereastră laterală rămăsese deschisă. M-am cocoţat şi am sărit în camera de zi.

Balto, câinele împăiat, era la locul lui, lângă şemineu, şi păzea o grămadă de cufere aliniate pe podea. Le-am verificat: erau pline ochi cu haine, argintărie şi veselă scumpă. Dintr-o cutie de carton din marginea şirului se revărsau rochii de seară ieftine. Ciudat contrast! Un bloc de desen cu prima pagină plină de chipuri de femei era înghesuit într-un colţ. Mi-am adus aminte că Martha e artist publicitar, apoi am auzit nişte glasuri la etaj.

Am urcat cu pistolul în mână. Amortizorul era bine înşurubat. Vocile răsunau din dormitorul principal: a lui Emmett

era graseiată, iar a lui Madeleine alintată. M-am lipit de peretele holului, am crăpat uşa şi am tras cu urechea:

— ...în plus, unul dintre maiştrii mei mi-a zis că rahaturile alea de conducte au scăpări de gaze. O să avem de plătit o groază de bani, fetiţo! Încălcarea regulamentului de protecţia muncii – asta în cel mai bun caz. A cam venit vremea să vă arăt Scoţia şi să-l las pe amicul nostru evreu, Mickey C., să-şi pună în valoare talentele în materie de P.R. O să arunce vina în cârca bătrânului Mack, a vreunui comunist sau a unui mort la îndemână. Ai să vezi. Şi când s-or mai linişti apele, o să ne întoarcem acasă.

— Dar eu *nu vreau* să merg în Europa, tati! Dumnezeule, *Scoţia*! Nu te-am auzit niciodată spunând altceva decât că-i îngrozitoare şi provincială.

— Crezi c-o să-ţi fie dor de iubiţelul tău dinţos? Aaaa, presupun că da! Ei bine, dă-mi voie să te liniştesc. O să vezi în Aberdeen nişte flăcăi sănătoşi, pe lângă care el nu-i decât o ruşine de bărbat. Tineri mai puţin curioşi, care-şi văd de treaba lor. N-o să duci tu lipsă de masculi feroce, te asigur. Bleichert ne-a fost de folos acum mult timp. Numai pasiunea ta pentru pericol te-a făcut să te-ntorci la el. O pasiune lipsită de judecată, aş adăuga eu.

— Tati, dar eu...

M-am răsucit pe călcâie şi am intrat în dormitor. Emmett şi Madeleine erau întinşi pe patul imens, cu baldachin, amândoi îmbrăcaţi. Ea era aşezată cu capul în poala lui, iar el îi masa umerii cu mâinile lui butucănoase, de dulgher. Tatăl-amant a fost cel care m-a văzut primul. Madeleine scânci când dezmierdările încetară şi scoase un ţipăt în clipa când umbra mea atinse patul.

Emmett o reduse la tăcere, astupându-i gura cu degetele lui încărcate de inele sclipitoare.

— Ăsta nu-i incest, băiete, spuse el. E pură afecţiune şi avem şi dispensă pentru asta.

Reflexele şi tonul pe care-mi vorbea erau extrem de stilate. I-am copiat calmul:

— Georgie Tilden a omorât-o pe Elizabeth Short. Ea a sunat aici pe 12 ianuarie şi unul dintre voi i-a făcut lipeala

cu Georgie. Apoi ea a luat autobuzul de Wilshire până aici şi s-au întâlnit. Mai departe îmi povestiţi voi ce s-a întâmplat.

Madeleine, cu ochii măriţi, tremura sub mâna tatălui ei. Emmett aruncă o privire către arma îndreptată nu tocmai ferm spre el.

— Nu te contrazic şi nu-ţi contest nici dorinţa oarecum tardivă de a face dreptate. Să-ţi spun unde poţi să-l găseşti pe Georgie?

— Nu. Mai întâi povesteşte-mi despre voi doi şi apoi îmi povesteşti şi despre dispensa voastră.

— Nu-i relevant, tinere. O să te felicit pentru activitatea ta detectivistică, o să îţi spun unde poate fi găsit Georgie şi apoi o lăsăm baltă. Nici unul dintre noi nu vrea s-o facă pe Maddy să sufere, iar discuţiile despre probleme de familie vechi şi triste ar afecta-o îngrozitor.

Şi, ca şi când ar fi vrut să-şi sublinieze grija paternă, Emmett o eliberă pe Madeleine. Ea murmură, ştergându-şi urmele de ruj întinse pe faţă:

— Tati, fă-l să înceteze!

— Tati te-a pus să te fuţi cu mine? Tati te-a pus să mă inviţi la cină, ca nu cumva să-ţi verific alibiul? Credeaţi că puţină ospitalitate şi nişte futaiuri or să vă rezolve problemele? Credeaţi că...

— Tati, fă-l să înceteze!

Mâna lui Emmett despică din nou aerul. Madeleine îşi îngropă faţa în ea. Scoţianul făcu următoarea mişcare logică:

— Să trecem la lucruri serioase, băiete. Cât vrei ca să uiţi de istoria familiei Sprague?

Am studiat dormitorul, alegând din priviri obiecte – şi etichetele cu preţuri despre care Madeleine îmi povestise cu atâta mândrie. Picasso-ul de pe peretele din fund – o sută douăzeci de miare. Două vase din dinastia Ming, de pe măsuţa de toaletă – şapteşpe mii bucata. Maestrul olandez de deasupra patului costase vreo două sute de miare, iar oribilul grifon precolumbian de pe noptieră vreo douăşpe jumate. Emmett îmi spuse zâmbitor:

— Văd că eşti sensibil la lucruri frumoase. Admir treaba

asta. Iar nişte lucruri aşa de frumoase pot fi chiar acum ale tale. Nu trebuie decât să-mi spui ce vrei.

Am tras întâi în Picasso. Amortizorul fâsâi şi glonţul de 45 sfâşie pictura în două. Au urmat cele două vase Ming, transformate într-o explozie de cioburi. Am ratat grifonul din prima încercare – dar m-am ales cu un premiu de consolare: o oglindă cu rama aurită. Tati şi fetiţa lui stăteau în pat, îngrămădiţi unul într-altul. Am ochit un Rembrandt sau un Tiţian sau ce mama dracu' o fi fost. Glonţul făcu o gaură de toată frumuseţea, smulgând cu el şi o bucată din perete. Rama căzu exact peste umărul lui Emmett. Simţeam cum fierbinţeala armei îmi arde mâna, dar am continuat s-o ţin strâns. Mai aveam pe ţeavă un singur glonţ cu care să obţin destăinuirea dorită.

Mirosul de praf de puşcă, fumul şi norii de tencuială făceau aerul irespirabil. Patru sute de miare reduse la fâşii de cârpă şi cioburi. Cei doi Sprague erau o împletitură de membre pe pat. Emmett se eliberă primul, o mângâie pe Madeleine, apoi îşi frecă pleoapele şi-şi miji privirea.

I-am înfipt ţeava pistolului în ceafă.

— Tu, Georgie, Betty. Convinge-mă sau îţi fac praf toată nenorocita asta de casă!

Emmett tuşi şi mângâie şuviţele răvăşite ale lui Madeleine.

— Tu şi propria ta fiică... am zis eu.

Fosta mea gagică de bani gata ridică privirea. Faţa îi era un dezastru: lacrimi uscate, praf, ruj.

— Tati nu-i tatăl meu adevărat şi n-am făcut-o niciodată... deci nu-i nici un păcat.

— Atunci cine-i? am întrebat.

Emmett se întoarse, împingând uşor arma în altă direcţie. Nu părea deloc răscolit sau furios. Arăta ca un om de afaceri care se pregăteşte de negocierea unui contract dur.

— Visătorul de Georgie e tatăl lui Maddy, iar Ramona e maică-sa. Vrei şi detalii sau te mulţumeşti cu atât?

M-am aşezat pe unul din fotoliile tapiţate cu mătase de lângă pat.

— Vreau să aud totul. Şi să nu minţiţi, c-o să-mi dau seama.

Emmett se ridică şi îşi aranjă hainele, privind cu jale camera distrusă. Madeleine intră în baie. Peste câteva secunde se auzi cum începe să curgă apa. Emmett se aşează pe marginea patului şi îşi puse hotărât mâinile pe genunchi, de parcă s-ar fi pregătit pentru o confesiune ca între bărbaţi. Ştiam că speră să scape spunându-mi numai ce vrea el, dar ştiam şi c-o să-l fac să toarne tot, până la ultima picătură. Cu orice preţ.

— Pe la mijlocul anilor ’20 Ramona a vrut să facă un copil, începu el. Eu nu voiam şi mă săturasem să mă tot bată la cap cu chestia asta. Într-o noapte m-am îmbătat şi mi-a trecut prin cap ceva. „Mamă, vrei un copil? Las’ că-ţi torn eu un flăcău exact ca mine.“ I-am tras-o fără prezervativ, m-am trezit din beţie şi nu m-am mai gândit la chestia asta. Eu nu ştiam, dar între timp ea se combinase cu Georgie, numai ca să facă plodul ăla după care jelea atât. Aşa s-a născut Madeleine, iar eu am crezut că-i rezultatul nopţii aceleia. Am iubit-o. Era fetiţa mea. Peste doi ani m-am gândit să mai facem un copil şi aşa s-a născut Martha. Băiete, ştiu c-ai omorât doi oameni, chestie cu care eu nu mă pot lăuda. Aşa că ştii ce-nseamnă să te doară. Maddy avea unsprezece ani când mi-am dat seama că-i leită Georgie. L-am căutat şi i-am făcut faţa zdrenţe cu un şiş de cioroi. Când am văzut că mai avea puţin şi murea, l-am dus la spital şi i-am mituit pe administratori să-l treacă în fişă ca „victima unui accident de circulaţie“. Când a ieşit din spital, era o epavă desfigurată şi jalnică. L-am implorat să mă ierte, i-am dat bani şi i-am găsit de lucru: îngrijitor al proprietăţilor mele şi gunoier la primărie.

Mi-am amintit că la un moment dat m-am mirat că Madeleine nu seamănă cu nici unul dintre părinţi. Mi-am amintit că auzisem de la Jane Chambers ceva despre accidentul de maşină şi prăbuşirea lui Georgie la condiţia de boschetar. Până aici povestea lui Emmett era credibilă.

— Dar cum rămâne cu Georgie? Te-ai gândit vreodată că-i nebun? Periculos?

Emmett mă bătu afectuos pe genunchi, ca de la bărbat la bărbat.

— Tatăl lui Georgie a fost Redmond Tilden, un doctor destul de celebru din Scoţia. Era anatomist. Şi cum pe vremea aia biserica era destul de strictă, doctorul Redmond nu avea voie să disece decât criminalii executaţi şi pedofilii hăituiţi şi omorâţi cu pietre de săteni. Lui Georgie îi cam plăcea să pună mâna pe organele pe care le arunca taică-său. Am auzit în copilărie un zvon pe care tind să-l cred. Cică doctorul a cumpărat într-o zi un cadavru de la jefuitorii de morminte, a dat să-i taie inima şi a văzut că încă îi mai bate. Georgie era de faţă şi se pare că faza l-a fermecat. Şi cred povestea asta, pentru că în Argonne scotea baioneta ori de câte ori vedea un neamţ mort. Nu sunt foarte sigur, dar cred c-a profanat nişte morminte şi pe aici, prin America. Scalpuri, organe interne... Scârbos!

Am avut dintr-odată o revelaţie. Jane Chambers îmi povestise că Georgie şi Ramona puneau în scenă aventurile lui Emmett din Primul Război Mondial, iar acum doi ani, la cină, Ramona spusese ceva despre „episoade din trecutul domnului Sprague de care el ar fi preferat să uite“. Am avut brusc o intuiţie:

— Cum ai putut să suporţi un asemenea nebun?

— Băiete, ai fost şi tu idolatrizat la un moment dat. Ştii cum e când trebuie să ai grijă de un om slab. E o legătură specială. Ca şi când ai avea un frate mai mic şi neghiob.

— Eu am avut cândva un frate mai mare şi neghiob. L-am admirat foarte tare.

Emmett râse – căznit:

— Eu n-am trecut niciodată prin aşa ceva.

— Nu zău? Eldridge Chambers spunea altceva. Înainte să moară, a lăsat un dosar la Consiliul Local. Se pare că a asistat la câteva dintre mascaradele Ramonei şi ale lui Georgie de prin anii ’30. Fetiţe cu kilturi soldăţeşti şi muschete de jucărie, Georgie ţinând piept nemţilor, tu dând bir cu fugiţii, ca un nenorocit laş...

Emmett se făcu roşu ca racul şi încercă să schiţeze un zâmbet superior, dar îi ieşi unul chinuit. Gura i se schi-

monosi şi-i zvâcni spasmodic.

— Laşule! am urlat şi i-am tras una cât am putut de tare.

Scoţianul mare şi tare începu să bocească de ziceai că-i un copil. Madeleine ieşi din baie cu machiajul refăcut şi haine curate. Se duse la pat şi-l îmbrăţişă pe „tati“ al ei, ţinându-l exact aşa cum o ţinuse el cu câteva minute mai devreme.

— Povesteşte-mi, Emmett! i-am ordonat.

Individul dădea apă la şoareci pe umărul falsei lui fiice, iar ea îl mângâia cu de zece ori mai multă tandreţe decât îmi oferise mie vreodată. În cele din urmă tipul reuşi să scoată o şoaptă timorată:

— Nu puteam să-l îndepărtez pe Georgie, pentru că mi-a salvat viaţa. Ne-am rătăcit de compania noastră şi am rămas singuri pe un câmp plin de cadavre. O patrulă germană plecase în recunoaştere şi înfigea baioneta în toţi britanicii, vii sau morţi. Georgie a adunat un morman de nemţi deasupra noastră. Erau cu toţii sfâşiaţi după un atac cu mortiere. Georgie m-a pus să mă strecor sub toate braţele, picioarele şi maţele alea şi să stau acolo, iar când totul s-a terminat, m-a curăţat şi mi-a povestit despre America, ca să mă binedispună. Aşa că, vezi, n-am putut...

Şoapta lui Emmett se stinse. Madeleine îl mângâie pe umeri şi-i ciufuli părul.

— Am aflat că filmul porno cu Betty şi Linda n-a fost făcut în Tijuana. A avut Georgie vreo legătură cu el?

Îmi răspunse Madeleine, iar vocea ei avea timbrul pe care îl avusese cea a lui Emmett un pic mai devreme, când încerca să mă ameţească:

— Nu. M-am întâlnit cu Linda la La Verne’s Hideaway şi ea mi-a povestit că are nevoie de un loc unde să toarne un filmuleţ. M-am prins imediat despre ce-i vorba şi, cum doream să fiu din nou împreună cu Betty, le-am lăsat să folosească una din casele libere ale lui tati, una care avea în sufragerie nişte decoruri vechi. Betty, Linda şi Duke Wellington au turnat filmul, iar Georgie i-a văzut. Tot dădea târcoale caselor goale ale lui tati şi i s-a pus pata pe Betty. Probabil pentru că semăna cu mine... fiica lui.

Am întors capul într-o parte, ca să-i uşurez mărturisirea.

— Şi după aia?

— Cam înainte de Ziua Recunoştinţei Georgie a venit la tati şi i-a zis „Dă-mi-o pe fata aia“. L-a ameninţat că o să spună la toată lumea că tati nu-i tati al meu şi că o să mintă în legătură cu ce-am făcut noi, ca lumea să creadă că am comis incest. Am căutat-o pe Betty, dar n-am putut să dau de ea. Ulterior am aflat că pe atunci era în San Diego. Tati l-a lăsat pe Georgie să stea în garaj, fiindcă tipul îi cerea din ce în ce mai multe chestii. I-a dat bani, ca să-i închidă gura, dar el a rămas tot obraznic şi îngrozitor. Apoi, în duminica aia, Betty ne-a sunat aşa, din senin. Băuse şi-mi spunea Mary sau cam aşa ceva. Mi-a zis că îi suna pe toţi prietenii din agenda ei neagră, ca să obţină un împrumut. I l-am dat pe tati, iar el i-a oferit bani în schimbul unei întâlniri cu un bărbat cumsecade, o cunoştinţă de-a lui. Vezi tu, noi am crezut că Georgie o voia pe Betty doar pentru... sex.

— Doar ştiaţi de ce-i în stare! Cum de-aţi crezut una ca asta? am întrebat.

Emmett izbucni:

— Îi plăcea să *atingă* mortăciuni! Era pasiv! Nu mi-a trecut prin cap că-i un nenorocit de criminal!

Le-am uşurat restul povestirii:

— Şi i-aţi spus că Georgie are pregătire medicală?

— Da, fiindcă Betty respecta doctorii, confirmă Madeleine. Şi nici nu voiam să se simtă ca o târfă.

Mai că-mi venea să râd.

— Şi pe urmă?

— Păi, cred că restul îl ştii.

— Povesteşte-mi totuşi.

Madeleine se execută, plină de ură:

— Betty a venit până aici cu autobuzul. Apoi a plecat împreună cu Georgie. Ne-am închipuit c-o va duce într-un loc decent.

— Cum ar fi motelul Red Arrow?

— Nu! Într-una din casele mai vechi ale lui tati, de care avea el grijă. Betty şi-a uitat poşeta şi am crezut c-o să se

întoarcă după ea, dar nu s-au mai întors nici ea, nici Georgie. Apoi au apărut ziarele şi ne-am închipuit ce trebuie să se fi întâmplat.

Dacă Madeleine îşi imagina că îşi încheiase mărturisirea, se înşela.

— Povesteşte-mi ce aţi făcut pe urmă. Cum aţi muşamalizat totul.

Madeleine continua să-l mângâie pe Emmett în timp ce vorbea:

— M-am dus s-o caut pe Linda Martin şi am găsit-o la un motel din Valley. I-am oferit bani şi i-am spus că dacă o saltă poliţia şi-o întreabă de film, să declare că a fost turnat în Tijuana cu o echipă de mexicani. Şi-a ţinut promisiunea când aţi pus mâna pe ea şi a menţionat filmul doar pentru că avea o copie în geantă. Am încercat să-l găsesc pe Duke Wellington. N-am reuşit. Eram îngrijorată, dar apoi el a trimis la *Herald-Express* scrisoarea alibi şi n-a spus în ea nimic despre locul unde făcuse filmul. Aşa că eram în siguranţă. Apoi...

— Apoi am apărut eu în scenă. M-ai muls de informaţii despre caz şi mi-ai aruncat mici momeli despre Georgie, să vezi dacă muşc.

Madeleine încetă să-l mângâie pe tati şi începu să-şi studieze manichiura.

— Da.

— Cum rămâne cu alibiul pe care mi l-ai dat? Laguna Beach... Puteam să-i întreb pe servitori.

— Le-am dat şi lor bani, în caz că le-ai fi pus într-adevăr întrebări. Ei nu vorbesc prea bine engleza şi, firește, tu m-ai crezut.

Acum Madeleine zâmbea. Am întrebat:

— Cine a expediat fotografiile lui Betty şi agenda neagră? Cineva a expediat nişte plicuri şi ai spus că Betty şi-a uitat geanta aici.

Madeleine izbucni în râs.

— Aia a fost geniala mea soră, Martha! Aflase că o cunosc pe Betty, dar în seara în care Betty şi Georgie au fost aici, ea nu era acasă. Nu ştia că Georgie îl şantajează

pe tati sau că a ucis-o pe Betty. A rupt din agendă paginile cu numerele noastre şi a scrijelit feţele bărbaţilor din fotografii, vrând să vă sugereze să căutaţi o lesbiană – mai precis, pe mine. Voia să mă denigreze, să mă vadă amestecată în povestea asta. A sunat şi la poliţie şi le-a dat un pont despre La Verne's. Feţele scrijelite sunt *trés à* la geniala Martha – când e supărată, zgârie ca o pisică.

Ceva din spusele ei nu-mi părea în regulă, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

— Martha ţi-a spus toate astea?

Madeleine îşi lustrui gheruţele roşii.

— Când numele din agenda neagră au ajuns în ziare, am ştiut că Martha trebuie să fi fost. I-am smuls o mărturisire.

M-am întors către Emmett.

— Unde-i Georgie?

Bătrânul se foi.

— Probabil că stă într-una din casele mele libere. Îţi aduc o listă.

— Adu-mi şi paşapoartele voastre.

Emmett părăsi câmpul de luptă din dormitor.

— Chiar mi-ai plăcut, Bucky. Sincer, zise Madeleine.

— Păstrează-ţi poantele astea pentru tati. Acum tu eşti aia care poartă pantaloni în casă, aşa că păstrează-ţi dulcegăriile pentru el.

— Ce ai de gând să faci?

— În primul rând mă duc acasă şi pun totul pe hârtie, după care ataşez documentul la nişte mandate pentru citarea unor martori importanţi – pe numele tău şi al lui tati. Apoi o să le las la un alt poliţist, în caz că tati apelează la prietenul său Mickey Cohen şi pune un preţ pe capul meu. Pe urmă îi iau urma lui Georgie.

Emmett se întoarse şi-mi înmână patru paşapoarte americane şi o foaie de hârtie.

— Dacă emiţi mandatele alea, o să te distrugem în instanţă. Toată relaţia noastră o să iasă la iveală.

M-am ridicat şi am sărutat-o apăsat pe fata de bani gata.

— Atunci o să ne ducem la fund împreună.

●●●

Nu m-am dus acasă să-mi scriu raportul. Am parcat la câteva străzi distanţă de vila familiei Sprague şi am studiat lista cu adrese, speriat de bărbăţia de care dăduse dovadă Madeleine şi de faptul că intuise perfect impasul în care intrasem.

Casele erau situate în două zone: Echo Park şi Silverlake şi, în partea cealaltă a oraşului, în Watts – un teritoriu nesigur pentru un alb de cincizeci şi trei de ani. Silverlake-Echo, aflată la câţiva kilometri la est de muntele Lee, era o zonă deluroasă, ruptă de lume, cu multe străduţe întortocheate şi cu verdeaţă – genul de teren pe care un necrofil l-ar găsi atrăgător. După ce am încercuit cinci adrese de pe foaia de la Emmett, am pornit într-acolo.

Primele trei erau nişte cocioabe pustii, fără electricitate, cu geamurile sparte şi cu pereţii pictaţi cu sloganuri ale bandelor de mexicani. Nici urmă de camioneta Ford din ’39, cu numărul de înmatriculare 6B119A- doar pustiul răscolit de vântul Santa Ana, care sufla dinspre Hollywood Hills. În drum spre a patra locuinţă, chiar când trecuse de miezul nopţii, mi-a venit o idee... sau, mai bine zis, ideea m-a înrobit:

Omoară-l!

Nu tu glorie publică, nu tu ruşine publică, ci doar dreptate privată. Lasă familia Sprague nepedepsită sau smulge-i o declaraţie amănunţită lui Georgie înainte să apeşi pe trăgaci. Pune-l să aştearnă totul pe hârtie şi găseşte apoi modalitatea prin care, cu ajutorul ei, să le faci rău după pofta inimii.

Omoară-l!

Şi încearcă să te împaci cu situaţia.

Şi încearcă să duci o viaţă normală cu amicul lui Mickey Cohen pe urmele tale.

Mi-am scos ideile astea din minte când am ajuns la a patra casă, situată într-o fundătură, şi am remarcat că este intactă: exterior normal, peluză frumos îngrijită... Am parcat la două case distanţă şi am pornit în recunoaştere pe jos.

Nici urmă de camionetă Ford, deşi era destul spaţiu lângă bordură.

Am cercetat casa de pe trotuar. Era o clădire bej, micuţă, din anii ’20, în formă de cub, tencuită şi cu acoperişul din grinzi de lemn. I-am dat ocol de la aleea de la intrare până la curtea micuţă din spate şi am străbătut o potecuţă pavată cu dale de piatră, ce ducea spre uşa din faţă. Nu se vedea nici o lumină. Ferestrele erau acoperite toate cu ceea ce păreau a fi nişte draperii groase, de camuflaj. Locul era cu desăvârşire liniştit.

Mi-am scos arma şi am sunat la uşă. Au trecut douăzeci de secunde. N-a deschis nimeni. Mi-am trecut degetele de-a lungul tocului uşii. Am dat de o crăpătură. Am luat cătuşele şi le-am folosit drept pârghie. Încuietoarea n-a cedat. Am crestat lemnul din jurul încuietorii până când am simţit că uşa începe să se hâţâne. I-am tras un şut uşurel şi s-a deschis.

Lumina de afară m-a ajutat să găsesc un întrerupător. Am aprins becul şi am dat cu ochii de o cameră pustie, plină cu pânze de păianjen. Am ieşit pe verandă şi am închis uşa. Draperiile de camuflaj nu lăsau să se vadă nici urmă de lumină. Am intrat din nou în casă, am închis iar uşa şi am blocat-o cu ajutorul unor aşchii de lemn vârâte în zăvor.

Odată intrarea din faţă blocată, m-am deplasat spre spatele casei. Dintr-o cameră de lângă bucătărie venea un miros greu, ca de medicamente. Am deschis uşa cu piciorul şi am pipăit peretele, căutând un întrerupător. Am apăsat pe unul şi am fost orbit de lumina puternică. Apoi vederea mi s-a adaptat şi am identificat sursa mirosului. Formol.

Pereţii erau acoperiţi de rafturi pe care se aflau borcane cu organe conservate. Pe podea era o saltea pe jumătate acoperită cu o pătură cazonă. Deasupra ei zăceau un scalp roşcat şi două caiete. Am respirat adânc şi m-am silit să privesc *totul*.

În fluid pluteau creiere, ochi, inimi şi intestine. O mână de femeie, cu verigheta rămasă încă pe inelar. Ovare. Bucăţi de viscere diforme. Un borcan plin cu penisuri.

Fragmente de gingii cu dinţi de aur.

Am simţit că mi se face rău şi m-am ghemuit pe saltea, ca să nu mai văd ororile alea. Am luat unul din caiete şi l-am răsfoit. Paginile erau acoperite cu un scris ferm, care descria în amănunt profanări de morminte. Cimitirele, locurile de veci şi datele erau trecute pe coloane separate. Când am dat cu ochii de „East Los Angeles Lutheran“, unde era înmormântată mama, am scăpat caietul şi m-am agăţat de pătură, ca să am un punct de sprijin. Stratul uscat şi scorţos de spermă ce-o acoperea de la un cap la altul m-a făcut s-o arunc cât colo. Apoi am deschis la mijloc celălalt caiet, iar scrisul masculin, mare şi ferm, m-a purtat înapoi în timp la data de 14 ianuarie 1947:

Marţi dimineaţă, când s-a trezit, mi-am dat seama că nu mai rezistă mult şi, oricum, nu mai puteam risca să rămân multă vreme sus, pe deal. Mai devreme sau mai târziu, mai mult ca sigur şi-ar fi făcut apariţia boschetarii şi îndrăgostiţii. Ieri am remarcat că-i al naibii de mândră de ţâţişoarele ei – chiar şi când le-am ars cu Chesterfieldurile. M-am hotărât să i le tai pe îndelete.

Era încă înmărmurită, poate chiar şocată, i-am arătat bâta de baseball a lui Joe DiMaggio de la Louisville Slugger, care mi-a oferit atât de multe plăceri de duminică noaptea încoace. Am tachinat-o cu ea. Asta a scos-o din starea de prostraţie. I-am vârât-o în crăpătura ei mititică şi aproape că şi-a înghiţit căluşul. Mi-aş fi dorit să am nişte cuie cu care să ghintuiesc bâta, să fie ca o fecioară de fier[54] *sau ca o centură de castitate pe care să n-o uite prea curând. Am ameninţat-o cu bâta, apoi i-am deschis cu vârful cuţitului o arsură de ţigară pe care i-o făcusem pe sânul stâng. Şi-a muşcat căluşul atât de tare, încât din rana pe care i-o făcusem când am lovit-o peste dinţi cu Joe DiMaggio a ţâşnit sângele. Am înfipt cuţitul în ea până când am dat de un os, apoi l-am*

[54] Instrument de tortură medieval. Victima era închisă într-o carcasă metalică ce avea în interior ţepi şi cuie metalice mari. Era aşezată în picioare şi lăsată acolo până când murea în urma hemoragiei.

răsucit. Ea a încercat să ţipe şi căluşul i-a alunecat adânc în gâtlej. I l-am scos cu totul o secundă, iar ea a strigat-o pe maică-sa. I l-am pus înapoi, de data asta mai strâns, şi m-am apucat să-i tai ţâţişoara dreaptă.

Rănile făcute de frânghie încep să i se infecteze. Frânghia i-a pătruns în glezne şi tăieturile îi mustesc de puroi...

Am pus caietul jos, ştiind că sunt în stare s-o fac, ştiind că dacă mă apucă şovăiala, câteva pagini în plus mă vor face să mă răzgândesc. M-am ridicat. Borcanele cu organe mi-au atras atenţia: lucruri moarte, frumos înşirate, atât de ordonate, atât de perfecte. Mă întrebam dacă Georgie mai ucisese vreodată până atunci, când am observat un borcan care stătea solitar pe pervaz, deasupra saltelei.

În el era o bucată triunghiulară de piele, tatuată cu o inimă şi cu însemnele Aviaţiei Militare în interiorul ei, iar dedesubt cuvintele „Betty & maiorul Matt“.

Am închis ochii şi m-am cutremurat din cap până-n picioare. Mi-am încrucişat braţele înfrigurat şi am încercat să-i comunic lui Betty că-mi pare rău că am văzut acea părticică specială a ei, că nu am intenţionat să-mi vâr nasul acolo, că nu voiam decât să o ajut. Am tot repetat asta la nesfârşit, apoi am simţit o atingere blândă şi am fost recunoscător pentru blândeţea ei.

M-am întors şi am văzut un bărbat cu faţa plină de cicatrice, care ţinea în mâini nişte instrumente mici şi încovoiate, pentru tăierea şi prelevarea de probe. Se mângâia cu scalpelele pe obraji. Scăpând un icnet, am revenit cu picioarele pe pământ şi am dat să-mi scot pistolul. Două lame de oţel sfârtecară aerul în direcţia mea. Arma îmi alunecă din toc şi căzu pe podea.

Am făcut un pas înapoi. Lamele mi-au sfâşiat hainele şi mi-au tăiat clavicula. I-am tras lui Tilden un şut în vintre. Profanatorul de morminte, surprins de lovitură, se ghemui, apoi făcu un salt, se izbi de mine şi mă împinse în raftul din perete.

Borcanele se sparseră, formolul se împrăştie, iar bucăţile

dezgustătoare de organe se risipiră care încotro. Tilden stătea deasupra mea şi încerca să-şi coboare spre mine mâinile înarmate cu scalpele. L-am ţinut de încheieturi, apoi i-am tras un genunchi între picioare. A gemut, dar nu s-a dat la o parte, iar faţa lui se apropia din ce în ce mai mult de a mea. Când ajunse la câţiva centimetri, îşi dezveli dinţii şi mă muşcă. Am simţit că-mi sfâşie obrazul. I-am mai tras un şut. Forţa braţelor îi slăbi. Mă mai muşcă o dată de bărbie, apoi eu i-am lăsat brusc mâinile libere. Scalpelele se înfipseră în raftul din spatele meu. Am pipăit podeaua, în căutarea unei arme, şi am dat de o bucată mare de sticlă. Am implântat-o în faţa lui Georgie exact când el şi-a smuls scalpelele din raft. A urlat şi am simţit oţelul înfigându-mi-se în umăr.

Rafturile se prăbuşiră. Georgie căzu peste mine, cu sângele şiroindu-i dintr-o orbită goală. Am văzut revolverul pe podea, la câţiva centimetri distanţă, m-am târât, cu Georgie peste mine, până acolo şi am pus mâna pe el. Georgie înălţă capul şi scoase nişte răcnete animalice. Se aruncă spre gâtul meu, cu gura larg deschisă. Atunci i-am înfipt amortizorul în orbită şi i-am zburat creierii.

Capitolul treizeci şi trei

Russ Millard a fost cel care a venit cu un epitaf al cazului Short.

Am părăsit casa morţii într-o stare de surescitare maximă şi m-am dus direct la sediu. *Padre* tocmai se întorsese cu deţinutul de la Tucson. După ce l-a pus pe individ la popreală, l-am luat de o parte şi i-am spus întreaga poveste a legăturii mele cu familia Sprague – de la pontul pe care mi l-a dat Marjorie Graham în legătură cu lesbienele până la împuşcarea lui Georgie Tilden. La început Russ a rămas mut de uimire, apoi m-a dus la spitalul Central Receiving. Medicul de la Urgenţe mi-a făcut o injecţie antitetanică şi a exclamat:

— Dumnezeule, muşcăturile astea parc-ar fi de om!

După aceea mi le-a suturat.

Rănile de scalpel erau superficiale şi n-a fost nevoie decât să fie dezinfectate şi bandajate.

Când am ieşit, Russ mi-a spus:

— Cazul trebuie să rămână nerezolvat. O să fii pus pe liber dacă mai povesteşti cuiva ce s-a întâmplat. Iar acum hai să mergem să ne ocupăm de Georgie.

Am ajuns la Silverlake pe la ora trei dimineaţa. *Padre* a fost oripilat de ceea ce a văzut, dar şi-a păstrat sângele rece. Apoi bărbatul cel mai cumsecade pe care l-am întâlnit vreodată m-a lăsat mască. Întâi mi-a zis:

— Du-te şi aşteaptă lângă maşină,

El şi-a făcut de lucru cu nişte ţevi de lângă zid. S-a îndepărtat la aproape douăzeci de metri, după care şi-a

descărcat revolverul de serviciu, trăgând într-acolo. Gazul a explodat şi casa a fost cuprinsă de flăcări. Am plecat în trombă, cu farurile stinse. Russ mi-a aruncat următoarea replică:

— Obscenitatea aia nu merita să rămână în picioare.

Apoi m-a cuprins o sfârşeală de nedescris, urmată de somn. Russ m-a lăsat la El Nido. M-am aruncat în pat şi m-am cufundat într-un somn adânc de douăzeci de ore. Când m-am trezit, primele lucruri pe care le-am văzut au fost cele patru paşapoarte ale familiei Sprague, aruncate pe măsuţa de toaletă. Primul lucru care mi-a venit în minte a fost: *Trebuie să plătească*.

Dacă asupra lor urmau să se abată acuzaţii de încălcare a legislaţiei privind sănătatea şi siguranţa cetăţenilor sau ceva şi mai rău, voiam ca familia să rămână în ţară, să aibă de suferit, aşa că am sunat la Biroul Paşapoarte al S.U.A., m-am dat drept detectiv căpitan şi am formulat un ordin de interdicţie de eliberare a altor paşapoarte pentru toţi cei patru Sprague. A fost un gest de neputinţă, o înţepătură de ţânţar. M-am bărbierit şi am făcut duş, având grijă să nu-mi ud bandajele sau suturile. M-am tot gândit la finalul cazului, ca să nu mă gândesc la viaţa mea de rahat. Mi-am amintit că deunăzi Madeleine îmi spusese ceva aiurea, ceva complet fără noimă. În timp ce mă îmbrăcam, întrebarea nu mi-a dat pace, iar când am ieşit pe uşă ca să-mi cumpăr ceva de mâncare, mi-a picat fisa:

Madeleine a spus că Martha sunase la poliţie ca să le dea pontul cu La Verne’s Hideaway. Dar eu cunoşteam cazul Short mai bine decât oricare alt poliţist în viaţă şi nu exista nicăieri nici o referire la locul respectiv. Mi-au venit în minte două întâmplări. În dimineaţa de după prima mea întâlnire cu Madeleine, cât am fost de serviciu la telefoane, Lee primise un apel telefonic lung. După ieşirea aceea necontrolată, la proiecţia filmului porno, s-a dus direct la La Verne’s. Doar „geniala“ Martha putea să mă lumineze. Am pornit cu maşina spre Ad Agency Row, gata să o încolţesc.

●●●

Am găsit-o pe adevărata fiică a lui Emmett Sprague mâncându-şi prânzul singură, aşezată pe o bancă, la umbra clădirii Young & Rubicam. Când m-am aşezat vizavi de ea, nu şi-a ridicat privirea. Mi-am amintit că agenda neagră a lui Betty Short şi fotografiile au fost ridicate de la o cutie poştală aflată cu o stradă mai încolo.

Am urmărit-o pe bondoaca fetiţă-femeie cum ciuguleşte dintr-o salată şi, între timp, citeşte ziarul. În cei doi ani şi jumătate de când n-o mai văzusem se luptase aprig cu grăsimea şi tenul ei nesănătos, dar continua să arate ca o versiune feminină şi robustă a lui Emmett.

Martha puse ziarul jos şi mă observă. Mă aşteptam ca din ochii ei să ţâşnească săgeţi, dar mă surprinse cu un salut:

— Bună, domnule Bleichert.

Şi schiţă o urmă de zâmbet.

M-am apropiat şi m-am aşezat lângă ea. Cotidianul *Times* era deschis la rubrica *Fapt divers*: „Incendiu bizar la Silverlake Foothills. A fost găsit un cadavru carbonizat, imposibil de identificat“.

— Îmi cer scuze pentru desenul pe care l-am făcut cu voi doi în seara aceea, când ai venit la cină, spuse Martha.

I-am făcut semn spre ziar.

— Nu pari surprinsă să mă vezi.

— Bietul Georgie! Nu, nu sunt surprinsă. Tata mi-a zis că ştii totul. Am fost subestimată toată viaţa şi am avut mereu impresia că Maddy şi tata te subestimează şi pe tine.

Am ignorat complimentul.

— Ştii ce-a făcut „bietul Georgie“?

— Da. Încă de la început. I-am văzut în seara respectivă pe Georgie şi pe individa aia, Short, plecând de la noi cu maşina lui. Maddy şi tata habar n-au avut că ştiu, dar ştiam. Numai mama nu şi-a dat seama niciodată. L-ai ucis?

Nu i-am răspuns.

— Ai de gând să-i faci rău familiei mele?

Mândria din „mele“ mă străpunse ca un cuţit.

— Încă nu ştiu ce o să fac.

— Nu te condamn că vrei să le faci rău. Tata şi Maddy sunt nişte oameni îngrozitori. Eu însămi am riscat foarte mult încercând să-i răn esc.

— Te referi la faptul că ai expediat lucrurile lui Betty?

De data asta ochii Marthei aruncară săgeţi.

— Da. Am rupt din carneţel pagina pe care era scris numărul nostru, dar m-am gândit că mai sunt şi alte numere care să-i conducă pe poliţişti la tata şi la Maddy. N-am avut curajul să trimit numărul *nostru*. Ar fi trebuit. Eu...

Am oprit-o cu un gest.

— De ce, Martha? Îţi dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă poliţia ar fi aflat toată povestea cu Georgie? Acuzaţii de complicitate, tribunal, puşcărie...

— Nu mi-a păsat. Maddy vă avea pe tine şi pe tata, eu şi cu mama n-aveam nimic. Nu voiam decât să se ducă totul de râpă. Mama are lupus. I-au mai rămas puţini ani de viaţă. O să moară şi asta-i foarte nedrept.

— Dar fotografiile scrijelite? Ce-ai vrut să demonstrezi cu ele?

Martha îşi împreună degetele şi le răsuci până când i se albiră articulaţiile.

— Aveam nouăsprezece ani şi tot ce ştiam să fac era să desenez. Voiam ca Maddy să fie demascată drept limbistă, iar în ultima fotografie era chiar tata, tot cu faţa scrijelită. Am crezut că pe verso s-ar fi putut găsi amprentele lui. Îmi doream cu disperare să-i fac rău.

— Pentru că te atinge şi pe tine cum o atinge pe Madeleine?

— Pentru că nu mă atinge!

Mi-am luat inima-n dinţi pentru partea cea mai cumplită.

— Martha, tu ai sunat la poliţie şi le-ai dat un pont în legătură cu La Verne’s Hideaway?

Martha îşi plecă privirea.

— Da.

— Ai vorbit cu...

— I-am spus tipului despre sora mea limbistă, cum a întâlnit ea un poliţist pe nume Bucky Bleichert la La Verne’s, cu o noapte în urmă, şi că urma să-l întâlnească

din nou în seara aceea. Maddy se împăuna cu noua ei achiziţie şi eu eram geloasă. Dar am vrut să-i fac rău doar ei, nu şi ţie.

Îmi veni în minte imaginea lui Lee la secţia University, vorbind la telefon în timp ce eu eram în biroul alăturat, apoi Lee pornind în trombă spre La Verne’s când a fost scos din minţi de *Sclavele din infern*.

— Martha, povesteşte-mi sincer şi restul, i-am spus.

Martha se uită în jur şi se crispă toată. Îşi ţinea picioarele apropiate, braţele pe lângă corp, pumnii strânşi.

— Lee Blanchard a venit acasă la noi şi i-a spus tatei că a stat de vorbă cu femeile de la La Verne’s – nişte lesbiene care puteau să facă legătura între Maddy şi cazul Dalia Neagră. A mai spus că trebuie să plece din oraş şi că, în schimbul unei anumite sume de bani, o să uite să raporteze informaţia legată de Maddy. Tata a fost de acord şi i-a dat toţi banii pe care-i avea în seif.

Prin minte au început să-mi zburde alte gânduri. Lee îndopat cu benzedrină şi absent la sediul de la Primărie şi de la secţia University. Ieşirea iminentă din închisoare a lui Bobby De Witt – motivul pentru a o şterge din oraş. Banii lui Emmett – verzişorii pe care-i arunca în stânga şi-n dreapta în Mexic. Am întrebat-o cu o voce sugrumată:

— Mai e şi altceva?

Martha se încovrigase şi era foarte încordată.

— Blanchard s-a întors a doua zi. A cerut mai mulţi bani. Tata l-a refuzat şi atunci Blanchard l-a stâlcit în bătaie şi i-a pus o grămadă de întrebări despre Elizabeth Short. Maddy şi cu mine am auzit totul din camera alăturată. Mie mi-a plăcut la nebunie, dar lui Maddy nu i-a picat bine deloc. Era foarte furioasă. A plecat când n-a mai putut să suporte ploconelile iubitului ei tătic, dar eu am tras cu urechea în continuare. Tata era speriat că Blanchard o să arunce crima în cârca unuia dintre noi, aşa că a fost de acord să-i dea o sută de mii de dolari şi i-a povestit ce s-a întâmplat cu Georgie şi Elizabeth Short.

Pumnul învineţit al lui Lee. Minciuna lui: „Penitenţă pentru Junior Nash“. Telefonul lui Madeleine din seara

aceea: „Nu veni aici. Tati dă o cină de afaceri“. Împreunarea noastră sălbatică la Red Arrow, o oră mai târziu. *Lee putred de bogat în Mexic. Lee lăsându-l pe Georgie Tilden liber, în pizda mă-sii, deşi era vinovat!*

Martha îşi tamponă ochii, văzu că sunt uscaţi şi îmi puse o mână pe braţ.

— A doua zi a venit o femeie şi a luat banii. Asta-i tot.

Am scos din portofel fotografia lui Kay şi i-am arătat-o. Martha confirmă:

— Da, asta-i femeia.

M-am ridicat în picioare. Eram singur pentru prima oară de când se formase trioul nostru.

— Te rog, nu mai da în familia mea! spuse Martha. Te rog!

— Pleacă de-acolo, Martha! Nu-i lăsa să te distrugă.

●●●

M-am dus la şcoala elementară West Hollywood, am rămas în maşină şi n-am scăpat o clipă din priviri Plymouth-ul lui Kay din parcarea şcolii. În tot acest timp fantoma lui Lee mi-a cotropit gândurile – o companie nu tocmai plăcută pentru aproape două ore. La ora trei fix s-a sunat de ieşire. Peste câteva minute Kay a ieşit din clădire, înconjurată de un roi de copii şi profesori. Când a rămas singură lângă maşină, m-am îndreptat spre ea.

Aranja în portbagaj un braţ de cărţi şi lucrări, cu spatele la mine. Am interpelat-o:

— Cât ţi-a permis Lee să păstrezi din suta de mii de parai?

Kay încremeni cu mâna pe un teanc de picturi făcute de copii.

— Ţi-a povestit Lee despre legătura dintre mine şi Madeleine Sprague? De-aia ai urât-o pe Betty Short în tot timpul ăsta?

Kay îşi trecu degetele peste picturile micuţilor, după care se întoarse şi mă înfruntă:

— Tare, dar tare bine te mai pricepi la anumite lucruri!

Iată un alt compliment pe care nu voiam să-l aud.

— Răspunde-mi la întrebări.

Kay trânti capota portbagajului şi se uită ţintă în ochii mei.

— N-am acceptat un cent din banii ăia şi n-am ştiut nimic despre tine şi Madeleine Sprague până ce detectivii pe care i-am angajat nu mi-au dat numele ei. Lee era hotărât să fugă, indiferent de situaţie. Nu ştiam dacă o să-l mai văd vreodată şi am vrut să se bucure de tot confortul – dacă aşa ceva era cu putinţă. N-a avut încredere că o să se poată stăpâni dacă mai dă ochii cu Emmett Sprague, aşa că m-am dus eu după bani. Dwight, ştia că sunt îndrăgostită de tine şi a vrut să ne ştie împreună. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care a plecat.

Simţeam că mă cufund în nisipurile mişcătoare ale vechilor noastre minciuni.

— Nu a plecat, a *fugit* de jaful de la Boulevard-Citizens, de înscenarea pregătită lui De Witt, de încurcătura în care se afla cu Departa...

— Ne-a iubit! Nu-i contesta acest lucru.

Am privit parcarea de jur-împrejur. Mai mulţi profesori stăteau lângă maşinile lor şi trăgeau cu ochiul la gâlceava celor doi soţi. Erau prea departe ca să audă ceva. M-am gândit că şi-or închipui că ne certăm de la copii, de la vreo ipotecă sau vreo aventură extraconjugală.

— Kay, Lee aflase cine e ucigaşul lui Elizabeth Short. Ştiai treaba asta?

Kay îşi lăsă privirea în pământ.

— Da.

— Şi puţin i-a păsat.

— Atunci lucrurile o luaseră razna. Lee s-a dus în Mexic după Bobby şi mi-a spus că o să se ocupe de ucigaş la întoarcere. Dar nu s-a mai întors şi nu voiam să te duci după el.

Am apucat-o pe soţia mea de umeri şi am strâns-o până când s-a uitat în ochii mei.

— Şi nu mi-ai spus nici mai târziu? Nu i-ai spus nimănui? Kay îşi lăsă din nou capul în piept. I l-am smucit în sus cu

ambele mâini.

— Nu i-ai spus nimănui?

Cu cel mai calm şi mai profesoral ton cu putinţă, Kay Lake Bleichert îmi răspunse:

— Era cât pe ce să-ţi spun ţie. Dar ai început să umbli din nou după fuste şi să aduni fotografii cu ea. Nu mai voiam decât să mă răzbun pe femeia ce i-a distrus pe cei doi bărbaţi pe care i-am iubit.

Am ridicat mâna s-o lovesc, dar m-a străfulgerat amintirea lui Georgie Tilden şi m-am oprit.

Capitolul treizeci şi patru

Am sunat la secţie, mi-am luat ultimele zile de concediu medical la care aveam dreptul şi am petrecut o săptămână arzând gazul de pomană la El Nido. Am citit şi am ascultat jazz la radio, încercând să nu mă gândesc la viitor. Am studiat cu atenţie dosarul, deşi ştiam că e un caz închis. Martha Sprague şi Lee, ambii în varianta lor din copilărie, îmi bântuiau visele. Câteodată li se alătura clovnul cu gura tăiată al lui Jane Chambers, care îmi azvârlea reproşuri prin găurile căscate în obraz.

Cumpăram în fiecare zi toate cele patru ziare din L.A. şi citeam fiecare rubrică. Tevatura cu semnul „Hollywood“ trecuse şi nu se făcuse nici o referire la Emmett Sprague, la ancheta Marelui Juriu în cazul clădirilor făcute de mântuială sau la casa incendiată şi la cadavru. Aveam sentimentul că ceva nu e în regulă.

Mi-a luat ceva timp – ore în şir petrecute holbându-mă la cei patru pereţi, cu mintea golită de orice gând –, dar în cele din urmă am pus degetul pe rană.

„Rana“ era o vagă bănuială că Emmett Sprague ne-a montat pe mine şi pe Lee să-l ucidem pe Georgie Tilden. Cu mine a fost insolent:

— Să-ţi spun unde poţi să-l găseşti pe Georgie?

Insolenţa i se potrivea ca o mănuşă. Dacă ar fi încercat o abordare ocolită, aş fi devenit bănuitor. Iar pe Lee l-a trimis pe urmele lui Georgie imediat după ce Lee l-a stâlcit în bătaie. Oare spera ca mânia lui Lee să atingă apogeul când va da cu ochii de ucigaşul Daliei? Oare ştia de colecţia lui

de fetişuri furate din morminte şi spera că asta o să ne scoată din minţi? Spera ca Georgie să se arunce într-o confruntare – o confruntare care ar fi avut ca rezultat fie eliminarea lui, fie eliminarea poliţiştilor lacomi şi băgăcioşi care îi creau atâtea neplăceri? De ce? Pentru ce motiv? *Pentru a se proteja pe el însuşi?*

Teoria avea o singură hibă – îndrăzneala incredibilă, aproape sinucigaşă, a lui Emmett, care nu era deloc tipul sinucigaşului.

Iar cu Georgie Tilden – neîndoielnic, ucigaşul Daliei Negre – pus la popreală, nu avea nici un motiv logic să se comporte ca atare. Totuşi ceva încă nu era în regulă.

În ’47, când m-am cuplat cu Madeleine, ea a pomenit de faptul că-i lăsa bilete lui Betty Short prin diverse baruri: „Sosia ta ar vrea să te întâlnească“. I-am spus că la un moment dat imprudenţa asta ar putea s-o coste, la care ea mi-a răspuns: „O să rezolv eu situaţia“.

Cel mai potrivit să „rezolve situaţia“ ar fi fost un poliţist, iar eu am refuzat. *Şi*, din punct de vedere cronologic, Madeleine a spus aceste cuvinte chiar în jurul datei când Lee Blanchard i-a şantajat pentru prima oară.

Era pură teorie, subţire şi fără probe solide – probabil încă o minciună, o jumătate de adevăr sau încă o informaţie inutilă dintr-un şir lung şi inutil. O enigmă neelucidată de un poliţist, un coate-goale, a cărui viaţă era construită pe minciuni. Iată singurul motiv care-mi venea în minte când îmi propuneam să urmăresc şi cea mai improbabilă pistă. Fără acest caz, nu mai aveam nimic pe lumea asta.

●●●

Am împrumutat maşina personală a lui Harry Sears şi i-am filat pe cei din familia Sprague trei zile şi trei nopţi la rând. Martha se ducea la serviciu şi se întorcea direct acasă. Ramona n-a ieşit deloc. Emmett şi Madeleine au făcut cumpărături şi alte câteva drumuri în timpul zilei. În primele două seri toţi patru au rămas în casă. În a treia

seară Madeleine a ieşit la agăţat deghizată în Dalia.

Am urmărit-o până la barul cu striptease de pe 8th Street, Zimba Room, unde a fost înconjurată de un grup de marinari şi piloţi, şi apoi la hogeacul de la intersecţia dintre 9th şi Irolo, unde s-a dus cu un locotenent de marină. De data aceasta n-am mai simţit nici gelozie, nici impulsuri sexuale. Am tras cu urechea în faţa uşii de la numărul 12 şi am auzit postul de radio KMPC. Jaluzelele erau trase, aşa că nu vedeam nimic. Singura abatere a lui Madeleine de la vechiul ei *modus operandi* a fost faptul că şi-a lăsat baltă iubiţelul pe la ora două dimineaţa şi s-a dus acasă. Lumina din camera lui Emmett s-a aprins la scurt timp după ce Maddy a intrat pe uşă.

În ziua a patra am luat o pauză, dar am revenit la locul de supraveghere de pe Muirfield Road la scurt timp după lăsarea întunericului. Tocmai ieşeam din maşină, ca să-mi mai dezmorţesc picioarele, când am auzit:

— Bucky? Tu eşti?

Era Jane Chambers, care îşi plimba spanielul maro cu alb. M-am simţit ca un copil prins cu mâna în chiseaua cu dulceaţă.

— Bună, Jane.

— Bună şi ţie. Ce faci? Spionezi? Te ţii după Madeleine?

Mi-am amintit de conversaţia noastră despre familia Sprague.

— Savurez aerul proaspăt al serii. Cum îţi sună?

— A minciună. Vrei să bei ceva răcoritor la mine?

Am aruncat o privire involuntară spre fortăreaţa în stil Tudor. Jane comentă:

— Măi să fie! Văd că ţi s-a pus pata rău de tot pe familia asta.

Am râs şi am simţit înţepături uşoare în rănile provocate de muşcături.

— Măi să fie! M-ai prins cu mâţa-n sac. Hai să bem ceva.

Am dat colţul pe June Street. Jane îi scoase lesa câinelui, care o zbughi înaintea noastră şi urcă scările spre uşa din faţă a clădirii în stil colonial ce aparţinea familiei Chambers. L-am ajuns din urmă peste câteva secunde. Jane deschise

uşa. Şi iată-l pe amicul din coşmarurile mele – clovnul cu gura tăiată. M-am cutremurat.

— Blestemăţia asta!

Jane zâmbi.

— Vrei să-l acopăr cu ceva?

— Nu, te rog.

— Ştii, după ce-am vorbit atunci despre el, m-am interesat puţin despre povestea lui. M-am descotorosit de o grămadă din lucrurile lui Eldridge şi mă gândeam să-l donez unei fundaţii. Totuşi e prea valoros ca să-l dau de pomană. Este un Frederick Yannantuono original şi a fost inspirat de un roman clasic – *Omul care râde* de Victor Hugo. În carte este vorba despre...

În cocioaba în care a fost ucisă Betty Short era un exemplar din *Omul care râde*. Gândurile mi se învălmăşeau în cap de abia mai auzeam ce-mi spune Jane.

— ...un grup de spanioli din secolele cincisprezece-şaisprezece. Li se spunea *comprachicos*. Răpeau şi torturau copii, apoi îi mutilau şi-i vindeau aristocraţilor, ca să fie folosiţi pe post de bufoni la curte. Aşa-i că-i oribil? Clovnul din pictură este personajul principal al romanului, Gwynplain. În copilărie i-au tăiat gura de la o ureche la alta. Bucky, te simţi bine?

GURA TĂIATĂ DE LA O URECHE LA ALTA.

M-am înfiorat şi am schiţat un zâmbet forţat.

— Mă simt bine. Cartea mi-a amintit de ceva. O chestie mai veche. O simplă coincidenţă.

Jane îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu arăţi deloc bine. Vrei să mai auzi o coincidenţă? Credeam că Eldridge nu s-a avut bine cu nimeni din familie, dar am găsit chitanţa. Ramona Sprague a fost cea care i-a vândut tabloul.

Timp de o fracţiune de secundă am avut impresia că Gwynplain scuipă sânge spre mine. Jane mă apucă de braţe.

— Bucky, ce ai păţit?

Mi-am recăpătat glasul.

— Mi-ai povestit că soţul tău ţi-a cumpărat tabloul acum

doi ani, de ziua ta. Corect?

— Da. Ce...?

— În ’47?

— Da. Buck...

— *Când* e ziua ta?

— Pe 15 ianuarie.

— *Arată-mi chitanţa!*

Cu o privire speriată, Jane răsfoi nişte hârtii de pe masa din capătul holului. M-am uitat fix la Gwynplain şi am suprapus în mintea mea prim-planurile de pe 39th cu Norton şi figura lui. Apoi am auzit:

— Ei, ai de gând să-mi spui şi mie ce se întâmplă?

Am luat bucata de hârtie. Era purpurie şi acoperită cu un scris masculin, cu litere mari şi inegale: „Am primit de la Eldridge Chambers suma de 3.500,00 dolari, reprezentând contravaloarea picturii lui Frederick Yannantuono *Omul care râde*. Această chitanţă constituie dovada că domnul Chambers este proprietarul tabloului. Ramona Cathcart Sprague, 15 ianuarie 1947“.

Scrisul de mână coincidea cu cel din jurnalul abominabilei crime pe care îl citisem înainte de a-l ucide pe Georgie Tilden.

Ramona Sprague era cea care a omorât-o pe Elizabeth Short.

Am îmbrăţişat-o pe Jane cu putere, apoi am plecat în goană, iar ea a rămas locului, uluită. M-am întors la maşină, am hotărât că asta e o treabă pentru un singur om, am urmărit luminile aprinzându-se şi stingându-se rând pe rând în casa imensă şi m-au trecut toate năduşelile reconstituind totul: Ramona şi Georgie torturând-o împreună, separat, tăind-o în două, împărţindu-şi câte o bucată din trupul ei şi mergând unul după altul cu maşina spre Leimert Park. Mi-am închipuit toate combinaţiile posibile. Am derulat secvenţe legate de felul în care a izbucnit întreaga poveste. M-am gândit la toate, mai puţin la ce o să fac atunci când o s-o prind pe Ramona Sprague singură.

La 8.19 Martha ieşi pe uşă cu o mapă cu lucrări în braţe şi porni spre est în Chryslerul ei.

La 10.37 Madeleine, cu o valiză în mână, urcă la volanul Packardului şi o luă spre nord pe strada Muirfield. Emmett îi făcu semn cu mâna din pragul uşii. M-am hotărât să-i acord în jur de o oră până să plece şi el sau să-i înfrunt şi pe el, şi pe nevastă-sa. La scurt timp după prânz mi-a făcut pe plac – a plecat la volanul maşinii, ascultând la radio muzică de operetă.

În luna pe care o petrecusem cu Madeleine învăţasem programul servitorilor: azi, joia, menajera şi grădinarul aveau liber, iar bucătarul venea abia la patru şi jumătate după-amiaza, ca să pregătească cina. Valiza din mâna lui Madeleine îmi spunea că avea să lipsească ceva timp, iar Martha nu se întorcea de la serviciu înainte de ora şase. Emmett era singurul care îmi putea da planul peste cap.

Am traversat strada şi am inspectat împrejurimile. Uşa de la intrare era încuiată, ferestrele laterale erau zăvorâte. Ori sunam la uşă, ori intram prin efracţie.

Apoi am auzit zgomot de paşi de partea cealaltă a geamului şi am văzut o siluetă înceţoşată şi albicioasă îndreptându-se spre sufragerie. Peste câteva secunde zgomotul scos de o uşă care se deschidea se auzi până în capătul aleii. Am dat colţul casei, hotărât s-o înfrunt pe femeie.

Ramona stătea în pragul uşii, părând o fantomă în halatul ei inform din mătase. Avea părul răvăşit, iar faţa îi era buhăită şi plină de pete roşii – probabil de la plâns şi nesomn. Ochii ei căprui închis – aceeaşi culoare ca ai mei – erau neliniştiţi. Scoase din faldurile halatului un pistol de damă şi îl îndreptă spre mine.

— I-ai spus Marthei să mă părăsească, mă acuză ea.

I-am zburat pistolul din mână. Arma a aterizat pe covoraşul din paie de la uşă, pe care era scris FAMILIA SPRAGUE. Ramona îşi muşcă buzele şi rămase cu privirea pierdută în gol.

— Martha merită ceva mai bun decât o criminală, i-am replicat.

Ramona îşi netezi halatul şi îşi aranjă coafura. I-am etichetat reacţia drept un semn de distincţie al unei

drogate bine-crescute. Vocea ei sună rece, în buna tradiţie a familiei Sprague:

— Nu i-ai spus, nu-i aşa?

Am ridicat arma şi am vârât-o în buzunar, apoi m-am uitat la femeie. Am luat reacţia ei drept produsul a douăzeci de ani de consum de tranchilizante, dar ochii îi erau atât de întunecaţi, încât nu-mi dădeam seama dacă se află sau nu sub influenţa drogurilor.

— Vrei să zici că Martha nu ştie ce-ai făcut?

Ramona se dădu la o parte şi îmi făcu semn să poftesc înăuntru.

— Emmett m-a asigurat că acum totul e-n regulă, spuse ea. Mi-a zis că tu te-ai ocupat de Georgie şi că ai avea prea mult de pierdut dacă te-ai întoarce. Martha i-a spus lui Emmett că nu ne-ai face rău, iar el i-a dat dreptate. L-am crezut. El e întotdeauna atât de tranşant în afaceri.

Am intrat. Cu excepţia lăzilor împachetate de pe podea, sufrageria arăta ca un birou de afaceri. Ca de obicei.

— Emmett m-a pus pe urmele lui Georgie, iar Martha nu ştie că tu ai ucis-o pe Betty Short?

Ramona închise uşa.

— Da. Emmett s-a bazat pe tine să rezolvi problema cu Georgie. Era sigur că n-o să mă implice şi pe mine. Omul ăla era nebun de-a binelea. Vezi tu, Emmett e un laş. N-a avut curaj să o facă el însuşi, aşa că a trimis un trepăduş. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, chiar crezi că aş lăsa-o pe Martha să afle de ce sunt în stare?

Ucigaşa torţionară era sincer indignată că o desconsider ca mamă.

— Mai devreme sau mai târziu tot o să afle. Şi ştiu că a fost aici în seara aia. I-a văzut pe Georgie şi Betty plecând împreună.

— După o oră sau cam aşa ceva Martha a plecat la Palm Springs, ca să-şi viziteze o amică. A lipsit toată săptămâna ce a urmat. Emmett şi Maddy ştiu. Martha nu. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nici nu trebuie să afle!

— Doamnă Sprague, ştiţi ce aţi...

— Nu sunt doamna Sprague. Sunt Ramona Upshaw

Cathcart! Să nu-i spui Marthei ce am făcut, altfel o să mă părăsească! Mi-a spus că vrea să-şi ia un apartament al ei, iar eu nu mai am chiar atât de mult timp.

I-am întors spatele şi am început să mă plimb prin sufragerie, întrebându-mă ce pot să fac. M-am uitat la tablourile de pe pereţi: generaţii întregi din clanul Sprague în kilt şi membri ai familiei Cathcart tăind panglica la inaugurarea unor livezi de portocali şi loturi vacante, numai bune pentru construcţii. Într-una din poze era şi Ramona, pe atunci o fetiţă grăsuţă, purtând un corset care sigur o strângea al naibii de rău. Emmett ţinând în braţe un copil brunet, surâzător. Ramona, cu ochii lipsiţi de viaţă, dirijând mâna în care Martha ţinea o pensulă spre un şevalet de jucărie. Mack Sennett şi Emmett punându-şi unul altuia coarne. Într-o poză de grup făcută la Edendale mi s-a părut că-l zăresc în spate pe Georgie Tilden – tânăr, arătos, fără cicatrice pe figură.

Am simţit-o pe Ramona în spatele meu. Tremura. I-am spus:

— Povesteşte-mi totul. Explică-mi de ce.

●●●

Ramona se aşează pe o canapea şi vorbi timp de trei ore, pe un ton când mânios, când trist, când brutal de detaşat de ceea ce povestea. Lângă ea era o măsuţă plină cu figurine din ceramică, cu care se jucă tot timpul. Eu m-am învârtit prin cameră şi am privit portretele de familie, simţind cum personajele din tablouri se împletesc cu povestirea ei.

I-a cunoscut pe Emmett şi Georgie în 1921, când nu erau decât nişte tineri imigranţi scoţieni, veniţi la Hollywood în căutarea norocului. Îl ura pe Emmett, fiindcă îl trata pe Georgie ca pe un lacheu, şi se ura pe sine că nu-i ia apărarea. N-a zis nimic, fiindcă Emmett voia s-o ia de nevastă – pentru banii tatălui ei, cum ştia prea bine –, iar ea era o femeie mai degrabă urâtă, fără prea mulţi pretendenţi.

Emmett o ceru de nevastă, ea acceptă şi se aşează la casa ei cu acest tânăr antreprenor feroce, grangur în devenire în domeniul afacerilor imobiliare, pe care, încetul cu încetul, a ajuns să-l urască şi cu care a început să se războiască pasiv, adunând informaţii.

În primii ani ai căsniciei lor Georgie locuia în apartamentul de deasupra garajului. Ramona a aflat că îi plăcea să pipăie mortăciuni şi că Emmett îl urăşte pentru asta. Aşa că s-a apucat să otrăvească pisicile vagaboande care îi culcau grădina la pământ, după care le-a lăsat la uşa lui Georgie. Când Emmett i-a respins propunerea de a avea un copil, s-a îndreptat spre Georgie şi l-a sedus, fericită că poate să-l excite cu ceva plin de viaţă – trupul ei gras, de care Emmett îşi bătea joc şi pe care îl poseda doar foarte rar.

Aventura lor a fost scurtă, dar din ea a rezultat un copil – Madeleine. A trăit cu spaima că asemănarea dintre ea şi Georgie o să devină vizibilă şi a început să ia opiaceele prescrise de medic. Peste doi ani s-a născut Martha, fiica lui Emmett. Ramona s-a simţit de parcă l-ar fi trădat pe Georgie şi a revenit la obiceiul de a otrăvi maidanezi pentru el. Într-o zi Emmett a prins-o asupra faptului şi a zvântat-o în bătaie pentru că se implica în „perversiunile lui Georgie“.

Când i-a spus lui Georgie de bătaie, el i-a povestit cum i-a salvat viaţa laşului de Emmett în război, demascând versiunea mincinoasă a lui Emmett, cum că *el* i-ar fi salvat viaţa lui Georgie. Atunci a început să plănuiască mici spectacole prin care să se răzbune pe Emmett în mod simbolic şi atât de subtil, încât el nici să nu ştie vreodată că este luat în batjocură.

Madeleine era nedespărţită de Emmett. Ea era copilul cel încântător, iar el o iubea la nebunie. Martha deveni fetiţa lui mămica – chiar dacă era bucăţică ruptă Emmett. Emmett şi Madeleine o dispreţuiau pe Martha şi n-o scoteau din grăsancă şi plângăcioasă. Ramona o proteja, o învăţa să deseneze, o culca în fiecare seară şi o sfătuia să nu-şi urască sora şi tatăl – chiar dacă ea îi ura. Ocrotirea Marthei şi educarea ei în spiritul iubirii pentru artă devenise scopul

ei în viaţă, reazemul ei moral într-o căsnicie insuportabilă.

Când Maddy împlini unsprezece ani, Emmett remarcă asemănarea dintre ea şi Georgie şi îl desfigură pe adevăratul ei tată. Ramona se îndrăgosti de Georgie. Acum el era şi mai lipsit de frumuseţe fizică decât ea – şi Ramona simţea că sunt pe picior de egalitate.

Georgie îi respingea avansurile insistente. Atunci i-a căzut în mână cartea lui Victor Hugo, *Omul care râde*, şi a fost impresionată atât de *comprachicos*, cât şi de victimele lor desfigurate. Cumpără pictura lui Yannantuono şi o ţinu ascunsă, uitându-se la ea în timpul liber ca la o icoană a lui Georgie.

Când ajunse la adolescenţă, Maddy deveni promiscuă. Cuibărită în patul lui Emmett, îi povestea toate detaliile aventurilor sale. Martha făcea desene obscene cu sora ei, pe care o ura. Ramona o sili să deseneze scene pastorale, pentru ca furia ei să nu ia proporţii. Ca să se răzbune pe Emmett, puse în scenă spectacolele îndelung plănuite, care înfăţişau indirect lăcomia şi laşitatea lui. Căsuţele de jucărie dărâmate semnificau cocioabele lui Emmett, construite de mântuială şi făcute una cu pământul la cutremurul din ’33. Copiii care se ascundeau sub manechine îmbrăcate în imitaţii de uniforme germane îl reprezentau pe Emmett cel laş. Pe unii părinţi îi deranjau aceste spectacole şi le-au interzis copiilor lor să se mai joace cu fetele Sprague. Cam în aceeaşi perioadă Georgie dispăru din viaţa lor. Făcea diverse munci prin curţile oamenilor, strângea gunoaie şi locuia în case abandonate, proprietatea lui Emmett.

Timpul trecu. Ramona se concentră asupra Marthei. O împinse să termine liceul mai devreme şi făcu donaţii la Institutul de Artă Otis, pentru ca fiica ei să beneficieze de tratament preferenţial. La Otis Martha înflori şi excelă. Ramona trăia prin realizările fetei, cu şi fără sedative, şi se gândea adesea la Georgie. Îi era dor de el. Îi lipsea.

Apoi, în toamna lui ’46, Georgie se întoarse. L-a auzit şantajându-l pe Emmett: să-i „dea“ fata din filmul porno, altfel o bună parte din trecutul şi prezentul sordid al familiei sale o să ajungă la urechile lumii.

Ea deveni înspăimântător de geloasă şi începu s-o urască pe „fata aia“, iar pe data de 12 ianuarie 1947, când Elizabeth Short îşi făcu apariţia în casa familiei Sprague, furia ei explodă. „Fata aia“ semăna atât de mult cu Madeleine, încât Ramonei s-a părut că i se joacă cea mai crudă festă din lume. Când Elizabeth şi Georgie au plecat cu maşina lui, a observat că Martha se dusese în camera ei, ca să-şi facă bagajele pentru excursia la Palm Springs. I-a lăsat în uşă un bileţel în care-şi lua rămas-bun şi o anunţa că s-a dus la culcare. Apoi l-a întrebat într-o doară pe Emmett unde o duce Georgie pe „fata aia“.

I-a răspuns că l-a auzit pe Georgie menţionând una din casele lui abandonate de pe North Beachwood. A ieşit pe uşa din spate, a pus mâna pe cheile de rezervă ale Packardului, a pornit în goană spre Hollywoodland şi s-a pus pe aşteptat. Peste câteva minute Georgie şi fata au ajuns în zona parcului de la poalele muntelui Lee. I-a urmărit pe jos până la baraca din pădure. Cei doi au intrat. Ramona i-a văzut aprinzând lumina, care arunca umbre asupra unui obiect lucios, sprijinit de un copac – o bâtă de baseball. Iar când a auzit-o pe fată chicotind „Te-ai ales cu cicatricele astea în război?“, a intrat pe uşă cu bâta în mână.

Elizabeth Short a încercat să fugă. Ea a lovit-o până ce fata şi-a pierdut cunoştinţa şi l-a obligat pe Georgie s-o dezbrace, să-i pună un căluş şi s-o lege de saltea. I-a promis că o să-i dea bucăţi din fată, ca să fie ale lui pentru totdeauna. A scos din poşetă un exemplar din *Omul care râde* şi a început să citească fragmente cu voce tare, aruncând din când în când priviri spre fata cu picioarele răşchirate. Apoi a început s-o taie, s-o ardă şi s-o lovească, iar în timp ce fata zăcea leşinată de durere, nota totul într-o agendă pe care o avea mereu asupra ei. Georgie privea şi intona împreună cu ea imnurile *comprachicos*. După două zile încheiate a tăiat-o pe Elizabeth Short de la o ureche la alta, ca pe Gwynplain, ca să n-o urască în clipa morţii. Georgie a secţionat trupul în două, a spălat jumătăţile în pârâul din vecinătatea barăcii şi le-a pus în maşina ei. În toiul nopţii s-au dus cu maşina la intersecţia străzii 39th cu Norton, la o

parcelă pe care Georgie o îngrijise pentru primărie. Au lăsat-o acolo pe Elizabeth Short, care avea să devină Dalia Neagră. Apoi ea l-a condus pe Georgie la maşina lui şi s-a întors la Emmett şi Madeleine, cărora le-a spus că în curând vor afla unde fusese şi că în sfârşit or să-i respecte voinţa. Ca să-şi mai spele din păcate, i-a vândut pictura cu Gwynplain vecinului ei, Eldridge Chambers, amatorul de chilipiruri de artă, ieşind chiar şi cu un mic profit din toată afacerea. Au urmat zilele şi săptămânile de groază că Martha va afla şi o va urî – şi consumul de cantităţi din ce în ce mai mari de laudanum, codeină şi somnifere, pentru a-şi învinge acea spaimă.

●●●

Când Ramona se opri din povestit, eu mă uitam la un şir de reclame din nişte reviste înrămate – lucrările premiate ale Marthei. Tăcerea mi se păru discordantă. Povestirea ei se derula în mintea mea înainte şi înapoi, fază cu fază. Camera era răcoroasă, dar eu eram lac de sudoare.

O reclamă a Marthei, care luase premiul cel mare oferit de Consiliul de Publicitate în 1948, prezenta un tip arătos, într-un costum pepit, ce se plimba pe malul oceanului şi îi făcea ochi dulci unei vampe blonde, întinse la plajă. Individul era atât de absent la tot ce se întâmpla în jurul lui, încât era cât pe ce să fie măturat de un val mare. Textul din partea de sus a paginii spunea: „Nici o grijă! În costumul lui Hart, Shaffner & Marx Featherweight o să fie uscat şi apretat... şi gata să-i facă ochi dulci diseară la club!“ Vampa era strălucitoare. Avea trăsăturile Marthei – într-o versiune îndulcită şi mai drăguţă. În fundal se vedea conacul familiei Sprague, înconjurat de palmieri.

Ramona rupse tăcerea:

— Ce ai de gând să faci?

N-am putut s-o privesc în ochi.

— Nu ştiu.

— Martha nu trebuie să afle.

— Mi-ai mai spus asta.

Tipul din reclamă începea să arate ca un Emmett idealizat – un fante scoţian la Hollywood. Mi-a venit pe buze singura întrebare poliţienească pe care mi-a inspirat-o povestirea Ramonei:

— În toamna lui ’46 cineva arunca pisici moarte prin cimitirele din Hollywood. Tu ai fost?

— Da. Pe atunci eram teribil de geloasă pe ea şi nu voiam decât ca Georgie să ştie că tot mai ţin la el. *Ce ai de gând să faci?*

— Nu ştiu. Du-te sus, Ramona. Lasă-mă singur.

Am auzit zgomotele înfundate ale paşilor ei îndreptându-se spre uşă, ieşind din cameră, apoi nişte hohote de plâns, apoi nimic. M-am gândit cum strânsese rândurile familia ca s-o salveze pe Ramona. M-am gândit la faptul că arestarea ei mi-ar distruge cariera de poliţist. Mă şi vedeam acuzat de tăinuire de dovezi, de obstrucţionarea justiţiei. Banii familiei Sprague ar scăpa-o de camera de gazare. Ar ajunge să putrezească de vie la Atascadero sau într-o închisoare de femei până când ar răpune-o lupusul. Martha ar fi distrusă, iar Emmett şi Madeleine s-ar sprijini reciproc în continuare, în cazul lor acuzaţiile de tăinuire de dovezi şi obstrucţionare a justiţiei ar fi prea subţirele ca să poată fi acţionaţi în justiţie. Dacă o arestam pe Ramona, eram terminat ca poliţist. Dacă n-o arestam, eram terminat ca bărbat. În ambele cazuri Emmett şi Madeleine ar supravieţui – împreună.

Aşa că celebrul atac al lui Bucky Bleichert, ţinut în loc şi blocat, se împotmoli într-o cameră luxoasă, plină cu tot felul de tablouri de strămoşi. M-am uitat prin lăzile de pe podea – portiţa de scăpare a familiei Sprague în cazul în care Consiliul Local ar fi devenit impertinent – şi am văzut rochiile de seară ieftine şi blocul de desen plin cu chipuri de femei. Fără îndoială, Martha îşi desena alter ego-uri pentru reclamele la pastă de dinţi, cosmeticale şi fulgi de porumb. Nu era exclus să lanseze o campanie publicitară pentru salvarea Ramonei de la Tehachapi. Sau, poate, fără mămica torţionară n-ar fi avut curaj să mai lucreze.

Am plecat de acolo şi am frecat menta, dând o raită prin vechile locuri care mă obsedau. Am trecut pe la azil. Tata

nu m-a recunoscut, dar părea plin de o bravură răutăcioasă. Lincoln Heights înflorea. Era plin de case noi ce-şi aşteptau chiriaşii, de apartamente din prefabricate unde soldaţii „nu trebuie să depună garanţie“. Sala Eagle Rock Legion încă mai avea un panou care le făcea o reclamă stridentă meciurilor de box de vineri seara, iar zona mea de patrulare de la Divizia Centrală era plină de beţivani, inşi ahtiaţi după lovele şi fanatici religioşi. Pe înserat m-am dat bătut: o să mai încerc s-o abordez o dată pe fetiţa de bani gata înainte s-o bag la apă pe mămica. O ultimă posibilitate să aflu de ce face în continuare pe Dalia, când ştie că n-am s-o mai ating niciodată.

M-am dus la şirul de baruri de pe 8th Street, am parcat pe colţul cu Irolo şi am aşteptat, cu privirea aţintită asupra uşii de la intrarea în Zimba Room. Speram ca valiza pe care o văzusem de dimineaţă în mâna lui Madeleine să nu însemne o călătorie undeva. Speram că deghizarea ei în Dalia de acum două nopţi nu a fost şi ultima.

Am stat acolo şi am urmărit trecătorii: soldaţi, beţivani de-ai locului, oameni obişnuiţi din cartier ce intrau şi ieşeau din restaurantul de alături. Mă gândeam să mă las păgubaş, dar m-am îngrozit la gândul următorului popas – Ramona –, aşa că am rămas pe loc. Imediat după miezul nopţii apăru şi Packardul lui Madeleine. Fata coborî din maşină cu valiza în mână. Era ea însăşi – nu se deghizase în Elizabeth Short.

Am privit-o uimit cum intră în restaurant. Un sfert de oră se scurse chinuitor de încet. Apoi am văzut-o ieşind degajată, transformată în Dalia Neagră şi pusă la patru ace. Aruncă valiza pe bancheta din spate a Packardului, apoi intră în Zimba Room.

Am lăsat să treacă un minut, după care am pornit într-acolo şi am scrutat localul din pragul uşii. La bar erau doar câţiva gradaţi. Separeurile vărgate erau goale. Madeleine stătea singură şi sorbea dintr-un pahar. La câteva scaune mai încolo doi soldaţi îşi îndreptau uniforma, pregătindu-se s-o abordeze. Se năpustiră asupra ei aproape concomitent. Bodega era prea goală pentru a continua filajul. M-am

retras la maşină.

Madeleine ieşi după aproximativ o oră cu un locotenent în uniformă de vară kaki. Conform vechiului ei *modus operandi*, urcară în Packard şi dădură colţul spre motelul de la intersecţia dintre 9th Street şi Irolo. I-am urmărit îndeaproape.

Madeleine parcă şi se duse la cabina administratorului, ca să ia cheia. Militarul aşteptă în faţa uşii cu numărul 12. Mi-au venit în minte amintiri frustrante: postul de radio KMPC dat tare, jaluzelele trase... Apoi Madeleine ieşi din birou, îl strigă pe locotenent şi-i indică o altă cameră, la celălalt capăt al curţii. El ridică din umeri şi se îndreptă într-acolo. Madeleine i se alătură şi deschise uşa. Înăuntru lumina se aprinse, apoi se stinse.

Le-am acordat zece minute, apoi m-am apropiat de bungalow, împăcat cu gândul că voi fi întâmpinat de muzica dată la maximum şi de întuneric. Dinăuntru se auzeau gemete, însă fără muzică. Am remarcat că unica fereastră era crăpată câţiva centimetri, căci vopseaua uscată de pe cercevea o împiedica să se închidă complet. M-am ascuns după o împletitură de nuiele năpădită de plante agăţătoare, m-am ghemuit şi am tras cu urechea.

Am auzit gemete în crescendo, scârţâit de arcuri, mârâieli de bărbat. Gemetele ei de plăcere atinseră apogeul, dar erau teatrale, mult mai acute decât atunci când o făcea cu mine. Militarul icni din toţi rărunchii, zgomotele se mai domoliră, după care Madeleine vorbi cu un accent fals:

— Păcat că n-au radio. Acolo de unde vin eu toate motelurile au radio. Erau prinse în şuruburi şi trebuia să pui monede în ele, dar cel puţin aveam muzică.

Militarul încercă să-şi tragă sufletul şi spuse:

— Am auzit că Bostonul este un oraş frumos.

Atunci m-am prins ce accent imita Madeleine: accentul de New England, cel al unei fete din popor, la fel cum vorbea, probabil, şi Betty Short.

— Medford nu-i frumos deloc. Am avut numai slujbe de doi bani: chelneriţă, vânzătoare de dulciuri la teatru,

conţopistă la fabrică. De-aia am venit în California să-mi caut norocul – fiindcă Medfordul este aşa de oribil.

‚A“-urile lui Madeleine erau din ce în ce mai largi. Vorbea ca o haimana de Boston. Omul o întrebă:

— Ai venit aici în timpul războiului?

— Îhî. Am primit o slujbă la magazinul armatei din Camp Cooke. Un soldat m-a bătut şi un bogătaş, un antreprenor de succes, m-a salvat. Acum este tăticuţul meu vitreg. Mă lasă să ies cu cine vreau eu atâta timp cât mă întorc acasă la el. Mi-a cumpărat maşina aia albă, frumoasă, şi toate rochiile mele negre şi frumoase şi îmi masează spatele, fiindcă nu-i tăticul meu adevărat.

— Aşa tătic mai zic şi eu! Tatăl meu mi-a luat doar o bicicletă şi mi-a dat cândva vreo doi dolari, ca să-mi cumpăr o semicursieră. Dar nu mi-a cumpărat niciodată un Packard, asta-i al naibii de sigur. Ţi-ai găsit o minune de tătic, Betty!

M-am lăsat mai jos şi am tras cu ochiul prin crăpătura geamului. N-am văzut decât nişte siluete întunecate în patul din mijlocul camerei. Madeleine / Betty continuă:

— Uneori tăticuţului meu vitreg nu-i plac iubiţii mei. Nu face mare caz de asta, fiindcă nu-i tăticul meu adevărat şi-l las să mă maseze pe spate. Odată m-am împrietenit cu un tip, un poliţist. Tati zicea că-i mămăligă şi că-i a naibii pielea pe el. Nu l-am crezut, fiindcă tipul era solid şi puternic şi avea nişte dinţişori simpatici, de iepuroi. A încercat să-mi facă rău, dar tati l-a pus la locul lui. Tati ştie cum să se descurce cu oamenii slabi, care întind mâna după lovele şi încearcă să le facă rău fetelor drăguţe. El, unul, a fost erou în Primul Război Mondial, iar poliţistul s-a fofilat când a venit vorba de înrolare.

Accentul lui Madeleine era acum mai puţin evident. Trecea într-un alt registru, mai jos, mai gutural. M-am pregătit să aud şi alte insulte. Militarul îşi dădu cu părerea:

— Cei care se fofilează la înrolare ar trebui deportaţi în Rusia sau împuşcaţi. Nu, împuşcarea e o pedeapsă mult prea uşoară. Ar trebui spânzuraţi de ştii tu ce. Aia da pedeapsă!

Vocea lui Madeleine se înăspri, imitând perfect accentul mexican:

— O secure e mai buonă, nu? Poliţistul are un partener. Rezolvă neşte chestii pentru mine – neşte bileţele pe care n-ar fi trebuit să le las unei fete nu tocmai co-mo-secade. Tipul îl bate pe tăticu' meu vitreg şi o taie în Mee-hii-co. Mă gândesc la o deghizare şi cumpăr o rochias ieftina. Angajez un detectiv să-l găsească şi-mi fac un plan. Mă duc deghizată la Ensenada, mă îmbrac în rochias ieftina, fac pe cerşetoarea şi bat la uşa lui. „Gringo, gringo, am nevoie de bani!" El se întoarce cu spatele, eu apuc securea şi-l hăcuiesc. Apoi iau banii pe care i-a furat de la tăticu'. Mă întorc acasa cu şapte şi unu de mii de dolares.

Militarul bolborosi:

— Auzi, asta-i cumva o glumă?

Mi-am scos pistolul de 38 şi l-am armat. Madeleine se transfigură în „mexicanca bogată" a lui Milt Dolphine. O dădu pe spaniolă şi începu să profereze obscenităţi. Am ţintit prin crăpătura geamului. Înăuntru se aprinse lumina. Futangiul se chinuia să intre în uniformă şi o acoperea pe ucigaşă. Înaintea ochilor mi-a apărut iar Lee într-o groapă de nisip, cu viermii colcăindu-i în orbite.

Pe jumătate îmbrăcat, militarul o zbughi pe uşă. Madeleine, care-şi trăgea pe ea rochia neagră şi strâmtă, era acum o ţintă uşoară. Am prins-o în cătare, dar o ultimă licărire a goliciunii ei mă făcu să trag în aer. Am trântit un şut în fereastră.

Madeleine mă privi cum mă caţăr peste pervaz. Deloc impresionată de împuşcături şi de ploaia de sticlă, vorbi plină de *savoir faire*:

— Pentru mine ea a fost singurul lucru real şi trebuia să le povestesc oamenilor despre ea. Mă simţeam atât de falsă pe lângă ea! Ea avea un firesc al ei, pe când eu eram doar o impostoare. Şi era a noastră, iubitule! Tu mi-ai adus-o înapoi. Ea a fost liantul care ne-a unit. Era a noastră.

I-am răvăşit coafura aia à la Dalia, aşa că acum arăta ca oricare altă paraşută îmbrăcată în negru. I-am încătuşat mâinile la spate şi m-am văzut în groapa de nisip, pradă

viermilor, alături de partenerul meu. Sirenele urlau din toate părţile. Pe fereastra spartă se vedeau luminile lanternelor. De undeva, de te miri unde, Lee Blanchard îşi reluă replica din timpul revoltei costumelor *zoot*:

— *Cherchez la femme*, Bucky! Ţine minte.

Capitolul treizeci şi cinci

Ne-am prăbuşit împreună.

În urma împuşcăturilor mele, apărură patru echipaje de poliţie. Le-am explicat poliţiştilor că la secţia Wilshire e o urgenţă şi că o arestez pe femeie pentru crimă cu premeditare. La Wilshire, în sala de interogatorii, Madeleine a mărturisit că l-a omorât pe Lee Blanchard şi a născocit o poveste dibace – un triunghi amoros Lee / Madeleine / Bucky. A spus că ar fi avut relaţii intime cu noi amândoi în iarna lui 1947. Am asistat la interogatoriu, iar Madeleine a fost impecabilă. Poliţiştii experimentaţi de la Omucideri au luat de bună povestea ei de la cap la coadă, cu Lee şi cu mine în postura de rivali. Madeleine, cică, m-ar fi preferat pe mine ca potenţial soţ. Lee s-a dus la Emmett, i-a cerut să-i acorde mâna fiicei lui şi i-a tras o bătaie soră cu moartea când acesta, vezi, Doamne, l-a refuzat. Madeleine l-a urmărit pe Lee în Mexic, ca să se răzbune, şi l-a hăcuit cu securea la Ensenada. Nu a făcut nici o referire la cazul Dalia Neagră.

Am confirmat povestea lui Madeleine, menţionând că mi-am dat seama doar de puţin timp că Lee a fost ucis. Apoi am confruntat-o pe Madeleine cu un rezumat detaliat al crimei şi i-am smuls o mărturisire parţială. Madeleine a fost transportată la închisoarea pentru femei din Los Angeles, iar eu m-am întors la El Nido, întrebându-mă în continuare cum să procedez cu Ramona.

A doua zi m-am întors la serviciu. La sfârşitul programului o echipă de la Poliţia Metropolitană mă aştepta

la vestiarele de la Newton. M-au prăjit la foc mărunt timp de trei ore. Am intrat în jocul fantezist pe care l-a început Madeleine. Povestea ei era beton armat, iar reputaţia mea de poliţist neîmblânzit m-a ajutat să trec cu bine peste interogatoriu. Nimeni nu a pomenit nimic de Dalia.

În săptămâna ce a urmat cazul a intrat în maşinăria justiţiei.

Guvernul mexican refuza s-o acuze pe Madeleine de uciderea lui Lee Blanchard. Fără cadavru şi probe care să susţină acuzaţia, nu puteau fi iniţiate procedurile de extrădare. Soarta ei a fost încredinţată juraţilor. Ellis Loew a fost desemnat să reprezinte oraşul Los Angeles. I-am spus că o să depun mărturie doar prin declaraţie scrisă. Ştiind cât de imprevizibil pot fi, el îşi dădu acordul. Am umplut zece pagini cu minciuni despre „triunghiul nostru erotic“, născocind înfloriturifanteziste demne de romantica Betty Short. Mă tot întrebam dacă ea ar fi gustat ironia situaţiei.

Emmett Sprague a fost pus sub acuzare de un alt Mare Juriu pentru încălcarea codurilor de sănătate şi siguranţă, generate de proprietatea asupra unor clădiri construite defectuos şi destinate cetăţenilor. A primit amenzi de peste 50.000 de dolari, dar nu i s-a întocmit dosar penal. Luând în calcul cei 71.000 de dolari pe care Madeleine i-a furat de la Lee, a ieşit din afacere cu un profit de peste douăzeci de mii de bătrâne.

„Triunghiul erotic“ ajunse pe prima pagină a ziarelor a doua zi după ce cazul lui Madeleine a fost preluat de juraţi. Meciul de box Blanchard-Bleichert şi schimbul de focuri din Southside au fost readuse pe tapet şi timp de o săptămână s-a făcut mare vâlvă în jurul meu. Apoi am primit un telefon de la Bevo Means, tipul de la *Herald*:

— Ai grijă, Bucky. Emmett Sprague e pe cale să treacă la represaliişi o să fie groasă rău! Să nu zici că nu ţi-am spus.

Revista *Confidential* a fost cea care m-a înfundat.

Numărul din 12 iulie publica un articol despre triunghi. O citau pe Madeleine. Vorbele ei au ajuns la fiţuica de scandal prin Emmett. Fetiţa de bani gata m-a făcut să chiulesc de la slujbă ca s-o cordesc la motelul Red Arrow. Furam din

whisky-ul tatălui ei ca să rezist mai bine în tura de noapte, îi ofeream gagicii informaţii confidenţiale despre treburile din LAPD şi-i povesteam cum „îi snopeam în bătaie pe cioroi“. Făcea aluzii la fapte şi mai grave – dar tot ce declarase Madeleine era adevărat.

Am fost dat afară din LAPD pe motiv de conduită imorală şi comportament neadecvat pentru un poliţist. A fost decizia unanimă a unei comisii special întrunite, formată din inspectori şi adjuncţi de şefi de poliţie, decizie pe care n-am contestat-o. Mi-a trecut prin minte s-o dau pe mâna poliţiei pe Ramona, în speranţa unei răsturnări de situaţie, dar am renunţat la idee. Russ Millard s-ar fi văzut nevoit să recunoască tot ce ştia şi ar fi avut de suferit. Numele lui Lee ar fi fost murdărit şi mai tare. Martha ar *afla*. Concedierea mă păştea de mult, încă de acum doi ani şi ceva, iar demascarea din *Confidential* nu era decât ultima pată pe care o aruncam pe obrazul Departamentului. Nimeni nu o ştia mai bine decât mine.

Am predat revolverul de serviciu, revolverul calibrul 45 pe care-l deţineam ilegal şi insigna cu numărul 1611. M-am mutat înapoi în casa pe care a cumpărat-o Lee, am împrumutat cinci sute de dolari de la *padre* şi am aşteptat să-mi mai uite lumea numele înainte de a-mi căuta o altă slujbă. Betty Short şi Kay îmi împovărau conştiinţa, aşa că am trecut pe la şcoala lui Kay, vrând să o văd. Directorul s-a uitat la mine ca la o ploşniţă care tocmai s-a târât afară din ascunzătoare şi mi-a spus că soţia mea şi-a dat demisia a doua zi după ce am ajuns pe prima pagină a ziarelor. Drept pretext, le-a zis că pleacă să facă turul ţării cu automobilul şi că nu se mai întoarce la Los Angeles.

Juraţii au decis ca Madeleine să fie judecată pentru omor din culpă – „omor premeditat sub presiune psihologică, cu circumstanţe atenuante“. Avocatul ei, marele Jerry Giesler, a sfătuit-o să-şi recunoască vinovăţia şi să ceară pronunţarea sentinţei cu uşile închise. Luându-se în considerare recomandările psihiatrilor, care au constatat că Madeleine este o „schizofrenică maniacă extrem de violentă, cu o predispoziţie pentru afişarea de personalităţi multiple“,

judecătorul a trimis-o la Spitalul de Stat Atascadero pentru „o perioadă nedeterminată de tratament, care să nu fie mai mică decât pedeapsa minimă prevăzută de codul penal: zece ani de închisoare“.

Aşa că fetiţa de bani gata a încasat-o pentru păcatele familiei, iar eu pentru păcatele mele. O fotografie publicată pe prima pagină în *L.A. Daily News* a pus punct obsesiei mele pentru familia Sprague. Madeleine era scoasă din sala de judecată de către gardience, în timp ce Emmett plângea la masa apărării. Ramona, cu obrajii supţi de boală, se sprijinea de Martha, care părea înfloritoare şi era îmbrăcată într-un costum elegant. Fotografia asta îmi pecetlui buzele pentru totdeauna.

Capitolul treizeci şi şase

Peste o lună am primit o scrisoare de la Kay.

Sioux Falls, South Dakota
17 august 1949

Dragă Dwight,

Nu ştiu dacă te-ai mutat înapoi acasă, aşa că nu ştiu sigur nici dacă scrisoarea va ajunge la tine. Am citit la bibliotecă ziarele din L.A. şi am aflat că nu mai lucrezi în poliţie, deci iată încă o adresă la care nu pot să-ţi expediez vreo scrisoare. Am s-o trimit pe asta şi mai vedem ce se întâmplă.

Sunt la Sioux Falls şi stau la hotelul Plainsman. Este cel mai bun hotel din oraş şi mi-am dorit să stau aici încă de când eram mică. Fireşte, nu-i chiar aşa cum mi-am imaginat. Am vrut doar să uit cu totul de L.A., iar Sioux Falls este acel loc complet diferit de L.A. pe care-l poţi găsi fără să zbori pe Lună.

Prietenele mele de la şcoala generală sunt toate măritate şi au copii, iar două dintre ele sunt deja văduve de război. Toată lumea discută despre război, de parcă nu s-ar fi terminat. Preria din afara oraşului este arată, fiindcă aici se vor construi case. Casele ridicate până în prezent sunt foarte urâte, vopsite în culori ţipătoare şi enervante. Mă fac să-mi fie dor de căsuţa noastră. Ştiu că tu o urăşti, dar pentru mine a fost un sanctuar în care

mi-am petrecut nouă ani din viaţă.

Dwight, am citit toate ziarele, plus articolul din revista aia mizerabilă. Cred că am numărat mai bine de zece minciuni. Minciuni prin omisiune şi minciuni strigătoare la cer. Mă tot întreb ce s-a întâmplat în realitate, deşi nu ţin cu adevărat să ştiu. Mă tot întreb de ce n-au pomenit deloc de Elizabeth Short. M-aş fi simţit îndreptăţită în furia mea, dar toată noaptea trecută am stat în cameră şi am numărat minciuni. Toate minciunile pe care ţi le-am spus, dar şi lucrurile pe care nu ţi le-am spus chiar şi atunci când ne simţeam bine împreună. Mi-e mult prea ruşine ca să-ţi mărturisesc la ce număr total am ajuns.

Îmi pare rău. Şi admir ceea ce ai făcut cu Madeleine Sprague. N-am ştiut niciodată ce a însemnat pentru tine, dar ştiu cât de mult te-a costat arestarea ei. Chiar l-a ucis pe Lee? E şi asta o minciună? Oare de ce nu-mi vine să cred?

Am pus deoparte nişte bani pe care mi i-a lăsat Lee (o minciună prin omisiune, ştiu) şi am de gând să plec spre est într-o zi, două. Vreau să fiu departe de Los Angeles, într-un loc răcoros, drăguţ şi desuet. Poate în New England, poate la Marile Lacuri. Tot ce ştiu este că-l voi recunoaşte când voi ajunge acolo.

Cu speranţa că scrisoarea asta va ajunge la tine,

Kay

P.S. Te mai gândeşti la Elizabeth Short? Eu mă gândesc întruna la ea. Nu o urăsc, doar mă gândesc la ea. E ciudat. După atâta amar de vreme...

K.L.B.

Am păstrat scrisoarea şi am recitit-o de cel puţin două sute de ori. Nu m-am gândit la semnificaţia ei sau la ce va însemna ea pentru viitorul meu sau al lui Kay – sau pentru viitorul nostru împreună. Doar am recitit-o şi m-am gândit la Betty.

Am aruncat la gunoi dosarul de la El Nido şi m-am gândit

la ea. H.J. Caruso m-a angajat ca vânzător de maşini şi m-am tot gândit la ea în timp ce încercam să plasez pe piaţă noile modele din 1950. Am trecut pe lângă intersecţia dintre 39th şi Norton, am văzut că pe terenul viran de altădată se construiesc case şi mi-am amintit de ea. Nu-mi puneam problema dacă a fost moral sau nu s-o las pe Ramona să scape, nici nu mă întrebam dacă Betty ar fi fost de acord. Nu făceam decât să mă gândesc la ea. Şi am avut nevoie de Kay, cea mai isteaţă dintre noi, să-mi facă ordine în gânduri.

Cea de-a doua scrisoare de la ea purta ştampila poştei din Cambridge, Massachusetts, iar hârtia avea antetul motelului Harvard Motor Lodge.

11 septembrie 1949

Dragă Dwight,

Continui să fiu o mincinoasă, o delăsătoare şi o laşă. Ştiu de două luni şi de-abia acum mi-am făcut curaj să-ţi spun. Dacă scrisoarea nu ajunge la tine, va trebui să sun acasă sau la Russ Millard. Mai bine încerc întâi pe calea asta.

Dwight, sunt însărcinată. Trebuie să se fi întâmplat atunci, în ziua aia nenorocită, cu o lună înainte să te muţi. Voi naşte pe la Crăciun şi vreau să păstrez copilul.

Asta-i tehnica de eschivă brevetată de Kay Lake. Vrei să fii atât de drăguţ şi să-mi scrii sau să mă suni? În curând? *Acum?*

Asta-i vestea cea mare. Cât despre P.S.-ul celeilalte scrisori, s-a întâmplat ceva ciudat... trist... sau pur şi simplu bizar.

Nu-mi ieşea din minte Elizabeth Short. Mă gândeam la felul în care ne-a distrus vieţile, deşi eu nici măcar n-am cunoscut-o. Când am ajuns la Cambridge (Doamne, ce-mi plac campusurile!), mi-am amintit că a crescut pe-aproape. M-am dus la Medford, m-am oprit să iau cina şi am intrat în vorbă cu un tânăr orb, care stătea la o masă

de alături. M-a luat gura pe dinainte şi am pomenit de Elizabeth Short. Mai întâi tipul s-a întristat, apoi s-a înveselit. Mi-a povestit despre un poliţist din L.A. care a venit în Medford acum trei luni ca să-l găsească pe ucigaşul lui „Beth“. Ţi-a descris vocea şi stilul de a vorbi la marele fix. M-am simţit foarte mândră, dar nu i-am spus că poliţistul acela este soţul meu, fiindcă nu ştiu dacă mai eşti.

Încă mă-ntreb.

Kay

Nu am sunat-o şi nici nu i-am scris. Am scos casa lui Lee la vânzare şi am luat un avion spre Boston.

Capitolul treizeci şi şapte

În avion am trecut în revistă toate lucrurile pe care va trebui să i le explic lui Kay, ca să mă asigur că nu va exista o nouă tranşă de minciuni care să ne distrugă pe amândoi sau, mai bine zis, pe toţi trei.

Trebuie să afle că am fost un poliţist care a acţionat în afara legii şi că în anul 1949, timp de o lună, am avut tăria, inteligenţa şi voinţa să fac sacrificii. Trebuie să ştie că evenimentele din perioada aceea mă vor face mereu vulnerabil, victima unor atracţii întunecate. Trebuie să creadă că sunt ferm hotărât să nu permit ca vreuna din problemele astea să-i facă ei rău.

Şi mai trebuie să ştie că tocmai Elizabeth Short ne oferea această a doua şansă.

În apropiere de Boston avionul a fost înghiţit de nori. Am împietrit de frică, de parcă revederea şi paternitatea m-ar fi transformat într-o stâncă în cădere liberă. Atunci gândul mi s-a îndreptat spre Betty, ca o dorinţă, aproape ca o rugă. Norii s-au împrăştiat, iar avionul a început să coboare spre marele oraş, ce lucea în amurg. Am rugat-o pe Betty să-mi asigure o călătorie lipsită de pericole în schimbul iubirii mele.